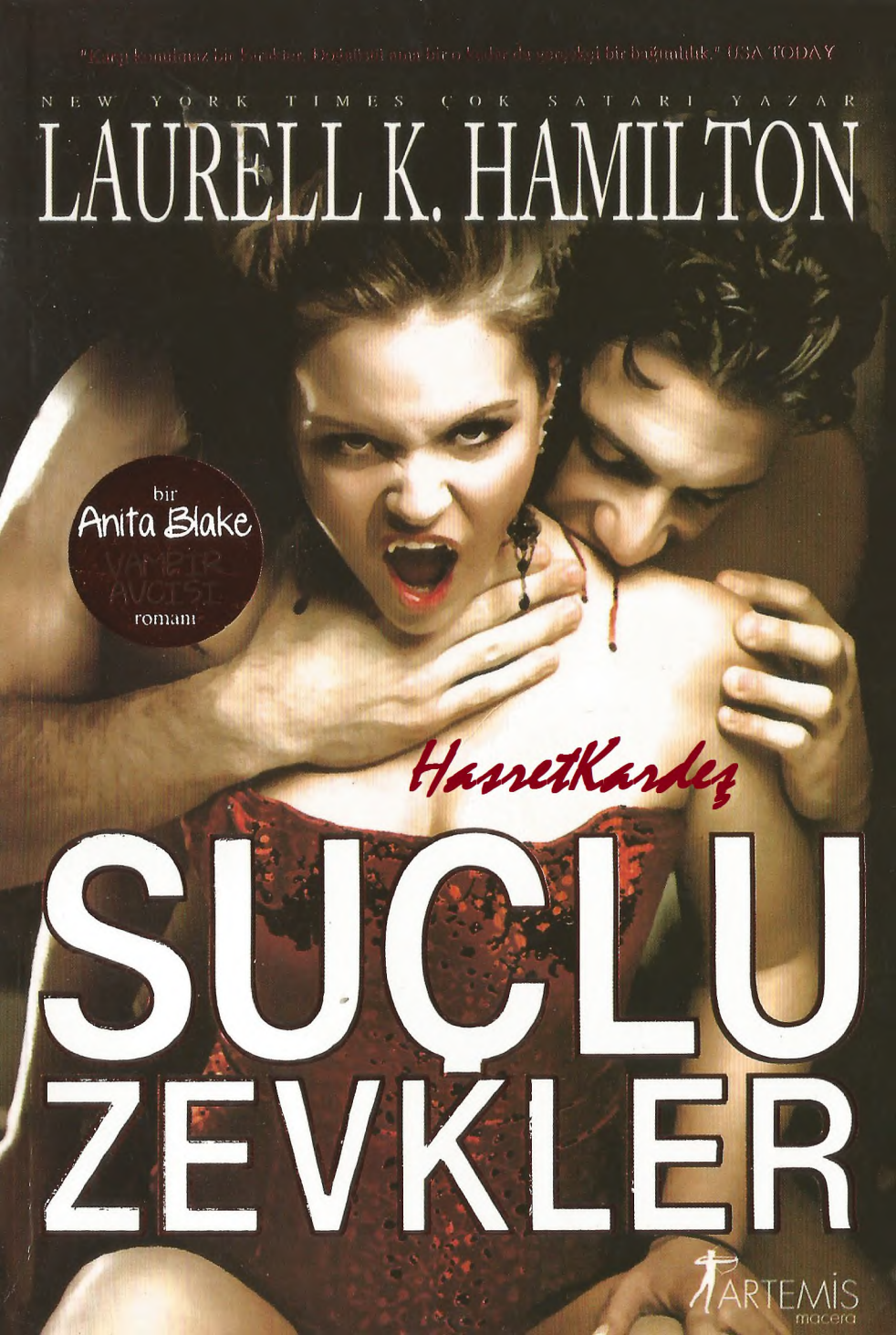
"Karşı konulmaz bir karakter. Değil bir anı bir o kadar da sevgiyle bir bağımlılık." USA TODAY

NEW YORK TIMES ÇOK SATARI YAZAR

LAURELL K. HAMILTON

bir Anita Blake VAMPİR AVCISI romanı

Hasret Kardeş

SUÇLU ZEVKLER

ARTEMİS macera

Kimse ruhun karanlık arzularını New York Times çoksatarı yazar Laurell K. Hamilton kadar iyi bilemez. Hamilton, **Suçlu Zevkler**'de bizleri Vampir Avcısı Anita Blake'le tanıştırıyor. Anita ufak tefek, esmer ve yeri geldiğinde de çok tehlikeli. Ancak şehrin en güçlü vampiri yardım istemek için kapısını çaldığında Anita en büyük korkusuyla yüzleşmek durumunda kalıyor. İçindeki kuvvetli açlığı uyandırabilecek bir erkek!

SUÇLU ZEVKLER

bir Anita Blake VAMPİR AVCISI romanı

"HAYATTA OLMAK BENİ NİYE ŞAŞIRTACAKTI Kİ?.. Orada, boynumun sağ tarafında gerçek bir şey duruyordu. Minik, ufacık diş izleri. Nikolaus beni zehirlemişti. Eminim korkacağımı düşündü. Ki haklıydı. Olsun, ben bütün uyanış saatlerimi korktuğum şeylerle yüzleşip onları yok etmeye harcadım. Bin yaşındaki usta bir vampirle uğraşmak zor bir görev ama her kızın bir amacı olmalı, değil mi?"

"Yetişkinler için Vampir Avcısı Buffy... Aksiyon hiç durmuyor."
-The New York Review

"Vahşi ve eğlenceli."
-Publishers Weekly

Laurell K. Hamilton

Laurell K. Hamilton'un yazdığı gizem, fantezi, büyü, korku ve romantizm temalı son Anita Blake, her bölümüyle New York Times Best Seller listesine girdi. Vampir Avcısı Anita Blake'in maceraları dünya çapında üç milyondan fazla basılıp satıldı. Hamilton, eşi, kızı, d[illegible] ve sayısı devamlı değişen balıkları ile St. Louis, Missouri'de yaşıyor. **www.laurellkhamilton.org / [illegible]yinlari.com** sitesinden yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz.

ISBN: 975-8733-32-X

SUÇLU ZEVKLER

Bir Vampir Avcısı Anita Blake Romanı

Laurell K. Hamilton

Çeviren: Mert Süğlün

HasretKardeş

ARTEMİS

ANITA BLAKE SERİSİ

Suçlu Zevkler	:	(Çıktı)
Gülen Ceset	:	(Yayma Hazırlanıyor)
Lanetliler Sirki	:	"
Kaçık Cafe	:	"
Kanlı Kemikler	:	"
Ölüm Dansı	:	"
Yanmış Kurban	:	"
Mavi Ay	:	"
Obsedian Kelebek	:	"
Zincirlenmiş Narkissos	:	"
Gökmavisi Günahlar	:	"

LAURELL K. HAMILTON

Laurell K. Hamilton'un yazdığı gizem, fantezi, büyü, korku ve romantizm temalı iki roman serisi de New York Times Best Seller listesine girdi.

Vampir Avcısı Anita Blake'in maceraları dünya çapında iki milyondan fazla basılıp satıldı.

Diğer popüler serisi L.A.'de özel dedektiflik yapan, peri prensesi Merry Gentry'nin maceraları Gölgelerin Öpücüğü ile başladı; Alacakaranlığın Öpücüğü, Ayışığının Baştan Çıkardığı ile devam ediyor.

Bayan Hamilton, eşi, kızı, iki küçük bulldog ve iki yarı küçük bulldog köpekleri ve sayısı devamlı değişen balıkları ile St. Louis Missouri'de yaşmaktadır.

www.laurellkhamilton.org / www.artemisyayinlari.com sitesinden yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz.

Bunu mümkün kılmaya yardım eden bütün hayranlara. Özellikle de kütüphaneciler ve kitapçılara. Teşekkürler çocuklar.

A 33

SUÇLU ZEVKLER

LAURELL K. HAMILTON

Orijinal Adı : *Guilty Pleasures*
İngilizce Aslından çeviren : Mert Süğlün
Yayına Hazırlayan : Ferhan Ertürk

1 Basım : Mayıs 2004
ISBN : 975-8733-32-X

Copyright © 1993 by Laurell K. Hamilton
Kapak İllüstrasyonu © Balca Arda

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Çatalçeşme Sokak No: 52/2
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Fax: (212) 512 33 76
e-posta: info@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Genel Dağıtım: Alfa
Tel: (212) 511 53 03 Fax: (212) 519 33 00
www.alfakitap.com
Baskı ye Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23
Fax: (212) 674 97 29

Artemis, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür: Silahların koca dünyasıyla beni tanıştırdıkları için Carl Nassau ve Gary Chehowskiy'ye. Bana inanan ajanım Ricia Mainhardt'a. İşinin ötesinde hevesi için Deborah Millitello'ya. Yeni dost ve değerli bir eleştirmen olan M.C. Summer'a. Geri kalanımızdan kaçan küçük detayları yakalayan Mary-Dale Amison'a. Ve bu kitabı eleştirmekte geç kalan Alternatif Tarihçilerin geri kalanlarına: Janni Lee Simner, Marella Sands ve Robert K. Sheaf. Kek için teşekkürler, Bob. Archon 14'deki okumama katılan herkese.

SUÇLU ZEVKLER

Birinci Bölüm

Willie McCoy hayattayken uyuzun tekiydi. Ölmüş olması durumunu değiştirmemişti. Gösterişli ekose spor bir ceket giymiş, karşımda oturuyordu. Polyester pantolonu cart yeşildi. Kısa, siyah saçlarını ince ve üçgen yüzünden geriye doğru taramıştı. Bana hep gangster filmlerindeki ikinci sınıf oyuncuları hatırlatırdı. Bilgi satan, getir götür işleri peşinde koşan ve harcanabilecek türden olanları...

Willie bir vampirdi, harcanabilir bölümü artık geçerli değildi. Ama hâlâ bilgi satıyor ve getir götür işlerinin peşinden koşuyordu. Evet, ölüm onu pek değiştirmemişti. Ama yine de, ne olur ne olmaz, gözlerinin içine bakmamaya özen gösteriyordum. Gözlere bakmamak vampirlerle uğraşırken standart bir kuraldı. Willie hayattayken bir bok çuvalıydı, şimdi ise hortlamış bir bok çuvalıydı. Bu benim için yeni bir kategoriydi.

Ofisimin sessiz, havalandırmalı sakinliği içinde oturuyorduk. Duvarlar pudra mavisiydi, patronum Bert sakinleştirici olacağını düşünmüştü, bence odaya soğuk bir hava veriyordu.

"Sigara içmemin sakıncası var mı?" diye sordu.

"Evet," dedim, "var."

Addsion - Clark davasının üzerinden sadece iki yıl geçmişti. Mahkemenin sonucunda karşımıza hayatın ne olup ölümün ne olmadığı konusunun yeniden düzenlemiş versiyonu-
4 nu çıkmıştı. Vampirizm bizim bildiğimiz A.B.D.'de yasallaşmıştı. Biz onları tanıyan çok az ülkeden birisiydik. Göçmen bürosundakiler, şey... sürüler halinde göç eden yabancı vampirlerle uğraşmaya başlamıştı.

Mahkemede bütün konular tartışılmıştı. Vârisler haklarını geri vermeliler mi? Eşi hortlayanlar, dul kabul edilir mi? Bir vampiri katletmek cinayet sayılır mı? Onlara oy hakkı verme konusunda bile bir hareket vardı. Zaman değişiyordu. Önümdeki vampire baktım ve omuz silktim. Bir vampirin daha ölmüşse ne olmuş? Gerçekten böyle mi düşünüyordum? Belki. "Eğer böyle düşündüğüme inanıyorsan, neden bana geldin?"

"Çünkü sen yaptığın işte en iyisin. Bizim de en iyisine ihtiyacımız var."

İlk defa o zaman "biz" demişti. "Kimin için çalışıyorsun, Willie?"

Gülümsedi, dudakları kapalı, gizemli bir gülümsemeydi bu; sanki benim bilmem gereken bir şeyi biliyormuş gibiydi. "Bunu kafana takma. Parası gerçekten çok iyi. Bu cinayetleri çözmesi için gece hayatını çok iyi bilen birisini istiyoruz."

"Cesetleri gördüm, Willie. Görüşlerimi polise bildirdim."

"Ne düşünüyorsun?" koltuğundan öne yaslandı, küçük elleri masanın üzerindeydi. Tırnakları soluktu, neredeyse beyaz, kansız.

"Polise tam bir rapor verdim." Ona bakıyordum, neredeyse gözlerinin içine.

"Bana bunları anlatma, tamam mı?"

"Seninle polis meselelerini konuşamam."

"Onlara senin bu işi yapmayacağını söylemiştim."

"Hangi işi? Bana tek bir lanet olası şey bile söylemedin."

"Senin vampir cinayetlerini araştırmanı istiyoruz, kimin

ya da neyin yaptığını bulmanı. Normal ücretinin üç katını ödeyeceğiz."

Başımı olumsuzca salladım. Bu, o aç gözlü, onun bunun çocuğu patronum Bert'in buluşmayı neden ayarladığını açıklıyordu. Vampirler hakkında ne hissettiğimi biliyordu ama anlaşmam beni Bert'e avansını veren her müşteriyle en azından, görüşmeye zorluyordu. Patronum para için her şeyi yapardı. Problem ise, benim de aynı şeyi yapacağımı zannetmesiydi. Bert ve benim çok yakın bir zamanda 'konuşmamız' gerekiyordu.

Ayağa kalktım. "Polis olayın peşinde. Ben zaten yapabileceğim bütün yardımı yapıyorum. Zaten bir şekilde davanın üzerinde çalışıyorum. Paranızı boşa harcamayın."

Bana bakarak ayağa kalktı, çok sakindi. Eski bir ölünün cansız hareketsizliği değildi bu, sadece gölgesiydi.

Korku sırtımdan yukarıya, enseme kadar çıktı. Kutsal haçımı çıkartıp onu ofisin dışına atmamak için kendimi zor tuttum. Bir şekilde, haç kullanarak bir müşteriyi dışarı atmak profesyonelce olmayacakmış gibi göründü. O yüzden olduğum yerde durdum, onun hareket etmesini bekliyordum.

"Neden bize yardım etmiyorsun?"

"Buluşmam gereken müşterilerim var, Willie. Sana yardım edemeyeceğim için özür dilerim."

"Etmeyeceğin için, demek istiyorsun."

Başımla onayladım. "İstediğin gibi olsun." Onu geçirmek için masamın etrafından dolaştım.

Willie daha önce hiçbir zaman sahip olmadığı, bir çabuklukla hareket etti fakat hareket ettiğini gördüm ve uzanabileceğinden bir adım geriye kaçtım. "Senin zihin oyunlarına yakalanacak bebeklerden değilim."

"Hareketimi gördün."

"Senin hareketini duydum. Sen yeni ölüsün, Willie. Vampir olsan da, öğrenecek çok şeyin var."

Kaşlarını çatmış bakıyordu, eli hâlâ bana yarı-uzanmıştı. "Belki; ama hiçbir insan böyle kaçamazdı." Bir adım yaklaştı. Ekose ceketi neredeyse bana sürünecekti. Bu kadar yakın-
6 ken, neredeyse aynı boyda... kısalıktaydık. Omzuna bakabileceğim en sert şekilde baktım.

Geriye gitmemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama bir yaşayan ölü olsa da, olmasa da, o Willie McCoy'du.

"Ben ne kadar insansam, sen de o kadar insansın," dedi.

Kapıyı açmak için ilerledim. Ondan kaçmıyordum. Kapıyı açmaya gidiyordum. Sırtımdan akan soğuk teri, ikisinin arasında fark olduğuna ikna etmeye çalışıyordum. Karnımdaki soğuk hissini de kandıramamıştım.

"Şimdi, gerçekten gitmem gerek. Animatörler A.Ş.'yi düşündüğünüz için teşekkür ederiz." Ona en profesyonel gülümsememi gösterdim, bir ampul kadar boş ama parlak.

Tam kapının çıkışında durdu. "Neden bizim için çalışmıyorsun? Geri döndüğümde onlara bir şey söylemem gerek."

Çok emin değildim ama sesinde korkuya benzer bir şey vardı. Başaramadığı için başı derde girer miydi? Onun için üzüldüm ama bu çok aptalcaydı. Cennet aşkına, o bir yaşayan ölüydü ama durmuş bana bakıyordu ve komik ceketi, küçük elleriyle, hâlâ Willie'ydi.

"Her kimlerse, onlara, vampirler için çalışmayacağımı söyle."

"Bu sabit bir kural mı?" dedi, sanki yeni bir soruymuş gibi.

"Beton kadar."

Yüzünde bir şey parlar gibi oldu, eski Willie aradan bakıverdi. Neredeyse acınacak bir durumdaydı. "Keşke bunu söylemeseydin, Anita. Bu insanlar kendilerine 'hayır' denilmesinden hoşlanmazlar."

"Sanırım misafirperverliğimizi zorluyorsun. Tehdit edilmekten hoşlanmam."

"Bu bir tehdit değil, Anita. Sadece gerçek." Kravatını dü-

zeltti, yeni altın kravat iğnesini okşadı, ince omuzlarını kaldırdı ve dışarı yürüdü.

Kapıyı arkasından kapatıp ona yaslandım. Dizlerimin gücü kalmamıştı. Ama oturup titreyecek vaktim yoktu. Bayan Grundick şu an mezarlıkta olmalıydı. Elindeki küçük çantası ve yetişkin oğullarıyla birlikte benim kocasını diriltmemi bekliyordu. Ortada iki farklı miras vardı. Ya yıllar süren mahkeme masrafları ve tartışmalarıyla uğraşacaktı ya da Albert Grundick'i diriltip soracaktı.

İhtiyacım olan her şey, tavuklar bile, arabamdaydı. Gümüş kutsal haçımı bluzumun altından çıkartıp tamamen görünecek şekilde sallandırdım. Birkaç silahım vardı ve onları kullanmayı biliyordum. Masamda bir 9mm. Browning Hi-Power vardı. Silah, dört kilodan biraz ağırdı, gümüş kurşunlarla doluydu. Gümüş, vampirleri öldürmez ama onların cesaretini kırabilir. Gümüş onların yaralarını, neredeyse insanların iyileşme hızında kapanmaya zorlar. Terli avuçlarımı ceketime sildim ve dışarı çıktım.

Gece sekreterimiz Craig bilgisayar klavyesine çökmüş, hızla bir şeyler yazıyordu. Kalın halı üzerinden gelişimi görünce gözleri açıldı. Bunun nedeni belki boyumda sallanan kalın haçtı. Belki de sırtımdaki çapraz askı ve açıkça görülen silahtı. İkisi hakkında da bir şey söylemedi. Akıllı adam.

Güzel, küçük fitilli kadife ceketimi üzerlerime giydim. Ceket silahın şeklini gizlemiyordu ama önemli değildi. Grundikler veya avukatlarının fark edeceğini zannetmiyordum.

İkinci Bölüm

Sabah arabamı eve sürerken güneşin doğuşunu görmek zorunda kalmıştım. Güneş doğuşlarından nefret ederim. Programımı aşıp uğursuz geceyi çalışarak geçirdiğim anlamına gelirdi bu. St. Louis'in otobanları, araba kullandığım bütün diğer şehirlerden daha çok ağaçlandırılmıştı. Ağaçların günün ilk ışıklarında güzel göründüklerini neredeyse kabullenecektim; neredeyse. Apartmanım, her zaman sabah güneşinde rahatsız edecek kadar beyaz ve neşeli görünürdü. Duvarları, bildiğim bütün apartmanlarınki gibi vanilyalı dondurma beyazıydı. Halıları, daha yaygın olan köpek boku kahverengisi yerine, hoş bir gri tonundaydı.

Dairem geniş ve tek yatak odalıydı. Karşı taraftaki parka bakan güzel bir manzara olduğunu söylüyorlardı. Benim hiçbir fikrim yoktu. Bana kalsa, hiç pencere bile olmazdı. Pencerelerim en parlak gün ışığını bile hoş alacakaranlığa çeviren kalın perdelerle örtülüydü.

Gündüz yaşayan komşularımın ufak tefek seslerini bastırmak için radyoyu kısık seste açtım. Chopin'in yumuşak müziği eşliğinde uyku beni içine çekiyordu. Bir dakika sonra telefon çaldı.

Bir süre telesekreteri açmayı unuttuğum için kendime la-

net ederek yattım. Belki duyamazlıktan gelebilirdim? Beşinci çalıştan sonra dayanamadım. "Alo."

"Oh, özür dilerim. Sizi uyandırdım mı?"

Tanımadığım bir kadındı arayan. Eğer bir satıcıysa gayet sertleşecektim. "Kimsiniz?" Baş ucumdaki saatte göz kırparak baktım. Saat sekizdi. Neredeyse iki saat uyumuşum. Yuppi!

"Benim. Monica Vespucci." dedi sanki her şeyi açıklayacakmış gibi; ama açıklamadı.

"Evet," diye ona yardımcı olup cesaretlendirmeye çalıştım. Sanırım sesim bir homurtu olarak çıktı.

"Oh. Ben, şey. Ben Catherine Maison ile beraber çalışan Monica'yım."

Ahize ile oynayıp düşünmeye çalıştım. Sadece iki saatlik uykuyla iyi düşünemiyorum. Catherine iyi bir arkadaşımın adıydı. Bunu hatırlıyordum. Bu kadından bana bahsetmiş olabilirdi ama hayatım üzerine yemin ederim, onu hatırlayamıyordum. "Elbette, Monica, evet. Ne istiyorsun?" Sesim bana bile çok kaba gelmişti. "Sesim iyi gelmiyorsa, özür dilerim. İşten saat altıda geldim."

"Tanrım, yani sadece iki saat mi uyudun? Sanırım beni vurmak falan istiyorsundur?"

Soruya cevap vermedim. O kadar kaba değilim. "Bir şey mi istiyordun, Monica?"

"Elbette, evet. Catherine için sürpriz bir bekarlığa veda partisi düzenliyorum. Biliyorsun gelecek ay evleniyor."

Başımla onayladım, beni göremeyeceğini hatırlayıp bir şeyler mırıldandım: "Ben de davetliyim."

"Oh, elbette. Biliyorum. Nedimelerin elbiseleri çok hoş, değil mi?"

Aslında, uzun pembe puf kollu bir gece elbisesine yüz yirmi dolar vermek, yapmak istediğim son şeydi ama düğün Catherine'nindi. "Bekarlığa veda partisine ne olmuş?"

"Oh, saçmalıyorum, değil mi? Ve senin uykuya ihtiyacın var.

Acaba bağırmak onu biraz hızlandırır mı, diye merak ettim. Hayır, büyük ihtimalle ağlardı. "Lütfen, Monica, ne istiyorsun?"

10 "Şey biliyorum, bu biraz âni oldu ama her şey birbirine karıştı. Seni bir hafta önceden aramak istiyordum ama hiç fırsatım olmadı."

İşte buna inanmıştım. "Devam et."

"Veda partisi bu gece. Catherine senin içki içmediğini söyledi, bize şoförlük yapar mısın acaba?"

Bir süre, nasıl sinirlensem ve bana ne faydası olur, diye düşünerek, öylece yattım. Belki biraz daha uyanık olsaydım, düşündüğümü söylemezdim. "Benim kullanmamı istediğinize göre, bana çok geç haber vermiş olmuyor musunuz?"

"Biliyorum. Çok özür dilerim. Son zamanlarda çok dağıldım. Catherine bana senin Cuma ya da Cumartesi geceleri boş olduğunu söylemişti. Bu Cuma, boş değil mi?"

Aslında boştu ama tek boş gecemi telefonun diğer ucundaki boş kafayla harcamak istemiyordum. "Gece boşum."

"Harika! Sana yolu tarif edeyim. İşten sonra bizi alırsın. Uygun değil mi?"

Aslında değildi ama ne diyebilirdim. "Tamam."

"Kâğıt ve kalem?"

"Catherine'le beraber çalışıyorsun, değil mi?" Aslında Monica'yı hatırlamaya başlamıştım.

"Şey, evet."

"Catherine'in nerede çalıştığını biliyorum. Tarife gerek yok."

"Oh, ne kadar aptalım, tabii ki. O zaman beşte görüşürüz. Güzel giyin ama topuklu olmasın. Bu gece dans edebiliriz."

Dans etmekten nefret ederim. "Elbette, görüşürüz."

"Akşam görüşürüz."

Telefondaki ses kesildi. Telesekreteri açtım ve çarşaflara sarıldım. Monica, Catherine ile çalışıyordu, bu durumda o da

bir avukattı. Kahretsin. Bugün çok hızlıyım. Aman, neyse, Yabancıların bilinçlerini kaybetmesini seyretmek, ne kadar kötü olabilirdi ki? Eğer şanslıysam, belki birisi arabama bile kusardı.

Uykuya dalınca gördüğüm en acayip rüyayı gördüm. Tanımadığım bir kadın, hindistan cevizi kremli tart ve Willie McCoy'un cenazesi.

Üçüncü Bölüm

Tonica Vespucci üzerinde 'Vampirler de İnsandır' yazan bir rozet takmıştı. Bu, geceye umut verici bir başlangıç değildi. Beyaz, ipek bluzunun yakası, koyu ve sağlık kulübünden çıkma bronz tenine doğru genişliyordu. Saçları kısaydı ve ustalıkla kesilmişti; makyajı mükemmeldi.

Rozetinin ne çeşit bir bekarlığa veda partisi hazırladığı konusunda beni uyandırması gerekirdi. Bazı günler olayları yakalamakta çok yavaş kalıyordum.

Ben siyah kot, dize gelen çizmeler ve kırmızı bluz giyiyordum. Omuzlarımdan kırmızı bluzumun üzerine dökülen kıvırcık siyah saçlarım, kıyafetime uyacak bir şekildeydi. Siyaha yakın, hoş kahverengi gözlerim saçlarıma uyuyordu. Sadece soluk tenim göze çarpıyordu. Latin esmerliğine karşı çok Germenimsiydi. Çok eski bir erkek arkadaşım, beni porselen bebeğe benzetmişti. İltifat olsun diye söylemişti ama ben o şekilde algılamamıştım. Çok fazla birileriyle çıkmamamın pek çok sebebi vardır.

Sağ bileğimdeki bıçağı ve sol kolumdaki yara izlerini örtsün diye uzun kollu bir bluz giymişim. Silahımı arabamın bagajında kilitli bıraktım. Bekarlığa veda partisinin ona ihti-

yaç duyacak kadar kontrolden çıkmayacağını tahmin ediyordum.

"Bu işi ayarlamayı son dakikaya bıraktığım için özür dilerim, Catherine. O yüzden sadece üçümüz varız. Diğer herkesin planları vardı," dedi Monica.

"Düşünebiliyor musun? İnsanların Cuma gecesi planları var," dedim. Monica şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalışırmış gibi bana baktı.

Catherine sert bir bakış attı. İkisine de en masum gülümsememle karşılık verdim. Monica'da gülümsedi. Catherine aldanmamıştı.

Monica, mutlu bir sarhoş gibi kaldırıma fırlayıp dans etmeye başladı. Yemekte sadece iki içki içmişti. Bu kötüye işaretti.

"Nazik ol," diye fısıldadı Catherine.

"Ne dedim ki?"

"Anita," diyen ses tonu, babamın eve çok geç geldiğimde konuştuğu ses tonuna çok benziyordu.

"Bu gece hiç eğlenceli değilsin," deyip iç çektim.

"Oysa ben, bu gece çok eğlenceli olmayı planlıyordum," diyerek kollarını göğe doğru esnetti. İş kıyafetinin bir kısmı hâlâ üzerindeydi. Bakır rengi saçları rüzgârda uçuştu. Catherine'in saçlarını keserse, daha güzel olup olamayacağına bir türlü karar veremiyordum. Keserse ilk önce yüzü fark edilirdi. Belki de yüzünü güzelleştiren saçlarıydı.

"Eğer nadiren bana kalan gecelerimden birisinden vazgeçeceksem, o zaman tadını çıkartmam gerek... sonuna kadar," dedi.

Son kelimelerinde bir sertlik vardı. Gözlerimi üzerine diktim. "Sarhoş olmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Belki." Halinden çok memnun görünüyordu.

Catherine, içki içmeyi onaylamadığımı ve anlayamadığımı biliyordu. Başıboş davranışlarımın kontrolden çıkmasından

hoşlanmam. Kendimi kaybedeceksem, ne kadar kaybettiğimin hesabını bilmek isterim.

Arabayı iki blok gerideki park yerinde bırakmıştık. Şu etrafında dövme-demir çit olan otoparklardandı. Nehir tarafında pek park alanı yoktu. Dar, tuğla yollar ve eski kaldırımlar arabalar için değil atlar için düzenlenmişti. Sokaklar, biz akşam yemeğini yerken geçip giden yağmurla yeni yıkanmıştı. Gecenin ilk yıldızları, kadife üzerine serpilmiş elmaslara benziyordu.

"Acele edin, uyuşuklar," diye bağırdı Monica.

Catherine bana bakıp sırıttı. Sonra Monica'ya doğru koşmaya başladı.

"Of, Tanrı aşkına," diye söylendim. Yemekte birkaç içki içseydim, belki ben de koşardım, belki.

"Çamura saplanmış sopa gibi durma," diye seslendi Catherine.

Çamura saplanmış sopa mı? Onlara yürüyerek yetiştim. Monica kıkırdıyordu. Nedense öyle yapacağını biliyordum. Catherine'le birbirlerine yaslanmış gülüyorlardı. Büyük ihtimalle de bana.

Monica ürkütücü bir sahnenin sesini taklit etmeye çalıştı. "Bu köşenin ardında ne var biliyor musunuz?" diye fısıldadı.

Doğrusu, ben biliyordum. Son vampir cinayeti dört blok ötede gerçekleşmişti. Vampirlerin 'Mahalle' dedikleri yerdeydik. İnsanlar kibar olmayı isteyip istememe durumlarına göre, buraya ya Nehirkıyısı ya da Kan Meydanı, diyorlardı.

"Suçlu Zevkler," dedim.

"Of, ay... sürprizi bozdun."

"Suçlu Zevkler nedir?" diye sordu Catherine.

Monica kıkırdadı. "Oh, güzel. Görünüşe göre sürpriz bozulmamış." Catherine'in koluna girdi. "Sana söz veriyorum, çok seveceksin."

Belki Catherine severdi ama ben sevmeyeceğimi biliyor-

dum ama yine de köşeyi döndüklerinde peşlerindeydim. Tabelası kan kırmızısı renginde neondandı. Sembolizm gözümden kaçmamıştı.

Üç geniş basamaktan sonra, açılır kapanır bir kapının önünde duran bir vampirle karşılaştık. Asker tıraşlı siyah saçları ve küçük, solgun gözleri vardı. İri omuzları dar tişörtünü yırtacakmış gibiydi. Öldükten sonra vücut geliştirmek gerekiyor muydu?

Eşikte duruyor olmamıza rağmen içeriden gelen gürültüyü, müziği ve kahkahaları duyabiliyordum. Küçük bir alanda, iyi zaman geçirmeye kararlı pek çok insanın, güçlü gürültüsü.

Vampir kapının yanında çok sakin duruyordu. Hâlâ bir hareketliliği -daha iyi bir terim bulamamıştım- bir canlılığı vardı. Öleli yirmi yıldan fazla geçmiş olamazdı. Karanlıkta bana bile insan gibi görünüyordu. Bu gece için karnını doyurmuştu. Derisi sağlıklı ve dinçti. Neredeyse al yanaklıydı. Taze kandan oluşan bir öğünün sonuçları böyle olur.

Monica, vampirin kolunu sıktı. "Oooo, şu kaslara bakın."

Vampir, dişlerin göstererek sırıttı. Catherine'in nefesi kesildi. O zaman, daha da fazla sırıttı.

"Buzz eski bir dostumuz, değil mi, Buzz?"

Vampir Buzz mı? Tabii ki, hayır.

Ama o başıyla onayladı. "İçeri geç, Monica. Masanız bekliyor."

Masa mı? Monica'nın ne çeşit bir prestiji vardı? Suçlu Zevkler, Mahallesi'nin en tutulan mekânlarından birisiydi ve rezervasyon almıyorlardı.

Kapıda kocaman bir tabela vardı. "Her tür haç ve diğer kutsal malzemeler yasaktır." Tabelayı okudum ve yürüyüp geçtim. Haçımı bırakmak gibi bir niyetim yoktu.

"Anita, gelmekle ne iyi etmişsin," diyen gür, melodik bir ses etrafımızda uçuştu.

Ses, kulübün sahibi ve bir başvampir olan Jean-Claude'e aitti. Bir vampir nasıl görünmesi gerekiyorsa öyle görünüyordu. Yumuşakça kıvrılan saçları, antika, dantel gömleğine karışıyordu. Dantel, soluk, ince parmaklı eline doğru dökülüyordu. Gömleğinin önü açıktı. Göğsü, daha gösterişli bir dantelle örtülmüştü. Çoğu erkek böyle bir gömlek giyemezdi. Ama bu vampirin üzerinde tamamen erkeksi duruyordu.

"Siz ikiniz tanışıyor musunuz?" Monica şaşırmış gibiydi.

"Oh, tabii ki," dedi Jean-Claude. "Bayan Blake ile daha önce tanışmıştık."

"Nehirkıyısı'ndaki olaylar hakkında polise yardımcı oluyorum."

"Kendisi onların vampir uzmanı." Son kelimeyi yumuşak, sıcak ve belli belirsiz bir müstehcenlik içinde söyledi.

Monica kıkırdadı. Catherine fal taşı gibi açık ve masum gözlerle Jean-Claude'a bakıyordu. Koluna dokundum, sanki bir rüyadan uyanmış gibi sıçradı. Fısıldamaya çalışmadım bile çünkü beni nasılsa duyacağını biliyordum. "Önemli güvenlik uyarısı... Asla bir vampirin gözleri içine bakma."

Catherine başıyla onayladı. Yüzünde korkunun ilk belirtileri görünmeye başlamıştı.

"Böyle hoş bir bayana asla zarar vermem." Catherine'in elini tuttu ve dudaklarına doğru götürdü. Dudaklarını hafifçe değdirdi. Caterine kızarmıştı.

Monica'nın da elini öptü. Bana baktı ve güldü. "Merak etme, küçük animatör. Sana dokunmayacağım. Bu hile yapmak olur."

Yakınıma geldi. Bakışlarımı göğsüne diktim. Dantelin altında neredeyse görünmeyen bir yanık izi vardı. Haç şeklinde bir yanık. Kim bilir kaç yıl önce birisi derisine bir haç yapıştırmıştı?

"Senin bir haç taşımanın adil olmayan bir avantaj olacağı gibi."

Ne diyebilirdim? Bir şeklide haklıydı.

Sadece haç şeklinin vampirlere zarar vermiyor olması çok yazıktı. O zaman Jean-Claude'ün başı büyük bir belada olurdu. Maalesef haçın kutsamış olması ve inançla desteklenmesi gerekiyordu. Bir vampire haç sallayan bir ateist acınacak bir manzaraydı.

"Anita, ne düşünüyorsun?" Adımı tenime fısıldayan bir nefes gibi söyledi.

Lanet olası sesi çok rahatlatıcıydı. Gözlerimi kaldırıp o kelimeleri nasıl bir ifadeyle söylediğini görmek istedim. Ona karşı göreceli direncim, Jean-Claude'un çok ilgisini çekmişti. Direnç ve kolumdaki haç şeklindeki yara izi. Yara izini eğlendirici buluyordu. Her karşılaştığımızda beni etkisi altına almak için uğraşıyordu. Ben de ondan sakınmak için elimden geleni yapıyordum. Şimdiye kadar hep başarılı olmuştum.

"Daha önceleri haç taşımama itiraz etmemiştin."

"O zamanlar polislerle birlikteydin; şimdi değilsin."

Göğsüne bakmaya devam ettim, dantelin göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını, merak ediyordum; büyük ihtimalle değildi.

"Güçlerine bu kadar az mı güveniyorsun, küçük animatör? Bana olan direncinin boynunda aslı gümüş parçasında geldiğini mi zannediyorsun?"

Buna inanmıyordum ama yardımcı olduğunu biliyordum. Jean-Claude iki yüz beş yaşında olduğunu kendisi söylemişti. Bir vampir iki yüz yılda çok güç kazanır. Benim korkak olduğumu imâ ediyordu. Değildim.

Uzanıp zinciri çözdüm. Benden uzaklaşıp arkasını döndü. Haç elime kayıverdi. Sarışın bir kadın yanımda belirdi. Bana bir kupon verdi ve haçı aldı. Ne hoş, alın size bir kutsal eşya kontrol kızı.

Haçım olmayınca birden kendimi çıplak hissettim. Onunla uyur, onunla duş alırdım.

Jean-Claude yeniden yanıma yaklaştı. "Bu geceki şova dayanamayacaksın, Anita. Kesin birisi seni cezbedecek."

"Hayır," dedim. Birisinin göğsüne bakarken sert olmak zordu. Sert rolü oynamak için göz temasına ihtiyacınız vardı ama söylediğim hayır anlamında bir hayırdı.

Güldü. Sesi vücuduma sürtünen kürk gibiydi. Sıcak ve çok az da olsa ölüm hissi gibi.

Monica kolumdan yakaladı. "Sana söz veriyorum, çok seveceksin."

"Evet," dedi Jean-Claude. "Unutamayacağın bir gece olacak."

"Bu bir tehdit mi?"

Yeniden güldü; sıcak, dehşet verici bir sesti bu. "Burası zevk mekânı, Anita, şiddet değil."

Monica kolumu çekiştiriyordu. "Çabuk, eğlence başlamak üzere."

"Eğlence mi?" diye sordu Catherine.

Gülümsemek zorundaydım. "Dünya'nın tek vampir striptiz kulübüne hoş geldin, Catherine."

"Şaka yapıyorsun."

"İzci yemini ederim ki doğru." Neden bilmiyorum, dönüp kapıya baktım. Jean-Claude hareketsizce duruyordu, hiçbir his uyarmadan, sanki orada değilmiş gibi. Sonra hareket etti, solgun eli dudaklarına uzandı. Odanın diğer ucundan bana bir öpücük yolladı. Gecenin eğlencesi başlamıştı.

Dördüncü Bölüm

Tasamız neredeyse sahneye değiyordu. Mekân içki, kahkaha ve vampir garsonların arada dolaşmalarına atılan sahte çığlıklarla doluydu. Derinden akan bir korku vardı. Korku filmlerine ya da korku tünellerine has bir dehşet. Güvenli dehşet.

Işıklar söndü. Etrafta yüksek ve tiz çığlık çınladı. Anlık gerçek dehşet. Jean-Claude'un sesi karanlığın içinden duyuldu. "Suçlu Zevklere hoş geldiniz. Size hizmet etmek, en kötü düşüncelerinizi gerçekleştirmek için buradayız."

Sesi gece geç saatlerdeki hoş fısıltılar gibiydi. Lanet olsun, iyiydi.

"Nefesimin teniniz üzerinde nasıl bir his bırakacağını hiç hayal ettiniz mi? Dudaklarımın boynunuzda oluşunu. Dişlerimin sert sürtünüşünü. Isırığımın keskin, tatlı acısını. Kalbinizin göğüs hizamda delice çarpışını. Kanınızın, damarlarımda akşını. Kendinizi paylaşmayı. Bana hayat vermeyi. Siz, -hepiniz- olmadan yaşayamayacağımı."

Belki karanlığın etkisindendi ya da artık her neyse, sanki benimle, sadece benimle konuşuyor gibiydi. Beni seçmişti, onun için özeldim. Hayır. Bu doğru değildi. Kulüpteki herkes aynı şeyi hissediyordu. Hepimiz onun seçilmişiydik. Ve belki

de burada olan bitenler içinde doğruya en yakın şey buydu.

"Bu geceki ilk beyefendimiz sizin fantezinizi paylaşıyor. Öpücüklerin en tatlısı karşısında ne hissedeceğini öğrenmek istiyordu. Size bunun harika bir his olduğunu söylemek için daha önceden denedi." Sessizliğin karanlığı doldurmasını bekledi, kalp atışlarını duyabiliyordum. "Karşınızda, Phillip."

"Phillip!" diye fısıldadı Monica. Kalabalıktan toplu bir iç çekiş yükseldi, sonra hafif tezahürat başladı. "Phillip, Phillip..." Ses karanlıkta, etrafımızda kötü bir duaymış gibi yükseliyordu.

Bir filmin sonu gibi, ışıklar aydınlamaya başladı. Sahnenin ortasında bir figür duruyordu. Tişörtü vücudunu sarmıştı; kaslı değildi ama iyi yapılıydı. Hiç fena değildi. Siyah deri ceket, dar kot ve çizmeleri kıyafetini tamamlıyordu. Bu kılıkta sokaklarda rahatlıkla dolaşabilirdi. Gür kahverengi saçları, omuzlarını süpürecek kadar uzundu.

Sessizliğin içine müzik dolmaya başladı. Sesler adamı etkilemeye başladı, kalçaları hafifçe hareketleniyordu. Yavaş hareketlerle deri ceketini çıkartmaya başladı. Hafif müzik hareketlendi. Ceketi sahneye düştü. Kısa bir süre seyirciye baktı, ne görülecekse görmemizi sağladı. İki kolunun da, derisinin üzeri yara iziyle doluydu.

Yutkundum. Ne olacağından emin değildim ama hoşlanmayacağıma bahse girerdim.

İki eliyle yüzüne dökülen saçlarını geriye attı. Kıvrıldı, sahnenin etrafında süzüldü. Masamızın hizasında durdu, bize bakıyordu. Boynu bir uyuşturucu müptelasının kolu gibiydi.

Bütün o küçük ince ısırık, yara izlerine, bakamadım. Gözlerimi kaydırınca Catherine'i kucağına bakarken buldum. Monica ise koltuğunda ileri doğrulmuş ve dudakları aralanmıştı.

Tişörtünü güçlü elleriyle yakaladı ve çektiğinde yırtılıp göğsünü açıkta bıraktı. Seyirci çığlık atıyordu. Birkaç tanesi

adını haykırdı. Phillip gülümsedi. Göz alıcı, parlak, ağzınızın içinde eriyen, seksi bir gülümsemeydi bu.

"Yüce Tanrım!" diye fısıldadı Catherine.

"Harika değil mi?" diye sordu Monica.

Ona baktım. Yakası açılmış, iki düzgün, oldukça eski, küçük yarayı sergiliyordu. Yüce İsa adına.

Müzik patlayan bir şiddete dönüştü. Kıvrılarak, savrularak dans ediyor, vücut gücünü herkese dağıtıyordu. Sol köprücük kemiği üzerinde beyaz pütürlü ve kötü görünüşlü kocaman bir yara izi vardı. Midem kasıldı. Bir vampir köprücük kemiğini yarmış, köpeğin eti koparması gibi, parçalamıştı. Bunun öyle olduğunu biliyordum çünkü benzer bir iz bende de vardı. Benzer birçok yara izim vardı.

Yağmurdan sonraki sümüklü böcekler gibi izleyicilerin ellerinde dolarlar belirdi. Monica kendi parasını bayrak gibi sallıyordu. Phillip'i masamızda istemiyordum. Gürültüden, kendimi duyurmak için Monica'ya doğru eğilmek zorunda kaldım. "Monica, lütfen, onu buraya çağırma."

Bana dönüp baktığında bile geç kaldığımı biliyordum. Yaralı Philip sahnede durmuş bize bakıyordu. O insansı gözleri içine bakakaldım.

Monica'nın boynunda atan damarı görebiliyordum. Dudaklarını yaladı, gözleri kocamandı. Elindeki parayı Phillip'in pantolonundan içeri sıkıştırdı.

Elleri rahatsız kelebekler gibi yara izleri üzerinde dolaştı. Monica yüzünü Phillip'in karnına doğru yaklaştırdı ve yara izlerini öpmeye başladı, teninde kırmızı ruj izleri bırakıyordu. Vampir öpülürken dizleri üzerine çökmeye başladı, ağzını göğsüne doğru yükselmeye zorluyordu.

Diz çökünce, Monica dudaklarını yüzüne yapıştırdı. Philip, onun ne istediğini biliyormuş gibi saçlarını arkasında topladı. Monica en yeni yara izini yalamaya başladı. Dili bir kedinin ki gibi, küçük ve pembeydi. Nefesini verirken titre-

diğini hissettim. Monica tam yara izinin üzerini yeniden ısırdı. Phillip acı içinde ya da şaşkınlıkla sarsıldı. Monica'nın çenesi kasıldı, yutkunuyordu. Yarayı emiyordu.

Catherine'e baktım. Boş bir heyecanla onlara bakıyordu.

Kalabalık vahşileşmişti, çığlık atıyor, paralarını sallıyordu. Phillip, Monica'dan kurtuldu ve başka bir masaya geçti. Monica dengesini kaybetti. Başı kucağına düştü, kolları yanında boş boş sallanıyordu.

Acaba bayılmış mıydı? Omzuna doğru uzandığım da, ona dokunmak istemediğimi hissetim. Usulca omzuna dokundum. Hareket etti, bana bakmak için kafasını çevirdi. Gözlerinde, seksten sonra gelen uyuşukluk vardı. Rujunun çoğu silindiği için dudakları solgundu. Bayılmamıştı; tatmin olmanın rahatlığını yaşıyordu.

Onu kendi haline bırakıp ellerimi kotuma sildim. Avuçlarım terliyordu.

Phillip sahneye geri dönmüştü. Dans etmeyi kesmişti. Öylece duruyordu. Monica boynunda küçük yuvarlak bir iz bırakmıştı.

Kalabalığın üstünde gezinen yaşlı bir zihin gücünün ilk kıpırdanmalarını hissettim. "Ne oluyor?" diye sordu Catherine.

"Bir şey yok" dedi Monica. Gözleri yarı açık, sandalyesinde doğruldu. Dudaklarını yaladı, ellerini başının üstüne kaldırıp gerindi.

Catherine bana döndü. "Anita, neler oluyor?"

"Vampir," dedim.

Yüzünde bir korku belirdi ama çok uzun sürmedi. Catherine'nin korkusunun, vampirin zihin gücünün ağırlığı altında azaldığını seyrettim. Yavaşça dönüp sahnede bekleyen Phillip'e bakmaya başladı. Catherine tehlike altında değildi. Bu grup hipnozuydu, kişisel ve kalıcı değildi.

Vampir, Jean-Claude kadar yaşlı ya da iyi değildi. Oturup yüz yıllık bir gücünün baskısını ve akışını hissettim, yeterli

değildi. Masaların arasındaki hareketini hissettim. Zavallı insanların gelişini fark etmemesi için çok zahmete giriyordu. Onlar fark etmeden, büyü gibi bir anda belirebilirdi.

Vampirleri şaşırtma şansı elinize sık geçmezdi. Dönüp vampirin sahneye yürüyüşünü seyrettim. Diğer insanlar yüzlerini sahneye dönmüş, boş gözlerle bekliyorlardı. Bu vampir uzun boylu, çıkık elmacık kemikli, model-mükemmelliğindeydi. Güzel olamayacak kadar erkeksi, gerçek olamayacak kadar mükemmeldi.

Masaların arasında basma kalıp vampir kıyafetinde dolaşıyordu, siyah smokin ve beyaz eldivenlerle. Benden bir masa ötede durup gözlerini dikti. Seyirciyi, savunmasız, bekler bir şekilde avucu içine almıştı. Ama ben oturmuş ona bakıyordum. Gözlerinin içine değil tabii ki.

Vücudu gerildi. Şaşırmıştı. Bir kıza moral vermek için, yüz yaşında bir vampirin sakinliğini bozmaktan daha iyisi olamazdı.

Vampirin arkasına bakınca, Jean-Claude'u gördüm. Bana bakıyordu. İçkimi kaldırıp selam verdim. Başıyla selamımı aldı.

Uzun boylu vampir, Phillip'in yanına gelmişti. Phillip'in gözleri, seyircilerinkiler gibi boş bakıyordu. Büyü ya da her neyse, kaybolup gitti. Tek bir düşünceyle vampir seyirciyi uyandırdı ve büyünün etkisiyle şaşırdılar.

Ani sessizliği Jean-Claude'un sesi doldurdu. "İşte, karşınızda, Robert."

Kalabalık çığlıklar ve alkışlarla çılgına döndü. Herkesle birlikte Catherine de alkışlıyordu. Etkilendiği açıkça görünüyordu.

Müzik yine değişti, havada çınlıyor ve titreşiyordu, neredeyse can yakacak kadar yüksekti. Vampir Robert dans etmeye başladı. Müzikle uyumlu, dikkatli bir sertlikle hareket ediyordu. Beyaz eldivenlerini kalabalığa fırlattı. Bir tanesi ayağımın yanına düştü. Onu orada bıraktım.

"Al çabuk," dedi Monica.

Başımı iki yana salladım.

Başka bir masadan, başka bir kadın uzandı. Nefesi viski kokuyordu. "İstemiyor musun?"

Yine başımı iki yana salladım.

Kalkıp almak için uzandı ama Monica ondan önce davranıp eldiveni kaptı. Kadın mutsuz bir yüzle, geri oturdu.

Vampir, pürüzsüz göğsünü sergileyerek soyundu. Sahneye yatıp tek parmağı üzerinde şınav çekti. Seyirci çılgına dönmüştü. Ben etkilenmemiştim. İsterse bir otomobili rahatlıkla kaldırabileceğini biliyordum. Kıyaslanınca, birkaç şınav neydi ki?

Phillip'in etrafında dans etmeye başladı. Phillip yüzünü ona döndü, sanki bir saldırı bekler gibi, dizler hafif kırık, kolları açıktı. Birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Müziğin sesi, sahnedeki yumuşak hareketler hissedilecek hâle gelene kadar ağırlaştı.

Vampir, Phillip'e yaklaşmaya başladı. Phillip sahneden kaçmaya çalışır gibi hareketler yaptı. Vampir bir anda önünde belirip kaçmasını engelledi.

Hareket ettiğini görememiştim. Vampir adamın önünde bir anda belirmişti. Hareket ettiğini görememiştim. Korku soğuk bir şekilde vücudumdaki tüm havayı çekti. Zihinsel üçkağıdı fark edememiştim ama olmuştu.

Jean-Claude iki masa ötede duruyordu. Soluk elini kaldırıp beni selamladı. Adi herif zihnimin içindeydi ve ben fark etmemiştim bile. Seyircinin nefesi kesildi, tekrar sahneye baktım.

İkisi de çömelmişti. Vampir, Phillip'in kollarından birisini arkasında kısıtmıştı. Öteki eli Phillip'i saçlarından yakalayıp boynunu acı verici bir açıya gelinceye kadar çekti.

Phillip'in gözleri fal taşı gibi açılmış ve korku doluydu. Vampir onu etkisi altına almamıştı. Etki altında değildi! Bilinci yerindeydi ve korkmuştu. Yüce Tanrım. Nefesi kesilmişti,

göğsü kısa nefeslerle inip kalkıyordu.

Vampir kalabalığa bakıp dişlerini göstererek tısladı; dişler sahne ışıkları altında parlıyordu. Tıslaması güzel yüzüne, canavarımsı bir görünüş verdi. Açlığı kalabalığın üzerine yayıldı. İsteği o kadar yoğundu ki, karnıma kramp girdi.

Hayır, bunu onunla birlikte hissetmeyecektim. Tırnaklarımı avucuma saplayıp konsantre oldum. His kayboldu. Acı işe yaramıştı. Titreyen parmaklarımı açınca, avuç içlerimde hilal şeklindeki dört ize kan toplandığını gördüm. Açlık üzerimden gitmişti. Kalabalığı dolduruyordu, benim değil, beni değil.

Vampir başını geriye yatırdı.

"Hayır," diye fısıldadım.

Vampir atıldı, dişleri ete batıyordu. Phillip'in çığlığı kulüpte yankılandı. Müzik bir anda sustu.

Kimse hareket etmiyordu. İğne atsan duyulurdu.

Hafif, nemli bir emme tınısı sessizliği doldurdu. Phillip boğazından yükselen sesle inlemeye başladı. Tekrar tekrar, hafif ve çaresiz seslerle.

Kalabalığa baktım. Hepsi vampirle birlikteydi, açlığını, arzusunu, beslenişini hissediyorlardı. Belki Phillip'in korkusunu hissettiğim için ama bilmiyorum; ben olayın dışındaydım ve bundan çok memnundum.

Vampir, Phillip'i hareketsizce, yere bırakıp doğruldu. İstemeden ayağa kalktım. Adamın yaralı sırtı, ölümle pençeleşir gibi derin ve acılı bir nefesle sarsılıyordu. Galiba gerçekten öyleydi.

Hayattaydı. Geri oturdum. Dizlerimde güç kalmamıştı. Avuç içlerimdeki ter, elimdeki kesikleri yakıyordu. Canlıydı ve olanlar hoşuna gitmişti. Bunu birisi anlatsaydı kesinlikle inanmazdım. Onu yalancılıkla suçlardım.

Bir Vampirkeş. Tanrı şahidim olsun, o anda her şeyi görmüş olmuştum.

"Kim bir öpücük ister?" diye fısıldadı Jean-Claude.

Bir an kimse kıpırdamadı; sonra her yerden para tutan eller uzandı. Çok fazla değillerdi, az bile sayılırlardı. Pek çoğu sanki kötü bir rüyadan uyanmışçasına, şaşırmış görünüyordu.
 Monica para sallayanlardandı.

Vampir Robert, Monica'nın yanına geldi. Monica parayı, onun da pantolonunun içinden soktu. Robert kanlı, sivri dişli ağzını Monica'nın dudaklarına yapıştırdı. Maceracı dil hareketleriyle dolu uzun derin bir öpüşmeydi bu. Birbirlerinin tadına bakıyorlardı.

Vampir, Monica'dan ayrıldı. Monica'nın elleri, ensesine sarılmış, geri çekmeye çalışıyordu ama Robert onu geri itti. Bana doğru döndü. Başımı sallayıp boş ellerimi gösterdim. Burada para yok, dostum.

Yılan gibi hızla bana doğru uzandı. Düşünecek zaman yoktu. Sandalyem yere düştü. Erişebileceğinden uzakta, ayakta duruyordum. Sıradan bir insan onun hareketini göremezdi bile. Sıkça söylendiği gibi, parti bitmişti.

Neler olduğunu anlamaya çalışan kalabalıktan, bir mırıltı yükselmeye başladı. Sadece mahallenizin sevimli animatörü, dostlar, heyecanlanmaya gerek yok. Vampir hâlâ bana bakıyordu.

Birden Jean-Claude yanımda belirdi, geldiğini görmemiştim. "İyi misin, Anita?"

Sesi, kelimelerinde hiç hissedilmeyen şeyleri taşıyordu. Karartılmış odalardaki, soğuk örtüler arasında fısıldanan sözler. Beni çekip başımı para peşindeki bir ayyaş gibi döndürdü. Bu iyi gelmişti. Şak... Harş... Ses zihnimi içinde gürleyip vampiri uzağa yolladı.

Çağrı cihazım ötmeye başladı. Gözlerimi kırptım, masaya doğru sendeledim. Jean-Claude beni tutmak için uzandı. "Bana dokunma," dedim.

Gülümsedi. "Elbette."

Düğmesine dokunup cihazı susturdum. Tanrıya şükür,

çağrı cihazını çantama atmaktansa, belime takmıştım. Aksi halde duyamazdım. Barın telefonu kullandım. Polisin, Hillcrest Mezarlığında bana ihtiyacı vardı. Boş gecemde çalışmam gerekecekti. Yuppi ve bunu gerçekten söylemiştim.

Catherine'e benimle gelmesini teklif ettim ama o kalmak istedi. Vampirler hakkında ne derseniz deyin, çok göz çekicilerdir. İş tariflerinde bile yazar: Kan içmeyi sever ve geceleri çalışır. Bu Catherine'in kendi seçimiydi.

Geri gelip onu eve bırakacağıma söz verdim. Sonra kutsal eşya kontrol kızından, kutsal haçımı alıp bluzumun içine sallandırdım.

Jean-Claude kapının yanında duruyordu. "Seni neredeyse yakalıyordum, küçük animatör," dedi.

Yüzüne baktım, sonra da hemen aşağıya. "Neredeyse, sayılmaz, seni kan emici piç."

Jean-Claude başını geriye atıp bir kahkaha attı. Kahkahası, omurgamda sürünen kadife gibi, bütün gece beni takip etti.

Beşinci Bölüm

Tabut yan dönmüştü. Koyu cila üzerinde beyaz pençe izleri vardı. Sahte ipekten mavi astarı kesilmiş ve yırtılmıştı. Neredeyse insan eli şeklindeki, kanlı iz net olarak görünüyordu. Cesetten geri kalanlar, yırtık kahverengi bir takım, çiğnenmiş bir parmak kemiği ve kafatası parçalarıydı. Adam sarışınmış. 2584806

Diğer ceset on beş metre ötedeydi. Elbiseleri yırtılmıştı. Göğsü parçalanmış, kaburgaları yumurta kabuğu gibi kırılmıştı. İç organlarının çoğu yoktu, vücut boşluğu kütüğün içindeki oyuk gibi duruyordu. Sadece yüzüne dokunulmamıştı. Yaz yıldızlarına bakan soluk gözler, inanılmaz derecede açılmıştı.

Karanlık olduğuna memnundum. Gece görüşüm iyidir ama karanlık renkleri çalar, kanı siyah gösterirdi. Adamın cesedi ağaçların gölgesi arasında kaybolmuştu. Çok yakınına gelmeseydim, onu fark edemezdim. Öyle de yaptım. Mezuramla ısırık izlerini ölçtüm. Küçük plastik eldivenlerimle ip uçları için cesedi araştırdım. Hiçbir ipucu yoktu.

Suç mahallinde, istediğim her şeyi yapabilirdim. Zaten önceden resimlenip videoya kaydediliyorlardı. Ben çağırılan son uzmandım. Ambulans cesetleri almak için, benim işimi bitirmemi bekliyordu.

İşim bitmek üzereydi. Adamı neyin öldürdüğünü biliyordum. Gûller. Soruşturmayı tek bir yaşayan ölü türüne indirmiştim. Aman ne güzel. Adli tabip bunu rahatlıkla söyleyebilirdi.

Elbiselerimi korumak için giydiğim tulumun içinde terlemeye başlamıştım. Tulum orijinal olarak vampir takipleri içindi ama sonra suç mahallerinde de kullanmaya başlamıştım. Dizlerimde ve aşağıya doğru siyah lekeler vardı. Çimenlerde çok fazla kan olmalıydı. Tanrıya şükür, bunları gün ışığında görmek zorunda kalmamıştım.

Nedendir bilmiyorum böyle bir sahneyi gündüz görmek daha kötü oluyor ama hayal ederken gün ışığında etmeyi rahat buluyordum. Kan her zaman çok kırmızı, çok kahverengi ve çok yoğun olurdu.

Gece ortamı yumuşatıyor, daha gerçek dışı yapıyordu. Bu hep hoşuma giderdi.

Tulumumun fermuarını açıp önünü genişlettim. Rüzgâr şaşırtıcı derece serin esiyordu. Hava yağmur kokuyordu. Bir fırtına yaklaşıyordu.

Sarı polis şeritleri ağaçların gövdelerine sarılmış, çalıların arasından fırlamıştı. Bir sarı düğüm, melek heykelinin taş bacağına dolanmıştı. Çavuş Rudolf Stoff şeridi kaldırıp bana doğru yürüdü.

Boyu iki metreydi, bir güreşçi gibi yapılıydı. Çevik ve uzun adımlarla yürüyordu. Kısa saçları kulaklarını açıkta bırakıyordu. Dolph, hortlak takımının başına yeni geçmişti. Resmî olarak, Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı, B-O-S-T. Birim, doğaüstü olaylarla ilişkili bütün suçlarla ilgileniyordu. Kariyer açısından yukarıya doğru bir adım değildi. Willie McCoy haklıydı; ekip, basını ve liberalleri teskin etmek için yapılmış gönülsüz bir çabaydı.

Dolph'un birilerini kızdırmış olması gerekiyordu, yoksa burada olmazdı. Ama Dolph, Dolph olduğu için yapabilece-

ği işin en iyisi yapmaya kararlı bir kişiydi. Tabiatın kudreti gibiydi. Bağırmasına gerek yoktu, sadece varlığı, işlerin yürümesi için yeterliydi.

"Evet," dedi.

İşte size konuşkan Dolph. "Bir gûl saldırısı."

"Ve."

Omuz silktim. "Ve bu mezarlıkta hiç gûl yok."

Aşağıya, bana doğru baktı, yüzü dikkatli bir tepkisizlikteydi. Burada işini yapıyor, beraber çalıştıklarını etkisi altına almayı sevmiyordu. "Bir gûl saldırısı demiştin."

"Evet ama mezarlığın dışından bir yerden gelmişler."

"Yani?"

"Kendi mezarlıkları dışına, bu kadar uzağa gelen hiçbir gûl duymadım." Söylediklerimi anlayıp anlamadığını kavramak için yüzüne baktım.

"Bana gûllerden bahset, Anita." Sadık küçük not defterini çıkartmıştı, kalemini dikmiş, hazır bekliyordu.

"Bu mezar hâlâ kutsal bölge. Gûl istilasına uğramış mezarlıklar genellikle çok eskidir ya da vudu veya satanik âyinler yapılmıştır. Kötülük, günahkar oluncaya kadar toprağın kutsallığını harcar. Bu olunca gûller ya buraya yerleşir ya da mezardan çıkarlar. Hiç kimse tam olarak hangisinin olduğunu bilmiyor."

"Bekle. Kimse bilmiyor diyerek, ne demek istiyorsun?"

"Temel olarak..."

Başını iki yana salladı, aldığı notlara bakıp yüzün buruşturdu. "Açıkla."

"Vampirleri diğer vampirler yapıyor. Zombiler mezardan animatörler ya da vudu rahipleri tarafından kaldırılıyor. Gûller, bildiğimiz kadarıyla mezarlardan kendi başlarına çıkıyorlar. Ben buna pek inanmıyorum. Doğaüstü varlıklar, hayvana dönüşenler, vampirler ya da her ne olursa, bunlardan birisi tarafından ısırılan insanların gûl olduğu konusunda bir teori

vardı. Ama bütün mezarlığın boşaldığı durumlar gördüm. Hepsinin doğaüstü saldırıya uğramış olma ihtimali yoktu."

"Pekâlâ, gûllerin nereden geldiğini bilmiyoruz. Ne biliyoruz?"

"Gûller, zombiler gibi çürümez. Vücutlarını, daha çok vampirler gibi korurlar. Hayvan zekasının biraz üstündedirler ama çok değil. Korkaktırlar ve birisine yaralı ya da baygın değilse saldırmazlar."

"Mezarlık bekçisine saldırmışlar."

"Bir şekilde baygın düşmüş olabilir mi?"

"Nasıl?"

"Birisi bayıltmıştır?"

"Bu olabilir mi?"

"Hayır. Gûller, insanlarla ya da diğer yaşayanölülerle birlik olmazlar. Zombi emirlere itaat eder, vampirlerin kendi iradeleri vardır. Gûller daha çok sürü halinde dolaşırlar, kurtlar gibi diyebiliriz ama daha tehlikeliler. Başkası ile çalışma fikrini anlayamazlar. Eğer gûl değilsen, ya etsindir ya da sakınılması gereken bir şey."

"O zaman burada ne olmuş?"

"Dolph, bu gûlllar bu mezarlığa gelmek için çok uzun bir yol kat etmişler. Kilometrelerce yakında başka mezarlık yok. Gûller bu şekilde yolculuk etmezler. Belki, bak sadece belki, bekçiye, onları kaçırmaya geldiğinde saldırmış olabilirler. Ondan kaçmaları gerekirdi; belki kaçmamışlardır."

"Gûl gibi davranan, birileri ya da bir şeyler olabilir mi?"

"Belki ama sanmam. Her kimlerse, o adamı yemişler. Bir insan bu yeme işini belki yapabilir ama vücudu böyle parçalayamaz. Böyle bir güce sahip değiller."

"Vampir mi?"

"Vampirler et yemez."

"Zombi mi?"

"Belki. Zombilerin biraz çıldırıp insanlara saldırma olayla-

rı nadir de olsa görülüyor. Ete ihtiyaç duyuyorlar. Eğer alamazlarsa, çürümeye başlarlar."

"Zombilerin devamlı çürüdüğünü zannediyordum."

"Et yiyen zombiler, normallerden daha uzun süre dayanırlar. Bir durumda, bir kadın üç sene boyunca insan görüntüsünü korumuştu."

"İnsan yemesine izin mi vermişler?"

Gülümsedim. "Çiğ etle beslemişler. Yanlış hatırlamıyorsam makalede koyun eti tercih ettikleri yazıyordu."

"Makale mi?"

"Her kariyerin profesyonel yayınları vardır, Dolph."

"Adı nedir?"

Omuz silktim. "*Animatör*, başka ne olabilir ki?"

Gerçekten gülümsedi. "Peki. Zombi olma ihtimali nedir?"

"Çok değil. Zombiler emredilmediği sürece sürü halinde dolaşmazlar."

Notlarını, karıştırdı. "Et yiyen zombiler bile mi?"

"Kayıtlara geçmiş üç vaka var. Hepsi de tek başlarına dolaşıyorlarmış."

"Yani, et yiyen zombiler ya da yeni bir tür gûl. Sonuç bu mu?"

Başımla onayladım. "Evet."

"Peki, sağ ol. Geceni böldüğüm için özür dilerim." Not defterini kapatıp bana baktı. Neredeyse sırıtacaktı. "Sekreterin söylediğine göre bir bekarlığa veda partisindeymişsin." Kaşlarını oynattı "*Hadi iyiymişsin!*"

"Üzerime gelme, Dolph."

"Rüyanda bile göremezsin."

"Tabiii," dedim. "Eğer bana ihtiyacınız kalmadıysa, geri döneceğim."

"İşimiz bitti, şimdilik. Eğer aklına bir şeyler gelirse beni ara."

"Elbette." Arabama geri döndüm. Kanlı eldivenleri bagaj-

daki çöp torbasına attım. Tulum konusunda tereddütte kaldım, sonunda çıkartıp katladım ve çöp torbasının üzerine koydum. Bir kere daha giyebilirdim.

"Bu gece dikkatli ol, Anita. Bir şeyler kapmanı istemeyiz," diye bağırdı Dolph.

Geri dönüp sert bir bakış attım. Adamların geri kalanı el sallayıp hep bir ağızdan, "Seni seviyoruz" diye bağırdılar.

"Gidin başımdan."

"Çıplak erkek seyretmeyi sevdiğinizi bilseydik, biz de bir şeyler ayarlardık," diye bağırdı bir tanesi.

"Sendeki malzemeyi görmek istemezdim, Zerbowski."

Kahkahaların ardından birisi Zerbowski'yi boynunda kavradı. "Seni yine tuşa getirdi, dostum... Vazgeç artık, seni her seferinde madara ediyor."

Erkek kahkahaları arasında arabama bindim. Bir tanesi benim "aşk" kölem olmayı teklif etti. Büyük ihtimalle Zerbowski'ydi.

Altıncı Bölüm

Gece yarısını biraz gece, Suçlu Zevkler'e geri döndüm. Jean-Claude merdivenlerin başında duruyordu. Hareketsizce duvara yaslanmıştı. Nefes alıyorsa bile, ben göremiyordum. Rüzgâr gömleğinin dantellerini uçuşturdu. Bir tutam siyah saç, pürüzsüz yüzünün solukluğunda kaydı.

"Üzerinde başkalarının kanının kokusu var, ma petite. "

Tatlı tatlı gülümsedim. "Tanıdığın birisi değil."

Sessiz bir öfkeyle dolu olan sesi, kısık ve karamsardı. Tenimde soğuk bir rüzgâr gibi kaydı. "Benim küçük animatörüm, vampir mi öldürüyordu?"

"Hayır," diye fısıldadım, sesim bir anda çok boğuk çıktı. Daha önce sesimi hiç böyle duymamıştım.

"Sana Cellat diyorlar. Biliyor muydun?"

"Evet." Beni tehdit edecek bir şey yapmamıştı ama yine de o anda hiçbir kuvvet beni yanından içeri geçiremezdi. Onlar kapıyı arkadan desteklemiş olabilirlerdi.

"Kayıtlara geçmiş kaç avın var?"

Bu konuşma hoşuma gitmemişti. Hoşuma gidecek bir yerde bitecekmiş gibi durmuyordu. Bir başvampir yalanın kokusunu alabilirdi. Jean-Claude'un ruh halini anlayamıyordum ama yine de yalan söylemedim. "On dört."

"Ve bizlere katil diyorsunuz."

Gözlerimi üzerine diktim, ne demek istediğinden tam emin değildim.

Vampir Buzz basamaklardan aşağıya geldi. Önce Jean-Claude'a, ardından bana baktı, sonra kollarını kavuşturup kapı önündeki yerini aldı.

"Verdiğin mola iyi geçti mi?"

"Evet, teşekkür ederim, efendim."

Başvampir gülümsedi. "Sana daha önce de söylemiştim, Buzz, bana efendim deme."

"Evet, E-E... Jean-Claude."

Jean-Claude harika, neredeyse dokunulabilecek kahkahasından attı." Gel, Anita, içeriye sıcağa geçelim."

Dışarısı 26 derecenin üzerindeydi. Neden bahsettiğini anlayamamıştım. Son birkaç dakikadır, ne hakkında konuştuğumuzu da anlayamamıştım.

Jean-Claude merdivenlerden çıktı. İçeriye doğru, karanlığın içinde yok oluşunu seyrettim. Durup kapıya baktım, içeri girmek istemiyordum. Bir şeyler yanlıştı ama ne olduğunu bilmiyordum.

"İçeri girecek misin?" diye sordu Buzz.

"Sanırım, içeri girip Monica ve kızıl saçlı bayana dışarı gelmelerini istediğimi söylemezsin?"

Dişlerini göstererek gülümsedi. Dişlerini etrafa gösterme hevesi yeni ölü olduğunun işaretiydi. Bu şok etkisini severlerdi. "Yerimi bırakamam. Daha yeni ara verdim."

"Böyle diyeceğini biliyordum."

Sırıttı.

Kulübün alacakaranlığına yürüdüm. Kutsal eşya kontrol kızı beni kapıda bekliyordu. Haçımı ona verdim, o da bana onay kuponu verdi. Adil bir takas değildi. Jean-Claude görünürlerde yoktu.

Catherine sahnedeydi. Gözleri fal taşı gibi açık, hareketsizce duruyordu. Yüzünde uykunun mahmurluğu ve kırılganlığı vardı; bir çocuğun yüzü gibiydi. Bakır rengi sacları parlıyordu. Derin transı nerede görsem anlardım.

"Catherine." Ona doğru koşarken, ismini haykırdım. Monica masamızda oturmuş, gelişimi seyrediyordu. Yüzünde berbat, çok bilmiş bir gülümseme vardı.

Bir vampir Catherine'in arkasında belirdiğinde, neredeyse sahneye varmıştım. Perdenin arkasında çıkmamış, aniden arkasında belirmişti. İlk defa diğer insanların neler gördüğünü anlamıştım. Büyü.

O vampir bana bakıyordu. Saçları ipeksi sarılıkta, teni fildişi rengi, gözleri derin havuzlar gibiydi. Gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım. Hiç kimse bu kadar güzel olamazdı.

"Ona seslen," dedi, sesi yüzü gibi neredeyse sıradandı ama bu bir emirdi.

Gözlerimi açtığımda, seyircilerin bana baktığını gördüm. Catherine'in yüzüne baktığımda neler olacağını biliyordum ama cahil bir müşteri gibi denemeliydim. "Catherine, Catherine, beni duyabiliyor musun?"

Hareket bile etmedi, belli belirsiz oynamalardan nefes aldığı anlaşılıyordu. Canlıydı ama ne kadar zaman için? Vampir onu derin transa sokmuştu. Bu onu herhangi bir zamanda, herhangi bir yerden çağırabileceği anlamına geliyordu ve o gelmek zorundaydı. Şu andan sonra, hayatı vampire aitti. Her ne isterse yaptırabilirdi.

"Catherine, lütfen!" Olan olmuştu, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Lanet olsun, onu asla burada bırakmamalıydım, asla!

Vampir omzuna dokundu. Catherine gözlerini kırpıp etrafına bakındı, korkmuş ve şaşırmıştı. Sinirli bir şekilde güldü. "Neler oldu?"

Vampir elini dudaklarına götürdü. "Artık benim gücüm altındasın, güzelim."

Catherine yeniden güldü, ona söylenenlerin tam anlamıyla gerçek olduğunu kavrayamamıştı. Vampir onu sahnenin kenarına götürdü ve iki garson masasına oturmasına yardımcı oldu. "Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi.

Monica elini okşadı. "Harikaydın."

"Ne yaptım?"

"Sana sonra söylerim. Şov daha bitmedi." Son cümlesini söylerken bana bakıyordu.

Başımın belada olduğunu zaten biliyordum. Sahnedeki vampir bana bakıyordu. Ağırlığını tenimde hissediyordum. İradesi, gücü, kişiliği, her ne ise, beni yeniyordu. Onu kuvvetlenen bir rüzgâr gibi hissediyordum. Kollarım karıncalanmaya başlamıştı.

"Adım, Aubrey," dedi vampir. "Bana adını söyle."

Birden ağzım kurudu ama adımın bir önemi yoktu. Bunu bilebilirdi. "Anita."

"Anita. Ne şirin."

Sanki dizlerim çözüldü ve sandalyeye çöktüm. Monica bana bakıyordu, gözleri kocaman ve arzuluydu.

"Gel, Anita, sahnede bana katıl." Sesi Jean-Claude'unki kadar güzel değildi, değildi işte. Bir dokusu yoktu ama ardındaki zihin gücü daha önce hissettiklerim gibi değildi. Eskiydi, korkucu derecede eskiydi. Zihnin gücü kemiklerimi acıtıyordu.

"Gel."

Başımı, tekrar tekrar, iki yana sallamaya devam ettim Tek yapabildiğim buydu. Kelimeler yoktu, gerçek düşünceler yoktu ama bu koltuktan kalkmayacağımı biliyordum. Eğer ona şimdi gidersem, beni de Catherine'e yaptığı gibi etkisi altına alırdı. Bluzumun arkası terden ıslanmıştı.

"Şimdi, hemen, bana gel."

Ayağa kalkmıştım, kalktığımı hatırlamıyordum. Yüce tanrım, bana yardım et. "Hayır!" Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Derimi deldim ve acıyı davet ettim. Yeniden nefes alabiliyordum.

Zihni geri çekilen okyanus suyu gibi uzaklaştı. Kendimi boş ve sersemlemiş hissediyordum. Vampir garsonlardan birisi yanımdaydı. "Direnme. Direnmen onu kızdırır."

Onu geri ittim. "Direnmezsem, onun olurum!"

Garson neredeyse insan gibi görünüyordu, yeni ölülerden birisiydi. Yüzünde bir ifade vardı. Korku.

"Eğer beni zorlamazsan, sahneye gelirim," diye sahnedeki şeye seslendim.

Monica'nın nefesi kesildi. Ona aldırmadım. Şu birkaç dakikayı atlatmak dışında başka bir şeyin önemi yoktu.

"O zaman gel de nasıl istersen öyle gel," dedi vampir.

Masadan uzaklaştım, düşmeden durabildim. Kendime bir puan verdim. Yürüyebiliyordum da. Kendime iki puan. Cilalı sert zemine bakıyordum. Eğer sadece yürümeme konsantre olursam durum iyiydi. Sahnenin ilk merdivenini görünce, yukarı baktım.

Aubrey sahnenin ortasında duruyordu. Beni çağırmaya çalışmıyordu. Hareketsiz duruyordu. Sanki orada bile değildi; o korkunç bir yokluktu. Hareketsizliği başımın içinde sızlıyordu. Sanırım, orada öyle hareketsizce dururken, istese, bana görünmeyebilirdi bile.

"Gel." Bir şey duyulmuyordu, kafamın içindeydi ses. "Bana gel."

Geri gitmeye çalıştım ama yapamadım. Kalp atışları boğazıma düğümlendi. Nefes alamıyordum. Boğuluyordum! Beni eğmeye çalışan zihin gücü karşısında olduğum yerde kaldım.

"Bana karşı koyma!" Kafamın içinde bağırıyordu.

Birisi çığlık atıyordu, kelimeler yoktu, sadece çığlık. Bağıran bendim. Eğer şimdi durursam, çok kolay olurdu. Çırpın-

mayı kestikten sonra boğulmak gibi bir şeydi bu. Huzurlu bir ölüm. Hayır, hayır. "Hayır." Sesim bana bile garip gelmişti.

"Ne?" diye sordu. Sesi şaşırmış gibiydi.

"Hayır," dedim ve gözlerinin içine baktım. Yüzyılların ağırlığı ile kalp gibi atan gözleriyle karşılaştım. Beni animatör yapan, ölüleri diriltmemi sağlayan güç her ne ise, şu an buradaydı. Gözlerinin içine baktım ve kımıldamadan durdum.

Gülümsedi, dudaklarını yavaşça araladı. "O zaman ben sana gelirim."

"Lütfen, lütfen, gelme." Geri gidemiyordum. Zihni beni çelikten bir kadife gibi tutuyordu. Tek yapabildiğim şey ileri gitmemekti. Ona doğru koşmamaktı.

Vücutlarımız neredeyse değecekken durdu. Gözleri mükemmel bir kahverengiydi; dipsiz ve sonsuz. Bakışlarımı yüzünden çevirdim. Alnımdan bir damla ter aktı.

"Korkunun kokusunu alıyorum, Anita."

Soğuk eli yanağımın kenarında dolaştı. Kendimi tutamayıp titremeye başladım. Eli saçlarımın arasından yavaşça geri çekildi. "Karşımda nasıl böyle durabiliyorsun?"

İpeksi bir sıcaklıkla yüzüme soludu. Nefesi boynumda kaydı, yakın ve sıcaktı. Derin, titreyen bir nefes çekti. Açlığı tenimde zonkluyordu. Karnım onun arzusu karşısında kasıldı. Seyircilere tısladı ve onlar korku içinde sindiler. Yapacaktı.

Dehşet, kör edici bir adrenalin seliyle geldi. Ondan uzaklaştım. Sahneye, ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm.

Bir el, bileğimden yakalayıp kaldırdı. Çığlık atıp dirseğimle vurdum. Tam yerine oturdu. Nefesinin kesildiğini duydum ama el daha da sıkı tuttu. Kemiğimi kıracak kadar sıkıyordu.

Bluzumun koluna yüklendim. Kumaş yırtıldı. Beni sırt üstü yatırdı. Üzerime eğildi, yüzü açlıktan çarpılmıştı. Dudakları geri çekildi, dişleri parlıyordu.

Birisi sahneye çıktı; garsonlardan birisi. Vampir ona da tıs-

ladı, çenesinden salyası akıyordu. Yüzünde insansı hiçbir şey kalmamıştı.

Üzerime kör edici bir açlık ve hızla saldırdı. Gümüş bıça-

ğımı kalbinin tam üzerine dayadım. Göğsünden aşağıya bir damla kan aktı. Zincirlenmiş, bir köpek gibi dişlerini göstererek hırladı. Çığlık attım.

Dehşet kontrolünü silip süpürdü. Geriye korkudan başka hiçbir şey kalmamıştı. Bana doğru yüklendi ve ben de bıçağı biraz daha derine batırdım. Kan elime ve bluzuma akmaya başlamıştı. Onun kanı.

Birden Jean-Claude belirdi. "Aubrey, kızı bırak."

Vampirin boğazında derin ve kısık bir sesle hırladı. Hayvan sesi gibiydi.

Sesim korku içinde küçük bir kızınki gibi, tiz ve inceydi. "Onu üzerimden alın, yoksa öldüreceğim!"

Vampir geriledi, dişleri kendi dudaklarını kesiyordu. "Onu üzerimden alın!"

Jean-Claude yavaşça, Fransızca konuşmaya başladı. Ne dediğin anlamasam da, sesi kadife gibi, rahatlatıcıydı. Jean-Claude, sakince konuşarak, yanımıza çömeldi. Vampir hırladı atılıp Jean-Claude'un bileğini yakaladı.

Nefesini tuttu, canı yanıyor gibiydi.

Onu öldürmeli miydim? Boğazımı parçalamadan önce, bıçağı kalbine saplayabilir miydim? Ne kadar hızlıydı? Görünüşe göre aklım çok hızlı çalışıyordu. Karar verip hareket etmek için dünyanın zamanı varmış gibi geldi.

Vampirin ağırlığını bacaklarımda daha fazla hissettim. Sesi hırıltılı ama sakindi. "Şimdi ayağa kalkabilir miyim?"

Yüzü yeniden insana benzemişti, hoş, yakışıklıydı ama illüzyon artık etkisini kaybetmişti. Onu maskesiz görmüştüm ve o görüntü her zaman benimle kalacaktı. "Üzerimden çekil. Yavaşça." Dudaklarını kendinden emin bir şekilde yüzüne yayarak gülümsedi. Üzerimden, insan yavaşlığında kalktı.

Jean-Claude, onu sahne perdelerine kadar geri yolladı.

"İyi misin, ma petite?"

Kanlı gümüş bıçağa bakıp başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

"Bunların olmasını istemiyordum." Ayağa kalkmama yardım etti, ben de ona izin verdim. Salon sessizdi. Seyirciler bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmişti. Etkileyici maskenin arkasındaki yüzü görmüşlerdi. Etrafta çok fazla soluk korkmuş yüz vardı.

Bıçağı yırtıp çıkarttığım bluzumun kollu sallanıyordu.

"Bıçağı kaldır, lütfen," dedi Jean-Claude.

Ona baktım. İlk defa gözlerinin içine baktım ve hiçbir şey hissetmedim. Hiçbir şey, sadece boşluk.

"Şerefim üzerine ant içerim ki burayı güven içinde terk edeceksin. Bıçağı kaldır."

Bıçağı üçüncü denemede kınına sokmayı başardım, ellerim çok kötü titriyordu. Jean-Claude bana hafif bir gülücük attı. "Şimdi sahneden inceğiz." Kalkama yardım etti. Kolumdan yakalamasaydı düşebilirdim. Sol elimi sıkıca tutuyordu, kolundaki dantel tenime sürtündü. Hiç yumuşak değildi.

Jean-Claude öteki elini Aubrey'e uzattı. "Korkma, seni koruyacağım. Yemin ettim," diye fısıldadı, ben geri kaçmaya çalışınca.

Neden bilmiyorum, ona inandım, belki de inanacak başka kimse olmadığı içindi. Benim ve Aubrey'i sahnenin ortasına getirdi. Zengin sesi kalabalığı okşadı. "Umarım, küçük melodramımızı beğenmişsinizdir. Çok gerçekçiydi, değil mi?"

Seyirciler huzursuzca hareketlendi, yüzlerindeki korku açıkça görülüyordu.

Onlara gülümseyip Aubrey'in elini bıraktı. Düğmemi açtı, yakamı itip yanık izimi ortaya çıkarttı. Tenimdeki koyu haç izini. Seyirci hâlâ sessizdi, ne olduğunu anlayamamışlardı. Jean-Claude göğsündeki danteli çekip aldı ve kendi haç şeklin-

deki yanık izini gözler önüne serdi.

Bir süreliğine şaşkın bir sessizlik oldu ve sonra salonda alkışlar yankılandı. Çığlıklar, bağrışmalar, ıslıklar etrafımızda çınlıyordu.

Benim de bir vampir olduğumu ve bütün bunların rol olduğunu zannetmişlerdi. Jean-Claude'un gülümseyen yüzüne ve benimkine eş yara izlerimize baktım; onun göğsü, benim kolum.

Jean-Claude'un eli eğilmem için beni aşağıya çekti. Alkış azalmaya başladığında, "Konuşmamız gerek, Anita. Arkadaşın Catherine'in hayatı, senin davranışlarına bağlı," diye fısıldadı.

Gözlerine baktım. "Bana bu yanık izini yapanları öldürdüm," dedim.

Dişlerinden bir parça göstererek genişçe gülümsedi. "Ne hoş bir tesadüf. Ben de."

Yedinci Bölüm

Jean-Claude bizi perdelerin arasında sahne arkasına götürdü. Başka bir vampir striptizci sahneye çıkmak için bekliyordu. Metal göğüslüğü ve kısa kılıcıyla bir gladyatör gibi giyinmişti. "Oynaması güç rollerden bahsediyorlar bir de. Has siktirsinler." Perdeyi hızla açıp arasından geçti.

Yanından Catherine geldi. Yüzü o kadar solgundu ki, yüzündeki çiller kahverengi mürekkep lekeleri gibi duruyordu. Acaba ben de bu kadar solgun mu görünüyordum? Hayır. Benim tenimin tonu buna uygun değil.

"Tanrım, iyi misin?" diye sordu.

Sahne arasında yere yılanlar gibi kıvrılmış kablolar arasından dikkatlice yürüyüp duvara yaslandım. Nefes almayı yeniden öğrenmiyordum. "İyiyim," diye yalan söyledim.

Aubrey, arkasından tısladı, dişlerinin baskısından dudakları kanıyordu. Omuzları sessiz bir gülüşle sallandı.

Catherine kolumu yakaladı, "Anita?"

Ona sarıldım, o da bana sarıldı. Onun böyle ölmesine izin vermeyecektim. Benden uzaklaşıp yüzüne baktı. "Konuş benimle."

"Ofisimde konuşalım mı?" diye sordu Jean-Claude.

"Catherine'in gelmesine gerek yok."

Aubrey ağır ağır yaklaştı. Loş odada bir mücevher gibi parlıyordu. "Bence gelmesi gerek. Durum onu da ilgilendiriyor... samimi söylüyorum." Kanlı dudaklarını yaladı, dili pembe ve bir kedininki kadar hızlıydı.

"Hayır, onun bunun dışında kalmasını istiyorum, ne kadar uzak tutabilirsem o kadar iyi."

"Neyin dışında? Neden bahsediyorsunuz?"

"Polise gider mi?" diye sordu Jean-Claude.

"Polise neden gidecekmişim?" diye sordu Catherine, sesi her soruda yükseliyordu.

"Eğer giderse?"

"Eğer giderse, ölür," dedi Jean-Claude.

"Durun bakalım," dedi Catherine. "Beni tehdit mi ediyorsunuz?"

Catherine'in yüzüne renk gelmeye başlamıştı. Sinirlenince böyle olurdu. "Polise gidecek," dedim.

"Sizin seçimizin."

"Özür dilerim, Catherine ama bunların hiçbirini hatırlamaman senin için çok daha iyi olur."

"Yeter! Biz şimdi buradan gidiyoruz." Kolumdan yakaladı. Onu durdurmak için bir şey yapmadım.

Aubrey arkasından yaklaştı. "Bana bak, Catherine."

Catherine, birden dikleşti. Parmakları kolumu sıkıyordu, kaslarından inanılmaz bir titreşim geliyordu. Karşı koymaya çalışıyordu. Tanrım, ona yardım et. Fakat onun bir büyüsü ya da haçı yoktu. Aubrey gibilerine karşı, sadece irade yeterli değildi.

Önce parmakları boşaldı, sonra kolu düştü. Nefesini, sanki uzun sıkıcı bir iç çekiş gibi verdi. Başımın biraz üzerindeki bir şeye bakıyordu, benim göremediğim bir şeye.

"Özür dilerim, Caterine," diye fısıldadım.

"Aubrey onun bu geceye ait hafızasını silebilir. Çok içtiğini zanneder, bu ona çok fazla zarar vermez."

"Biliyorum. Onun üzerindeki gücünü bozacak tek şey, Aubrey'in ölümü."

"Bu olana kadar, Caterine'in kemikleri mezarında toz olur."

Gömleğindeki kan izine baktım. Çok dikkat bir şekilde gülümsedim.

"Bu küçük yara sadece bir şans. Seni havalara sokmasın," dedi Aubrey.

Havalara sokmak, şimdi bu komikti. Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Tehdidi anlıyorum, Jean-Claude. Ya istediğinizi yapacağım ya da Aubrey, Catherine'e yapmaya başladığını tamamlayacak."

"Durumu kavramışsın, ma petite."

"Bana öyle demeyi kes. Benden tam olarak ne istiyorsunuz?"

"Sanırım Willie McCoy sana ne istediğimizi söyledi."

"Benim vampir cinayetlerini araştırmamı mı istiyorsunuz?"

"Kesinlikle."

"Buna," Catherine'in boş bakan yüzünü gösterdim, "hiç gerek yoktu. Beni dövüp tehdit edebilir, daha fazla para önerebilirdiniz. Bunu yapana kadar, daha pek çok şey yapabilirdiniz."

Gülümsedi, dudakları kapalıydı. "Bütün bunlar zaman alırdı. Ve gerçekçi olalım, sonunda bizi yine de reddederdin."

"Belki."

"Bu şekilde olunca, başka seçeneğin kalmıyor."

Doğru bir noktaydı. "Pekâlâ, işi alıyorum. Tatmin oldunuz mu?"

"Çok," dedi Jean-Claude, sesi çok yumuşaktı. "Arkadaşının durumu ne olacak?"

"Bir taksiyle evine gitmesini ve bu yaşlı uzun dişlinin onu

ne olursa olsun öldürmeyeceği konusunda garanti istiyorum.

Aubrey güçlü bir sesle başlayıp histerik bir tıslamayla biten bir kahkaha attı. Eğilmişti, gülerken sarsılıyordu. "Uzun-

dişli, işte bunu sevdim."

"Sana söz veriyorum eğer bize yardım edersen hiçbir zarar görmeyecek," dedi Jean-Claude, gülen vampire yan gözle bakıp.

"Kusura bakmayın ama bu yeterli değil."

"Sözüme güvenmiyor musun?" Sesi ince ve tatlı bir kızgınlıkla çıkmıştı.

"Hayır ama Aubrey'in tasmasını tutan sen değilsin. Eğer sana hesap vermiyorsa, hareketlerini garanti edemezsin."

Aubrey'in kahkahaları azalmaya başladı, artık hafifçe kıkırdıyordu. Hoş bir ses değildi bu. Kahkaha birden kesildi ve doğruldu. "Tasmamdan tutan yok, kızım. Ben kendi kendimin efendisiyim."

"Hadi, gerçekçi ol. Beş yüz yaşın üzerinde, bir başvampir olsaydın, sahnede, beni pas pas olarak kullanırdın. Gördük ki," -ellerimi iki yana çatım, avuçlarım yukarıya bakıyordu- "yapamadın, demek ki, çok yaşlısın ama özgür değilsin."

Boğazından derin bir hırıltı yükseldi, yüzü kızgınlıkla kararardı. "Buna nasıl cüret edersin?"

"Düşün, Aubrey, yaşını elli yıl hatayla tahmin etti. Bir başvampir değilsin ve bunu da bildi. Ona ihtiyacımız var."

"Biraz aşağılanmayı öğrenmesi gerek." Bana doğru yürüdü, sinirden kasılmıştı, ellerini yumruk yapıp yapıp sonra açıyordu.

Jean-Claude aramıza girdi. "Nikolaos onu incitmeden getirmemizi bekliyor."

Aubrey tereddüt etti. Hırladı, havaya bir ısırık attı. Dişlerin bir birine vurması tok ve kızgın bir sesti.

Birbirlerine baktılar. İradelerinin havada gerildiğini hissediyordum, uzaklardan esen bir rüzgâr gibiydi. Ensemdeki

tüyler dikildi. Gözlerini, nazik, kızgın bir kırpış ile kaçıran Aubrey oldu. "Kendi efendimi, kızdırmayacağım." Kullandığı 'kendi' kelimesiyle Jean-Claude'un efendisi olmadığını belirtti.

İki kere seslice yutkundum. Beni korkutmak istemeye çalışıyorlarsa, çok iyi bir iş başarıyorlardı. "Nikolaos da kim?"

Jean-Claude dönüp bana baktı, yüzü sakin ve güzeldi. "Bu soruya cevap vermesi gereken kişiler bizler değiliz."

"Bu da ne demek?"

Dişlerini göstermemeye dikkat ederek gülümsedi. "Arkadaşını bir taksiye bindirip yolumuzdan çekelim."

"Ya Monica?"

Bu sefer dişlerini göstererek gülümsedi, çok eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Onun güvenliği hakkında endişeleniyor musun?"

O an dank etti, emrivaki bekarlığa veda partisi, sadece üçümüzün gelişi. "Catherine ve beni buraya çekmek için kullandığınız yem oydu."

Başını salladı, bir kere aşağıya, bir kere yukarıya.

Geri dönüp Monca'nm yüzünü dağıtmak istiyordum. Üzerinde düşündükçe bu fikrin cazibesi daha da artıyordu. Sanki büyü yapılmış gibi, perdeleri aralayıp içeriye girdi. Ona gülümsedim ve bu hoşuma gitti.

Tereddüt ediyordu, bir bana bir Jean-Claude'a bakıyordu. "Her şey planlandığı gibi mi gitti?"

Ona doğru yürüdüm. Jean-Claude kolumdan yakaladı, "Ona zarar verme, Anita. Bizim korumamız altında."

"Yemin ederim ona bu gece elimi bile sürmeyeceğim. Sadece bir şey söylemek istiyorum."

Kolumu, sanki bu iyi bir fikir değilmiş gibi, yavaşça bıraktı. Monica'ya vücutlarımız değecek kadar yaklaştım. "Eğer Catherine'e bir şey olursa, kesinlikle öleceksin," diye yüzüne fısıldadım.

Zorla gülümsedi, koruyucularına güveniyordu. "Beni kendilerinden bir tanesi olarak geri getirirler."

Başımın oynadığını hissettim, biraz sağa, biraz sola, kesin yavaş hareketler. "Kalbini söker çıkarırım." Hâlâ gülümsüyordum, kendimi tutamıyordum. "Sonra onu yakar, küllerini de nehre saçarım. Beni anlıyor musun?"

Sesli bir şekilde yutkundu. Sağlık-kulübü bronzluğu biraz yeşile çaldı. Başıyla onayladı, sanki bir karabasanmışım gibi bana bakıyordu.

Sanırım söylediklerimi yapacağıma inanmıştı. Pek hoş. İyi bir tehdidin boşa gitmesinden nefret ederdim.

Sekizinci Bölüm

Catherine'in bindiği taksinin köşeyi dönüşünü seyrettim. Arkasını dönmedi, el sallamadı ya da bir şey söylemedi. Yarın sabah bulanık hatıralarla uyanacaktı. Kız arkadaşlarıyla geçirdiği bir geceydi bu.

Bu işten sağ salim kurtulduğunu düşünmek istiyordum ama öyle olmadığını biliyordum. Havada ağır bir yağmur kokusu vardı. Kaldırımdan sokak ışıkları yansıyordu. Hava nefes alınmayacak kadar yoğundu. St. Louis yazları. Ne de hoştu.

"Gidelim mi?" diye sordu Jean-Claude.

Beyaz gömleği karanlıkta parlıyordu. Nemden etkileniyorsa bile, belli etmiyordu. Aubrey kapının yakınında gölgelerin arasında duruyordu. Üzerine vuran tek ışık, kulübün neon tabelasının kırmızısıydı. Bana doğru sırıttı, yüzü kırmızıydı, vücudu gölgelerde kaybolmuştu.

"Bu çok yapmacık Aubrey" dedim.

Sırıtışı değişti."Ne demek istiyorsun?"

"Kötü korku filmlerindeki Drakulalara benziyorsun."

Sadece yaşlı vampirlerde olan bir mükemmellikte, basamaklardan aşağıya kaydı. Sokak ışıkları yüzündeki gerginliği aydınlattı, yumruklarını sıkmıştı.

Jean-Claude önüne geçti ve kısık, rahatlatıcı bir fısıltı ile

konuştu. Aubrey titreyen bir silkinme ile arkasına döndü ve sokakta yürümeye başladı.

Jean-Claude bana doğru döndü. "Eğer onu kışkırtmaya devam edersen, onu tutamayacağım bir noktaya geleceğiz ve sen de öleceksin."

"İşinin, Nikolaos'la görüşünceye kadar beni canlı tutmak olduğunu zannediyordum."

Kaşlarını çattı.

"Öyle ama seni kurtarmak için hayatımı ortaya koymam. Bunu anlıyor musun?"

"Şimdi anladım."

Kaldırımın, Aubrey'in gittiği yönünü gösterdi. "Güzel. Şimdi gidebilir miyiz?" dedi.

"Yürüyecek miyiz?"

Elini bana doğru uzattı. "Çok uzak değil."

Eline baktım ve başımı iki yana salladım.

"Bu gerekli, Anita. Yoksa böyle bir şey istemezdim."

"Nasıl gerekli?"

"Bu buluşma polisten gizli kalmalı, Anita. Elimi tut, vampir sevgilisine delicesine aşık insan rolünü oyna. Bu, bluzundaki kan lakesini açıklar. Nereye ve neden gittiğimizi de açıklar."

Soluk ve narin eli havada asılı kalmıştı. Parmaklarında bir titreme yoktu, hiçbir hareket yoktu, orada öylece durup elini bana sonsuza kadar sunabilirdi. Belki de öyle yapmalıydı.

Elini tuttum. Uzun parmakları elimin üstünü kavradı. Yürümeye başladık; benimkinin içindeki eli çok sakindi. Teninden gelen kalp atışlarını elimde hissedebiliyordum. Atışlar hızlanıp benimkilerle uyum sağladı. Kan akışını ikinci bir kalp gibi hissediyordum.

"Bu gece beslendin mi?" Sesim yumuşak duyuluyordu.

"Anlayamıyor musun?"

"Konu sen olduğunda, hayır."

Gözümün kenarından, gülümsediğini gördüm. "İltifat ediyorsun."

"Soruma cevap vermedin."

"Hayır," dedi.

"Hayır, bana cevap verdin mi, yoksa hayır, beslenmedin mi?"

Yürümeye devam ederken, başını bana doğru çevirdi. Üst dudağında ter birikmişti. "Sence hangisi, ma petite?" Sesi olabilecek en yumuşak fısıltı şeklindeydi.

Elimi çektim, aptalca olduğunu bilsem de kurtulmaya çalıştım ve bir işe yaramadı. Eli benimkini sıkıca kavradı, ben inleyene kadar sıktı. Çok fazla yüklenmiyordu bile.

"Bana direnme, Anita." Dili üst dudağını yaladı. "Direnmen beni heyecanlandırıyor."

"Neden önceden beslenmedin?"

"Öyle emredildi."

"Neden?"

Bana cevap vermedi. Yağmur çiselemeye başladı. Hafif ve serin.

"Neden?" diye tekrarlardım.

"Bilmiyorum." Sesi neredeyse yağmurun hafif düşüş sesi arasında kayboldu. Başka birisi olsa, korktuğunu söylerdim.

Otel ince ve uzundu ve gerçek tuğladan yapılmıştı. Öndeki tabelada yazan 'yer var', mavi renkte parlıyordu. Başka bir yazı yoktu. Yerin adı ya da ne olduğunu belirten başka hiçbir şey yoktu. Sadece yer var.

Yağmur damaları Jean-Claude'un saçlarında siyah elmaslar gibi parlıyordu. Bluzum üzerime yapışmıştı. Kan akıp gidiyordu. Taze kan lekesi için en iyi şey soğuk sudur.

Köşeden bir polis arabası göründü. Gerildim. Jean-Claude, beni kendisine çekti. Vücutlarımız dokumasın diye, avucumu göğsüne koydum. Kalbi elimin altında atıyordu.

Polis arabası çok yavaş gidiyordu. Araştırma ışığı gölgele-

ri taradı. Mahalle'de düzenli devriye gezerlerdi. En büyük turizm kaynağımızın, turistleri harcaması, turizm açısından iyi olmazdı.

Jean-Claude çenemden tuttu ve ona bakmam için çevirdi. Kurtulmaya çalıştım ama parmakları çenemi sıktı. "Bana karşı koyma!"

"Gözlerine bakmayacağım!"

"Söz veriyorum, seni etkim altına almaya çalışmayacağım. Bu gecelik güven içinde gözlerime bakabilirsin. Ant içerim." Yan gözle polis arabasına baktı, bize yaklaşıyordu. "Eğer polis bu işe karışırsa arkadaşına olacaklar konusunda söz vermem."

Kollarında rahatlamak için kendimi zorladım, vücudumu onunkine doğru yasladım. Kalbim, sanki koşuyormuşum gibi atıyordu. Sonra duyduğumun kendi kalbim olmadığını fark ettim. Jean-Claude'un kalp atışlarını sanki kendi vücudumdaymış gibi hissediyordum. Onu duyabiliyordum, hissediyordum, sanki elimin içinde sıkıyordum. Yüzüne baktım. Gözleri gördüğüm en koyu maviydi. Gece yarısı göğü kadar mükemmellerdi. Koyu ve canlıydılar ama ne bir boğulma hissi, ne de bir çekim yoktu. Sadece bildiğimiz gözlerdi.

Yüzü bana yaklaştı. "Yemin ederim," diye fısıldadı.

Beni öpecekti. Bunu istemiyordum. Ama polisin durdurup bizi sorgulamasını da istemiyordum. Yırtık bluzu ve kan lekelerini açıklamak istemiyordum. Dudakları ağzımın üzerinde tereddüt etti. Kalp atışları kafamda çınlıyordu, nabzı çok hızlıydı ve nefesim açlığı yüzünden kesilmişti.

Dudakları ipek, dili hızlı bir ıslaklık gibiydi. Geri gitmeye çalıştım ama eli ensemin arkasındaydı, ağzımı onunkine bastırıyordu.

Polisin arama ışığı üzerimizden geçti. Rahatladım, Jean-Claude'un beni öpmesine izin verdim. Ağızlarımız birbirine yapışmıştı. Dilim dişlerinin pürüzsüz sertliğini keşfetmişti. Geri çekildim, bu sefer izin verdi. Yüzümü göğsüne bastırdı,

tek kolu çelik gibi sırtımdaydı, beni kendisine bastırıyordu. Titriyordu ve bunun nedeni yağmur değildi.

Nefesi düzensizdi; kalbi yanağımın yanında, derisinin altından zıplıyordu. Yanık izinin kaygan sertliği yüzüme dokunuyordu.

Açlığı üzerime, sıcaklık gibi, şiddetli bir dalga olarak döküldü. Beni kendi açlığından koruyordu; şu ana kadar. "Jean-Claude!" Sesimdeki korkuyu gizlemeye çalışmadım.

"Hişşt!" Vücudundan bir titreme geçti. Yüksek bir sesle iç çekti. Beni öyle ani bıraktı ki, dengemi kaybettim.

Benden uzaklaşıp yakında park etmiş bir arabaya dayandı. Yüzünü yağmura doğru kaldırdı. Kalp atışlarını hâlâ hissedebiliyordum. Kendi kalp atışımı, damarlarımda dolaşan kanı böyle hissetmemiştim. Sıcak yağmur altında titreyerek, kollarımı kavuşturdum.

Polis arabası sokak ışıklarının karanlığında kayboldu. Belki beş dakika sonra Jean-Claude doğruldu. Kalp atışlarını artık hissetmiyordum. Benim nabzım da yavaşlamış ve düzene girmişti. Her ne olduysa bitmişti.

Yanımdan geçti. "Gel, Nikolaos bizi içerde bekliyor," dedi omzunun üzerinden.

Kapıya doğru peşinden gittim. Elimi tutmaya çalışmadı. Aslında uzak duruyordu. Peşinden küçük bir lobiye girdim. Resepsiyonda bir insan oturuyordu. Okuduğu dergiden başını kaldırıp baktı. Gözleri ani hareketlerle önce Jean-Claude'a, sonra bana kaydı. Bana bakarken gözlerini kıstı.

Ben de geriye baktım. Omuz silkip dergisine geri döndü. Jean-Claude beni beklemeden merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladı. Arkasına bile bakmadı. Belki arkadan gelen ayak seslerimi duyuyordu ya da belki de umurunda değildi.

Sanırım artık sevgili numarası yapmıyorduk. Ne güzel. Neredeyse, ben etrafındayken, başvampirin kendisine güvenemediğini söyleyecektim.

İki tarafı kapılarla döşeli uzun bir hole çıktık. Jean-Claude kapıların birisinden içeriye girmek üzereydi. Ben de oraya doğru yürüdüm. Acele etmek istemiyordum. Lanet olasıcalar

bekleyebilirlerdi.

Odada bir yatak, üzeri lambalı bir masa sehpası ve üç vampir vardı. Aubrey, Jean-Claude ve garip bir dişi vampir. Aubrey uzak köşede, pencereye yakın duruyordu. Bana gülümsüyordu. Jean-Claude kapıya yakındı. Dişi vampir yatakta sere serpe yatmıştı. Bir vampirin olması gerektiği gibi duruyordu. Siyah elbisesinin etekleri uzundu. Sekiz santim uzunluğunda topuklu siyah çizmeler gitmişti.

"Gözlerimin içine bak," dedi.

Kendimi tutamayıp ona doğru baktım, sonra toparlanıp gözlerimi yere diktim.

Güldü. Jean-Claude'ın gülüşünün kalitesi ve havası aynen onda da vardı. Ellerinizle hissedebileceğiniz bir sesti bu.

"Kapıyı kapat Aubrey," dedi. 'R'lerinde çıkartamadığım bir aksan vardı.

Aubrey bana sürtecek kadar yakın geçip kapıyı kapattı. Onu göremeyeceğim bir yerde arkamda durdu. Bana ne faydası olacaksa, arkamı duvara verip hepsini görebileceğim bir yerde durdum.

"Korktun mu?" diye sordu Aubrey.

"Hâlâ kanıyor musun?" diye sordum.

Kollarını gömleği üzerindeki kan izini örtecek şekilde kavuşturdu. "Şafakta kimin kanıyor olacağını göreceğiz."

"Aubrey çocuklaşma." Yataktaki vampir doğruldu. Topukları çıplak zeminde takırdadı. Etrafımda yürüyordu, dönüp onu takip etmemek için kendimi zor tutuyordum. Sanki rahatsızlığımın farkındaymış gibi, yeniden güldü.

"Arkadaşının güvenliğini garanti altına almak mı istiyorsun?" diye sordu. Geri dönüp yatağın içine yattı. Pis görünüşlü, boş oda, nasıl olduysa, onun orada iki yüz dolarlık

çizmeleriyle yatışıyla daha kötü görünüyordu.

"Hayır," dedim.

"Sorduğun buydu, Anita," dedi Jean-Claude.

"Ben Aubrey'in efendisinden garanti istediğimi söylemiştim."

"Benim efendimle konuşuyorsun, kızım."

"Hayır, konuşmuyorum." Oda birden çok sessizleşti. Duvarın içinde bir şeyin dolaştığını duyabiliyordum. Vampirlerin hâlâ odada olduğundan emin olmak için, bakışlarımı yerden kaldırdım. Heykeller gibi tamamen hareketsizdiler. Hiçbir kıpırdama, nefes alma ya da hayat belirtisi yoktu. Lanet olasıcalar çok yaşlıydılar ama hiçbirisi Nikolaos olacak kadar yaşlı değildi.

"Ben, Nikolaos'um," dedi dişi, sesi çok ikna ediciydi, sanki odada nefes alıyordu. Ona inanmak istiyordum ama inanmadım.

"Hayır," dedim. "Sen Aubrey'in efendisi değilsin." Gözlerine bir bakış atmaya cesaret ettim. Gözleri siyahtı ve ben bakınca şaşkınlıkla açıldı. "Çok yaşlısın ve çok iyisin ama Aubrey'in efendisi olacak kadar yaşlı ya da güçlü değilsin."

"Size fark edeceğini söylemiştim," dedi Jean-Claude.

"Susun!"

"Oyun bitti, Theresa. Biliyor."

"Sen söylediğin için, biliyor."

"Nasıl bildiğini söyle, Anita."

Omuz silktim. "Yanlış duygular yayıyor. Yeterince yaşlı değil. Aubrey'den hissettiğim güç onunkinden daha fazla. Bu doğru değil mi?"

"Efendimizle görüşmekte kararlı mısın?" diye sordu kadın.

"Ben hâlâ daha arkadaşımın güvenliği hakkında garanti istiyorum." Odanın içinde hepsine tek tek baktım. "Ve bu aptalca oyunlardan sıkılmaya başladım."

Aniden, Aubrey üzerime geldi. Dünya yavaşlamıştı. Korkmak için zaman yoktu. Yer olmadığını bilsem de, geri çekilmeye çalıştım.

Jean-Claude ileri atıldı, ellerini uzattı. Yetişememişti.

Aubrey'in eli yoktan belirdi ve beni omzumda yakaladı. Darbe vücudumdan havayı boşlattı ve beni geriye fırlattı. Sırtım duvara çarptı. Başım bir an sonra çarptı, sertçe. Dünya grileşti. Duvardan kaydım. Nefes alamıyordum. Griliğin içinde beyaz noktalar dans etmeye başladı. Dünya kararmaya başladı. Yere doğru kaydım. Hiç acı duymuyordum, hiçbir şey acımıyordu. Ciğerlerim yanıncaya kadar nefes almaya çalıştım ve karanlık her şeyi içine aldı.

Dokuzuncu Bölüm

Karanlığın içinde sesler uçuşuyordu. Rüyalar. "Onu hareket ettirmemeliydik."

"Nikolaos'a karşı mı geliyorsun?"

"Onu buraya getirmenize yardım ettim, değil mi?" Bu bir erkeğin sesiydi.

"Evet," dedi bir kadın sesi.

Gözlerim kapalı öylece yattım. Rüya görmüyordum. Aubrey'in elinin yoktan fırlayışını hatırlıyordum. Elinin tersiyle vurmuştu. Yumruğunu sıksaydı... ama sıkmamıştı. Yaşıyordum.

"Anita, kendine geldin mi?"

Gözlerimi açtım. Işık kafamın içine mızrak gibi saplandı, Acı ve ışık gitsin diye gözlerimi kapattım ama acı gitmedi. Başımı çevirdim, bu da bir hataydı. Acı beni kendimden geçirecek kadar yoğundu. Sanki kafamdaki kemikler dışarı çıkmaya çalışıyordu. Ellerimle gözlerimi kapatıp homurdandım.

"İyi misin, Anita?"

Bu soruyu neden, cevabı her zaman hayırken sorarlar ki? Konuşmanın hasıl hissettireceğini bilmediğim için fısıldadım. O kadar da kötü değildi. "Bomba gibiyim."

"Ne?" Bu kelime kadından geldi.

"Sanırım bizimle dalga geçiyor," dedi Jean-Claude. Sesi rahatlamıştı. "Komiklik yapabildiğine göre yarası çok ağır değil."

Çok ağır değil bölümünden pek emin değildim. Bulantı, tersi olması gerekirken, başımdan mideme, dalgalar halinde geliyordu. Beyin sarsıntısı geçirdiğime bahse girerdim. Merak ettiğim ne kadar kötü olduğuydu.

"Anita, hareket edebilir misin?"

"Hayır," diye fısıldadım.

"Yeniden deneyelim. Eğer yardım edersem, oturabilir misin?"

Yutkundum, acı ve bulantımın arasında nefes almaya çalışıyordum. "Belki."

Eller, omzumun altından kavradı. Beni kaldırdıkça kafamdaki kemikler de ileri kaymaya başladı. Nefesim kesildi, yutkundum. "Sanırım kusacağım."

Ellerimin üzerine çöktüm. Hareket çok aniydi. Acı, aydınlık ve karanlıktan bir hortum gibiydi. Midem kalktı. Kusmuk gırtlağımı yakıyordu. Kafam patlayacak gibiydi.

Jean-Claude belimden tuttu, alnımdaki serin eli, başımın içindekileri bir arada tutuyordu. Çok yavaşça Fransızca konuşuyordu. Sesi, tenimin üzerine rahatlatıcı bir çarşaf gibi geldi. Bir kelimesini bile anlamıyordum ama anlamaya ihtiyacım da yoktu.

Sesi beni kucakladı, beni salladı, acının bir kısmını aldı götürdü.

Beni göğsünde dayadı ve benim karşı koyacak gücüm yoktu. Acı kafamın içinde çınlıyordu ama şimdi uzaktaki bir zonklamaydı. Hâlâ döndürmeye çalışınca kafam yarılıyor gibi oluyordu ama acı değişikti, dayanılabiliyordu.

Yüzümü ve ağzımı nemli bezle sildi. "Şimdi daha iyisin, değil mi?"

"Evet." Acının nereye gittiğini anlamamıştım.

"Jean-Claude, ne yaptın?" diye sordu Theresa.

"Nikolaos onu kendinde ve sağlam bekliyor. Halini görmüştün. Hastaneye ihtiyacı vardı, daha fazla eziyete değil."

"Sen de ona yardım ettin." Vampirin sesinden eğlendiği anlaşılıyordu. "Nikolaos bundan hoşlanmayacak."

Omuz silktiğini hissettim. "Ne gerekiyorsa onu yaptım."

Gözlerimi acı çekmeden, zorlanmadan açabildim. Bir zindandaydık; tarif etmek için başka bir kelime bulamıyordum. Kalın duvarlarla çevrili, altıya altı metre, kare bir oda. Sürgülü tahta kapıya çıkan basamaklar. Duvarlardan sarkan zincirler ve meşaleler bile vardı. Tek eksik, işkence masasıyla kara kukuletalı, kolunda 'Annemi Seviyorum' dövmeli, iri yarı bir işkenceciydi. Evet, o da olsa dekor mükemmel olurdu.

Kendimi iyi hissediyordum, çok daha iyi. Bu kadar çabuk toparlanıyor olmam normal değildi. Daha önce yaralanmıştım, kötü şekilde hem de. Acı hiç böyle yok olup gitmemişti.

"Kendi başına oturabilir misin?" diye sordu Jean-Claude.

Şaşılacak şekilde, cevabım evetti. Sırtımı duvara dayayıp oturdum. Acı hâlâ vardı ama o kadar çok acımıyordu. Jean-Claude merdivenlerin yanından bir kova aldı ve suyu odanın ortasına döktü. Yerde çok modern bir lavabo vardı.

Theresa elleri belinde, bana bakıyordu. "Gerçekten çok çabuk toparlandın." Sesinde bir alay ve çıkartamadığım bir şey daha vardı.

"Acı, bulantı, neredeyse gitti. Ama nasıl?"

Dudaklarını bükerek sırıttı. "Jean-Claude'a sorman gerekir. Bu onun marifeti, benim değil."

"Çünkü sen yapamazdın." Jean-Claude'un sesinde tatlı bir kızgınlık vardı.

Yüzü soldu. "Ne olursa olsun, yapmazdım."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordum.

Jean-Claude bana baktı, güzel yüzü ifadesizdi. Koyu renk

gözleri, benimkilerin içindeydi. Hâlâ, sadece sıradan gözdüler.

"Hadi, söyle ona başvampir. Sana ne kadar minnettar kalacağını görelim."

Jean-Claude bana baktı, yüzümü inceliyordu. "Kötü yaralıydın, beyin sarsıntısı geçiriyordun. Fakat Nikolaos bu... görüşme bitene kadar senin hastaneye gitmene izin vermezdi. Ölebileceğinden ya da... görevini yapamayacağından korktum." Sesinin bu kadar kararsız olduğunu hiç duymamıştım. "Ben de hayat gücümü seninle paylaştım."

Başımı iki yana sallamaya başladım. Bu büyük bir hataydı. Ellerimi anlıma dayadım. "Anlamıyorum."

Kollarını iki yana açtı. "Bunu anlatacak kelimelerim yok."

"Oh, bana bırakın," dedi Theresa. "Seni insan hizmetkârı yapma yolunda ilk adımı attı."

"Hayır." Hâlâ daha, doğru düzgün düşünmekte zorlanıyordum ama bunun doğru olmadığını biliyordum. "Beni zihni ya da gözleriyle kandırmaya çalışmadı. Beni ısırmadı."

"O birkaç sırık atıp parmağımızda oynattığımız zavallı yarım mahluklardan bahsetmiyorum. Hiçbir zaman ısırılmayan, zarar verilmeyen, daimi hizmetkâr. Neredeyse bizim kadar yavaş yaşlanan hizmetkar."

Hâlâ daha anlamamıştım. Yüzümden de belli oluyor olacak ki, "Acını aldım ve sana kendi... dayanıklılığımın bir kısmını verdim," diye açıkladı.

"Benim acımı sen mi çekiyorsun, yani?"

"Hayır, acı gitti. Sana zarar verilmesini de biraz daha güçleştirdim."

Hâlâ daha her şeyi kavrayamıyordum ya da belki de olanlar beni aşıyordu. "Anlamadım."

"Dinle, kadın, seninle, bizim çok büyük bir yetenek olarak kabul ettiğimiz ve sadece paha biçilmezliklerini kanıtlamış kişilere verdiğimiz bir şeyi paylaştı."

Jean-Claude baktım. "Şimdi, bu bir şekilde senin gücün

altında olduğum anlamına mı geliyor?"

"Tam tersi," dedi Theresa. "Bakışlarına, sesine, zihnine, bağışıklık kazandın. Ona istediğin için hizmet edeceksin, daha fazlası yok. Ne yaptığını anladın mı?"

Theresa'nin siyah gözlerine baktım. Onlar da sadece gözdü.

Başıyla onayladı. "Şimdi anlamaya başladın. Animatör olarak, bakışlarımıza biraz da olsa karşı koyabiliyordun. Şimdi neredeyse hiç etkilenmiyorsun." Havlamaya benzeyen garip bir şekilde güldü. "Nikolaos ikinizi de yok edecek," dedi ve merdivenlerden yukarı yürüdü, yüksek topuklu çizmeleri taşın üzerinde çınlıyordu. Çıkarken kapıyı açık bıraktı.

Jean-Claude gelip yanımda durdu. Yüzünü okumak güçtü.

"Neden?" diye sordum.

Bana doğru baktı. Saçları yüzünde karışık bukleler halinde kurumuştu. Yüzü hâlâ çok güzeldi ama saçlarının karışıklığı yüzünü gerçeğe daha yakınlaştırmıştı.

"Neden?"

O zaman gülümsedi. Gözlerinin yanında yorgun kırışıklıklar vardı. "Ölseydin, efendimiz bizi cezalandırırdı. Aubrey... gereksiz çıkışının bedelini ödemeye başladı bile."

Arkasını döndü ve merdivenlerden yukarı yürüdü. Basamakları bir kedi gibi, hiç kemiği yokmuşçasına, akar gibi bir zarafetle çıktı.

Kapıda durakladı, yan gözle bana baktı. "Nikolaos, zamanı gelince seni almak için birisini yollayacak." Kapıyı kapattı, sürgü ve kilidin sesini duydum. "Ama belki de senden hoşlandığım içindir," dedi parmaklıkların arasında gelen, gülüşüyle coşan, gür sesi. Kahkahası acı ve sertti.

Onuncu Bölüm

Kapının kilidini kontrol etmem gerekiyordu. Kapıyı salladım, sanki çilingirlikten anlıyormuşum gibi, kilidi zorladım. Küçük açıklıktan sığamayacağımı bilsem de, gevşemiş parmaklık var mı, diye baktım.

Kapıyı zorluyordum çünkü kendime engel olamıyordum. Anahtarı içeride unuttuğunuzda araba kapısını zorlamakla aynı şeydi.

Sadece kilitli kapının yanlış tarafındaydım. İki durumda da kapıları açmak gibi bir ayrıcalığım olmamıştı ama her şeyin bir ilki vardı. Tabii ki, ömrüm yeterse. Unutalım gitsin, bu iyi bir benzetme olmadı.

Bir ses beni zindanın nemli ve su sızdıran duvarları arasına geri döndürdü. Uzak duvarda bir fare koşuşturuyordu. Başka bir tanesi, bıyıklarını oynatarak, merdivenlerin yanından belirdi. Öyle olmamasını ümit ediyordum ama sanırım faresiz bir zindan olmaz.

Basamakların kenarında başka bir şey daha dolaşıyordu, meşale ışığı altında onu bir köpeğe benzettim. Ama köpek değildi. Alman Kurdu boyunda bir fare, siyah arka ayakları üzerine oturmuştu. İri pençelerini göğsüne çekmiş, bana bakıyordu. Kocaman, düğme gibi siyah gözlerini bana dikmiş-

ti. Dudaklarını geri çekip, sarı dişlerini gösterdi. Ön dişleri on santimden uzundu, kör kenarlı hançerlere benziyordu.

"Jean-Claude" diye bağırdım.

İçeride tiz sesler yankılanıyordu, sanki bir tünelden koşup geliyorlardı. Basamakların en yüksek yerine çıktım. Ve duvara açılmış tüneli gördüm. Neredeyse bir adam boyundaydı. Tünelden, yoğun, tüylü dalgalar halinde fareler boşanıyordu; viyaklıyor ve birbirlerini ısırıyorlardı. Tünelden içeri dökülüp zemine yayıldılar.

"Jean-Claude!" daha önceden yaptığım gibi kapıya vurup sürgüleri zorladım. Hiç faydası yoktu. Dışarı çıkacak bir yol yoktu. Kapıyı tekmeledim. "Lanet olsun," diye bağırdım. Sesim taş duvarlarda yankılandı ve neredeyse binlerce küçük pençenin sürtünme sesini bastırdı.

"Biz işimizi bitirene kadar gelmeyecekler."

Dondum kaldım, ellerim hâlâ kapıdaydı. Yavaşça döndüm. Ses hücrenin içinden bir yerden gelmişti. Yer küçük tüylü vücutlarla hareket ediyordu. Tiz sesleri, kalın tüylerinin sürtünmesi, küçük pençelerinin sesleri odayı doldurmuştu. Binlerce fare vardı, binlercesi.

Dört dev fare, tüy dalgaları arasındaki dağlar gibi duruyordu. Bir tanesi siyah düğmeye benzeyen gözlerini bana dikmişti. Bakışlarında fareye benzer hiçbir şey yoktu. Daha önce hiç fareadam görmemiştim ama şu anda bir tanesine baktığımdan emindim.

Bir tanesi bacakları üzerinde doğruldu. İnsan boyundaydı, ince faremsi bir yüzü vardı. Kocaman tüysüz kuyruğu, bükülmüş bacakları arasında dolaşıyordu. O şey, erkekti, kesinlikle erkek. Pençeli elini bana doğru uzattı. "Gel aşağı, insan ve bize katıl." Sesi kalın neredeyse tüylüydü ama hafiften sızlanmaya benzer bir tınısı vardı. Her kelime tamdı ama biraz hatalıydı. Fare dudakları konuşmaya uygun değildi.

Merdivenlerden aşağıya inmeyecektim. Mümkün değildi.

Yüreğim ağzıma gelmişti. Kurtadam saldırısına uğramış bir adam tanımıştım neredeyse ölüyordu ama kurtadama dönüşmemişti. Başka birisi ise bir sıyrıkla, kaplanadama dönüşmüş-

tü. Bu durumda benim de, en ufak bir yara alırsam, bir ay içinde siyah düğme gibi gözlerim ve sarı dişlerimle, kıllı suratı oynama ihtimalim çok yüksek olacaktı. Yüce Tanrım.

"Aşağıya gel, insan. Gel de oynayalım."

Zorla yutkundum. Sanki kalbimi yutmaya çalışıyormuşum gibi geldi. "Hiç sanmıyorum."

Tıslamaya benzer bir şekilde güldü. "Biz yukarıya gelip, seni alabiliriz." Küçük farelerin arasına daldı, ilerledikçe fareler, birbirlerinin üzerinden atlayarak, ona değmemek için, önünden çekiliyordu. Merdivenlerin başında durup, bana bakmaya başladı. Tüyleri, sarıya çalan, bal rengiydi. "Seni aşağıya inmeye zorlamamız, hiç hoşuna gitmez."

Zorla yutkundum. Ona inanıyordum. Bıçağıma uzandım ve kınını boş buldum. Elbette, vampirler almıştı. Kahretsin.

"Aşağıya gel insan, gel ve oyuna katıl."

"Eğer beni istiyorsan, buraya gelip alman gerek."

Kuyruğunu eline almış okşuyordu. Pençeli eli göbeği üzerindeki tüyleri arasında dolaştı, aşağıya doğru okşamaya başladı. Sert bir şekilde yüzüne bakıyordum. Bana güldü.

"Yakalayın."

Köpek boyundaki farelerden ikisi merdivenlere doğru koştu. Küçük bir fare viyaklayıp onların ayakları altında kaldı. Acıklı, tiz bir çığlık çıkarttı, sonra sessizlik oldu. Diğer fareler üzerine çullanana kadar kıvrandı. Küçük kemikler kırılmaya başladı. Hiçbir şey boşa gitmiyordu.

Sanki içinden geçebilecekmiş gibi kapıya dayandım. İki fare merdivenlere doğru ilerledi. İyi beslenmiş hayvanlardı. Ama bakışlarında hayvansı bir şey yoktu. İnsana benzeyen tek şey vardı, zeka.

"Durun, durun."

Fareler tereddüt ettiler.

"Evet?" dedi fareadam.

Yüksek sesle yutkundum. "Ne istiyorsunuz?"

"Nikolaos, beklerken seni eğlendirmemizi rica etti."

"Bu sorumun cevabı değil. Ne yapmamı istiyorsunuz? Ne istiyorsunuz?"

Dudakları, sarı dişlerini gösterecek şekilde geri şekildi. Hırlar gibi görünüyordu ama sanırım gülümsüyordu. "Aşağıya yanımıza gel, insan. Bize dokun, bizde sana dokunalım. Sana dişin ve tüyün zevklerini öğretelim." Pençeleri bacakları arasındaki tüyleri okşuyordu. Hareketi dikkatimi üzerine, bacakları arasına çekti. Başka tarafa baktım. Vücuduma bir sıcaklık hücum etti. Kızarıyordum. Lanet olsun.

Cevabım neredeyse hiç durmadan geldi. "Bundan etkilenmem mi gerekiyordu?" diye sordum.

Bir süre dondu kaldı, sonra hırladı. "Onu buraya getirin!"

Aferin, Anita, onu aşağıla. Malzemesinin olması gerekenden biraz ufak olduğunu ima et.

Tıslayan gülüşü tenimde soğuk dalgalar gibi geçti. "Bence bu gece iyice eğleneceğiz."

İki fare merdivenlerden çıkmaya başlamıştı; kasları tüylerinin altında çalışıyor, kalın bıyıkları vahşice oynuyordu. Kapıya iyice dayandım ve yere doğru kaydım. "Lütfen, lütfen yapmayın." Sesim çok tiz ve korku dolu çıkmıştı, bundan nefret ediyordum.

"Ne kadar çabuk teslim oldun, ne üzücü," dedi fareadam.

İki dev fare neredeyse üzerime çıkmıştı. Kapıya yasladım, dizlerimi çekip topuklarımdan destek aldım, ayaklarımın geri kalanı hafifçe kalktı. Bir pençe ayağıma değdi, titredim ama bekledim. Doğru zamanı kollamalıydım. Tanrım, lütfen, kan akıtmalarına izin verme. Bıyıkları yüzüme değiyordu, tüylü ağırlıklarını üzerimde hissediyordum.

Fareyi, iki bacağımla, bütün gücümü kullanarak tekmele-

dim. Arka bacakları üzerinde yükseldi ve gerileyip düştü. Kuyruğunu sallayarak kıkırdadı. İleri atılıp göğsüne vurdum. Merdivenlerden aşağıya yuvarlandi.

İkinci fare, gırtlağından hafif bir ses çıkartarak, sindi. Kaslarının gerildiğini gördüm ve tek dizimin üzerine çöktüm ve dengemi sağlamlaştırdım. Eğer ayaktayken üzerime atlarsa, köşeden aşağıya giderdim. Kenara çok yakındım.

Üzerime atladı. Yere olabildiğince uzanıp yuvarlandım. Bacaklarımı ve tek elimle vücudunu sertçe itip kaymasına yardım ettim. Fare üzerimde kayıp görüş alanımdan çıktı. Düşerken, korku içindeki çığlıklarını duydum. Sonra rahatlatıcı bir 'güm' sesi geldi. İkisinin de ölmüş olabileceklerini zannetmiyordum. Yapabileceğimin en iyisi buydu.

Ayağa kalkıp sırtımı tekrar kapıya verdim. Fareadam artık gülümsemiyordu. Ama ben ona en meleksi gülümsememi gönderdim. Etkilenmiş gibi durmuyordu.

Eliyle havayı keser gibi akıcı bir hareket yaptı. İşaretiyle beraber küçük fareler ileri atıldı. Küçük kahverengi bedenlerden oluşan dalgalanma, sanki kaynıyormuş gibi merdivenlerden yükseliyordu.

Birkaç tanesinin işini halledebilirdim ama hepsini birden asla. Eğer emrederse, her seferinde küçük kızıl bir ısırıkla, beni canlı canlı yerlerdi.

Fareler ayaklarıma dolanmaya başlamışlardı. Küçük bedenler çizmelerimin üzerinden atlıyordu. Bir tanesi uzanıp çizmemin ucunu kemirmeye çalıştı. Tekmeledim, viyaklayak aşağıya düştü.

Dev fareler yaralı arkadaşlarından bir tanesini kenara taşıyorlardı. Fare hareket etmiyordu. Fırlattığım ise topallıyordu.

Bir fare üzerime sıçradı, pençeleri bluzuma takıldı. Pençeleri kumaşa takılmış şekilde asılı kaldı. Ağırlığını göğsümde hissediyordum. Belının ortasından sıkıca yakaladım. Dişleri, derimi deldi, kemiğimi ıskalayıp yeniden buluşuncaya kadar

ısırdı. Çığlık atıp fareyi elimden atmaya çalıştım. Acayip bir küpe gibi elimde sallanıyordu. Kanım kahverengi tüylerine akıyordu. Bluzuma başka bir farede atladı..

Fareadam gülümsüyordu.

Başka bir fare yüzüme doğru tırmanıyordu. Kuyruğunda yakalayıp fırlattım. "Kendin gelmeye korkuyor musun? Benden korkuyor musun?" Sesim panik içinde, kısık çıkıyordu ama yine de söyleyebilmiştim. "Arkadaşların senin yapmaya korktuğun bir şey yüzünden mi yaralanıyorlar? Bunu mu, istiyorsun?"

Dev fareler bir bana, bir fareadama bakıyordu. Fare adam, kızgınlıkla onlara baktı. "Ben hiçbir insandan korkmam."

"O zaman yukarı gel de, beni kendin hakla, eğer haklayabiliyorsan." Elimde asılı duran fare oluk gibi akan kanımla birlikte kayıp düştü. Baş parmağımla işaret parmağımın arasındaki deri yırtılmıştı.

Küçük fareler tereddüt içindeydi, gözleri vahşice etrafa bakınıyordu. Kotumdan yukarı çıkan yolu yarılamış olan bir tanesi, yere atladı.

"Korkmuyorum."

"İspatla." Sesimi biraz kontrol altına almıştım; artık beş yaşında değil de dokuz yaşındaymışım gibi çıkıyordu.

Dev fareler ona bakıyordu. Bunlar beklenti içinde, yargılayan, meraklı bakışlardı. Havayı kesme hareketinin aynısını tersten yaptı. Fareler ciyaklayıp sanki olanlara inanmıyormuş gibi, arka ayakları üzerine kalktılar ama sonra geldikleri yoldan merdivenler aşağıya döküldüler.

Kapıya yaslandım, dizlerim tutmuyordu, yaralı elimi göğsüme kaldırmıştım. Fareadam merdivenlere doğru yaklaşmaya başladı. Kıvrık bacaklarıyla, parmak uçları üzerinde çok rahat ilerliyor, güçlü pençelerini taş zemine saplayarak yürüyordu.

Likantroplar insanlardan daha hızlı ve güçlüydüler. Zihin

oyunları, el çabukluğu falan yoktu, sadece daha iyiydiler. Fareadamı, ilk seferde olduğu gibi şaşırtamazdım. Sadece aptallaştıracak kadar kızdırmış olacağımı ümit ediyordum. Yaralıydım, sayıca üstün ve güçlüydüler. Eğer ona bir hata yaptıramazsam, çok derin bir bokun içine batacaktım.

Uzun pembe bir dil, sarı dişlerini yaladı. "Taze kan," dedi. Sesli bir şekilde nefes aldı. "Korku kokuyorsun, insan. Kan ve korku, bana yemeği hatırlatıyor." Dilini çıkartıp bana doğru kahkaha attı.

Yaralı elimi belimin arkasına doğru, sanki bıçağıma uzanıyormuş gibi, uzattım. "Yakına gel, fareadamı ve gümüşü ne kadar sevdiğini görelim."

Fareadam tereddüt etti. Son basamakta, eğilmiş halde donup kalmıştı. "Üzerinde gümüş yok."

Pençeli ellerini kavuşturdu. Büyük farelerden bir tanesi bir şeyler viyakladı. Gözlerini kısıp ona baktı. "Ondan korkmuyorum!"

Eğer ona gaz verirlerse, blöfüm işe yaramazdı. "Arkadaşlarına, silah bile kullanmadan ne yaptığımı gördün." Sessim kendinden emin ve tok çıkmıştı. Benim için iyi olmuştu.

Düğmeye benzeyen gözüyle beni süzdü. Tüyleri meşale ışığında sanki yeni yıkanmış gibi parlıyordu. Küçük bir sıçramayla basamakların bitiminde, benim ulaşamayacağım bir yere indi.

"Daha önce hiç sarışın fare görmemiştim," dedim. Sessizliği bozup onun son adımı atmasını engelleyecek herhangi bir şey söylemem gerekiyordu. Jean-Claude'un çok yakında gelip beni kurtaracağından emindim. Sonra beklenmedik ve kaba bir şekilde güldüm.

Fareadam, durdu, bana bakıyordu. "Neden gülüyorsun?" Sesinde hafif bir rahatsızlık duymuştum. Güzel.

"Vampirlerin yakında gelip beni kurtarmalarını umuyorum. İtiraf etmelisin komik bir durum."

Komik bulmuş gibi görünmüyordu. Pek çok kişi esprilerimi anlamazdı zaten. Kendime güvenim olmasa komik olmadıklarını düşünecektim.

Hâlâ bıçağı tutuyormuş gibi yaparak, elimi arkamda oynattım. Dev farelerden bir tanesi viyakladı, sesindeki alayı ben bile anlamıştım. Eğer ben blöf yaptığım ortaya çıkarsa, bu utançla yaşayamazdı. Blöf yapmasaydım da ben yaşayamazdım.

Pek çok insan, bir fareadamla karşılaştığımda ya donar kalır ya da paniğe kapılırdı. Benim duruma alışmak için zamanım olmuştu. Bana dokunursa yok olmayacağımı biliyordum. Kendimi kurtarmak için tek bir yol vardı. Eğer yanlış hareket edersem beni öldürecekti. Midem kasıldı, yutkunmakta zorluk çektim. Tüylü olmaktansa, ölü olmayı tercih ederdim. Eğer bana saldıracaksa, işimi bitirmek için saldırmalıydı. Likantroplukta, fare olmak listemin üst sıralarında değildi. Eğer şansınız kötüyse, en küçük çizikle bile bulaşabilirdi.

Eğer hızlı ve şanslıysam, bir hastaneye gidip tedavi olabilirdim. Bir çeşit kuduz tedavisi gibi. Tedavi bazen olumlu sonuç veriyordu, bazen de likantropiyi onlar bulaştırıyordu.

Uzun ve tüysüz kuyruğunu ellerinin arasına aldı. "Daha önce hiç bizden birisiyle takıldın mı?"

Seksten mi yoksa yenmekten mi bahsettiğini anlayamamıştım. İkisi de kulağa hiç hoş gelmiyordu. Kendisini toparlayıp cesaretlenecekti ve hazır hissettiğinde üzerime gelecekti. Ama ben onun ben hazır olduğumda gelmesini istiyordum.

Seksi seçtim. "Sen de gereken alet yok, fare adam."

Kasıldı, eli vücudundan aşağıya kaydı, tüylerini okşuyordu. "Kimin nesi varmış göreceksin, insan."

"Sadece başkalarını zorlayarak mı sevişebiliyorsun? İnsan halinde de, şimdi olduğun kadar çirkin misin?"

Ağzını açıp dişlerini göstererek bana tıslad. Vücudundan gelen, inlemeye benzer, yüksek ve kalın bir sesle hırladı. Daha önce böyle bir ses duymamıştım. Ses yükselip alçaldı ve

zindanda yankılandı. Omuzları aşağıya düşmüştü.

Nefesimi tuttum. Onu kızdırmıştım. Şimdi planım yürüyecek miydi, yoksa ölecek miydim, görecektik. İleri atıldı.
70 Ben de eğildim ama bunu bekliyordu. İnanılmaz bir hızla üzerime çullandı. Homurdanıyor, pençelerini savuruyor, suratıma doğru haykırıyordu.

Ayaklarımı göğsüne dayamıştım, yoksa tam üzerime çıkacaktı. Pençelerinden birisiyle dizlerimi itmeye çalışıyordu. Kollarımla dizlerime sarılmış, ona karşı koyuyordum. Bu, hareket eden bir çelikle mücadele etmek gibiydi. Yeniden, hırıltılı bir şekilde, üzerime tükürük yağdırarak, haykırdı. Bacaklarımı daha rahat itebilmek için dizleri üzerine çöktü. Bütün gücümle bir tekme savurdum. Tekmeyi fark edip kaçmaya çalıştı ama iki ayağımda tam bacaklarının arasına oturdu. Darbe dizilerini yerden kesti, sahanlığa yığıldı, pençeleri taşı tırmalıyordu. Garip, inlemeyle nefes alma arası sesler çıkartıyordu. Rahat nefes alamıyor gibiydi.

Tünelden başka bir fareadam çıktı ve fareler viyaklıyarak, kaçışmaya başladı. Sahanlıkta, kıvranan sarışın fareadamdan olabildiğince uzak oturmuştum. Yorgun ve kızgın bir şekilde, yeni gelen fareadama baktım.

Lanet olsun, bunun işe yaraması gerekirdi. Kötü adamlara, zaten sayıca üstünken, destek gelmemeliydi. Yeni gelenin tüyleri siyahtı, simsiyahtı. Kıvrılmış bacakları üzerine kesilmiş bir kot giymişti. Hareketleri, vücuduna uymayacak kadar rahattı.

Zorla yutkundum, nabzım patlayacak gibi atıyordu. Üzerimde dolaşan küçük vücutları hatırlayınca, vücudum karıncalandı. Elimin ısırılan yeri zonkluyordu. Beni parçalayacaklardı. "Jean-Claude!"

Fareler, kahverengi bir dalga halinde merdivenlerden uzaklaştı. Tiz seslerle viyaklayıp tünele doğru koşuştular. Tek yapabildiğim seyretmekti.

Dev fareler, yeni gelene, burunları ve pençeleriyle yerde yatan dev fareyi göstererek tısladılar. "Kız kendini savunuyordu. Peki siz ne yapıyordunuz?" Fareadamın sesi gür ve toktu, sadece kelimelerin sonunda kayıyordu. Gözlerimi kapatıp dinleseydim, insan zannedebilirdim.

Gözlerimi kapatmadım. Dev fareler, baygın arkadaşlarını sürükleyerek dışarı çıktı. Ölmemişti ama yaralıydı. Tünelin içinde kaybolmadan önce, dev farelerden bir tanesi dönüp bana baktı. Derin siyah gözü, bir dahaki karşılaşmamızın acı dolu olacağı hakkında söz veriyordu.

Sarışın fareadam kıvranmayı kesmiş, hızla nefes alıp kendisini ovarak, yatıyordu. "Sana buraya asla gelmemeni söylemiştim," dedi yeni gelen fareadam,.

Sarışın fareadam, ayağa kalkmaya çalıştı. Hareketleri canını yakıyor gibiydi. "Efendimiz çağırdı ve biz de itaat ettik."

"Ben sizin kralınızım. Bana itaat edeceksin." Siyah tüylü fareadam, merdivenlerden yukarı koştu, kuyruğu, bir kedininki gibi, kızgınlıkla oynuyordu. Bu gece kim bilir kaçıncı defa, ayağa kalkıp sırtımı kapıya dayadım.

"Sen ölünceye kadar bizim kralımızsın. Eğer efendimize karşı koymaya devam edersen, bu pek uzun sürmez. O kuvvetli, senden çok kuvvetli," dedi yaralı fareadam. Sesi hâlâ zayıf geliyordu. Ama toparlanıyordu. Kızgınlığın böyle bir avantajı vardı.

Fare kralı, siyah gözle takip edilmesi zor bir hareketle sıçradı. Boğazından yakalayıp fareadamın ayaklarını yerden kesti, bacakları havada sallanıyordu. Onu yüzüne doğru yaklaştırdı. "Ben seninin kralınım ve sen bana itaat edeceksin, yoksa seni öldürürüm." Sarışın fareadam havada kıvranmaya başlayıncaya kadar, pençeleri boğazını sıktı. Fare kralı, fareadamı merdivenlerden aşağıya fırlattı. Sarışın fareadam yuvarlanarak, esnek bir şekilde düştü.

Aşağıdan nefes nefese, acı içinde bir yığın gibi baktı.

"İyi misin?" diye sordu yeni gelen fareadam.

Bir dakika kadar sonra benimle konuştuğunu fark ettim. Başımla onayladım. Görünüşe göre en ihtiyacım oldu anda kurtarılmıştım. "Teşekkür ederim."

"Buraya seni kurtarmak için gelmedim," dedi. "Halkımın, vampirler için avlanmasını yasaklamıştım. O yüzden buradayım."

"Evet, beni nasıl değerlendirdiğinizi tahmin edebiliyorum, pirenin biraz üzerinde her halde. Niyetiniz ne olursa olsun, yine de teşekkür ederim."

Başıyla onayladı. "Bir şey değil."

Kolundaki yanık izi dikkatimi çekti. Basit bir taç şeklindeydi. Birisi onu damgalamıştı. "Bir taç ve asa taşısan, daha kolay olmaz mıydı?"

Koluna baktı, sonra dişleri meydanda, bir fare gibi gülümsedi. "Bu şekilde ellerim boşta kalıyor."

Benimle alay mı ediyor, diye gözlerinin içine baktım. Pek anlayamadım. Farelerin yüzünü okumak zordu.

"Vampirler senden ne istiyor?" diye sordu.

"Onlar için çalışmamı istiyorlar."

"Öyleyse çalış. Yoksa canını yakarlar."

"Farelerini uzaklaştırdığın için, senin canını yakacakları gibi mi?"

Tuhaf bir şekilde omuz silkti. "Nikolaos fareleri kontrol edebildiği için kendisini, onların kraliçesi zannediyor. Bizler sadece fare değiliz, aynı zamanda insanız ve seçme hakkımız var. Benim bir seçme hakkım var."

"Ne istiyorsa yap, yoksa sizin canınızı yakar."

Yine o gülümseme belirdi. "İyi nasihat veririm. Ama dinlemeye gelince o kadar iyi değilim."

"Ben de," dedim.

Bana siyah gözüyle baktı, sonra kapıya doğru döndü. "Geliyorlar."

Kimlerin geldiğini biliyordum. Parti bitmişti. Vampirler yaklaşıyordu. Fare kralı merdivenlerden aşağıya atladı ve yatan fareadamı kavradı. Hiç çaba sarf etmeden omzuna alıp mutfak ışığında ürkmüş bir fare hızında tünelin içinde kayboldu. Siyah bir bulanıklık gibi gittiler.

Holden gelen topuk seslerini duydum ve kapıdan uzaklaştım. Kapı açıldı. Theresa sahanlıkta duruyordu. Dudaklarını büzmüş, ellerini beline koymuştu, hücrenin içine baktı. "Neredeler?"

Yaralı elime baktım. "İşlerini yaptılar, sonrada gittiler."

"Gitmemeleri gerekiyordu," dedi. Theresa gırtlağından gelen sinirli bir ses çıkarttı. "Sözde kralları girdi işin içine, değil mi?"

Omuz silktim. "Gittiler, sebebini bilmiyorum."

"Çok sakin, çok rahatsın. Fareler seni korkutmadı mı?"

Yine omuz silktim. Bir şey işe yarıyorsa, ona takılmakta fayda vardı.

"Kan akıtmamaları gerekiyordu." Bana baktı. "Bir sonraki dolunayda, şekil mi değiştireceksin?" Sesindeki merakı duyabiliyordum. Merakın kediler gibi vampirleri de öldürmesini dilerdim.

"Hayır," deyip durdum. Bir açıklama yapmadım. Eğer bir açıklama bekliyorsa da, beni duvara yaslayıp istediğini duyana kadar dövmesi gerekiyordu. Gerçi istese hiç zorlanmadan yapardı. Ama, Aubrey'in bana yaptığı yüzünden cezalandırıldığı da bir gerçekti.

Beni incelerken gözlerini kıstı. "Farelerin seni korkutması gerekiyordu, animatör. Görünüşe göre işlerini iyi yapamamışlar."

"Belki o kadar kolay korkmuyorumdur." Hiç zorlanmadan gözlerine baktım. Bunlar sıradan gözlerdi.

Theresa aniden dişlerini göstererek sırıttı. "Nikolaos seni korkutan bir şey bulacaktır, animatör. Korku güçtür." Sanki

yüksek sesle söylemeye korkuyormuş gibi son söylediğini fısıltıyla söylemişti.

Vampirler nelerden korkardı? Sivri kazık görüntülerinden

mi? Sarımsak rüyalarına girer miydi? Yoksa daha kötü şeyler mi vardı? Ölüyü nasıl korkutabilirdiniz ki?

"Önümden yürü, animatör. Efendinle tanışmaya gidiyoruz."

"Nikolaos senin de efendin değil mi, Theresa?"

Boş gözlerle bana baktı, gülüşü bir aldatmacaydı. Gözleri soğuk ve karanlıktı. Farelerin gözleri daha fazla kişilik taşıyordu. "Bu gece bitmeden, animatör, Nikolaos herkesin efendisi olacak."

Başımla reddettim. "Hiç sanmıyorum."

"Jean-Claude'un gücü seni aptallaştırmış.

"Hayır," dedim. "Alakası bile yok."

"Ne o zaman, ölümlü?"

"Bir vampirin hizmetkârı olmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Theresa gözlerini kırpmadı, sadece başıyla çok yavaşça onayladı. "İstediğini elde edebilirsin."

Ensemdeki tüyler dikildi. Gözlerine bakabiliyordum ama kötülüğün etkisi hâlâ büyüktü. Ense geren, boğaz sıkan bir histi bu; içimi sıkıyordu. Bu hissi bazen insanlar arasındayken de hissediyordum. Kötü olmak için hortlamaya gerek yoktu ama oranı arttırıyordu.

Önünden yürüdüm. Theresa'nın topuklarından gelen ses, holde yankılanıyordu. Belki korktuğum içindir, bakışlarını sırtımda, omurgamdan aşağı kayan buz gibi hissediyordum.

On Birinci Bölüm

Oda bir depo kadar büyüktü, duvarlar yekpare masif taştandı. Bela Lugosi'nin peleriniyle bir köşeden çıkmasını bekliyordum. Ama duvarın kenarında oturan şey neredeyse en az onun kadar ilginçti.

Kız, öldüğünde on iki ya da on üç yaşındaymış. Küçük, körpe göğüsleri, ince, uzun elbisesinin altından belli oluyordu. Soluk mavi elbisesi bile, teninin beyazlığı üzerinde çok sıcak duruyordu. Teni canlıyken de soluk olmalıydı çünkü vampir olunca hayalet gibi olmuştu. Saçları bazı çocukların kahverengine dönüşmeden önce sahip olduğu, parlak sarı renkteydi. Bu saçlar asla koyulaşmayacaktı.

Nikolaos oymalı tahta bir koltukta oturuyordu. Ayakları yere zor değiyordu.

Erkek bir vampir koltuğun koluna dayanmıştı. Ten rengi, fil dişinin garip bir kahverengi tonuydu. Eğilip Nikolaos'un kulağına bir şey fısıldadı.

Kız güldü. Gülüşü billur gibiydi. Hoş, hesaplı bir sesti bu. Theresa küçük kızın koltuğuna doğru gitti ve arkasında durdu, elleri kızın uzun sarı saçları arasında dolaşıyordu.

Bir erkek insan gelip koltuğunun sağında durdu. Sırtını duvar vermiş, ellerini yanına yapıştırmıştı. Dümdüz ileriye

bakıyordu, yüzü ifadesiz, sırtı dikti. Neredeyse tamamen keldi; yüzü ince, gözleri karanlıktı. Pek çok erkek saçsız iyi görünmezdi ama bu iyi görünüyordu. Yakışıklıydı ama buna

pek aldırış etmiyormuş gibi bir havası vardı. Neden bilmiyorum, içimden ona asker demek gelmişti.

Başka bir adam gelip Theresa'ya yaslandı. Kısa saçları kum rengiydi. Yüzü garipti, güzel görünmüyordu ama çirkin de değildi; bu hatırlanacak bir yüzdü. Eğer uzun süre bakarsanız güzel bile gelebilirdi. Gözleri soluk yeşil renkteydi.

Vampir değildi ama insan dersem biraz acele etmiş olurdum.

Jean-Claude en son gelip koltuğun solunda durdu. Kimseye dokunmadı. Yanlarında dururken bile, onlardan ayrı gibiydi.

"Şey," dedim, "tek ihtiyacımız, *Drakula, Karanlıklar Prensi*'nin fon müziği, o da olsaydı, her şey tamam olurdu."

Kızın sesi de gülüşü gibiydi, yüksek ve zararsız. Planlanmış bir masumiyet. "Komik olduğunu zannediyorsun, değil mi?"

Omuz silktim. "Bazen."

Bana gülümsedi. Dişlerini göstermeden. İnsan gibiydi; gözleri espriyle parlıyordu, yüzü yuvarlak ve hoştu. Ne kadar zararsız küçük bir çocuk olduğumu gördün mü? Tabii.

Zenci vampir yeniden kulağına bir şey fısıldadı. O kadar yüksek ve temiz bir sesle güldü ki, kahkahalarını neredeyse elle tutabilirdiniz.

"Kahkaha üzerine çalışıyor musun, yoksa doğal hali bu mu? Ah, eminim çalışıyorsundur."

Jean-Claude'un yüzü değişti. Kendisini gülmemek için mi, yoksa yüzünü buruşturmamak için mi kasıyordu anlayamadım. Belki ikisi de. Bazı insanlar üzerinde böyle etkim olabiliyordu.

Kahkaha yüzünden kaydı gitti, gözlerindeki parıltı dışında hâlâ insan gibiydi. Parıltılı gözlerinde komik bir yön yoktu. Kedilerin küçük kuşlara bakması gibi bir şeydi.

Sesi, Shirley Temple'ınki gibi, her kelimenin sonunda oynaşıyordu. "Ya çok cesursun ya da çok aptal."

"Ben paramı aptallığı üzerine yatırıyorum," dedi yavaşça Jean-Claude.

Önce ona, sonra yaşayan ölü sürüsüne baktım. "Yorgun, sinirli ve korkmuş durumdayım. Şovu geçip işin özüne gelmeyi tercih ederim."

"Aubrey'in kendisini neden kaybettiğini anlamaya başlıyorum," dedi, sesi kuru ve ciddiydi. Oynaşan şarkı buz gibi erimişti.

"Kaç yaşında olduğumu biliyor musun?"

Ona bakıp başımı iki yana salladım.

"Bana bu kız iyi demiştin, sanırım, Jean-Claude." Adını sanki ona kızmış gibi bir vurguyla söyledi.

"Bu kız iyi."

"Kaç yaşında olduğumu söyle." Sesi, kızgın bir yetişkinin sesiydi.

"Söyleyemem. Neden bilmiyorum ama yapamıyorum."

"Theresa kaç yaşında?"

Siyah saçlı vampire baktım, zihnin ağırlığını hatırladım. Bana gülüyordu. "Yüz, belki yüz elli, daha fazla değil."

Nikolaos'un yüzü okunamıyordu, yontulmuş mermer gibiydi. "Neden daha fazla değil?"

"Öyle hissediyorum?"

"Hissediyor musun?"

"Kafamın içinde, belli bir güç... derecesine sahip." Bu bölümü açıklamaya çalışmaktan nefret ediyordum. Kulağa çok mistik geliyordu. Aslında değildi. Vampirleri, bazı insanların atları ya da arabaları bildiği gibi biliyordum. Bu bir hünerdi. Pratiğin ürünüydü. Nikolaos'un atlar ya da arabalarla kıyaslanmaktan hoşlanacağını sanmadığım için, çenemi kapalı tuttum. Gördünüz mü, hiç de aptal değilmişim.

"Bana bak, insan, gözlerimin içine bak."

Evet, gözlerimin içine bak. Şehrin efendisinin, daha yaratıcı olacağını düşünmez miydiniz? Ama bunu da yüksek sesle söylemedim. Gözleri, mavi ya da gri renkteydi, belki ikisi de. Bakışları, tenimi üzerine baskı yapıyordu. Ellerimi kaldırsam itebilecekmişim gibi geliyordu. Hiçbir vampirin bakışlarını böyle hissetmemiştim.

Gözlerine bakabiliyordum. Bir şekilde bunun olmaması gerektiğini hissediyordum.

Sağında duran asker, sanki sonunda ilginç bir şey yapmışım gibi bana bakmaya başladı.

Nikolaos ayağa kalktı. Etrafındakilerin biraz ilerisine yürüdü. Boyu neredeyse omzuma gelirdi ki, bu onu çok kısa yapıyordu. Bir süre olduğu yerde durdu; bir tablo gibi hoş ve ruhsuzdu: Hiç hayat hissi olmayan, hoş çizgiler ve özenli renklerden ibaretti.

Hareket etmeden durdu ve zihnini bana açtı. Sanki kilitli bir kapıyı açmış gibi hissettim. Zihni benimkine çarptı ve sendeledim. Düşünceleri içime bıçaklar, keskin çelikten rüyalar gibi saplandı. Zihnin parçaları kafamın içinde dans ediyor, dokundukları yerler, beni uyuşturuyor, canımı yakıyordu.

Düştüğümü hatırlamıyordum ama dizlerimin üzerindeydim. Üşüyordum, çok üşüyordum. Benim için hiçbir şey yoktu. O zihin gücü yanında, ben önemsiz bir şeydim. Kendimi onunla nasıl eş tutardım? Onun önünde sürünüp affedilmeyi dilemekten başka ne yapabilirdim? Cüretkârlığım kabul edilemezdi.

Emekleyerek, ona doğru ilerlemeye başladım. Yapılacak tek doğru şey oymuş gibiydi. Affedilmek için yalvarmalıydım. Affedilmem gerekiyordu. Bir tanrıçaya, başka nasıl yaklaşabilirdim?

Hayır. Bir şeyler yanlıştı. Ama ne? Tanrıçadan af dilemeliydim. Ona tapınmalıydım. Söylediği her şeyi yapmalıydım. Hayır. Hayır.

"Hayır" diye fısıldadım. "Hayır."

"Bana gel, evladım." Sesi soğuk bir kışın ardından gelen bahara benziyordu. İçimi açtı. Beni rahatlatıp ısıttı.

Solgun kollarını bana uzatmıştı. Tanrıça ona sarılmama izin verecekti. Harika. Neden yerde sürünüyordum? Neden ona doğru koşmuyordum?

"Hayır." Ellerimi taş zemine vurdum. Canım yandı ama yeterli değildi. "Hayır!" Bu sefer yumruklarımı yere vurdum. Bütün kolum sızladı, hissizleşti. "HAYIR!" Yumruklarım, tekrar tekrar, kanayana kadar yere vurdum. Acı keskin ve gerçekti, bana aitti. "Kafamdan çık! Seni orospu!" diye bağırdım.

Yere yığılmıştım, kollarım karnımdaydı, nefes nefese kalmıştım. Nabzım sanki ağzımda atıyordu. Onu aşıp nefes alamıyordum. Kızgınlık içimden akıyordu, temiz ve keskindi; Nikolaos'un zihninin son gölgelerini de temizleyip götürmüştü.

Kızgınlık ve arkasındaki dehşetle, gözlerimi üzerine diktim. Nikolaos zihnimi, okyanustaki deniz kabuğu gibi yıkamıştı. Beni doldurup sonra boşaltmıştı. İsteseydi, direncimi kırmak için beni delirtebilirdi. Ve kendimi korumak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bana doğru baktı ve o billur gibi öten kahkahasıyla, güldü. "Oh, animatörün korktuğu bir şey bulduk. Evet, bulduk." Sesi melodik ve hoştu. Nedime çocuk geri gelmişti.

Nikolaos, elbisesini dizlerinin altına toplayıp bir hanımefendi gibi önümde diz çöktü. Gözlerimin içine bakabilmek için, belini büküp eğildi. "Kaç yaşındayım, animatör?"

Şok etkisini göstermeye başlamıştı, titriyordum. Dişlerim sanki donarak ölüyormuşum gibi birbirine çarpıyordu. Sesim, kasılmış çenemin arasından yolunu bulup dişlerimin arasından sızdı. "Bin," dedim, "belki daha fazla."

"Haklıymışsın, Jean-Claude. Gerçekten iyiymiş." Yüzünü neredeyse benimkine dayadı. Onu geri itmeyi her şeyden çok

istiyordum. Onun bana dokunmasını istemiyordum.

Yüksek, vahşi, kalp parçalayacak kadar saf bir şekilde yeniden güldü. Eğer canım bu kadar yanmasaydı, bağırır ya da yüzüne tükürürdüm.

"Güzel, animatör, birbirimizi anlıyoruz. Bizim istediğimiz şeyi, sen de istiyorsun, yoksa zihnini, soğan zarlarını ayırır gibi soyarım." Yüzüme doğru soluyordu. Sesi kıkırdayan bir çocuk fısıldamasına dönüşmüştü. "Bunu yapabileceğime inanıyorsun, değil mi?"

İnanıyordum.

On İkinci Bölüm

Soluk, pürüzsüz yüzüne tükürmek istiyordum ama bana yapabileceklerinden de çok korkuyordum. Yüzümden aşağıya bir damla ter kaydı. Eğer bana bir daha dokunmayacağına garanti verirse, istediği her şeyi ama her şeyi yapacağıma söz verirdim. Nikolaos'un beni etkisi altına almasına gerek yoktu; sadece korkutması yeterliydi. Korku ile beni kontrol edebilirdi. Tek güvencesi buydu. Bunu yapmasına izin veremezdim.

"Elini... yüzümden... çek," dedim.

Güldü. Nefesi sıcaktı, nane gibi kokuyordu. Nane şekeri. Ama bu temiz, modern kokunun altında kan kokusu vardı. Eski ölü. Yeni cinayet.

Artık titremiyordum. "Nefesin kan gibi kokuyor," dedim.

Geri çekilip elini ağzına götürdü. Hareketi o kadar insancaydı ki, beni güldürdü. Ayağa kalkarken, elbisesi suratıma sürtündü. Küçük terlikli ayağıyla, göğsüme tekme attı.

Gücü beni geri yuvarladı, keskin bir acıyla nefesim kesildi. Bu gece ikinci defa nefes alamıyordum. Karnımın üzerine yattım, nefes almaya gayret edip acıyı atlatmaya çalıştım. Bir yerimin kırıldığını duymamıştım ama bir yerlerimin kırılmış olması gerekiyordu.

Üzerimde patlayan sesi, kaynamış su kadar sıcaktı. "Onu öldürmeden hemen dışarı çıkartın."

Acı, keskin bir ağrıya dönüşüyordu. Sanki kurşun yutmuş gibiydim, göğsüm çok ağırdı.

"Olduğun yerde kal, Jean."

Jean-Claude duvarın yanından ayrılmış, bana doğru yolu yarılamıştı bile. Nikolaos solgun küçük eli ile verdiği emirle, onu durdurmuştu.

"Beni duyabiliyor musun, animatör?"

"Evet." Sesim boğuk çıkıyordu. Konuşabilecek kadar çok hava alamıyordum.

"Bir yerini mi kırdım?" Sesi küçük bir kuşun ki gibi tizleşmişti.

Boğazımı temizlemek için öksürdüm ama canım daha çok yandı. Acı azalmaya başlayınca, göğsümü ovdum. "Hayır."

"Ne kötü. Ama sanırım aksi taktirde işler biraz yavaşlardı ya da bizim işimize yaramaz hale gelirdin." Son söylediğini sanki bu konu üzerinde düşünceleri varmış gibi söylemişti. Acaba bir yerim kırılmış olsaydı bana ne yaparlardı? Aslında bilmek istemiyordum.

"Polis sadece dört vampir cinayetinden haberdar. Altı tane daha var."

Dikkatlice nefes aldım. "Polise neden söylemediniz?"

"Benim sevgili animatörüm, aramızdakilerin pek çoğu, insan yasalarına güvenmiyor. İnsan yasalarının, iş yaşayanölülere gelince ne kadar adil olduğunu biliyoruz." Gamzelerini göstererek gülümsedi. "Jean-Claude şehirdeki en güçlü beşinci vampirdi. Şimdi üçüncü."

Ona bakıyordum, söylediklerinin bir şaka olduğunu söyleyip gülmesini bekliyordum. O hiç değişmeden, gülümsemesine devam etti. Gülümseme sanki yüzüne cilalanmıştı. Benimle alay mı ediyorlardı? "Bir şey, Jean-Claude'dan" -devam etmeden önce yutkundum- "daha güçlü iki başvampiri mi öldürdü?"

Gülümsemesi genişledi, dişleri açıkça görünüyordu. "Tebrik ederim. Durumu çabuk kavradın. Bu belki Jean-Claude'un cezasını biraz hafifletir. Biliyor musun, seni bize o tavsiye etti?"

Başımı iki yana sallayıp Jean-Claude'a baktım. Hâlâ hareket etmemişti, nefes bile almamıştı. Sadece gözleriyle bana baktı. Koyu lacivert gözleri, neredeyse ateş gibi parlıyordu. Hâlâ beslenmemişti. Neden beslemesine izin vermiyordu?

"Neden cezalandırılacak?"

"Onun için endişeleniyor musun?" Sesinde şaşkınlığının verdiği alaylı ton vardı. "Vay, vay, vay, seni bu işin içine sürüklediği için ona kızgın değil misin?"

Jean-Claude'a yine baktım. Gözlerinde ne gördüğümü biliyordum. Nikolaos'dan korkuyordu. Ve eğer bu odada bir yandaşım varsa, o da Jean-Claude'du. Korku, aşktan ya da nefretten daha fazla yakınlaştırıcıdır ve çok daha hızlı çalışır. "Hayır," dedim.

"Hayır, hayır." Kelimeleri inceltti, yükseltip alçalttı, bir çocuk gibi taklit ediyordu. "Peki." Sesi aniden kalınlaştı, olgunlaştı; sıcaklık ve kızgınlıkla titriyordu. "Sana bir hediye vereceğiz, animatör. Elimizde ikinci cinayetin bir tanığı var. Lucas'ın ölümünü görmüş. Bize gördüğü her şeyi söyleyecek, değil mi, Zachary?" Kum rengi saçlı adama gülümsedi.

Zachary başıyla onayladı. Koltuğun yanından ayrılırken hafifçe eğilip bana selam verdi. Dudakları yüzüne göre çok inceydi, gülümseyişini çok sahtekârca gösteriyordu. Buz yeşili gözlerini benden ayırmadı. Onu daha önce bir yerlerde görmüştüm ama nerede?

Daha önceden fark etmediğim küçük bir kapıya gitti. Meşalelerin oynaşan gölgeleri arasında kaybolmuştu ama yine de onu görmem gerekirdi. Nikolaos'a baktım, başını olumsuzca salladı, gülümsüyordu.

Fark etmeme fırsat bile vermeden, kapıyı benden gizlemişti. Ellerimden destek alıp ayağa kalmaya çalıştım. Bir ha-

taydı. Nefesim kesilerek, cesaret edebildiğimce hızlı ayağa kalktım. Ellerim şimdiden kesik ve çürüklerden sertleşmişti. Eğer sabaha kadar yaşayabilirsem, her tarafım morluklarla dolu olacaktı.

Zachary kapıyı, bir büyücünün sahne perdesini açtığı gibi açtı. Kapının önünde bir adam duruyordu. Üzerinde bir takım elbiseden arta kalanlar vardı. İnce yapılıydı; belki beli biraz kalındı. Az egzersiz ve çok biranın sonuçları. Otuz yaşlarındaydı.

"Gel," dedi Zachary.

Adam odanın ortasına yürüdü. Gözleri korkudan yusyuvarlak olmuştu. Küçük parmağındaki yüzüğü parladı. Korku ve ölüm kokuyordu.

Ten rengi hâlâ bronzdu, gözleri hâlâ dolu bakıyordu. Odadaki vampirlerden daha çok insana benziyordu ama cesetliğe hepsinden daha yakındı. Hayatımı ölüleri dirilterek kazanıyordum. Bir zombiyi nerede görsem tanırdım.

"Nikolaos'u hatırlıyor musun?" diye sordu Zachary.

Zombinin gözleri büyüdü, yüzündeki renk gitti. Lanet olsun, aynı insan gibiydi. "Evet."

"Nikolaos'un sorularına cevap vereceksin, anlıyor musun?"

"Anlıyorum." Sanki hatırlayamadığı bir şeye konsantre olmaya çalışır gibi alnını buruşturdu.

"Daha önce sorularımıza cevap vermemişti. Ya şimdi?"

Zombi, başını iki yana salladı, gözleri korku dolu bir hayranlıkla bakıyordu. Kuşlar da yılanlara böyle bakıyor olmalıydılar.

"Ona işkence yaptık ama çok inatçı çıktı. İşimize devam edemeden, kendisini astı. Kesinlikle kemerini almalıydık." Nikolaos'un sesi dalgın, ilgisizdi.

Zombi ona bakıyordu. "Ben... kendimi astım. Anlamıyorum. Ben..."

"Bilmiyor mu?" diye sordum.

Zachary güldü. "Hayır, bilmiyor. Harika değil mi? Birini öldüğünü unutacak kadar insanlaştırmak ne kadar zor biliyorsun, değil mi?"

Biliyordum. Bu ölüler üzerindeki kontrolünün çok güçlü olduğu anlamına geliyordu. Zachary şaşkın zombiye çok kıymetli bir sanat eseriymiş gibi bakıyordu. "Onu sen mi diriltin?" diye sordum.

"Meslektaşını tanımadın mı?" diye sordu Nikolaos. Gülüşü uzaktan gelen bir billur sesi gibiydi.

Zachary'nin yüzüne baktım. O da bana, yüzümü ezberleyen gözlerle bakıyordu. Yüzü ifadesizdi ama sadece gözünün altındaki deri oynuyordu. Kızgınlık mı, korku mu? Sonra görkemli bir şekilde gülümsedi. Bir şekilde, onu bir yerden gözüm ısırıyordu.

"Sorularını sorabilirsin, Nikolaos. Şimdi cevap vermek zorunda."

"Bu doğru mu?" diye bana sordu.

Bana danışmasına şaşırmıştım, biraz tereddüt ettim. "Evet."

"Vampir Lucas'ı kim öldürdü?

Nikolaos'a baktı, yüzü dağıldı. Nefes alışı çok sığ, çok hızlıydı.

"Neden bana cevap vermiyor?"

"Soru çok karışıktı," diye açıkladı Zachary. "Lucas'ın kim olduğunu hatırlamayabilir."

"O zaman cevabını beklediğim soruları, ona sen sor." Sesi sıcak ama tehdit doluydu.

Zachary kollarını açarak döndü. "Bayanlar baylar, işte karşınızda, yaşayanölü." Kendi esprisine güldü. Başka kimse gülmedi. Ben de anlamamıştım.

"Bir vampirin öldürüldüğünü gördün mü?"

Zombi, başıyla onayladı. "Evet."

"Nasıl öldürüldü?"

"Kalbi söküldü, kafası kesildi," dedi, sesi korkudan kâğıt kadar inceleşmişti.

"Kalbini kim söktü?"

Zombi tekrar tekrar, hızlı ve sert hareketlerle başını iki yana sallamaya başladı. "Bilmiyorum, bilmiyorum."

"Vampiri neyin öldürdüğünü sor," dedim.

Zachary hışımla bana baktı. Gözleri yeşil cam gibiydi. Yüzündeki kemikler belirginleşmişti. Öfkeden derisi kafatasına bez gibi yapışmıştı.

"Bu zombi benim, benim işim."

"Zachary," dedi Nikolaos.

Ağır hareketlerle ona döndü.

"Bu iyi ve makul bir soru." Sesi sakindi ama kimse kanmamıştı. Cehennem buna benzer seslerle dolu olmalıydı. Ölümcül ama tabii ki çok makul.

"Ona soruyu sor, Zachary."

Zombiye geri döndü, yumruklarını sıkmıştı. Niye bu kadar sinirlendiğini anlayamamıştım. "Vampiri ne öldürdü?"

"Anlamıyorum." Sesi paniğin sınırlarındaydı.

"Ne çeşit bir yaratık kalbini söktü? İnsan mıydı?"

"Hayır."

"Başka bir vampir miydi?"

"Hayır."

İşte bu yüzden zombiler, mahkemelerde pek bir işe yaramıyorlardı. Onları konuşturmak, cevapları almak için, yönlendirmeniz gerekiyordu. Avukatlar, yönlendirince hemen itiraz ediyorlardı. Haklıydılar ama bu zombinin yalan söylediği anlamına gelmiyordu.

"O zaman vampiri ne öldürdü?"

Yine başını sallamaya başladı, ileri geri, ileri geri. Ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Sanki boğazına kâğıt tıkılmış gibi, ses çıkartamıyordu. "Yapamam."

"Ne demek yapamam?" diye bağırdı Zachary ve yüzüne bir tokat patlattı. Zombi elleriyle başını korudu. "Bana... cevap... vereceksin." Her kelimeyle birlikte bir tokat atıyordu.

Zombi dizlerinin üzerince çöküp ağlamaya başladı. "Yapamam."

"Lanet olasıca, bana cevap ver." Zombiyi tekmeledi ve o da yere yuvarlanıp top gibi kıvrıldı.

"Durun." Üzerlerine yürüdüm. "Durun!"

Zombiye son bir tekme atıp bana döndü. "O benim zombim! Canım ne isterse onu yaparım."

"O eskiden bir insandı. Daha fazla saygıyı hak ediyor." Ağlayan zombinin yanına diz çöktüm. Zachary'nin varlığını üzerimde hissediyordum.

"Kızı, rahat bırak, şimdilik," dedi Nikolaos.

Zachary sırtımdaki kızgın bir gölge gibi olduğu yerde durdu. Zombinin koluna dokundum. Titredi. "Her şey yolunda. Seni incitmeyeceğim." Seni incitmeyeceğim. Kaçmak için kendisini öldürmüştü. Ama mezar bile yeterli bir sığınak olamamıştı. Bu geceden önce hiçbir animatörün böyle bir iş için bir ölüyü diriltmeyeceğini söyleyebilirdim. Bazen dünya bilmek isteyeceğimden çok daha kötü bir yerdir.

"Zombinin ellerini yüzünden çekmek zorunda kaldım. Bana bakması için yüzünü çevirdim. Tek bakış yeterliydi. Koyu renk gözler, çok ama çok büyük bir korkuyla açılmıştı. Ağzından ince bir çizgi halinde tükürük sızıyordu.

Başımı iki yana sallayıp, ayağa kalktım. "Onu dağıtmışsın."

"Tam üstüne bastın. Hiçbir zombi beni aptal yerine koyamaz. Sorulara cevap verecek."

Hızla geri dönüp, adamın kızgın gözlerine baktım. "Anlamıyorsun, onun zihnini dağıtmışsın."

"Zombilerin zihni yoktur."

"Bu doğru, yoktur. Tek sahip oldukları, kısa bir süreliği-

ne, ne olduklarına dair hatırâlardır. Eğer onlara iyi davranırsan, kişiliklerini belki bir hafta, belki biraz daha fazla koruyabilirler ama bu..." zombiyi gösterip, Nikolaos'la konuşmaya başladım, "kötü muamele unutmayı hızlandırır. Şok ise hafızayı yok eder."

"Ne diyorsun, animatör?"

"Bu sadist," -Zachary'i baş parmağımla dürttüm- "zombinin hafızasını yok etti. Artık hiçbir sorunuza cevap veremeyecek. Hiçbir kimseye, hiçbir zaman."

Nikolaos solgun bir fırtına gibi döndü. Gözleri mavi cam gibiydi. Kelimeleri odayı hafif bir ateş ile doldurdu. "Seni kendini beğenmiş..." Vücudu, terlikli küçük ayaklarından başlayıp uzun beyaz-sarı saçlarına uzanan bir titremeyle sarsıldı. Tahta koltuğun kızgınlığının ateşinden, alev alıp tutuşmasını bekledim.

Kızgınlığı, kukla çocuğu aldı götürdü. Beyaz teninin altında kemikleri belirdi. Pençeli, titreyen elleri, havayı sıktı. Bir eli koltuğun kenarını yakaladı. Tahta inleyip çatırdadı. Sesi taş duvarlar arasında yankılandı. Kelimeleri derimizi yakıyordu. "Sizi öldürmeden hemen buradan gidin. Kadını da al ve sağlam bir şekilde arabasına binmesini sağla. Eğer önemli ya da önemsiz, bir kere daha başarısız olursan, kalbini söker alırım ve çocuklarım akan kanında yıkanırlar."

Hoş bir anlatım, biraz melodramik ama çok görsel. Tabii ki, bunu yüksek sesle söylemedim. Lanet olsun, nefes bile almıyordum. En ufak bir hareket bile, dikkatini çekerdi. Tek istediği bir bahaneydi.

Zachary de farkına varmış olacak ki. Gözlerini üzerinden ayırmadan eğilerek selam verdi. Sonra hiçbir şey söylemeden döndü ve küçük kapıya yöneldi. Sanki, ölüm arkasından, sırtına delikler açacak sertlikte bakmıyormuş gibi, acele etmedi bile. Açık kapıda durup önden yürümemi ister gibi bir hareket yaptı. Jean-Claude'a baktım, hâlâ durmasını istediği yer-

de duruyordu. Catherine'in güvenliğini soracak fırsatım olmamıştı. Her şey çok hızlı olup bitmişti. Ağzımı açtım, Jean-Claude bunu tahmin etmişti.

İnce, soluk elinin bir hareketiyle beni susturdu. Eli gömleğindeki danteller kadar beyazdı. Gözleri mavi bir alevle dolmuştu. Uzun siyah saçları aniden ölümcül bir şekilde solgunlaşmış yüzüne döküldü. İnsanlığı geri çekiliyordu. Gücü tenimin üzerinde yandı, kollarımdaki tüyler dikildi. Kendime sarılıp bir zamanlar Jean-Claude olan yaratığa baktım.

"Koş!" diye bağırdı bana, sesi beni kamçılıyordu. Neredeyse kanım akacaktı. Tereddüt ettim ve göz ucuyla Nikolaos'u gördüm. Yerden yükselmişti, havada yavaş ve sakince asılı duruyordu. Saçları, iskelete dönüşmüş kafasının etrafında dans ediyordu. Pençeleşmiş elini kaldırdı. Amber rengi derisinin altındaki kemikler ve damarlar seçiliyordu.

Pençeleşmiş el bana doğru gelirken Jean-Claude beni savurdu. Bir güç beni, duvara, neredeyse kapıdan dışarıya fırlattı. Zachary kolumdan yakalayıp beni içeri çekti.

Ondan kurtuldum. Kapı hızla yüzüme çarptı. "Yüce İsa," diye fısıldadım.

Zachary yukarı giden dar merdivenlerin başındaydı. Elini bana uzattı. Yüzü terden ıslanmıştı. "Lütfen!" Avucunu kapana yakalanmış bir kuş gibi açıp kapattı.

Kapının altından bir koku sızıyordu. Leş kokusuydu. Güneşte pörsümüş, derisi çatlamış, şişmiş vücutların, damarda pıhtılaşıp sessizce çürüyen kanın kokusu geliyordu. Öğürüp geri kaçtım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Zachary. Bir eliyle ağzını ve burnunu kapattı, diğerini bana uzattı.

Elini tutmadım ama merdivenlerde yanında durdum. Elini ağzından çekip bir şey söylemeye hazırlanırken, kapı gıcırdadı. Sanki, güçlü bir rüzgâr vuruyormuş gibi, tahta titredi ve sarsıldı. Kapının altından rüzgâr geliyordu. Saçlarım

rüzgârın etkisiyle dalgalanıyordu. Orada olmaması gereken rüzgârla kımıldayan kapıdan uzaklaştık. Kapalı alanda bir fırtına mı? Rüzgâr çürümüş etlerin, mide bulandırıcı kokusunu da taşıyordu. Birbirimize baktık. Bir anda, ya onlar ya biz durumun farkına vardık. Arkamızı dönüp kaçmaya başladık.

O kapının arkasında esen bir fırtına olamazdı. Dar merdivenlerde peşimizden esen rüzgâr olamazdı. O odada çürüyen cesetler yoktu. Yoksa var mıydı? Tanrım, bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum.

On Üçüncü Bölüm

Bir patlama merdivenleri sarstı. Rüzgâr bizi oyuncakmışız gibi yere yıktı. Kapı parçalanmıştı. Emekler vaziyette, uzaklaşmaya, sadece uzaklaşmaya çalışıyordum. Zachary ayağa kalkıp beni kolumdan sürükledi. Koşmaya başladık.

Peşimizden, sahibi belli olmayan bir uluma duyuldu. Rüzgâr da arkamızdan kükredi. Saçlarım yüzüme yapışıp görüşümü engelliyordu. Zachary elimi kavrayıp tutmaya devam etti. Duvarlar pürüzsüz, basamaklar kaygandı; tutunacak hiçbir şey yoktu. Basamaklara yaklaşıp, birbirimize tutunduk.

"Anita." Jean-Claude'un kadife sesi fısıldıyordu. Rüzgârın içine bakmak için, gözlerimi kırparak mücadele ettim. Hiçbir şey yoktu. "Anita." Rüzgâr adımı söylüyordu. "Anita." Mavi bir ateş parladı. İki mavi alev topu havada aslılı duruyordu. Gözler... Jean-Claude'un gözleri miydi? Yoksa ölmüş müydü?

Mavi alevler bana doğru uçtu. Rüzgârdan etkilenmiyorlardı. "Zachary!" diye bağırdım ama sesim kükreyen rüzgârda kayboldu. Acaba o da görmüş müydü yoksa ben deliriyor muydum?

Gözler bana doğru yavaşça alçaldı ve birden onların bana dokunmaya çalıştığını fark ettim, bana dokunmaması gerek-

tiğini hissediyordum. Bir şey bana, gözler dana dokunursa çok kötü şeylerin olabileceğini söylüyordu.

Zachary'den kurtuldum. Bana bağırdı ama rüzgâr dar du-
92. varlar arasında kontrolden çıkmış bir eğlence treni gibi kükreyip ötüyordu. Başka bir ses yoktu. Merdivenlerden yukarıya emeklemeye çalıştım ama rüzgâr esiyor, beni aşağıya doğru itiyordu. Sonra kafamın içinde bir ses daha belirdi. "Beni affet," dedi Jean-Claude.

Mavi alevler bir anda yüzümün önündeydi. Duvar dayanıp alevlere vurmaya çalıştım. Ellerim içlerinden geçip gidiyordu. Sanki orada değillerdi.

"Beni rahat bırakın!" diye bağırdım.

Alevler sanki orada değilmiş gibi ellerimin arasından geçip gözlerimin içinde eridi. Dünya mavileşti, sakin, mavi buzullardan başka bir şey yoktu. "Koş, koş," dedi bir fısıltı. Kalp atışlarımı hissedemiyordum. Tek duyduğum, nefesimdi, çok yüksek, çok seri. Sonunda korkudan nefesimin kesilmesinin ne olduğunu anlamıştım.

Zachary'nin boğuk sesi, sessizliğin içinde çok fazlaydı. Sanırım fısıldıyordu ama bana bağırıyormuş gibi geldi. "Gözlerin, gözlerin mavi mavi parlıyordu!"

"Hişşt, sus," diye fısıldadım. Neden bilmiyorum, söylediklerimi birilerinin duymaması, olanları bilememesi gerektiğini hissediyordum. Hayatım buna bağlıydı. Artık kafamda fısıltılar yoktu ama son tavsiyesi hiç fena değildi. Koş. Koşmak akla çok yatkındı.

Sessizlik çok tehlikeliydi. Bu, dövüşün bittiği anlamına geliyordu. Kazanan dikkatini başka yönlere çevirebilirdi. Ben o yönlerden birisinde olmak istemiyordum.

Ayağa kalkıp elimi Zachary'ye uzattım. Şaşkın görünüyordu ama elimi tutup ayağa kalktı. Onu çekip merdivenlerden yukarıya koşmaya başladım. Buradan mutlaka çıkmalıydım yoksa, şimdi, bu gece ölecektim. Hiçbir tereddüt, bir soru,

bir şüphe kalmamıştı. Hayatım için koşuyordum. Eğer Nikolaos beni görürse ölecektim. Ölecektim.

Ve asla neden olduğunu bilemeyecektim.

Ya Zachary de paniğe kapılmıştı ya da benim, onun bilmediği bir şeyi bildiğimi fark etmiş olacak ki, o da benimle koşmaya başladı. Birimiz dengesini kaybettiğinde, diğerimiz onu ayağa kaldırıyordu ve koşmaya devam ediyorduk. Bacak kaslarım ürettikleri asitle, göğsüm ise nefessizlikten yanmaya başlayıncaya kadar koştuk.

İşte bu yüzden joging yapıyordum. Ne zaman bir şey peşime düşse, deli gibi koşabiliyordum. İnce kalçalar çok hoş değildi ama hayatını kurtarmak için koşarken, hızlı olmak çok hoştu. Sessizlik, neredeyse dokunulacak kadar ağırlaşmıştı, sanki bir şey arıyordu. Sessizlik bizi aynı rüzgâr gibi takip ediyordu.

Merdiven çıkmanın kötü tarafı, eğer dizinizde bir sorun varsa, çıkmayı uzun süre sürdüremeyeceğinizdi. Düz bir yolda saatlerce koşabilirdim. Biraz eğim oldu mu, dizim teklemeye başlıyordu. Başlayan ağrı çok geçmeden, keskin, gıcırtılı bir acıya dönüşüyordu. Her adımda, acı artık bütün bacağıma dağılıncaya kadar yayılıyordu.

Dizim hareket ettikçe, duyabileceğim sesler çıkartıyordu Bu iyiye işaret değildi. Dizim beni tehdit etmeye başlamıştı Eğer yerinden çıkarsa, sessizlik etrafımızda dolaşırken, yere yığılır kalırdım ve Nikolaos beni bulup öldürürdü. Neden bundan bu kadar emindim? Bir cevabım yoktu ama öyle olacağından emindim. Hislerimle tartışmazdım.

Yavaşlayıp biraz dinlendim. Bacağımdaki kasları esnetiyordum. Nefesim kesilmişti, sakat bacağımdaki kaslar çekiyordu. Biraz daha esnetme yaparsam, kendimi daha iyi hissedecektim. Bacağımdaki acıyı geçiremeyecek kadar zorlamıştım ama dizim beni yarı yolda bırakmadan devam edebilecektim.

Zachary merdivenlere çökmüştü, koşucu olmadığı belliy-

di. Eğer hareket etmezse bacak kaslarına kramp girmeye başlayacaktı. Belki bunu biliyordu ama aldırmıyordu.

Kollarımı duvara doğru, omuzlarım gerilene kadar uzattım. Dizimin düzelmesini beklerken, alıştığım bir şeyler yapıyordum. Ağır, kadim, üzün süre önce ölmüş birisinin seslerini dinlerken, tanıdık bir şeyler yapmalıydım.

Yukarıda, merdivenlerin başından sesler gelmeye başladı. Duvara yaslanıp avuçlarımı duvara dayadım, donup kalmıştım. Şimdi daha ne olacaktı? Daha ne vardı? Şansımıza, yakında güneş doğacaktı.

Zachary kalkıp yüzünü basamakların yukarısına döndü. Ben hâlâ duvara yaslı duruyorum, böylece hem aşağıya, hem de yukarıya bakabiliyordum. Yukarı bakarken bir şeyin arkamdan habersizce yaklaşmasını istemezdim. Keşke silahım yanımda olsaydı ama o arabamın bagajında hiçbir işe yaramadan öylece duruyordu.

Sahanlığa giden son köşeye yakın duruyorduk. Şu an, köşelerin ardında ne olduğunu görebilmeyi dilediğim zamanlardan bir tanesiydi. Köselenin taşa çaptığında oluşturduğu yankı duyuluyordu. Ayakkabı sesleri.

Sürpriz, sürpriz, köşeyi dönem adam insandı. Boynunda diş izi bile yoktu. Pamuk beyazı saçları, kısa kesilmişti. Boynundaki kaslar dışarı doğru şişmişti. Bisepleri belimden kalındı. Aslında belim çok kalın değildi ama onun kolları, ah, harikaydı. Boyu en azından bir doksan vardı ve vücudunda bir pasta yapacak kadar bile yağ yoktu.

Derin, buz mavisi gözlerinde, karlı bir gökyüzünün solgun kristalleri vardı. Ayrıca gördüğüm ilk bronzlaşmamış vücut geliştirmeciydi. Bütün o gelişmiş kasları, Moby Dick gibi beyazdı. Siyah fileli atleti, iri göğsünün her santimini sergiliyordu. Siyah koşucu şortunun paçaları bacaklarındaki kabarıklar arasına sarılmıştı. Şişmiş kasıklarını, şorttan geçirebilmek için, paçalarının kenarlarını kesmişti.

"Yüce İsa, *bench presste* ne kadar basıyorsun?" diye fısıldadım.

Dudaklarını göstermeden gülümsedi. Konuşurken, ağzını dişlerini göstermeyecek şekilde olabildiğince az açıyordu. "İki yüz."

Hafifçe ıslık çalıp benden söylememi istediği şeyi söyledim: "Etkileyici."

Yine dişlerini göstermemeye dikkat ederek gülümsedi. Vampir rolü yapıyordu. Bu kadar iyi bir oyunculuğu bana harcamıştı. Ona, her yerinin "Ben insanım," diye bağırdığını söylese miydim? Tabii ki, hayır. Beni dizinde bir çıra gibi kırardı.

"Bu Winter*," dedi Zachary. İsmi 1940'ların film yıldızlarının ki gibi, gerçek olamayacak kadar kendisine uyuyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Efendimiz ve Jean-Claude tartışıyorlar" dedi Zachary.

Derince bir iç çekti. Gözleri biraz büyüdü. "Jean-Claude?" Sanki bir soru gibi söylemişti.

Zachary başı ile onaylayıp gülümsedi. "Karşı geliyordu."

"Sen kimsin?" diye sordu.

Ben tereddüt ettim; Zachary omuz silkti. "Anita Blake."

Sonunda normal dişlerini göstererek gülümsedi. "Sen Cellat mısın?"

"Evet."

Güldü. Sesi duvarlarda yankılandı. Sessizlik etrafımızda çoğalıyor gibiydi. Kahkahası garip bir şekilde yankılanmaya devam etti. Bunu Winter da fark etti ve ürktü. Sesi, neredeyse bir fısıltı gibiydi, sanki duyulmasından korkuyor gibiydi. "Cellat olacak kadar iri değilsin."

Omuz silktim. Bu durum bazen beni bile hayal kırıklığına uğratıyordu.

Gülümsedi, neredeyse yeniden gülecekti ama vazgeçti. Gözleri parlıyordu.

---

*) Winter: Kış.

"Hadi buradan çıkalım," dedi Zachary.

Aynı fikirdeydim.

"Nikolaos'u kontrol etmek için gönderilmiştim," dedi Winter.

Adının geçmesiyle sessizlik arttı. Yüzünden bir damla ter aktı. Önemli güvenlik tüyosu bu: Asla, sinirli bir başvampirin adını, 'duyma' mesafesindeyken yüksek sesle söylemeyin.

"O kendi başının çaresine bakabilir," diye fısıldadı Zachary ama sesi yine de yankılandı.

"Hayır" dedim.

Zachary bana tersçe baktı ama ben omuz siktim. Bazen kendimi tutamıyordum.

Winter da bana baktı, yüzü mermer kadar ifadesizdi; sadece gözleri titriyordu. Bay Maço. "Gelin" dedi. Sonra takip edip etmediğimize bakmadan arkasını döndü. Biz peşindeydik.

Yukarı doğru ilerlediği sürece onun peşinden her yere giderdim. Hiçbir şey ama hiçbir şey beni merdivenlerden aşağıya döndüremezdi. En azından istekli olarak. Winter'ın geniş omuzlarına baktım. Tabii, eğer istekli değilseniz, her zaman başka yollar vardı.

On Dördüncü Bölüm

Merdivenler kare bir odaya açılıyordu. Tavandan sallanan çıplak bir ampul vardı. Loş elektrik ışığının bu kadar güzel olabileceğini düşünemezdim ama güzeldi. Bu, yer altındaki korku tünelinden çıktığımızın işaretiydi. Eve gitmeye hazırdım.

Taş odadan dışarıya çıkan iki kapı daha vardı. Bir tanesi tam karşıda, ötekisi sağda. Karşımızdaki kapıdan müzik sesi geliyordu. Yüksek, parlak, sirk müziği. Kapı açıldı ve müzik etrafa yayıldı. Parlak renkler ve yüzlerce insan etrafta dolaşıyordu. 'Eğlence Evi' yazan bir tabela yanıp sönüyordu. Bina içinde bir lunapark. Nerede olduğumu anlamıştım. Lanetliler Sirkindeydim.

Şehrin en güçlü vampirleri bir sirkin altında uyuyorlardı. Bu önemli bir bilgiydi.

Kapı yavaşça kapanıyordu; müzik azalmış, parlak görüntüler arkasında kalmıştı. Kapının arkasında ne olduğunu görmeye çalışan bir kızla göz göze geldim, sonra kapı kapandı.

Bir adam diğer kapıya dayanmıştı. Koyu mor ceketi, boynundaki fulları, ütülü pantolonu, ayakkabılarıyla eski nehir gemisi kumarbazlarına benziyordu, ince uzun birisiydi. Siperlikli şapkası, yüzünü gölgeliyordu. Altın bir maske, ağzı

ve çenesi hariç, yüzünü örtüyordu. Altın maskenin altından karanlık gözlerle bana bakıyordu.

Dili dudakları ve dişlerinin üzerinde gezindi. Dişleri, bir

vampir. Nedense buna hiç şaşırmamıştım?

"Seni kaçıracağım diye çok korkmuştum, Cellat." Sesinde Güneyli aksanı vardı.

Winter aramıza girdi. Vampir gür bir havlama gibi bir sesle güldü. "Kaslı adam seni koruyabileceğini düşünüyor. Yaptığı hatayı göstermek için onu parçalara ayırsam mı?"

"Buna gerek yok," dedim. Zachary yanımda duruyordu.

"Sesimi tanımadın mı?" diye sordu vampir.

Başımı iki yana salladım.

"İki yıl oldu. Bu iş olana kadar, Cellat'ın sen olduğunu bile bilmiyordum. Öldüğünü zannediyordum."

"Konuya gelebilir miyiz? Kimsin ve benden ne istiyorsun?"

"Çok hevesli, çok sabırsız, çok insanca." Eldivenli eliyle şapkasını çıkarttı. Kısa, kestane rengi saçları maskesini çevreliyordu.

"Lütfen bunu yapma," dedi Zachary. "Efendimiz onu sağ salim arabasına götürmemi emretti."

"Aklımdan, saçının teline bile zarar vermeyi bile geçirmedim... bu gecelik." Eldivenli el maskeyi çıkarttı. Yüzünün sol tarafı yaralanmış, pütürleşmiş, erimişti. Sadece kahverengi gözü sağlam ve canlıydı; pembe beyaz renkli yaralı derisi arasında oynuyordu. Asit yanığı böyle görünürdü. Fakat bu, asit değil, Kutsal Suydu.

Beni yere yapıştırıp vücuduyla üzerime abandığını hatırlıyordum. Dişleri, ben onu boynumdan uzak tutmaya çalışırken, kolumu parçalıyordu. Isırdığı yerden gelen kemik sesleri, çığlıklarım, elinin başımı geriye yatırışı, saldırmak için geriye çekilişi, ümitsizliğim, asla nedenini bilemediğim bir şekilde boynumu ıskalayışı. Dişleri köprücük kemiğime sapla-

nıp onu kırmıştı. Kanımı, bir kedinin sütü yalayışı gibi içmişti. Kırılmış kemikler daha henüz acımaya başlamamıştı. Şoka girmiştim. Canım yanmaya, ben korkmaya başlamıştım. Ölüyordum.

Elim çimenler üzerinde gezinirken, pürüzsüz bir şeye değmişti... cama. Çantamdan düşüp yarı-insan hizmetkârlar tarafından gelişi güzel fırlatılmış bir şişe Kutsal Su. Vampir bana bakmıyordu. Yüzünü yarama gömmüş, açtığı deliğin içini yalıyordu. Dişleri açıktaki kemiğe değince, çığlık atmıştım.

Omzuma gömülmüş, beni öldürürken gülüyordu. Şişenin kapağını açtım ve içindekini yüzüne döktüm. Eti kaynamaya başladı. Derisi kabarıp patlıyordu. Yüzünü tutmuş, bağırırken yanıma diz çökmüştü.

Yanan evin içinde kaldığını zannediyordum. Ölmüş olmasını istiyordum, öyle olmasını diliyordum. Anılarımı bile uzağa itmiştim. Şimdi burada tam karşımda duruyordu. En kötü kabusum geri dönmüştü.

"Aaa, dehşet içinde bir çığlık yok mu? Korkuyla nefesin kesilmeyecek mi? Beni hayal kırıklığına uğrattın, Cellat. Kendi eserinle gurur duymuyor musun?"

Sesim sessiz ve boğuk çıkıyordu. "Senin öldüğünü sanıyordum."

"Şimdi öyle olmadığını biliyorsun, hatta bir hayli canlı olduğumu da öğrendin. Ne güzel."

Gülümsedi, yaralı yüzündeki kaslar dudağını yukarı çekince, gülüşü çok yapmacık görünmüştü. Vampirler bile her şeyi iyileştiremiyorlardı. "Sonsuza kadar, Cellat, bu şekilde sonsuza kadar." Eldivenli eliyle yara izini okşadı.

"Ne istiyorsun?"

"Cesur ol, küçük kız, istediğin kadar cesur ol. Korkunu hissedebiliyorum. Sana verdiğim yara izlerini görmek istiyorum, senin de, benim seni hatırladığım gibi hatırladığını, görmek istiyorum."

"Seni hatırlıyorum."

"Yara izleri, kızım, yara izleri."

"Sana izleri gösterdikten sonra ne olacak?"

"Sonra evine ya da artık her nereye gidiyorsan oraya gidersin. Efendimizin, işini bitirene kadar zarar görmemen konusunda kesin emirleri var."

"Ya sonra?"

Yüzünde bütün dişlerini gösteren, geniş bir gülümseme belirdi. "Sonra senin peşinden geleceğim ve bunun bedelini ödeteceğim." Yüzüne dokundu. "Hadi, kızım utanma, hepsini daha önceden de gördüm. Kanının tadına baktım. Bana yara izlerini göster, göster ki, kaslı adam ne kadar güçlü olduğunu ispatlamaya çalışırken ölmesin."

Winter'a baktım. Kocaman yumruklarını göğsü üzerinde kavuşturmuştu. O kadar hazır duruyordu ki, neredeyse omurgası titreyecekti. Vampir haklıydı, ispatlamaya çalışırken ölmeye hazırdı. Dirseğimin üzerindeki yırtık kolu çektim. Kol kıvrımım her yeri yara izleriyle doluydu. Yara izleri, bir sıvı gibi kolumdan aşağıya doğru akmış gibi görünüyordu. Ön kolumdaki tek düzgün yer, haç şeklindeki yara iziydi.

"O şekilde parçaladıktan sonra, o kolu bir daha kullanabileceğini düşünemezdim."

"Fizik terapi harika bir şey."

"Ve hiçbir fizik terapi bana yardım edemeyecek."

"Hayır," dedim. Bluzumun üst düğmesi açıktı, bir tane daha açtım ve köprücük kemiğimi gösterdim. Yara izleri sertleşip kaynamıştı. Mayo giydiğimde çok çekici görünüyorlardı.

"Güzel," dedi vampir, "beni düşündüğünde soğuk ter gibi kokuyorsun, kızım. Benim de senin rüyalarına, senin benimkilere girdiğin gibi girdiğimi bilmek güzel."

"Biliyorsun, arada bir fark var."

"Öyle mi, neymiş?"

"Ben kendimi savunuyordum, sen beni öldürmeye çalışıyordun."

"Peki, neden evimize gelmiştiniz? Kalbimize kazıklar çakıyordunuz. Siz evimize gelip bizi öldürmeye çalıştınız. Biz sizi avlamaya çalışmıyorduk."

"Ama siz gidip başka yirmi üç kişiyi avlamıştınız. Bu çok fazla insan demektir. Grubunuzun durdurulması gerekiyordu."

"Kim sizi Tanrı olarak seçti? Kim sizi bizim celladımız yaptı."

Derin bir nefes aldım; düzgündü, titrememiştim. Benim için bir puan. "Polis."

"Hah." yere tükürdü. Çok hoş. "Kendini çok zorluyorsun, kızım. Katilleri bul, sonra işimizi bitirelim."

"Şimdi gidebilir miyim?"

"Elbette, efendimiz istediği için bu gece ölmeyeceksin ama bu değişecek."

"Hadi dışarı," dedi Zachary. Biz dışarı çıkarken, gözleri vampirin üzerinde, neredeyse geri geri yürüdü. Winter arkada kaldı, bizi koruyordu. Geri zekâlı.

Zachary kapıyı açtı. Gece sıcak ve yapışkandı. Yaz rüzgârı yüzüme vurdu, sıcak, nemli ve güzeldi.

Vampir arkamızdan seslendi. "Adım Valentine, unutma, artık çok sık duyacaksın."

Zachary ile dışarı yürüdük, kapı arkamızdan kapandı. Dışarıda kol yoktu; dışarıdan açmanın yolu yoktu. Dışarıya tek yönlü bir bilet. Dışarıya kelimesi, kulağa çok hoş geliyordu.

Yürümeye başladık. "Gümüş mermili bir tabanca var mı?" diye sordu Zachary.

"Evet."

"Senin yerinde olsam taşımaya başlardım."

"Gümüş mermiler onu öldürmez."

"Ama yavaşlatır."

"Doğru." Birkaç dakika sessizce yürüdük. Sıcak yaz gecesi aramızda dolaşıyor, yapışkan, meraklı eliyle bizi yokluyordu.

"Bir çifteye ihtiyacım var."

Bana baktı. "Günlerce üzerinde bir çifteyle mi dolaşacaksın?"

"Kesilmiş, paltonun altından fark edilmez."

"Missouri sıcağının ortasında, erirsin. Hazır başlamışken, neden bir otomatik tüfek, hatta alev makinesi almıyorsun?"

"Otomatik tüfeği kontrol etmesi çok zor, masumları vurabilirsin. Alev makinesi ise çok hantal. Ayrıca pis."

Elimi omzuma koyup beni durdurdu. "Daha önce vampirler üzerinde alev makinesi kullandın mı?"

"Hayır ama kullanılırken gördüm."

"Tanrım." Bir süre boşluğa baktı. "İşe yaradı mı?" diye sordu, sonra.

"Sihir gibi; ama çok pislik çıkartıyor. Aycıca beraberinde bütün evi de üzerimize yıkmıştı. Biraz aşırı olduğunu düşünmüştüm."

"Eminim." Yürümeye devam ettik. "Vampirlerden nefret ediyor olmalısın."

"Onlardan nefret etmiyorum."

"O zaman onları neden öldürüyorsun?"

"Çünkü işim bu ve işimi iyi yapıyorum." Bir köşe döndük ve arabamı park ettiğim yeri gördüm. Sanki onu oraya bırakalı günler geçmişti. Kolumdaki saat, saatlerin geçtiğini söylüyordu. Bu, Jet lag* gibi bir şeydi ama zaman dilimleri atlayacağınıza, olay dilimleri atlamıştım. Çok fazla travmatik olay olmuştu ve zaman hissi birbirine girmişti. Çok az zamanda çok fazla şey olmuştu.

"Ben senin gündüz bağlantınım. Eğer bir şeye ihtiyacın

*) Jet lag: Bir yerden, gece gündüz farkı olan bir yere yapılan uçak yolculuğundan sonra duyulan yorgunluk ve zihin karışıklığı.

olursa ya da bir şey söylemek istersen, işte numaram." Elime bir kibrit kutusu tutuşturdu.

Kibrit kutusuna baktım, üzerinde parlak siyah zemin üzerinde, kanlı kırmızı renkte 'Lanetliler Sirki' yazıyordu. Kotumun cebime attım.

Silahım, bagajımda bıraktığım yerde duruyordu. Üzerimde ceket olmamasına aldırmadan, omuz askımı taktım. Görünürde bir silah çok dikkat çekerdi ama pek çok insan size yaklaşmazdı bile. Çoğunlukla koşuşmaya başlayıp önünüzü açarlardı. Kovalamacalarda çok kolaylık sağlıyordu.

Zachary, ben arabamda oturuncaya kadar bekledi. Açık kapıya yaslandı. "Bu sadece bir iş olamaz, Anita, başka bir sebebi daha olması lazım," dedi.

Önüme bakıp arabayı çalıştırdım. Soluk gözlerinin içine baktım. "Onlardan korkuyorum. Korktukları şeyi yok etme duygusu insanın doğasında var."

"Pek çok insan hayatlarını korktukları şeyden uzak durarak geçiriyorlar. Sen peşlerinde koşuyorsun. Bu delilik."

Doğru söylüyordu. Kapıyı kapatıp onu karanlık ve sıcak yolda dikilirken bıraktım. Ölüleri diriltip yaşayanölüleri huzura kavuşturuyordum. Yaptığım şey, kimliğim buydu. Eğer motivasyonumu sorgulamaya başlarsam, vampirleri öldürmeyi de bırakırdım. Bu kadar basitti.

Bu gece motivasyonumu sorgulamıyordum, o zaman hâlâ, bana verdikleri ismi taşıyan bir vampir avcısıydım. Ben Cellattım.

On Beşinci Bölüm

Şafak, gökyüzünde ışıktan bir perde gibi açılmaya başladı. Sabah yıldızı, gününün ilk ışıklarında elmas gibi parlıyordu.

Son iki günde, bir o kadar da gün doğumu görmüştüm. Kendimi çok huysuz hissetmeye başlamıştım. Ama kime ya da neye huysuzlanacağımı ve eğer bulursam onunla ne yapacağımı bilemiyordum. Şu anda tek istediğim uyumaktı. Gerisi bekleyebilirdi. Beklemeliydi. Saatlerdir, korku, adrenalin ve inatla ayakta duruyordum. Arabamda sessiz sedasız giderken vücudumu hissetmemeye başlamıştım. Kendimi iyi hissetmiyordum.

Direksiyonu tutmak da, çevirmek de acı veriyordu. Ellerimdeki kanlı kesikler, düşündüğümden daha kötü görünüyorlardı. Vücudumu ölü gibi hissediyordum. Herkes çürükleri küçümserdi. Ama onlar da can yakardı. Hele üzerlerinde uyuduktan sonra, çok daha fazla canımı yakacaklardı. İyice bir sopa yedikten sonra uyanması gibi yoktur. Bütün vücudunuz akşamdan kalmaymış gibi olur.

Apartmanımın girişi çok sessizdi. Sadece havalandırma sessizce hava üflüyordu. Neredeyse kapıların arkasında uyuyan insanları hissedebiliyordum. Kapılardan birisine kulağımı

dayayıp uyuyan komşularımın nefeslerini dinlemekten, kendimi zor alıkoydum. İçerisi çok sessizdi. Şafaktan sonraki saat, en özel zamanlardan bir tanesiydi. Yalnız kalıp sessizliği dinleme zamanıydı.

Daha sessiz olan tek zaman sabaha karşı üçtü ama ben sabaha karşı üçü çok sevmezdim.

Elimde anahtarlarım, neredeyse kapıya değmişti ki, açık olduğunu fark ettim. İnce bir aralık vardı, neredeyse kapalı zannedecektim ama değildi. Kapının sağına doğru geçip sırtımı duvara dayadım. Anahtarların sesini duymuşlar mıydı? İçeride kim vardı? Adrenalin, şampanya gibi akıyordu. Her gölgeye, ışığın her hareketine dikkat ediyordum. Vücudum acil durum moduna geçmişti. Tanrım, umarım buna ihtiyacım olmazdı.

Silahımı çekip duvara yaslandım. Şimdi ne olacaktı? Dairemden ses gelmiyordu, hiçbir hareket yoktu. Yine vampirler olabilirdi. Ama neredeyse güneş doğmuştu, vampirler olamazdı. Başka kim apartmanıma girerdi ki? Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Bilmiyordum. En ufak bir fikrim bile yoktu. Neler olup bittiğini bilmemeye alışmış olabileceğimi düşünebilirsiniz ama asla alışamamıştım. Bu durum beni sadece daha huysuz ve biraz daha korku dolu yapardı.

Birkaç seçeneğim vardı. Ayrılıp polisi arayabilirdim; bu, fena bir fikir değildi. Ama polis içeri benden önce dalıp öldürülmek dışında, benim yapamayacağım ne yapabilirdi? Bunu asla kabullenemezdim. İçerideki her kim ise, meraklanıp harekete geçinceye kadar burada bekleyebilirdim. Beklemek biraz zaman alabilirdi ve dairem boş da çıkabilirdi. Elimde silah, boş dairemin önünde beklemek çok aptalca olurdu. Hem çok yorgundum, yatağıma gitmek istiyordum. Lanet olsun.

Silah elimde, içeriye dalabilirdim. Hayır. Kapıyı açmak ve yere yatıp içerideki herkesi vurmak. Ya içeride birisi varsa. Ya silahları varsa.

Akıllıca olan, onlar dışarı gelene kadar beklemekti ama çok yorgundum. Adrenalin, fazla seçeneğin verdiği sıkıntıdan dolayı, azalmaya başlamıştı. Havalandırmanın sessizliğinde, ayakta, tetikte bekleyebilirdim. Ayaktayken, uyuyamayacağımı tahmin ediyordum ama bir saat içinde komşularım uyanmaya başlardı ve çapraz ateşte kalabilirlerdi. Bunu da kabul edemezdim. Her ne olacaksa, bir an evvel olup bitmeliydi.

Güzel. Karar verilmişti. Zihninizi temizlemek için korkudan daha iyisi yoktur. Kapıdan olabildiğince uzaklaşıp karşı tarafa geçtim, silahımı kapıya doğrultmuştum. İlerleyip menteşelerin olduğu tarafa geçtim. Kapı içeri doğru açılıyordu. Duvara dayanmışken biraz itecektim, o kadar. Elbette.

Tek dizimin üzerine çöktüm. Omuzlarım sanki kafamı bir kaplumbağa gibi içeri çekebilecekmişim gibi kalktı. Göğüs hizasına nişanlanan her silahın beni ıskalayacağına bahse girerdim. Eğilince, göğüs hizasının çok altında oluyordum.

Kapıyı sol elimle itip kirişe sarıldım. Planım sihir gibi çalışmıştı. Silahımı kötü adamın göğsünde doğrultmuştum. Sadece adamın elleri zaten havadaydı ve bana gülümsüyordu.

"Ateş etme," dedi. "Benim, Edward."

Ona bakarken diz çöktüm, kızgınlığım sıcak bir dalga gibi yayılıyordu. "Seni piç kurusu. Orada olduğumu biliyordun."

Elini küçük bir çanı çalar gibi salladı. "Anahtarı duydum."

Ayağa kalıp, etrafa bakındım. Edward beyaz pofuduk sandalyemi kapının önüne taşımıştı. Başka bir şeyin yeri değişmiş gibi değildi.

"Emin ol, Anita, bir hayli yalnızım."

"Buna inanırım. Neden bana seslenmedin?"

"Hâlâ iyi olup olmadığını görmek istedim. Kapının önünde, anahtarların güzelce çıngırdarken yaşadığım tereddüt anında kafanı uçurabilirdim."

Arkamdan kapıyı kapatıp kilitledim ama doğrusu, Edward

içerideyken kendimi içeri değil de, dışarı kilitlemem çok daha akıllıca olurdu. Eğer onu tanımıyorsanız, gözünüze etkileyici ya da korkutucu görünmezdi. Bir yetmiş boyunda, sarışın, mavi gözlü ve yakışıklıydı. Ama eğer ben Cellatsam, O Ölüm'ün ta kendisiydi. Alev makinesini kullanan oydu.

Onunla daha önce de çalışmıştım ve Tanrı biliyor, onunla birlikteyken kendinizi güvende hissediyordunuz. Üzerinde Rambo'dan daha fazla ateş gücü taşırdı ama masum görgü tanıkları konusunda biraz dikkatsizdi. İş hayatına kiralık katil olarak başlamıştı. Polisin bildiği bu kadardı. Bence insanlar çok kolay geldiği için vampirler ve likantroplara geçmişti. Ve eğer harcanmam, arkadaşlığımızdan daha kabul edilebilir bir durum teşkil ederse, hiç düşünmeden beni feda ederdi. Edward'ın vicdanı yoktu. Bu da onu mükemmel bir katil yapıyordu.

"Bütün gece ayaktaydım, Edward. Seninle oyun oynayacak durumda değilim."

"Yaraların ne durumda?"

Omuz silkip sindim. "Ellerim acıyor, daha çok ezikler var. Onun dışında iyiyim."

"Gece sekreteriniz, bir bekarlığa veda partisine gittiğinizi söyledi." Sırıtırken gözleri parlıyordu. "İyi bir partiymiş anlaşılan."

"Çok merak ediyorsan, bir vampirle kapıştım."

Sarı kaşlarını kaldırıp dudaklarıyla sessiz bir "oh!" dedi.

"Şu neredeyse bizi de içinde pişirdiğin evi hatırlıyor musun?"

"Neredeyse iki yıl önceydi. Altı vampir ve iki insan hizmetkar öldürmüştük."

Yanından geçip kanepenin üzerine atladım. "Birini kaçırmışız."

"Hayır, kaçırmadık." Sesi çok kesindi. Bu Edward'ın en tehlikeli haliydi.

Dikkatle yapılmış ense uzaşına baktım. "Bu konuda bana gü-

ven, Edward. Bu gece beni neredeyse öldürüyordu." Bir bakıma doğruydu, başka bir deyişle yalandı. Eğer vampirler polise söylememi istemiyorlarsa, Ölüm'ün öğrenmesini de kesinlikle istemiyorlardır. Edward, onlar için polisten daha tehlikeliydi.

"Hangisi?"

"Ben, neredeyse parçalara ayıran. Adı Valentine'miş. Benden kalan hatıra asit izlerini hâlâ taşıyor."

"Kutsal Su mu?"

"Evet."

Edward gelip kanepeye yanıma oturdu. Öteki köşeye kayıp güvenli bir mesafeye yerleşti. "Anlat bana." Gözlerini üzerime dikmişti.

Başka tarafa baktım. "Anlatacak fazla bir şey yok."

"Yalan söylüyorsun Anita. Neden?"

Ona geri baktım, sinirlenmeye başlamıştım. Yalan söylerken yakalanmaktan nefret ederdim. "Nehir kenarında birkaç vampir öldürüldü. Ne kadar zamandır şehirdesin, Edward?"

Gülümsedi ama neye olduğunu anlayamamıştım. "Çok olmadı. Şehrin efendisiyle görüştüğüne dair bir dedikodu duydum."

Kendimi tutamadım. Ağzım açık kalmış; şaşkınlığım saklayabileceğimden çok daha fazlaydı. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Zarifçe omuz silkti. "Benim de kaynaklarım var."

"Hiçbir vampir seninle kendi isteğiyle konuşmaz."

Yine aynı omuz silkme, bu her şeyi aynı zamanda hiçbir şeyi açıklıyordu.

"Bu gece ne yaptın Edward?"

"Bu gece ne yaptın, Anita?"

Tuşi Meksika düellosu. Ya da artık her neyse. "Neden bana geldin o zaman? Ne istiyorsun?"

"Şehrin efendisinin yerini söylemeni istiyorum. Gündüz dinlenme yerini."

Çabuk toparlanıp şaşkınlığımı gizledim, yüzüm tepkisizdi. "Ben bunu nereden bileyim?"

"Bilmiyor musun?"

"Hayır." Ayağa kalktım. "Eğer daha başka bir şey yoksa, yatmaya gidiyorum. Çok yorgunum."

O da ayağa kalktı, sanki yalan söylediğimi biliyormuş gibi, hâlâ gülümsüyordu. "Bağlantıda olacağım. Eğer istediğim bilgiyi elde edersem..." Cümleyi yarıda bırakıp kapıya doğru döndü.

"Edward."

Bana doğru, yarım döndü.

"Kesilmiş çiften var mı?"

Kaşları yeniden kalktı. "Senin için bir tane bulabilirim."

"Parasını öderim."

"Tabii ki hayır, bendensin."

"Sana söyleyemem."

"Ama biliyorsun değil mi?"

"Edward..."

"Ne kadar derine battın, Anita?"

"Göz hizasına kadar ve hızla batmaya devam ediyorum."

"Yardım edebilirim."

"Biliyorum."

"Sana yardım edersem, daha fazla vampir öldürebilecek miyim?"

"Belki."

Sırıtışı bütün dişlerini gösteren, kalp durduracak cinstendi. Bu sırıtışı onun en iyi, cici çocuk görüntüsüydü. Gerçek mi yoksa, maskelerinden birisi mi olduğuna bir türlü karar vermemiştim. Gerçek Edward lütfen ayağa kalkabilir mi? Büyük ihtimalle değildi.

"Vampirlerin canını yakmak hoşuma gidiyor. Eğer yapabilirsen beni de dahil et."

"Edeceğim."

Eli kapının kolunda bir süre durdu. "Umarım, diğer kaynaklarımda seninle olduğumdan daha başarılı olurum."

"Aradığın yeri, diğerlerinden de öğrenemezsen ne olacak?"

"Tabii ki geri geleceğim."

"Ve?"

"Ve sen bana ne bilmek istiyorsam söyleyeceksin. Değil mi?" Yüzünde yine o çocuksu, etkileyici gülümseme vardı ama eğer gerekirse bana işkence yapabileceğinden bahsediyordu.

Zorla yutkundum. "Bana birkaç gün ver, Edward. Aradığın bilgiyi elde edebilirim."

"Güzel. Çifteyi, yarın getiririm. Evde yoksan mutfak masasına bırakırım."

Evde yoksam içeri nasıl gireceğini sormadım bile. Ya gülerdi ya da kahkaha atardı. Kilitler Edward için bir engel değildi. "Teşekkür ederim. Çifte için yani."

"Benim için zevk, Anita. Yarın görüşürüz." Dışarı yürüdü ve kapıyı arkasından kapattı.

Harika. Vampirler ve şimdi Edward. Gün başlayalı daha on beş dakika olmuştu. Bana ne faydası dokunacaksa, kapıyı kilitledim ve yatmaya gittim. Browning Hi-Power ikinci evindeydi: Baş ucumda asılı özel kılıfında duruyordu. Haçımın soğuk metalini boynumda asılı hissediyordum. Olası bir güvendeydim ama buna aldırmayacak kadar yorgundum.

Yatağa bir şey daha almıştım. Sigmund adında, doldurulmuş, oyuncak bir penguen. Onunla beraber çok sık yatmazdım; sadece birileri beni öldürmeye çalıştığında. Herkesin bir zayıf yanı vardı. Kimileri sigara içerdi. Ben de doldurulmuş penguenler biriktiriyordum. Eğer siz kimseye söylemezseniz, ben de söylemem.

On Altıncı Bölüm

Nikolaos'la karşılaştığım büyük taş duvarlı odadaydım. Sadece boş, yalnız, tahta koltuk kalmıştı geriye. Odanın bir köşesinde, yerde bir tabut vardı. Cilalı tahtasının üzerinden meşale ışığı yansıyordu. Bir rüzgâr esip meşaleleri dalgalandırdı ve duvarlardaki büyük kara gölgeleri oynattı. Gölgeler ışıktan bağımsız hareket ediyormuş gibiydi. Gölgelere ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar koyu, o kadar yoğun görünüyorlardı.

Yüreğim ağzıma gelmişti. Nabzım kafamda ötüyordu. Nefes alamıyordum. Sonra bir yankı gibi başka bir kalp atışı daha duyduğumu fark ettim. "Jean-Claude?" diye inledi gölgeler, "Jean-Claude." Sesleri ince ve tizdi.

Tabutun yanına diz çöküp kapağını tuttum. Tek parça kapak yağlı menteşeleri sayesinde kolayca açıldı. Tabutun kenarlarından kan akıyordu. Kan bacağıma dökülüp kollarıma sıçradı. Kana bulanmış şekilde, çığlık atıp ayağa kalktım. Kan hâlâ sıcaktı. "Jean-Claude!"

Kanın içinden solgun bir el çıktı, titredi ve tabutun kenarına yığıldı. Jean-Claude'un yüzü, yüzeye yükseldi. Elimi uzattım. Kalbim kafamın içinde çarpıyordu. Ölmüştü! Eli buz gibiydi. Gözleri hızla açıldı. Ölü eli bileğime yapıştı.

"Hayır!" Elimi kurtarmaya çalıştım. Pıhtılaşan kanın içine diz çöktüm. "Beni bırak," diye çığlık attım.

Doğruldu. Kanla kaphydı. Beyaz gömleği, üzerinden kanlı
 bir bez gibi sarkıyordu. Tek elimle tabutun kenarına tutundum. Ona gitmeyecektim. Gitmeyecektim! Ağzını açmış, dişlerini çıkartarak koluma doğru eğildi. Kalp atışları gölgelerin arasından, gök gürültüsü gibi gürlüyordu. "Jean-Claude, hayır!"

Isırmadan önce bana baktı. "Başka çarem yok." Yüzü kanlı bir maske oluncaya kadar saçlarından yüzüne kan aktı. Dişleri koluma saplandı. Çığlık atarken, birden kendimi yatağımda otururken buldum.

Kapı zili çalıyordu. Her şeyi unutup yataktan fırladım. Nefesim kesildi. Dün geceki mücadeleden sonra, çok hızlı hareket etmiştim. Ezilmiş olmasına imkân olmayan yerlerim bile ağrıyordu. Ellerimdeki kesikler kabuk tutmuştu. Arterit olmuştum sanki.

Kapı zili sanki birisi üzerine yaslanmış gibi durmadan çalıyordu. Her kimse, beni uyandırdığı için kucaklanmayı hak etmişti. Büyük boy bir tişörtle uyuyordum, dün geceki kotumu, sabahlık niyetine giyiverdim.

Doldurulmuş penguenim Sigmund'u, diğerlerinin arasına koydum. Oyuncaklar, pencerenin altında duvara dayalı aşk koltuğunun üzerinde duruyorlardı. Koltuğun etrafı, Penguenlerden oluşmuş, kaba bir dalgayla çevrilmişti.

Hareket etmek bile canımı yakıyordu. Nefes alınca daralıyordum. "Geliyorum," diye bağırdım. Yolu yarılamışken, gelenlerin dost olmayabileceği aklıma geldi. Yatak odasına geri koşup silahımı aldım, yaralı elimin içinde çok rahat durmuyordu. Yatmadan önce, ellerimi temizleyip, sarmam gerekirdi. Amaan, neyse.

Edward kapının önüne çektiği sandalyenin arkasına saklandım. "Kim o?" diye sordum.

"Anita, benim Ronnie. Bu sabah spor yapacaktık."

Bugün Cumartesiydi. Unutmuştum. Birileri sizin canınızı yakmak isterken bile hayatın bu kadar sıradan olabilmesi inanılmazdı. Ronnie'nin dün gece olanları biliyor olması gerekeceğini düşünüyordum. Olağan üstü bir şeyin hayatımı düzenlemesi gerekiyordu ama işler böyle yürümüyordu. Hastanede, kolumda alçı, her tarafımdan tüpler fışkırırken, üvey annem, neden hâlâ evlenmedim, diye söyleniyordu. Yirmi dört yaşımda, genç bir bakire olarak evde kalacağımdan korkuyordu. Judith için pek açık fikirli biri denilemezdi.

Ailem, yaptığım iş, aldığım riskler ve yaralar konusunu pek iyi karşılamıyordu. O yüzden beni olabildiğince görmezden geliyorlardı. On altı yaşındaki üvey kardeşim hariç. Josh'a göre ben çok sıkıydım, sağlamdım ya da şu sıralar hangi kelimeyi kullanıyorlarsa ondandım.

Veronica Sims farklıydı. Benim arkadaşımdı ve beni anlıyordu. Ronnie özel dedektifti. Sırayla birbirimizi hastanede ziyarete giderdik.

Silahımı indirip kapıyı açtım. Bana baktı. "Has siktir, çok kötü görünüyorsun," dedi.

Gülümsedim. "En azından hissettiğim gibi görünüyorum."

İçeri girip spor çantasını sandalyenin önüne bıraktı. "Neler olduğunu anlatacak mısın?" Bir istek değil soruydu. Ronnie her şeyin paylaşılmaması gerektiğini iyi anlıyordu.

"Üzgünüm ama bugün antrenman yapamayacağım."

"Görünüşe göre yapabileceğin kadarını yapmışsın zaten. Hemen gidip ellerini lavaboda suyun içine sok, ben de kahve yapayım."

Başımla onaylar onaylamaz, hareketi yaptığıma pişman oldum. Aspirin, aspirinler şu an kulağa çok hoş geliyordu. Tam banyoya girecekken durdum. "Ronnie?"

"Efendim?" Küçük mutfağımda, tek elinde kahve ölçeğiyle duruyordu. Boyu bir yetmiş beşe yakındı. Bazen ne kadar uzun olduğunu unutuyordum. İnsanlar bizi beraber koşarken

görünce şaşırıyorlardı. İşin sırrı tempoyu ayarlamaktaydı. Ben kendimi zorluyordum, iyi bir antrenman oluyordu.

"Dolapta biraz sandviç ekmeği olacaktı. Biraz peynirle,

mikrodalgaya atar mısın?"

Bana baktı. "Seni üç yıldır tanıyorum ve ilk defa şu anda, saat ondan önce bir şey yemek istediğini duyuyorum."

"Dinle, çok zor gelecekse, boş ver gitsin."

"Öyle bir şey yok ve sen de bunu biliyorsun."

"Üzgünüm. Sadece yorgunum."

"Hadi git kendini tedavi et, sonra anlatırsın, tamam mı?"

"Tamam." Ellerimi ıslatmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Sanki parmaklarımın derisi soyuluyormuş gibiydi. Ellerimi kurulayıp yaraların üzerine Neosporin sürdüm. Kutusunun üzerinde 'Tropik, Anti-Bakteriyel' yazıyordu. Yaraları bantlama işini bitirdiğimde, ellerim güneş yanığından pembeleşmiş mumya eline benziyordu.

Sırtım morluklardan kararmıştı. Kaburgalarımı, iğrenç mor renkler süslüyordu. Aspirinin işe yaramasını dilemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Aslında bir şey daha vardı... Hareket etmek. Esneme hareketleri, vücudumu açar, bir şekilde canımı yakmadan hareket etmemi sağlardı. Fakat esnemelerin kendisi işkence gibi olacaktı. O yüzden sonraya bıraktım. Önce karnımı doyurmalıydım.

Açlıktan ölüyordum. Genelde, saat ondan önce yemek yemenin düşüncesi bile midemi bulandırırdı. Bu sabah yemek istiyordum, yemeye ihtiyacım vardı. Çok garipti. Belki stres yüzündendi.

Ekmeğin ve eriyen peynirin kokusu, midemi guruldattı. Taze kahvenin kokusunu alınca, kanepeyi bile yiyebileceğimi hissettim.

Ronnie oturmuş daha ilk fincanını yudumlarken, ben iki peynirli ekmeği, üç fincan kahveyle yalayıp yutmuştum. Tabağımdan yukarı bakınca, onu beni seyrederken buldum. Gri

gözleri bana kenetlenmişti, sanki bir şüpheliymişim gibi bakıyordu. "Ne var?" diye sordum.

Omuz silkti. "Hiç. Bir nefes alıp bana dün gece olanları anlatacak mısın?"

Başımla onayladım, ağrı azalmıştı. Aspirin, tabiatın modern insana hediyesi. Monica'nın arayışından başlayıp Valentine ile buluşmamıza kadar anlattım. Bütün her şeyin Lanetliler Sirki'nin altında gerçekleştiğini söylemedim. Bu, şu an için tehlikeli bir bilgiydi. Ayrıca merdivenlerdeki mavi aleve benzeyen ışıkları ve Jean-Claude' un kafamın içindeki seslerini de atladım. İçimden bir ses bu bilginin de tehlikeli olduğunu söylüyordu, hislerime güvenmeyi öğrenmiştim, o yüzden anlatmadım.

Ama Ronnie bu işlerde çok iyiydi. Bana baktı. "Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Evet." Tek kelimelik, kolay basit bir yalan. Ronnie'nin bunu yuttuğunu zannetmiyordum.

"Pekâlâ." Kahvesinden bir yudum aldı. "Benim ne yapmamı istersin?"

"Etrafı bir araştır. Nefret gruplarıyla bağlantıların var. Mesela, Vampirlere Karşı İnsanlar, İnsanperverler Cemiyeti bildiğin şeyler. Bak bakalım herhangi bir tanesinin vampir cinayetleriyle bir ilişkisi var mı? Ben onlara ulaşamam." Gülümsedim. "Sonuçta, animatörler de nefret ettikleri gruplardan bir tanesi."

"Ama sen vampirleri öldürüyorsun."

"Evet ama aynı zamanda zombileri de diriltiyorum. Sıkı bir geri kafalı için anlaması zor bir durum."

"Pekâlâ. VKİ'yi ve diğerlerini araştırırım. Başka?"

Biraz düşündüm ve başımı iki yana salladım, neredeyse hiç ağrı yoktu. "Aklıma gelen bir şey yok. Sadece dikkatli ol, Catherine gibi seni de tehlikeye atmak istemiyorum."

"O senin suçun değildi."

"Ne demezsin."

"Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

"İşler kötüye gittiğinde bunu Catherine ve nişanlısına söy-
 lersin."

"Lanet olsun, Anita, bu yaratıklar seni kullanıyor. Seni kontrol edebilmek için, yıldırmaya, korkutmaya çalışıyorlar. Eğer suçluluk duygusunun kafanı karıştırmasına izin verirsen, kendini öldürtürsün."

"Evet, Ronnie, bunlar tam duymak istediğim şeylerdi. Eğer bu senin galeyana getirme tarzınsa, ben sefere çıkmaktan vazgeçiyorum."

"Senin eğlendirilmeye değil, iyi bir sarsılmaya ihtiyacın var."

"Sağ ol, dün gece yeterince sarsıldım."

"Anita, beni dinle." Bana bakıyordu, gözlerini dikmiş, dikkatli dinleyip dinlemediğimi kontrol edercesine yüzümü inceliyordu. "Catherine için yapabileceğin her şeyi yaptın. Kendi hayatın üzerine konsantre olmanı istiyorum. Kıçına kadar düşmana batmışsın. Dikkatinin dağılmaması lazım."

Haklıydı. Yapacağını yap ve devam et. Catherine şimdilik olayın dışındaydı. Yapabileceğimin en iyisi buydu. "Kıçıma kadar düşmanlara, bileğime kadar dostlara."

Sırıttı. "Belki ben durumu eşitlerim."

Kahveyi, yaralı ellerimde salladım. Fincan avucumun içinde ısındı. "Korkuyorum."

"Bu göründüğün kadar aptal olmadığını ispatlıyor."

"Ayy, çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Fincanını kadeh gibi kaldırdı. "Animatör, vampir avcısı ve iyi dost, Anita Blake'e. Arkanı kolla."

Fincanımı onunkiyle tokuşturdum. "Sen de kolla. Su sıralar benim arkadaşım olmak çok sağlıklı bir uğraş değil."

"Bu ne zamandan beri yeni bir durum oldu?"

Maalesef, haklıydı.

On Yedinci Bölüm

Ronnie gittikten sonra önümde iki seçenek vardı: Ya uykuya geri dönecektim, ki hiç fena bir fikir değildi, ya da herkesin üzerinde çalışmamı dört gözle beklediği davayı çözme işine girişecektim. Dört saatlik uykuyla bir süre idare edebilirdim. Aubrey boğazımı parçaladığında, o kadar üzün süre dayanamazdım. En iyisi işe gitmekti.

St. Louis'te yaz sıcağında silah taşımak zor bir işti. Belde ya da omuzda, hep aynı dert vardı. Silahı kapatmak için ceket giyerseniz, sıcaktan erirdiniz. Çantanıza koyarsanız, öldürülürdünüz. Bu bilinen bir kuraldır: Hiçbir kadın çantasında aradığı bir şeyi on iki dakikadan önce bulamaz.

Şimdiye kadar üzerime ateş açan olmamıştı; bu bir hayli cesaretlendiriciydi. Ama ayrıca kaçırılmış ve neredeyse öldürülmüştüm. Böyle bir şey bir daha olduğunda karşı koymaya niyetliydim. *Bench presste* elli kiloya kadar çıkıyordum, fena değildi, hiç fena değildi. Ama sadece elli üç kiloysanız, çok dezavantajlı oluyordunuz. Kendi boyumda bir kötü adama karşı bütün paramı kendi üzerime yatırırdım. Problem olan, kendi boyumda çok fazla kötü adam olmamasıydı. Ve vampirler konusunda, eğer kamyonları kaldırmaya başlamazsam, onların liginde bile değildim. Silaha ihtiyacım vardı.

Sonunda daha az profesyonel bir görünüşte karar kıldım. Tişörtüm çok büyüktü, kasıklarımın ortasına geliyordu, etrafı kabarıktı. Tek su götürür yanı, üzerindeki plaj voleybolu

oynayan penguenlerdi, yavru penguenler bile vardı. Penguenleri severdim. Tişörtü uyumak için almıştım, insanların beni görebileceği bir yerde giyeceğimi hiç düşünmemiştim. Paparaziler beni yakalamadığı sürece, güvendeydim.

Siyah şortumun üzerine bir kemer bağlayıp pantolon kılıfımı içinden geçirdim. Kılıfın modeli Mike Amca'nın Yardımcısıydı ve bu modeli çok severdim ama Browning'ime uygun değildi. Daha rahat ve kolay saklanabilir bir silahım daha vardı. Yedi mermi kapasiteli, 9mm.lik bir Firestar.

Beyaz Nikelarımın, mavi kenarlarına uyumlu, mavi şeritli beyaz spor çoraplarımla kıyafetim tamamlanmıştı. Kıyafetin içinde kendimi on altı yaşında gibi hissediyordum, garip bir on altı ama aynaya bakınca silahın fark edilmediğini gördüm. Tişört üzerini tamamen örtüyordu.

Vücudumun üst kısmı inceydi, küçük de diyebilirsiniz. Kaslı ve göze hoş görünüyordu. Ama maalesef bacaklarım, Amerika'nın ideal bacaklarından on beş santim daha kısaydı. Hiçbir zaman ince kalçalarım ya da kaslı baldırlarım olamayacaktı. Kıyafetim ise vücudumu örtüp bacaklarımı ön plana çıkartıyordu, hoş değildi ama silahımı taşıyabiliyordum ve sıcaktan erimeyecektim. Taviz verme, kusurlu bir sanattı.

Haçım boynumda asılıydı, sol bileğime de bir bilezik eklemiştim. Gümüş zincirden, üç küçük haç sallanıyordu. Yara izlerim de görünüyordu ama yaz gelince onlar orada değilmiş gibi davranıyordum. Yüzde yüz nem oranında, sıcaklık otuz derecenin üzerindeyken, uzun kollu giyme düşüncesi bile rahatsız ediciydi, kollarım erir giderdi. Yara izleri kollarımda fark edeceğiniz ilk şey değildi, gerçekten.

Animatörler A.Ş. yeni ofisine taşınmıştı. Sadece üç aydır buradaydık. Karşımızda vizite saati yüz dolardan aşağı olma-

yan bir psikoloğun ofisi vardı. Koridorun sonunda bir plastik cerrah. İki avukat, bir evlilik danışmanı ve bir emlak bürosu. Dört yıl önce Animatörler A.Ş. bir garaj üzerindeki boş odada iş görüyordu. İşlerimiz iyiye gidiyordu.

Bu iyi şansın çoğu patronumuz, Bert Vaughn'dan geliyordu. Bir iş adamı, bir şovmen, bir para yapıcı, bir namussuz ve bir düzenbazdı. Yasadışı bir durum yoktu, gerçekten yoktu ama... Bazı insanlar kendilerini beyaz şapkalı olarak görürlerdi, bunlar iyi insanlardı. Pek az insan siyah şapka giydiğini kabul eder ve bundan hoşlanırdı. Bert'in rengi griydi. Bazen bir yeri kesilse, kanının yeni basılmış para yeşili akacağını düşünürdüm.

Utanç verici bir lanet, olağanüstü bir yetenek ya da dini bir seremoni olan, ölü diriltme olayını, kâr eden bir işe dönüştürmüştü. Biz animatörlerde yetenek vardı, Bert ise bunun nasıl para getireceğini biliyordu. Bu konuda onunla tartışmam çok zordu ama deneyecektim.

Resepsiyon odasının duvar kâğıtları soluk yeşil renkteydi, üzerinde daha koyu yeşil ve kahverengi oryantal desenler işlenmişti. Halı ise kalındı ve yumuşak bir yeşildi, çimen rengi olamayacak kadar soluktu ama ona yakındı. Her yerde bitkiler vardı.

Kapının sağında bir *Ficus benjim* serpiliyordu; söğüt gibi inceydi, küçük deriye benzeyen, yeşil yaprakları vardı. Neredeyse, saksısının yanındaki sandalyeye dolanmıştı. Odanın uzak köşesinde uzun düz bir ağaç daha yükseliyordu, tepesinde palmiyeye benzer sert dikenli yaprakları vardı... *Dracaena marginta.* Ya da en azından gövdelerine çakılmış plakalarda öyle yazıyordu. İki ağaç da tavana değiyordu. Yumuşak yeşil renkli odanın boşta kalan her köşesinde düzinelerce bitki vardı.

Bert pastel yeşilin rahatlatıcı olduğunu düşünmüştü, bitkiler ise ev havası veriyormuş. Bence, bir morgla bir çiçekçinin kötü evliliği gibi görünüyordu.

Gündüz sekreterimiz Mary'nin yaşı ellinin üzerindeydi, ne kadar üzerinde olduğu kendi bileceği bir şeydi. Saçları kısaydı ve bolca kullandığı saç spreyi sayesinde rüzgârda dalgalanmazdı. Yetişkin iki oğlu ve dört torunu vardı. Ben kapıdan girerken, yüzünde en profesyonel gülümsemesi belirdi. "Yardımcı olabilir miyim? Oh, Anita, beşten önce gelmeyeceksin zannediyordum."

"Öyle zaten, Bert'le konuşup ofisimden bir şeyler alacağım."

Randevu defterine, defterimize, bakarken yüzünü buruşturdu. "Şu anda ofisinde, Jamison var, bir müşteriyle birlikte." Küçük büromuzda sadece üç ofis vardı. Bir tanesi Bert'e aitti. Diğer ikisini dönüşümlü kullanıyorduk. İşimizin çoğu dışarıda, daha doğrusu mezarlıklarda geçtiği için aynı anda ofisi kullanma ihtiyacımız olmuyordu. Daha çok devre mülk gibi kullanıyorduk.

"Müşteri daha ne kadar kalacak?"

Mary notlarına baktı. "Oğlu, Sonsuz Hayat Kilisesi'ne girmek isteyen bir anne."

"Jamison onu ikna etmeye mi, vazgeçirmeye mi çalışıyor?"

"Anita!" Mary beni azarlamıştı ama söylediklerim doğruydu. Sonsuz Hayat Kilisesi, vampir kilisesiydi. Tarihteki sonsuz hayat vaat edip bunu ispatlayan tek kiliseydi. Beklemek yoktu. Mistisizm yoktu. Sonsuzluğu gümüş tepsi içinde sunuyorlardı. Artık pek çok insan, ruhun ölümsüzlüğüne inanmıyordu. Cennet ya da Cehennem hakkında kaygılanmak ya da bütün hayatını iyi birisi olarak geçirmek popüler değildi. Bu yüzden bu kilise hızla taraftar topluyordu. Eğer ruhunuzu kaybedeceğinize inanmıyorsanız, başka ne kaybedecektiniz? Gün ışığı. Yiyecek. Çok büyük kayıplar değillerdi.

Beni rahatsız eden tarafı, ruh bölümüydü. Ölümsüz ruhum, sonsuzluk için bile satılık değildi. Görüyorsunuz ya

vampirler de ölebiliyordu. Ben bunu ispatlamıştım. İyi bir vampir olup cennete gidebilir miydiniz? Nedense bu bana pek mümkünmüş gibi gelmiyordu.

"Bert'in müşterisi var mı?"

Randevu defterine bir daha baktı. "Hayır. O müsait." Bana bakıp sanki yardımcı olabildiğine sevinmiş gülümsedi. Belki de olmuştu.

Bert üç ofisten en küçük olanını almıştı. Duvarlar yumuşak pastel mavi renkte, halı iki ton daha koyuydu. Bert bunun müşterileri rahatlatacağını düşünmüştü. Bence, buz küpü içinde durmak gibi bir şeydi.

Bert küçük ofise hiç uymuyordu. Bert'in küçüklükle hiç alâkası yoktu. Hafif göbekli, lise atletizm takımına yakışan yapısı, geniş omuzları, bir doksandan fazla boyu vardı. Beyaz saçları, kulakları üzerinde kısa kesilmişti. Denizci yanığı teni, soluk saçları ve gözleriyle bir tezat içindeydi. Gözleri neredeyse, renksiz bir griydi, kirli cama benziyordu. O gözlerde bir parıltı yakalamak için çok uğraşmanız gerekiyordu ama şimdi parlıyorlardı. Bert gözlerini bana dikmişti. Bu kötü bir işaretti.

"Anita, ne güzel bir sürpriz. Lütfen otur." Bir zarf sallıyordu. "Bugün bir çek aldık."

"Çek mi?" diye sordum.

"Vampir cinayetleri işini kabul ettiğimiz için."

Unutmuştum. Bu işin içinden bir yerde bana para teklif edildiğini unutmuştum. Nikolaos'un her şeyi parayla daha iyi hale getireceğini düşünmek, komik ve yakışıksızdı. Bert'in yüzüne bakarsa meblağ yüksekti.

"Ne kadar?"

"On bin dolar." Her kelimeyi uzatıp bitişini geciktirdi.

"Yeterli değil."

Güldü. "Anita yaşlandıkça, aç gözlü olmaya mı başladın? Bunun benim işim olduğunu zannediyordum."

"Catherine ya da benim hayatım için yeterli değil."

Sırıtışı biraz olsun kayboldu. Gözleri sanki birazdan ona Paskalya Tavşanı'nın var olmayacağını söyleyecekmişim gibi tedbirliydi. Neredeyse çeki geri vermek zorunda mı kalacağını düşündüğünü duyabiliyordum.

"Sen neden bahsediyorsun, Anita?"

Ona bazı küçük değişikliklerle olan biteni anlattım. 'Lanetliler Sirki'ni, mavi ateşi ve ilk vampir izini es geçtim.

Aubrey'in beni duvara yapıştırdığı bölüme gelince, "Şaka yapıyorsun," dedi.

"Ezikleri görmek ister misin?"

Hikayeyi bitirdim ve temkinli, köşeli suratını seyretmeye başladım. Büyük, küt parmaklı elleri, masanın üzerindeydi. Çek, düzenli açık sarımsı kahverengi dosyalarının üzerinde duruyordu. Yüzü düşünceli ve endişeliydi. Empati, Bert'in yüzünde pek bir işe yaramıyordu. Devamlı dönen çarkları, hesap yapan melekleri görüyordum.

"Merak etme, Bert, çeki bozdurabilirsin."

"Hayır, Anita, mesela olan o değil..."

"Unut gitsin."

"Anita, gerçekten seni asla bilerek tehlikeye atmam."

Güldüm. "Yemezler."

"Anita!" Şok olmuştu, küçük gözleri açılmıştı tek eli göğsüne dokunuyordu. Bay Doğru.

"Boşuna uğraşma, yemiyorum, boktan numaralarını müşterilerine sakla. Seni çok iyi tanıyorum."

Gülümsedi. Kendisine has tek gülüşüyle. Gerçek Bert Vaughn lütfen ayağa kalkın. Gözleri parlıyordu ama sıcak bir şekilde değil, daha çok zevkle. Bert'in gülüşünde, hesaplayıcı, müstehcen, biliyormuş gibi bir tarz vardı. Sanki yaptığınız en kötü şeyi biliyormuş ve uygun fiyat karşılığında sessiz kalacakmış gibiydi.

İyi bir kişi olmadığını bilip buna hiç aldırmayan birisin-

de, biraz korkutucu bir yön vardı. Amerika'nın üstün tuttuğu her değere karşı bir durumdu bu. Her şeyden öte, bize iyi, sevilen ve popüler olmamız öğretilirdi. Bütün bunları bir kenara atan biri, ne üdüğü belirsiz bir kişi ve potansiyel bir tehlikeydi.

"Animatörler A.Ş. sana ne şekilde yardımcı olabilir?"

"Zaten Ronnie ile bir şeylerin üzerinde çalışmaya başladık. Sanırım ne kadar az insan dahil olursa, o kadar az insan tehlikede olur."

"Sen hep hümanisttin zaten."

"Birilerinin hiç olmadığı gibi."

"Ne istedikleri hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu."

"Ama vampirler hakkında ne hissettiğimi biliyordun."

Bana gülümsedi. "Sırrını biliyorum, en karanlık rüyalarını biliyorum," dedi. İşte Bert, dostane şantajcı.

Ona dostça geri gülümsedim. "Eğer bir daha bana danışmadan, bir vampir müşteri gönderirsen. İşi bırakırım."

"Ve nereye gidersin?"

"Giderken müşteri listemi de alırım, Bert. Radyo röportajlarını yaptırtan kim? Üzerine makale yazılan kim? Emin ol o benim Bert. İçimizde en pazarlanabilir olanımızın ben olduğunu düşünüyordun. En zararsız görünen, en çekici. Hayvan barınağındaki yavru köpek gibi. İnsanlar Animatörler A.Ş.'i aradıklarında kimi istiyorlar?"

Gülümsemesi yok olmuştu, gözleri buz gibiydi. "Bensiz yapamazsın."

"Esas soru, sen bensiz yapabilir misin?"

"Yaparım."

"O zaman ben de yaparım."

Uzun bir süre birbirimize baktık. İkimiz de gözlerimizi kaçırmamaya, göz kırpmamaya niyetliydik. Bert gözlerini kaçırmadan gülümsemeye başladı. Benim de ağzımın yanı oynamaya başladı. İkimiz birden gülmeye başladık ve olay bitmişti.

"Pekâlâ Anita. Daha başka vampir yok."

Ayağa kalktım. "Teşekkür ederim.

"Gerçekten işi bırakır mıydın?" Yüzü içtenlikle gülüyor-
 du, hoş bir maskeydi bu.

"Boş tehditlerden hoşlanmam, Bert, bunu biliyorsun."

"Evet," dedi. "Biliyorum. İnan bana bu işin hayatını riske atacağını bilmiyordum."

"Bilseydin bir şey değişir miydi?"

Bir dakika kadar düşündü, sonra güldü. "Hayır ama daha çok para isterdim."

"Para kazanmaya devam et, Bert. Bu işte iyisin."

"Amin."

Onu, çeki okşaması için yalnız bıraktım. Belki sarılıp kıkırdardı bile. Elindeki çek kanlı paraydı, mecazi anlamda da değildi. Nedense bunun Bert'i rahatsız ettiğini zannetmiyordum ama beni ediyordu.

On Sekizinci Bölüm

Diğer ofisin kapısı açıldı. Uzun boylu sarışın bir kadın dışarı çıktı. Yaşı kırkla elli arasındaydı. Vücuduna tam oturmuş altın renkli pantolonu ince belini sarıyordu. Yumurta kabuğu rengi kolsuz bluzu, bronz kollarını, Rolex saatini ve elmaslarla döşeli evlilik yüzüğünü sergiliyordu. Nişan yüzüğündeki taş ise yarım kilo çekerdi. Bahse girerim, Jamison danışmanlık ücretini söylediğinde, gözlerini bile kırpmamıştı.

Peşinden gelen çocuk da, ince ve sarışındı. On beş yaşında gösteriyordu ama en az on sekiz olması gerektiğini biliyordum. Sonsuz Hayat Kilisesi'ne yasal giriş yaşı on sekizdi. Yasal olarak henüz içki içemiyordu ama ölüp sonsuza kadar yaşamayı seçebiliyordu. Gülünecek kadar anlamsız bir durumdu bu.

Jamison arkalarından gülerek, gayet ilgili bir şekilde çıktı. Onları kapıya kadar geçirirken, sessizce çocukla konuşuyordu.

Cüzdanımdan bir kart çıkartıp kadına doğru uzattım. Önce karta, sonra bana baktı. Beni baştan aşağıya süzdü. Etkilenmiş gibi görünmüyordu, sanırım tişört yüzündendi. "Evet," dedi.

Terbiye. Tek kelime ile insanı bok gibi hissettirebilmek, gerçekten iyi bir terbiye gerektiriyordu. Tabii ki, bu beni rahatsız

etmiyordu. Ulu altın tanrıça kendimi küçük ve adi hissetmeme neden olmazdı. Elbette. "Kartta vampir tarikatları konusunda uzmanlaşan birisinin numarası var. Bu konuda iyidir."

"Oğlumun beyinin yıkanmasını istemiyorum."

Gülümsemeye çalıştım. Raymond Fields benim vampir tarikatları uzmanımdı ve beyin yıkamazdı. Ne kadar kötü olursa olsun gerçeği söylerdi. "Bay Fields size vampirizmin potansiyel kötü yanlarından bahsedecektir," dedim.

"Bay Clarke'ın bize gereken bütün bilgileri verdiğine inanıyorum."

Kolumu yüzüne uzattım. "Bu yaralar futbol oynarken olmadı. Lütfen kartı alın. Arayıp aramamak, size kalmış."

Ustaca yapılmış makyajı altında biraz sarardı. Gözleri çok az büyümüş, koluma bakıyordu. "Bunu vampirler mi yaptı?" Sesi kısık ve nefes nefeseydi, neredeyse insancıldı.

"Evet," dedim.

Jamison koluna girdi. "Bayan Franks, görünüşe göre vampir avcımızla tanışmışsınız."

Kadın, önce ona, sonra bana baktı. Dikkatli yüzü dağılmaya başlamıştı. Dudaklarını yalayıp bana döndü. "Gerçekten mi?" Çabuk toparlanıyordu; yine üstünlüğü yakalamıştı.

Omuz silktim. Ne diyebilirdim. Kartı manikürlü eline tutuşturdum. Jamison kibarca kartı alıp cebine attı ama kadın da karşı koymadı. Ne yapabilirdim? Hiçbir şey. Ama denemiştim. Mola. Bitti. Oğluna baktım. Yüzü inanılmaz derecede gençti.

On sekiz ve yetişkin olduğum günleri hatırladım. Her şeyi bildiğimi zannediyordum. Yirmi bir yaşıma geldiğimde bir halt bilmediğimi anlamıştım. Hâlâ bir şey bilmiyordum ama çok çalışıyordum. Bazen, yapabileceğinizin en iyisi bu oluyor. Aman, sabah sabah Bayan Çokbilmiş olmuştum.

Jamison, onlara kapıya kadar eşlik ederken, söylediği birkaç kelimeyi yakaladım. "Onları öldürmeye çalışıyordu. Onlar sadece kendilerini koruyorlardı."

Evet, işte ben, yaşayanölülerin kiralık katili. Mezarlıkların baş belası. Elbette. Jamison ve onun yarı doğrularını geride bırakıp ofise girdim. Hâlâ dosyalara ihtiyacım vardı. En azından benim için, hayat devam ediyordu. Ama o çocuğun gözleri kocaman açılmış yüzünü aklımdan çıkartamıyordum. Yüzü altın rengi gibi bronzlaşmıştı, bir bebeğinki kadar pürüzsüzdü. Kendinizi öldürmeden önce en azından tıraş olmaya başlamanız gerekmez miydi?

Çocuğun yüzünü aklımdan silmek istercesine başımı salladım. Neredeyse işe yaramıştı. Jamison ofise geri döndüğünde, diz çökmüş dosyaları karıştırıyordum. Arkasından kapıyı kapattı. Böyle yapacağını tahmin ediyordum.

Teni koyu bal rengiydi, gözleri soluk yeşil; uzun kıvırcık saçları yüzünü çerçeveliyordu, saç rengi neredeyse kestane rengiydi. Jamison tanıdığım tek kızıl saçlı, yeşil gözlü, zenciydi. İnce ve yapılıydı ama antrenmanın verdiği bir incelik değildi, genetik olarak şanslı doğmuştu. Jamison'a göre iyi bir egzersiz sıkı bir partide içki kadehi kaldırmaktı.

"Bunu bir daha asla yapma," dedi.

"Neyi yapmayayım?" Kucağımda dosyalar ayağa kalktım.

Başını iki yana sallayıp gülümsedi ama sinirlendiğinde takındığı, beyaz dişlerini gösteren, gülümsemesiydi bu.

"Üzgünüm," dedim.

"Siktir, üzgün falan değilsin."

"Fliedslar'a kartı vermeye çalışmaktan söz ediyorsan, hayır, değilim ve yine yaparım."

"Müşterilerimin yanında, atlatılmak hoşuma gitmiyor."

Omuz silktim.

"Ciddiyim, Anita. Bunu bir daha yapma."

Yaparsam ne olur diye soracaktım ama vazgeçtim. "İnsanlara yaşayan ölü olup olmama konusunda danışmanlık yapma niteliğin yok."

"Bert var olduğunu düşünüyor."

"Bert, sonunda parasını alıp paçasını kurtaracağını bilse papaya bile bulaşır."

Jamison gülümsedi, sonra yüzünü buruşturdu, sonra kendisini tutamayıp yeniden gülümsedi. "Kelimeleri iyi kullanıyorsun."

"Sağ ol."

"Ama bu yeterli değil," dedi.

"Alacağının en iyisi bu. İnsanlara tavsiye verecek kapasitede değilsin. Yaptığın yanlış."

"Küçük Bayan Mükemmel. Sen para için insan öldürüyorsun. Lanet olası bir kiralık katilden başka bir şey değilsin."

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Bugün onunla kavga etmeye niyetli değildim. "Ben kanunun bana verdiği yetkiyle suçluları infaz ediyorum."

"Tabii, fakat yapıkların hoşuna gidiyor. Kazık saplamaktan zevk alıyorsun. Başkalarının kanıyla yıkanmadan, boktan bir hafta bile geçiremezsin."

Ona sadece baktım. "Bunlara gerçekten inanıyor musun?" diye sordum.

Bana bakmadı. "Bilmiyorum," dedi sonunda.

"Zavallı vampircikler, zavallı yanlış anlaşılmış yaratıklar. Öyle mi? Beni dağlayan vampir, mahkeme infaz kararını vermeden önce, tam yirmi üç kişiyi parçalamıştı." Tişörtümü çekip köprücük kemiği gösterdim. "Bu vampir on kişi öldürmüştü. Küçük oğlanlar üzerinde uzmanlaşmıştı, etlerinin çok hoş olduğunu söylüyordu. Ve o ölmemiş Jamison. Kaçmış. Beni dün gece buldu ve tehdit etti."

"Onları anlamıyorsun."

"Hayır!" Parmağımı göğsüne dayadım. "Esas sen anlamıyorsun."

Bana doğru baktı, burun delikleri büyümüştü, sıcak nefesini üzerime soluyordu. Bir adım geri gittim. Ona dokunmamam gerekiyordu; bu kurallara aykırıydı. Eğer kavga etmek

istemiyorsan, birisine dokunmaman gerekiyordu.

"Kusura bakma, Jamison." Ne için özür dilediğimi anladığından emin değildim. Bir şey söylemedi.

"O dosyalar ne için?" diye sordu, yanından geçip gider- 129
ken.

Bir an duraksadım ama dosyaları en az benim kadar iyi biliyordu. Nelerin eksik olduğunu fark ederdi. "Vampir cinayetleri."

Birbirimize doğru aynı anda döndük. Gözlerimiz kesişti. "Parayı aldın mı?"

Bu beni dondurdu. "Biliyor muydun?"

Başıyla onayladı. "Bert senin yerine beni göndermeye çalışmıştı ama kabul etmediler."

"Onlara verdiği o kadar PRdan sonra bile mi?"

"Bert'e senin yapmayacağını, vampirlerle çalışmayacağım söylemiştim."

Hafifçe yukarı kaymış gözleriyle bana bakıyordu. Gerçeği yakalamaya çalışıyordu. Aldırmadım, yüzümde hoş bir boşluk vardı. "Benim için bile, para konuşur, Jamison."

"Para senin umurunda bile değildir."

"Ne kadar dar görüşlüyüm, değil mi?"

"Evet, öylesin. Sen bu işi para için yapmıyorsun." Bir saptama. "Ne için yapıyorsun?"

Jamison'un bu işe girmesini istemiyordum. O vampirlerin uzun köpek dişli insanlar olduğunu düşünüyordu. Onlar da, onu güzel temiz köşelerde tutmaya çalışıyorlardı. Ellerini hiç kirletmemişti, o yüzden bilmiyormuş, ilgilenmiyormuş gibi yapıyor, hatta kendi kendine yalan bile söyleyebiliyordu. Kendine yalan söylemek geçerli bir ölüm sebebiydi. "Bak, Jamison, vampirler konusunda anlaşamıyoruz ama vampirler öldüren bir şey, insanları kıymaya çevirir. O manyağı bunu yapmaya başlamadan önce durdurmak istiyorum."

Söyleyebileceğim yalanlar düşünülürse, bu hiç de fena de-

ğildi. Hatta kabul bile edilebilirdi. Gözlerini kırptı. Bana inanıp inanmayacağı, bana ne kadar inanmak istediğine, dünyasını ne kadar temiz tutmak istediğine bağlıydı. Başıyla onay-

ladı. Bir kere, çok yavaşça. "Başvampirlerin yakalayamadığı bir şeyi yakalayabileceğinden emin misin?"

"Onlar öyle düşünüyorlar." Kapıyı açtım, o da peşimden geldi. Belki daha soracağı sorular vardı belki yoktu· ama bir ses aramıza girdi.

"Anita, gitmek için hazır mısın?"

İkimiz de döndük ve ben de en az Jamison kadar şaşırmış olmalıydım. Hiç kimseyi beklemiyordum.

Cangıl·bitkileri arasında kaybolmuş, lobi sandalyelerinde oturan bir adam vardı. İlk başta onu tanıyamadım. Gür, kısa kahve rengi saçları, çok hoş bir surattan geriye taranmıştı. Siyah güneş gözlükleri gözlerini saklıyordu. Başını çevirmesiyle kısa saç illüzyonu bozuldu. Yakasının hemen üzerinde kalın bir at kuyruğu kıvrılıyordu. Yakası kalkık bir kot ceket içine bronz tenini gösteren kan kırmızısı bir atlet giymişti. Yavaşça ayağa kalktı, gülümsedi ve gözlüğünü çıkarttı.

Bu yaralı Phillip'ti. Üzerinde elbiseleri varken onu tanıyamamıştım. Boynunda, ceketinin yakasının arkasında gizlenmiş, bir yara bandı vardı. "Konuşmamız gerek," dedi.

Ağzımı kapattım·ve olabildiğince aklı başında görünmeye çalıştım. "Phillip, seni bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum."

Jamison, bir ona bir bana bakıyordu. Yüzü buruşmuştu, şüphe içindeydi. Mary ise elini çenesine dayamış, şovu seyrediyordu.

Sessizlik rahatsız ediciydi. Phillip elini Jamison'a doğru uzattı. Ben mırıldandım. "Jamison Clarke, bu Phillip... bir arkadaş." Kelimeyi söylediğim anda, geri yutmak istedim. "Arkadaş" insanların sevgilileri için söylediği bir şeydi, gerçi malûm şahıstan çok daha iyiydi.

Jamison'un yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Demek, Anita'nin... arkadaşısın." Son kelimeyi yavaşça, dilinde yuvarlayarak söylemişti. Mary eliyle 'Hadi yine iyisin' hareketi yaparken Phillip onu gördü ve libidonu eriteceğim gülümsemesini ona yolladı. Kadın kızardı.

"Şey, şimdi gitmemiz gerek. Hadi gel, Phillip." Kolundan yakaladım ve kapıya doğru çekiştirmeye başladım.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Phillip," dedi Jamison. "Burada çalışan herkese senden bahsedeceğim. Eminim hepsi seninle tanışmak isteyeceklerdir."

Jamison gerçekten eğleniyordu. "Şimdi çok meşgulüz, Jamison. Belki başka bir zaman," dedim.

"Tabii, tabii," dedi.

Jamison bizimle gelip kapıyı tuttu. Holde kol kola yürürken bize sırttı. O küçük yılışık uyuz herifin sevgilim olduğuna inanmasına izin vermeliydim. Aman ne güzel ve o herkese anlatacaktı. Phillip elini belime attı ve onu itmemek için kendimi zor tuttum. Rol yapıyorduk, evet, evet, evet. Eli bir an tabancama sürttüğünde onun da tereddüt ettiğini hissettim.

Holde emlak bürosunda çalışanlardan bir tanesiyle karşılaştık. Kız bana selam verdi ama Phillip'e bakıyordu. O da kıza gülümsedi. Onu geçip asansörü beklemeye başladığımızda arkama baktım. Tabii ki, o da dönmüş biz yürürken arkadan Phillip'i seyrediyordu.

Phillip'in arka tarafı pek hoştu. Kız beni bakarken yakaladı ve dönüp uzaklaştı.

"Namusumu mu koruyorsun?" diye sordu Phillip.

Onu itip asansörün düğmesine sertçe bastım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Jean-Claude dün gece gelmedi. Nedenini biliyor musun?"

"Ona bir şey yapmadım. Eğer bunu ima ediyorsan."

Kapı açıldı. Phillip bir tarafına yaslandı, öteki tarafı da

eliyle kavrayıp açık tuttu. Tüm potansiyeliyle bana gülümsedi; bunun içinde biraz kötülük, çok fazla seks vardı. Gerçekten onunla asansörde yalnız kalmak istiyor muydum? Büyük

ihtimalle hayır ama silahlıydım. O, görebildiğim kadarıyla, değildi.

Eğilmeme gerek kalmadan kolunun altından yürüdüm. Kapılar arkamızdan kapandı. Yalnızdık. Kollarını göğsü üzerine kavuşturup bir köşeye yaslandı, siyah gözlük camlarının arkasından bana bakıyordu.

"Bunu hep yapar mısın?" diye sordum

Hafifçe gülümsedi. "Neyi yapar mıyım?"

"Poz vermeyi."

Biraz toparlandı, sonra köşesinde yine rahatladı. "Doğal yetenek."

Başımı iki yana salladım, "Yaaa." Yanıp sönen kat numaralarına baktım.

"Jean-Claude iyi mi?"

Ona baktım ve ne diyeceğim bilmiyordum. Asansör durdu ve dışarı çıktık. "Bana cevap vermedin," dedi yavaşça.

İç çektim, uzun bir hikayeydi. "Neredeyse öğlen oldu. Yemek yerken bildiklerimi anlatırım."

Sırıttı. "Benimle çıkmak mı istiyorsunuz, Bayan Blake?"

Kendimi tutamadan gülümsedim. "Çok beklersin."

"Belki," dedi.

"Oynaşmayı seviyorsun, değil mi?"

"Bu pek çok kadının hoşuna gidiyor."

"Eğer doksan yaşındaki büyük anneme de aynı şeyleri yapacağını bilmeseydim, belki benim de hoşuma giderdi."

Öksürür gibi güldü. "Gözünde iyi bir yer edinememişim."

"Çok yargılayıcı bir insanımdır. Kötü özelliklerimden bir tanesi."

Hoş bir sesle yeniden güldü. "Jean-Claude'un yerini söy-

ledikten sonra, belki diğer kusurlarını da dinlemek isteyebilirim."

"Hiç zannetmiyorum."

"Neden?"

Sokağa çıkan cam kapıların önünde durdum. "Çünkü seni dün gece gördüm. Ne olduğunu ve nasıl tahrik olduğunu biliyorum."

Eli uzanıp omzuma dokundu. "Çok farklı şekillerde tahrik olabilirim."

Eline tersçe bakıp uzaklaştırdım. "Boşuna uğraşma, Phillip. İlgilenmiyorum.

"Belki yemeğin sonunda ilgilenmeye başlarsın."

İç çektim. Phillip gibi erkeklerle daha önce de karşılaşmıştım, kadınların üzerlerine salyalarını akıtmalarına alışmış yakışıklı erkekler. Beni baştan çıkartmaya çalışmıyordu; sadece onu çok çekici bulduğumu itiraf etmemi istiyordu. Eğer itiraf etmezsem, benimle uğraşmaya devam edecekti. "Pes ediyorum kazandın."

"Ne kazandım?" diye sordu.

"Sen harikasın, sen muhteşemsin. Hayatımda gördüğüm en iyi görünen erkeklerden bir tanesisin. Ayakkabılarının tabanlarından, uzun dar kotuna, kaslı karnından, şekilli çenene kadar çok güzelsin. Şimdi yemeğe gidip bu saçmalığı bırakalım, tamam mı?"

Üzerinden bakmak için güneş gözlüğünü aşağıya kaydırdı. Bir süre öylece bana baktı, sonra gözlüğünü geri itti. "Lokantayı sen seç," dedi düz bir sesle, oynaşma yoktu.

Onu kırmış olabileceğimi düşündüm. Sanki çok da umrumdaydı.

On Dokuzuncu Bölüm

Dışarıdaki sıcaklık aşırıydı, vücuda nemli bir sıcak plastik gibi yapışıyordu. "O ceketle eriyeceksin," dedim. "Yara izleri pek çok insanın hoşuna gitmiyor."

Dosyaları bırakıp sol kolumu gösterdim. Yara izleri güneşte ışıldıyordu, normal deriden daha parlaktı. "Sen söylemezsen, ben de söylemem."

Gözlüğünü kaydırıp bana baktı. Yüzünü okuyamıyordum. Tek bildiğim o büyük kahverengi gözlerinin arkasında bir şeylerin olduğuydu. Sesi yumuşaktı. "Tek ısırık yaran o mu?"

"Hayır," dedim.

Ellerini yumruk yaptı, sanki elektrik verilmiş gibi gerildi. Kollarından omuzlarına bir titreme kaydı. Sanki kurtulmaya çalışır gibi boynunu yana yatırdı. Siyah camları yüzüne geri oturturken, gözleri kocamadı. Ceketini çıkarttı. Kolundaki yara izleri, bronz teni üzerinde çok soluktu. Omzundaki yara izi atletinin askısının kenarlarında fırlıyordu. Hoş bir boynu vardı. Kalındı ama kaslı değildi. Kusursuz derisinde dört set diş izi saydım. Bu sadece sağ taraftakilerdi, sol tarafı bandajlıydı.

"Ceketi geri giyebilirim," dedi.

Ona bakıyordum.." Hayır. Ben sadece..."

"Ne?"

"Beni ilgilendirmez."

"Yine de sor."

"Bunu neden yapıyorsun?"

Gülümsedi ama bu çarpık ve tedbirli bir gülümsemeydi.
"Bu çok kişisel bir soru."

"Sen, yine de sor demiştin." Sokağa baktım. "Ben genelde Mabel'in yerine giderim ama bizi görebilirler."

"Benden utanıyor musun?" Sesinde sert bir tavır vardı. Gözlerini göremiyordum ama çenesi kasılmıştı.

"Öyle değil," dedim. "Ofise gelip 'arkadaşım'mış gibi davranan sendin. Beni tanıdıkları bir yere gidersek, rol yapmaya devam etmemiz gerekir."

"Benimle bir yere gitmek için para ödeyen kadınlar var."

"Biliyorum, dün gece kulüpte onları gördüm."

"Doğru ama yine de benimle görünmekten utanıyorsun. Bunun yüzünden." Eli, hafifçe, bir kuş kadar kırılgan bir şekilde, boynuna dokundu.

Ciddi bir şekilde duygularını incittiğim hissine kapılmıştım. Beni çok rahatsız etmemişti açıkçası. Ama değişik olmanın ne demek olduğunu biliyordum. İnsanların utanç kaynağı olmanın ne demek olduğunu biliyordum, kim daha iyi bilebilirdi ki. Ben tabii ki. Durum Phillip'in hisleri değildi, prensiplerdi. "Hadi gidelim."

"Nereye?"

"Mabel'e"

"Teşekkür ederim," deyip, beni o parlak gülümsemesiyle ödüllendirdi. Biraz daha az profesyonel olsaydım, çoraplarımın içine erirdim. Gülüşünde kötü bir yan, çok fazla seks vardı ama hepsinin altından küçük bir oğlan kendisini gösteriyordu. İşte bu; çekici olan buydu. Hiçbir şey kendisinden çok da emin olmayan, yakışıklı bir erkekten çekici olamazdı.

İçimizdeki kadın dışında, anneyi de cezbederdi. Tehlikeli

bir kombinasyondu. Şansıma bana işlemiyordu. Kesinlikle. Ayrıca Phillip'in seksten ne beklediğini görmüştüm. Kesinlikle benim tipim değildi.

Mabel'in yeri bir kafeteryaydı ama yemekler harikaydı ve fiyatları çok iyiydi. Hafta içi takım elbise ve iş etekleri, ince çantalar ve kahverengi dosyalarla dolardı, Cumartesi günleri, neredeyse boş olurdu.

Beatrice, yemek buharının arkasından bana gülümsedi. Yorgun yüzlü, uzun boylu ve topluca, kahverengi saçlı bir kadındı. Pembe üniforması, omuzlarına pek oturmamıştı, kafasına taktığı saç filesi yüzünü olduğundan daha uzun gösteriyordu. Her zaman gülümserdi ve hep konuşurdu.

"Selam, Beatrice." Ve sorulmasını beklemeden, "Bu Phillip," dedim.

"Selam, Phillip," dedi.

Ona, emlak ofisindeki kıza verdiği gülümseme kadar parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Beatrice, gözlerini kaçırıp kızardı ve kıkırdadı. Beatrice'in böyle şeyler yapabileceğini bilmiyordum. Yara izlerini fark etmiş miydi? Onun için bir önemi var mıydı?

Köfte için hava çok sıcaktı ama yine de sipariş ettim. Her zaman sulu olurdu ve sosu yeterince güzeldi Hiç yapamamama rağmen, üzerine tatlı bile istemiştim. Ama açlıktan ölüyordum. Parayı ödeyip Phillip başka kimse ile flört etme imkânı bulmadan, bir masaya yerleşebilmiştik. Büyük bir başarıydı.

"Jean-Claude'a ne oldu?" diye sordu.

"Bir dakika daha," deyip yemeğime baktım. Tabaktan yukarı baktığımda o da bana bakıyordu. Yerken, ona geçen gecenin kesilmiş versiyonunu anlattım. Ona daha çok, Jean-Claude, Nikolaos ve cezalandırmayla ilgili bölümleri anlattım.

Ben bitirdiğimde o da yemeğini bıraktı. Başının üzerinde, göremediğim bir yere bakıyordu. "Phillip?" diye sordum.

Başını iki yana salladı ve bana baktı. "Onu öldürebilir."

"Ben daha çok onu cezalandıracağı hissine kapıldım. Bunun hakkında bir şey biliyor musun?"

Başıyla onayladı, sesi yumuşaktı. "Onları tabulara kapatıyor ve içeride tutmak için haçlarla çakıyor. Aubrey üç ay ortadan kayboldu. Onu yeniden gördüğümde şimdiki gibiydi. Deli gibi."

Titredim. Jean-Claude da delirir miydi? Çatalımı aldım ve kendimi yarısı yenmiş ahududulu pastaya uzanırken buldum. Ahudududan nefret ederdim. Lanet olsun, kendime pasta alıyordum, hem de en sevmediğim türünden. Bana neler oluyordu? Ağzımdaki tadı hâlâ sıcak ve yoğundu. Temizlemek için büyük bir yudum kola içtim, pek bir faydası olmadı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

Yarısı yenmiş pay tabağını itip dosyalardan birisini açtım. İlk kurban, Maurice, soy adı yoktu, Rebeca Miles adında bir kadınla beraber yaşıyordu. Beş yıldır beraberlerdi. 'Beraberlerdi' kelimesi kulağa 'vuruşuyorlardı'dan daha iyi geliyordu. "Ölü vampirlerin sevgilileri ve arkadaşlarıyla konuşacağım."

"Bazı isimler biliyor olabilirim."

Ona baktım, karar veremiyordum. Onunla bilgi paylaşmak istemiyordum çünkü yakışıklı Phillip'in yaşayanölülerin gündüz gözü olduğunu biliyordum. Ama Rebecca Miles ile polisle birlikteyken konuşmuştum, bize hiçbir şey anlatmamıştı. Saçmalıklarla uğraşacak zamanım yoktu. Bilgiye ihtiyacım vardı, hem de hemen. Nikolaos sonuç istiyordu ve Nikolaos ne isterse, en kısa sürede elde etmeliydi.

"Rebecca Miles," dedim.

"Onu tanıyorum. O Maurice'in... malıydı." Kullandığı kelimeden dolayı özür diler gibi bir hareket yaptı ama yine de söyledi. Ve ben ne kasttettiğini anlamamıştım. "Önce nereye gideceğiz?" diye sordu.

"Hiçbir yere. Çalışırken yanımda bir sivil istemiyorum."

"Yardım edebilirim."

"Üstüne alınma, güçlü görünüyorsun, hata belki hızlı bile olabilirsin ama bunlar yeterli değil. Nasıl dövüşeceğini bi-

liyor musun? Silah taşıyor musun?"

"Silah yok ama başımın çaresine bakabilirim."

Bundan şüpheliydim. Pek çok insan şiddete karşı iyi reaksiyon veremez, donar kalır. Vücudun tereddüt edip zihnin anlamadığı birkaç saniye olur. O saniyeler sizi öldürebilir. Tereddütü kaldırmanın tek yolu çalışmadır. Şiddet düşüncenizin bir parçası olur, sizi tedbirli, şüpheci yapar ve ömrünüzü uzatır. Phillip şiddete sadece kurban olarak alışıktı. Peşimden bir profesyonel kurban taşımak gibi bir niyetim yoktu. Ama benimle konuşmayacak insanlardan bilgi edinmek gerekiyordu, belki Phillip'le konuşurlardı.

Gün ışığında silahlı çatışmaya girmeyi beklemiyordum. Ya da en azından bugün birilerinin üzerime atlayacağını zannetmiyordum. Daha öncede yanılmıştım ama... eğer Phillip bana yardım edecekse, bunda bir tehlike göremiyordum. O gülümsemesini yanlış bir zamanda patlatıp rahibelerin saldırısına uğramadığımız sürece, güvendeydik.

"Eğer birisi beni tehdit ederse, uzakta durup durumu benim halletmemi mi beklersin, yoksa beni kurtarmak için atılır mısın?" diye sordum.

"Oh," dedi. Bir süre içkisine baktı. "Bilmiyorum."

Bir puanı hak etmişti. Pek çok insan yalan söylerdi. "O zaman gelmemeni tercih ederim."

"Rebecca'yı şehrin efendisi için çalıştığına nasıl ikna etmeyi düşünüyorsun? Cellat, vampirler için çalışıyor, inanır mı?"

Bana bile komik gelmişti. "Bilmiyorum."

Gülümsedi. "O zaman anlaştık. Ben de geleceğim ve sulara durulmasına yardımcı olacağım."

"Bunu kabul etmedim."

"Hayır da demedin."

Haklıydı. Kolamdan bir yudum aldım, kendinden emin yüzüne bir süre baktım. Hiçbir şey söylemedi, sadece geri baktı. Yüzü normaldi, bir meydan okuma yoktu. Bert'le olduğu gibi bir ego çatışması değildi. "Hadi gidelim," dedi.

Ayağa kalktık. Ben bahşiş bıraktım. Beraber ip ucu aramaya gittik.

Yirminci Bölüm

Rebecca Miles, South City, Dogtown'da yaşıyordu. Cadde isimleri, eyaletlere göre verilmişti: Texas, Mississippi, Indiana. Bina kör gibiydi, pencerelerin çoğu kâğıtla kapatılmıştı. Çimenler kesilmemişti, neredeyse fil boyundaydılar ve onlardan daha çirkindiler. Bir yandaki blokta, yupiler ve politikacılarla dolu bir rehabilitasyon merkezi vardı. Rebecca'nın bloğunda hiç yupi yoktu.

Dairesi uzun ve dar bir koridordaydı. Havalandırma yoktu, sıcaklık, önü sımsıkı kapalı kürk gibi, kalın ve sıcaktı. Çıplak bir ampul, sıradan bir halının üzerinde parlıyordu. Yeşil duvarların bazı yerlerinde, beyaz yamalar vardı ama temizdi. Dar, karanlık koridordaki çamlı Lysol kokusu bütün koridoru kaplamıştı, neredeyse mide bulandırıcıydı. Halı üzerinde yemek yenilebilecek kadar temizdi ama yine de ağzınıza tüyler gelirdi. İstediğiniz kadar Lysol kullanın, halı tüyünden kurtulamazdınız.

Arabada kararlaştırdığımız gibi, Phillip kapıyı çaldı. Plana göre, kadının Cellat'ı insan formunda gördüğünde yaşayacağı yanlış anlaşılmaları, Phillip yatıştıracaktı. İçeride birisinin hareket ettiğini duyana kadar, on beş dakika kapıyı çalıp beklememiz gerekti.

Kapı zincirin müsaade ettiği kadar açıldı. Kapıyı açanı göremiyordum. Kadının sesi uykuluydu. "Phillip, burada ne yapıyorsun?"

"Birkaç dakikalığına gelebilir miyim?" diye sordu, yüzünü göremiyordum ama sahip olduğum her şeyin üzerine, o parlak gülüşüyle güldüğü üzerine bahse girerdim.

"Elbette, kusura bakma, beni uyandırdın." Kapı kapandı, zincir sesi geldi. Kapı, genişçe yeniden açıldı. Phillip'in arkasından, onu göremiyordum. O zaman, Rebecca da beni göremiyordu.

Phillip içeri girdi, kapı kapanmadan ben de içeri sızdım. Dairesi fırın gibiydi, nefes kesen, havaya yapışmış bir sıcaklık vardı. Karanlığın havayı biraz soğutması gerekirdi ama içerisini daha basıkmış gibi yapıyordu. Yüzümden bir damla ter kaydı.

Rebecca Miles kapıyı tutmuş duruyordu. Cansız koyu renk saçları omuzlarına dökülmüş, zayıf bir kadındı. Çıkık elmacık kemikleri yüzünden dışarıya fırlamıştı. Giydiği beyaz sabahlık neredeyse her tarafını kaplamıştı. Çok kırılgan görünüyordu. Beni görünce, küçük koyu gözlerini kırptı. İçerisi karanlıktı, kalın perdeler ışığı engelliyordu. Beni, Maurice'in ölümünden hemen sonra, sadece bir kere görmüştü.

"Bir arkadaşını da mı getirdin, Phillip?" diye sordu. Kapıyı kapatınca, neredeyse karanlıkta kaldık.

"Evet," dedi Phillip. "Bu, Anita Blake."

Sesi kısık ve tıkanık çıktı. "Cellat mı?"

"Evet ama..."

Küçük ağzını açıp çığlık attı. Üzerime atıldı, elleri tokatlıyor, tırmalıyordu. Toparlanıp kollarımla yüzümü korudum. Kız gibi dövüşüyordu, tokatlar, tırmalamalar, kol sallamalar. Bileğini yakalayıp kendi hareketini kullanarak, yanımdan geçirdim. Biraz da ben yardım edince dizleri üzerine çökerttim. Kolunu arkasında sıkıştırdım. Bileğine biraz baskı yaparsam,

canı yanardı, biraz daha yaparsam kolunu kırardım.

Kadının kolunu kırmak istemiyordum. Canını bile yakmak istemiyordum. Kolumda iki kanlı tırmık izi vardı. Silahı ol-

madığı için çok şanslıydım.

Hareket etmeye çalıştı, koluna biraz yüklendim. Titrediğini hissettim. Nefesi, çok aralıklıydı. "Onu öldüremezsin! Yapamazsın! Lütfen yapma." Ağlamaya başladı, ince omuzları büyük sabahlığı altında sarsılıyordu. Kolunu bükmüş, canını yakıyordum.

Kolunu yavaşça bırakıp ondan uzaklaştım. Umarım yeniden saldırmazdı. Onun canını yakmak istemiyordum ama onun da benim canımı yakmasını istemiyordum. Kolumdaki çizikler sızlamaya başlamıştı.

Rebbaca Miles yeniden saldırmayı denemeyecekti. Kapıya sığındı; ince, zayıf elleri dizlerine kilitlendi. Hıçkırıp hızla nefes alıyordu, "Onu... öldüremezsin. Lütfen!" İleri geri sallanmaya başladı, kendisine o kadar sıkı sarılıyordu ki, zayıf bedeni, cam bardak gibi kırılabilirdi.

Yüce İsa, bazen işimden nefret ediyorum. "Konuş onunla, Phillip. Ona buraya hiç kimseyi incitmeye gelmediğimi söyle."

Phillip yanına diz çöktü. Onunla konuşurken ellerini yanında tutuyordu. Ne dediğini duymuyordum. Sağ taraftaki kapıdan yatak odasına giderken, sarsıntılı hıçkırıkları duyuluyordu.

Yatağın yanında bir tabut vardı, koyu renk bir ağaçtan, belki kiraz, alacakaranlıkta bile parlayacak kadar cilalanmıştı. Benim sevgilisini öldürmek için geldiğimi zannetmişti. Yüce İsa adına.

Banyo, küçük ve dağınıktı. Işığı açtım, sert sarı ışık hoş değildi. Makyaj malzemeleri, çatlak lâvaboya dağılmıştı. Küvet, neredeyse tamamen paslanmıştı. Temiz banyo bezi olduğunu ümit ettiğim bir şey bulup soğuk suyla ıslattım. Akan su, açık kahverengiydi. Borular titredi, sallandı, öttü. Sonun-

da temiz su akmaya başladı. Su ellerime deyince kendimi iyi hissettim ama boynuma ya da yüzüme sürmedim. Hoş olurdu ama banyo çok pisti. Gerekmedikçe suyu kullanamazdım. Bezi sıkarken, yukarı baktım. Ayna kırıktı, örümcek ağı gibi çatlamıştı. Yüzümü, kırık parçalar halinde geri yansıtıyordu.

Aynaya bir daha bakmadım. Tabutun yanından geçerden, durakladım. Pürüzsüz tahtaya vurmak istiyorum. Evde kimse var mı? Yapmadım. Birisinin geri vurabileceğini biliyordum.

Phillip kadını kanepeye taşımıştı. Kadın ona yaslanmıştı, güçsüz, nefes nefeseydi ama ağlaması neredeyse durmuştu. Beni görünce titredi. Tehlikeli görünmemeye çalıştım; bu iyi yaptığım bir işti. Bezi Phillip'e verdim. "Yüzünü sil ve ensesine koy. İyi gelecektir."

Söylediğimi yaptı. Kadın ensesinde ıslak bez, bana bakarak oturuyordu. Gözleri, olabildiğince açıktı. Titredi.

Işık düğmesini buldum ve oda bir anda ışıkla doldu. Şöyle bir bakınca, ışığı yeniden kapatmak istedim ama kapatmadım. Eğer Rebecca'nın yanına otururwhile, ya bana yeniden saldırabilir ya da tamamen yıkılırdı. Bu çok hoş olurdu ama değil mi? Odadaki tek sandalye, yana yatmıştı, tek tarafından sarı dolgu malzemesi fışkırmıştı. Ayakta durmayı tercih ettim.

Phillip bana baktı. Güneş gözlüğünü, atletinin önüne asmıştı. Ne düşündüğünü bilmemi istemiyormuş gibi gözleri açık ve dikkatliydi. Bronz kolu kadının omuzlarına, koruyucu bir şeklide sarılmıştı. Kendimi zorba gibi hissediyordum.

"Ona neden burada olduğumuzu söyledim. Ona senin Jack'a zarar vermeyeceğini anlattım."

"Tabut mu?" Gülümsedim. Kendimi tutamıyordum. Adam Kutudaki Jack'ti*.

"Evet," dedi Phillip. Bana sanki sırıtmam hoş değilmiş gibi baktı.

---

*) Kutudaki Jack: Kutuyu açınca içinden yayla fırlayıp açanı korkutan oyuncak.

Değildi, o yüzden kestim ama kendimi sıkmam gerekmişti.

Başımı iki yana salladım. Eğer kadın, vampirlerle düşüp kalkmak istiyorsa, bu onun bileceği bir şeydi. Polisi ilgilendirmezdi.

"Hadi, Rebecca. Anita bize yardım etmeye çalışıyor," dedi Phillip.

"Neden?" diye sordu.

İyi bir soruydu. Onu korkutup ağlatmıştım. Sorusuna cevap verdim. "Şehrin efendisi, reddedemeyeceğim bir teklif yaptı."

Bana bakıyordu, sanki aklına kazırmışçasına, yüzümü inceliyordu. "Sana inanmıyorum," dedi.

Omuz silktim. İşte doğruyu söyleyince böyle oluyordu, yalancı damgası yiyordunuz. Pek çok insan, muallakta bir doğruya inanmaktansa, iyi bir yalana inanmayı tercih ederdi. Aslında, inanmak isterlerdi.

"Hangi vampir, Cellat'ı tehdit edebilir?" diye sordu.

İç çektim. "Ben öcü değilim, Rebecca. Şehrin efendisiyle hiç karşılaştın mı?"

"Hayır."

"O zaman bana inanman lazım. Onu gördüğümde neredeyse altıma sıçıyordum. Aklı başında olan herkes öyle yapardı."

Hâlâ ikna olmamıştı ama konuşmaya başladı. İnce sesiyle polise anlattığı hikayenin aynısını anlattı. Yeni basılmış bozuk para kadar, işe yaramaz ve değersizdi.

"Rebecca, erkek arkadaşını öldüren adamı ya da şeyi yakalamaya çalışıyorum. Lütfen yardım et."

Phillip ona sarıldı. "Ona, bana anlattıklarını anlat."

Önce Phillip'e sonra bana baktı. Alt dudağını emip üst dişleriyle ısırdı. Derin, titreyen bir nefes çekti. "O gece bir garabet partisine gitmiştik."

Gözlerimi kırptım, mümkün olduğunca aklı başında konuşmaya çalışarak, "Garabetin, vampirlerden hoşlanan tipler olduğunu biliyorum. Garabet partisi, düşündüğüm şey mi?"

Başıyla onaylayan Phillip oldu. "Ben çok sık giderdim." Söylerken yüzüme bakmıyordu. "Bir vampire istediğin her şeyi yapabilirsin, o da sana yapabilir." Yüzüme bir baktı, sonra yine yere baktı. Belki gördüğünü beğenmemişti.

Bir tepki vermemeye çalışıyordum ama çok şansım yoktu. Garabet partisi, yüce Tanrım. Ama bu bir başlangıçtı. "Partide özel bir şey oldu mu?"

Gözlerini kıpti, boş bakıyordu, sanki anlamamıştı. Yeniden denedim. "Garabet partisinde olağan dışı bir şey oldu mu?" Şüphedeyseniz, kelimeleri değiştirmeniz gerekirdi.

Kucağına bakıp başıyla onayladı. Uzun siyah saçları, perde gibi yüzünü örttü.

"Maurice'in bildiğin düşmanları var mıydı?"

Rebecca başını kaldırmadan, başını iki yana salladı. Saçlarının arasından gözlerini gördüm, çalıların arasından bakan korkmuş bir tavşan gibiydi. Daha başka bir şeyler biliyor muydu, yoksa onu bitirmiş miydim? Eğer zorlarsam, kırılır, parçalanırdı ve belki o an bir ip ucu dökülürdü, belki de dökülmezdi. Beyaz elleri kucağında düğümlenmişti. Belli belirsiz titriyordu. Bilmeyi ne kadar istiyordum? O kadar da çok değil. Peşini bıraktım. Hümanist Anita Blake.

Ben oturma odasında beklerken Phillip, Rebecca'yı yatağına yatırdı. Bir kıkırdama ya da cazibesini kullandığına dair bir şey duymayı bekliyor gibiydim. Bir şey yoktu, sadece sessiz mırıltılar ve soğuk örtülerin sesi geliyordu. Yatak odasından, geri geldiğinde yüzü ciddi ve ağır başlıydı. Gözlüğünü takıp ışığı kapattı. Oda sıcak karanlıkla doldu. Fırın gibi karanlıkta hareket ettiğini duydum. Kotunun sürtünmesi ve botlarının sesi geliyordu. El yordamıyla kapı kolunu bulup açtım.

Soluk ışık içeriye girdi. Phillip, durmuş, bana bakıyordu, gözleri görünmüyordu. Vücudu rahattı ama yine de düşmanlığını hissediyordum. Artık arkadaş numarası yapmıyorduk.

Bir sebepten, bana mı, kendisine mi yoksa kadere mi kızıyordu, emin değildim. Hayatta Rebecca'nınki gibi bir yere gelince, birilerini suçlamak gerekiyordu.

"O ben olabilirdim," dedi.

Ona baktım. "Ama değilsin."

Kollarını iki yana açtı. "Ama olabilirdim."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ne diyebilirdim? Tanrı seni korusun mu? Phillip'in dünyasında, Tanrı'nın pek yeri olduğunu zannetmiyordum.

Phillip kapının arkamızdan iyice kapandığına emin olunca konuştu. "En azından ölen iki vampirin de garabet partilerine takıldığını biliyorum."

Karnım heyecandan kasıldı, bir hareketlenme hissettim. "Sence, diğer.... kurbanlar da garabet meraklısı olabilir mi?"

Omuz silkti. "Öğrenebilirim." Yüzü hâlâ bana kapalı ve tepkisizdi. Bir şey düğmesini kapatmıştı. Belki Rebecca Miles'ın küçük, zayıf elleriydi. Bana pek bir faydası olmadığını biliyordum.

Ona güvenebilir miydim? Bana doğruyu söyler miydi? Bu onu tehlikeye sokar mıydı? Cevap yoktu, sadece daha fazla soru vardı. Garabet partileri. Basit bir veri, canlı bir ip ucu. İyi bir hamle.

Yirmi Birinci Bölüm

Arabamda, havalandırmayı sonuna kadar açtım. Terim vücudumda soğudu, pelteleşti. Sıcaklık değişiminden başım ağrımaya başlamadan biraz kıstım.

Phillip benden olabildiğince uzağa oturmuştu. Emniyet kemerinin izin verdiği kadar, arkasını bana döndü, cama yaklaştı. Güneş gözlüğünün arkasındaki gözleri, dışarıya, uzaklara bakıyordu. Olan biten hakkında konuşmak istemiyordu. Nasıl da bilmiştim? Medyum Anita. Hayır, sadece, o kadar da aptal olmayan Anita.

Bütün vücudu içine kapanmıştı. Eğer bilmiyor olsaydım, kalbinin kırıldığını düşünürdüm. Ama biraz düşündüm de, belki de kırmıştım.

Kırılgan birisini çok zorlamıştım. Kendimi çok iyi hissetmiyordum ama onu dövüp bayıltabilirdim de. Ona fiziksel bir zarar vermemiştim. Nedense kendim bile buna inanmakta güçlük çekiyordum. Şimdi Phillip'le konuşmam gerekiyordu, bana bir ip ucu vermişti. Kelimenin tam anlamıyla önümüzü görebiliyorduk. Burada bırakamazdım.

"Phillip?" diye sordum.

Omuzları gerildi ama camdan dışarıya bakmaya devam etti.

"Phillip, bu garabet partileri hakkında bilgiye ihtiyacım var."

"Beni kulübe bırak."

"Suçlu Zevkler'e mi?" diye sordum. Çok hazır cevabımdır.

Biraz dönüp başıyla onayladı.

"Geri dönüp arabanı almayacak mısın?"

"Ben araba kullanmıyorum," dedi. "Beni ofisine Monica bıraktı."

"Şimdi de o bırakır mı?" Bir anda çok sinirlendim.

Dönüp ifadesiz yüzüyle bana baktı, gözlerini göremiyordum. "Neden ona bu kadar kızgınsın? O sadece seni kulübe getirdi."

Omuz silktim.

"Neden?" Sesi çok normal ve yorgun geliyordu.

Alaycı bir flört olsa cevap vermezdim ama cidden merak ediyordu. Ciddi insanlar istedikleri cevapları hak ederlerdi. "O bir insan ve diğer insanları, insan olmayanlara sattı," dedim.

"Ve bu Jean-Claude'un seni bizim kurtarıcımız olarak seçmesinden daha büyük bir suç, öyle mi?"

"O bir vampir. Vampirlerin ihanet etmesini rahatlıkla bekleyebilirsin."

"Sen bekleyebilirsin. Ben değil."

"Rebecca Miles ihanete uğramış birisine benziyordu."

Sarsıldı.

Harika, Anita, harika, etrafındaki herkesin duygularını istismar etmeye devam et. Ama söylediklerim doğruydu.

Yine cama doğru döndü. Rahatsız edici sessizliği benim doldurmam gerekiyordu. "Vampirler insan değil. Onların bağlılığı öncelikle kendi türlerine karşı. Bunu anlıyorum. Monica kendi türüne ihanet etti. Ayrıca bir arkadaşına ihanet etti. Bu affedilemez."

Bana bakmak için döndü. Keşke gözlerini görebilseydim.

"Yani eğer birisi senin arkadaşınsa, sen onun için her şeyi yapar mısın?"

Arabayı 70inci Doğu karayoluna doğru sürerken bunu düşünüyordum. Her şeyi? Bu büyük bir bedeldi. Neredeyse her şey? Evet, bu olabilirdi. "Neredeyse her şeyi" dedim.

"Yani bağlılık ve arkadaşlık senin için çok önemli?"

"Evet."

"Monica'nın bu iki şeye ihanet etmiş olması, senin gözünde vampirlerin yaptığı her şeyden daha büyük bir suç mu?"

Koltuğuma iyice yerleştim, konuşmanın gittiği yön pek hoşuma gitmemeye başlamıştı. Kişilik analizi konusunda pek başarılı değildim. Kim olduğumu ve ne yaptığımı biliyordum, bana yetiyordu. Her zaman değilse bile, çoğunlukla yetiyordu. "Her şeyden değil; bu kadar kesin konuşmaktan hoşlanmam. Ama kısaca söylememi istersen, evet, Monica'ya bu yüzden kızgınım."

Sanki beklediği cevap buymuş gibi, başıyla onayladı. "Biliyor musun, senden korkuyor?"

Gülümsedim, hoş bir gülümseme değildi bu. Dudaklarımın kenarlarının kötü bir tatmin ifadesiyle kıvrıldığını hissediyordum. "Umarım o küçük orospu her ânını korkudan terleyerek geçiriyordur."

"Geçiriyor," dedi. Sesi çok alçaktı.

Önce ona, sonra çabucak yola baktım. Monica'yı korkutmamdan pek hoşlanmadığı hissine kapılmıştım. Elbette bu onun derdiydi. Ben sonuçlarından çok memnundum.

Nehirkıyısı sapağına yaklaşıyorduk. Hâlâ soruma cevap vermemişti. Hatta; gayet güzel bir şekilde atlatmıştı. "Bana garabet partilerinden bahsedecek misin, Phillip?"

"Monica'yı gerçekten kalbini sökeceğim diye tehdit ettin mi?"

"Evet. Bana partiler hakkında bir şeyler anlatacak mısın, anlatmayacak mısın?"

"Bunu gerçekten yapar mısın? Kalbini sökmeyi yani."

"Sen benim sorma cevap ver, ben de seninkine veririm." Arabayı, Nehirkıyısı'nın dar tuğla yollarına döndürdüm, iki
 blok sonra Suçlu Zevkler'e varacaktık.

"Partilerin neye benzediğini sana anlattım. Son iki aydır gitmeyi bırakmıştım."

Ona yeniden baktım. Neden diye sormak istiyordum, sordum da. "Neden?"

"Lanet olsun, kişisel sorular soruyorsun, farkında mısın?"

"Öyle bir niyetim yoktu."

Soruma cevap vermeyeceğini zannediyordum ama verdi. "Etrafta dolaştırılmaktan bıkmıştım. Sonumun Rebecca gibi ya da daha kötü olmasını istemiyordum."

Daha kötü ne olabilir diye sormak istiyordum ama vazgeçtim. Zalim değil, ısrarcı olmak istiyordum. Gerçi çoğu zaman aradaki fark çok ince oluyordu. "Eğer bütün vampirlerin garabet partilerine gittiğini öğrenirsen, beni ara."

"Sonra ne olacak?" diye sordu.

"O zaman partilerden bir tanesine gitmem gerekir." Suçlu Zevkler'in önüne park ettim. Neon yanmıyordu, gecelerdeki canlı hâlinin sönük bir hayaleti gibiydi. Mekân kapalıya benziyordu.

"Öyle bir partiye gitmek istemezsin, Anita."

"Bir davayı çözmeye çalışıyorum, Phillip. Eğer başaramazsam, bir arkadaşım ölecek. Ve eğer başarısız olursam efendinizin bana neler yapabileceğinin bir kısmını gördüm. Çabuk bir ölüm, umacağım en iyi şey olabilir."

Titredi. "Tabii, tabii." Kemerini çözdü ve sanki üşüyormuş gibi elleriyle kollarını ovuşturdu. "Monica ile ilgili soruma cevap vermedin," dedi.

"Sen de bana partilerde neler olduğunu anlatmadın."

Önüne baktı. "Bu gece bir tane olacak. Eğer istiyorsan, seni götürürüm." Bana doğru döndü, elleri hâlâ kollarındaydı.

"Partiler her zaman başka bir yerde olur. Nerede olacağını öğrenirsem, sana nasıl ulaşacağım?"

"Telesekreterime mesaj bırak, evet numaram..." Çantamdan bir kartvizit çıkarttım ve arkasına ev numaramı yazdım. Kot ceketini arabanın arkasından aldı ve kartı cebine soktu. Kapıyı açtı ve sıcak hava, klimayla soğumuş arabanın içine ejderha ateşi gibi daldı.

Arabaya dayandı, bir eli arabanın üzerinde, ötekisi kapıya dayalıydı. "Şimdi soruma cevap ver. Monica vampir olarak geri dönmesin diye, gerçekten onun kalbini söker misin?"

Güneş gözlüğünün karanlığına bakıp cevap verdim, "Evet."

"Seni kızdırmamam gerektiğini bana hatırlat." Derin bir nefes aldı. "Bu gece yara izlerini gösteren bir şeyler giymen gerekecek. Eğer yoksa bir şeyler al." Biraz tereddüt etti. "Arkadaşlık ederken de, düşman olduğun kadar iyi misindir?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Ne diyebilirdim ki? "Beni düşmanın olarak istememelisin, Phillip. Arkadaşlığım çok daha iyidir."

"Evet, bahse girerim öyledir." Arabanın kapısını kapatıp kulübe yürüdü ve kapısını çaldı. Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Soluk birisinin kapıyı açtığını gördüm. Bir vampir olamazdı, değil mi? Daha fazlasını göremeden kapı kapandı. Vampirler gündüz dışarıda dolaşamazdı. Bu bir kuraldı. Ama dün geceye kadar vampirlerin uçamayacağını da zannediyordum. Bilgilerime pek güvenemiyordum artık.

Her kim ise Phillip'i bekliyordu. Yola çıktım. Neden onu en flörte yatkın halinde yollamışlardı? Beni baştan çıkarsın diye mi? Yoksa bu kadar kısa sürede yollayabilecekleri tek insan o muydu? Küçük kulüplerinin, Monica dışında, gündüz dolaşabilecek tek elemanı o olabilirdi? Monica'nın hakkında ne düşündüğüm belliydi. Her neyse, durum bana uyuyordu.

Phillip'in garabet partileri hakkında yalan söylediğini zannetmiyordum ama ben Phillip hakkında ne biliyordum? Suçlu Zevkler'de striptiz yapıyordu; bu iyi bir karakter referansı değildi. Bir vampirkeşti, ne güzel, ne güzel. Bunların hepsi, durumu güçleştirir miydi? Beni, Monica'nın yaptığı gibi, bir yere mi çekiyordu?

Bilmiyordum. Ve bilmek istiyordum. Cevapları bulabileceğim bir tek yer vardı. Mahalle'de, hoş karşılandığım tek yer. Ölü Dave'in yeri, çok güzel hamburgeri olan bir bardı. Sahibi, öldüğü için teşkilattan atılan eski bir polisti. Bir şekilde yardımcı olmak istiyordu ama eski iş ortaklarının ön yargısına çok gücenmişti. O yüzden o da benimle konuşuyordu. Ve ben de polisle konuşuyordum. Dave'i hâlâ polise kızgın tutan ama onun yardımcı olmasını sağlayan, hoş bir anlaşmaydı bu.

Beni de polisin gözünde, paha biçilmez yapıyordu. Sözleşmeli olduğum için, Bert de mutluydu.

Gündüz olduğu için, Ölü Dave tabutunun içindeydi ama Luther oralıkta olmalıydı. Luther gündüz müdürü ve barmendi. Mahalle'de yaşayıp sadece onlardan birisi için çalışmak dışında vampirlerle ilgisi olmayan nadir kişilerdendi. Hayat hiç kimse için mükemmel değildi.

Dave'in yerinden çok uzak olmayan bir yerde park yeri buldum. Gündüzleri Mahalle'de park yeri problemi yoktu. Nehirkıyısı, insanlar ve iş yerleriyle dolu olduğu zamanlarda, ne gündüz, ne gece, ne hafta sonu, hiçbir zaman park yeri bulunamazdı. Bu, yeni vampir yasalarının iyi yönlerinden bir tanesiydi ve de tabii turizmin.

St. Louis vampir izleyenler için önemli bir yerdi. Daha iyi olan tek yer New York'tu ama burada suç oranı daha düşüktü. New York'ta zamanında, vampirlerden oluşan bir yer altı örgütü bile kurulmuştu. Los Angeles'a kadar yayılmış, buraya da girmeye çalışmışlardı. İlk üyelerini Polis parçalara ayrılmış halde bulmuştu.

Bizim vampir topluğumuz, vampirlerin yol göstericisi olmakla övünürdü. Bir vampir çetesi tanıtım için kötü olurdu, o yüzden hemen çaresine bakmışlardı. Etkisini taktir etmiştim ama farklı şekilde yapmalarını dilerdim. Haftalarca, kabuslarımda, kanayan duvarlar ve yerde kendi başlarına yürüyen kopmuş kollar görmüştüm. Başlarını hiçbir zaman bulamamıştık.

Yirmi İkinci Bölüm

Ölü Dave'in yerinin vitrini, tamamen koyu renk cam ve ışıklı bira tabelalarından ibaretti. Geceleri ön cam, markalardan ibaret bir çeşit modern sanat çalışmasına benziyordu. Gündüzleri her şey sönüktü. Barlar da vampirler gibiydi; en iyi zamanları havanın karardığı zamandı. Gündüzleri yorgun, düşünceli görünürlerdi.

Havalandırma sonuna kadar açıktı, içerisi derin dondurucu gibiydi. Dışarıda sıcaktan eriyen vücudu dertüyordu. Bir süre kapının önünde bekleyip gözlerimin içerisinin alacakaranlığına alışmasını bekledim. Neden barlar, mağara ya da saklanma yerleri gibi, karanlık olurdu ki? Günü hangi saatinde gelirseniz gelin içerisi sigara kokardı, yılların kokusu, sanki koku hayaletleri gibi döşemelere işlemişti.

Takım elbiseli iki adam, kapıdan en uzak masada oturuyorlardı. Kahverengi dosyalarını masaya açmışlar, bir yandan da bir şeyler yiyorlardı. Onlar da benim gibi Cumartesi günü çalışıyorlardı, şey, belki benim gibi değil. Eminim kimse gırtlaklarını kesmekle tehdit etmemişti. Ama tabii yanılıyor da olabilirdim. Yine de bu hafta aldıkları en büyük tehdidin iş güvencelerini kaybetmek olduğuna bahse girerdim. Ah, eski güzel günler.

Barda oturan adam ise, uzun bir kadehle oynuyordu. Yüzü

şimdiden gevşemişti, hareketleri sanki bir şey dökmekten çekinir gibi yavaş ve dikkatliydi. Öğlen bir buçukta sarhoş olmuştu; bu onun için pek iyi değildi. Ama bu beni ilgilendirmezdi. Herkesi kurtaramazdım. Hatta böyle günlerde, hiç kimseyi kurtaramayacağımı düşünüyordum. Herkes önce kendini kurtarmalıydı, ancak o zaman başkaları da yardımcı olmaya başlayabilirdi. Ben bu felsefenin, silahlı çatışmada ya da bıçak dövüşünde işe yaramadığını fark etmiştim. Diğer hallerde çok işe yarıyordu.

Luther çok temiz beyaz bir havluyla bardakları temizliyordu. Bar taburesine tırmanmaya çalışırken bana baktı. Kalın dudaklarındaki sigarasını sallayarak, başıyla selam verdi. Luther iriydi, hayır, şişmandı. Başka bir tanımı yoktu ama sert bir şişmanlık, sanki bir çeşit kas gibi. Elleri büyük boğumlu ve neredeyse suratım kadar büyüktü. Tabii ki benim yüzüm küçüktü. Teni çok koyu renkti, mora yakın maun rengi gibi bir siyahtı. Bulanık kahverengi gözlerinin akları, sigara yüzünden sararmıştı. Luther'i dudakları arasında sigara olmadığı bir zaman gördüğümü hatırlamıyordum. Aşırı kiloluydu, durmadan sigara içiyordu ve beyazlaşmaya başlayan saçları, yaşının ellinin üzerinde olduğunu gösteriyordu ama onu hiç hastayken görmemiştim. İyi genleri olduğunu tahmin ediyordum.

"Ne istersin, Anita?" Sesi vücuduna uyuyordu, kalın ve derin.

"Her zamankinden."

Bana küçük bir bardakta portakal suyu verdi. Vitaminler. Votka portakalmış gibi yapıyor ve böylece benim ayık kalmaya olan düşkünlüğümün, barın adını kötüye çıkarmasını önlüyorduk. Etrafta bir yeşilaycı varken kim kafayı bulmak isterdi? Ya da içki içmeyeceksem niye bir bara gelip duruyordum?

Sahte votka-portakalımdan bir yudum aldım. "Biraz bilgiye ihtiyacım var," dedim.

"Fark ettim. Ne istiyorsun?"

"Phillip adında bir adam hakkında bilgiye ihtiyacım var. Suçlu Zevkler'de çalışıyor."

Tek kalın kaşı kalktı. "Vamp mı?"

Başımı iki yana salladım. "Vampirkeş."

Sigarasından derin bir nefes çekti, ucu kor gibi parladı. Si-
 garasının dumanın kibarca benden öteye üfledi. "Hakkında ne bilmek istiyorsun?"

"Güvenilir mi?"

Bana bir kalp atışı sürecek kadar baktı, sonra sırıttı. "Güvenilir mi? Lanet olsun, Anita, o bir keş. Ne çektiği önemli değil, uyuşturucu, içki, vampir, fark etmez. Hiçbir keş güvenilir değildir, bunu biliyorsun."

Başımla onayladım. Bunu biliyordum ama ne yapabilirdim? "Ona güvenmem gerek, Luther, elimdeki tek şey o."

"Lanet olsun, kızım, yanlış yerlerde dolaşıyorsun."

Gülümsedim. Luther bana kızım diyebilecek tek kişiydi. Bütün kadınlar 'kızım', bütün erkekler 'dostum'du. "Onun hakkında gerçekten kötü bir şeyler duydun mu, bilmek istiyorum," dedim.

"Neyin peşindesin?" diye sordu.

"Söyleyemem. Eğer söyleyebilecek olsaydım ya da sana bir faydası olacağını düşünseydim söylerdim."

Beni bir süre inceledi, sigarasının külü tezgahın üzerine döküldü. Temiz havlusuyla hiç düşünmeden, külleri temizledi. "Pekâlâ, Anita, bu seferlik hayır deme hakkını kazandın ama bir dahaki sefere paylaşacak bir şeylerin olsa iyi olur."

Gülümsedim. "Söz veriyorum."

Başını iki yana salladı ve her zaman barın arkasında bulundurduğu paketinden yeni bir sigara çıkarttı. Bitmek üzere olan sigarasından son bir nefes alıp yeni sigarayı dudakları arasına götürdü, eski sigarasını, ağzındaki sigaranın ucuna dayayıp derin bir nefes çekti. Kâğıtla tütün tutuştu ve turuncu bir ateşle parladı. Bitmiş sigarasını, yanında oyuncak ayı gibi taşıdığı neredeyse dolmuş küllüğünde söndürdü.

"Kulüpte bir garabet dansçı olduğunu biliyorum. Partilerde

dolaşıyor ve birkaç vampirin gözünde çok popüler." Omuz silkti, sanki bir dağ hıçkırmıştı. "Bir keş olduğu ve partilerde takıldığı dışında söyleyeceğim başka bir şey yok. Ama Anita, bu yeterince kötü. Uzak durulması gereken bir adam."

"Yapabilirsem, dururum." Omuz silkme sırası bendeydi. "Hakkında başka bir şey duymadın, değil mi?"

Sigarasını içerken bir süre düşündü. "Hayır, hiçbir şey duymadım. Mahalledeki büyük oyunculardan değil. Profesyonel bir kurban. Burada çoğunlukla avcılardan bahsedilir, koyunlardan değil." Yüzünü buruşturdu. "Bir dakika, bir şeyler var." Bir süre, dikkatlice düşündü ve dişlerini göstererek gülümsedi. "Evet, bir avcı hakkında bazı haberlerim var. Maskeli bir vampir, kendisine Valentine diyor. İşte o Phillip'i ilk götüren bendim diye övünüyordu."

"Yani," dedim.

"Keşken değil, kızım, ilk defa. Valentine, elemanı çocukken götürdüğünü, hem de iyi iş gördüğünü, iddia ediyor. Söylediğini göre Phillip'in o kadar hoşuna gitmiş ki, dayanamayıp bu işe başlamış."

"Yüce tanrım." Valentine'i, gördüğüm kabuslarımı, bana yaptıklarını hatırladım. Bunları küçük bir çocukken yaşamak nasıl bir şeydi? Bana neler yapardı?

"Valentine'i tanıyor musun?"

Başımla onayladım. "Evet. Ona saldırdığında Phillip'in kaç yaşında olduğunu söyledi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır ama söylentiye göre, eğer intikam değilse, on iki yaş Valentine için çok yaşlıymış. Eğer şehrin efendisi onu kontrol etmezse, çok daha tehlikeli olurmuş."

"Tehlikeli olduğu konusunda tatlı kıçını bile bahse koyabilirsin."

"Onu tanıyorsun." Bu bir soru değildi.

Luther'e baktım. "Valentine'in gündüzleri nerede uyuduğunu bilmem gerek."

"Bu hiçbir şeye karşılık, iki bilgi eder. Daha fazlasını hiç zannetmiyorum."

"Bir maske takıyor çünkü iki yıl önce suratını Kutsal Su ile da-
158 ğıttım. Geçen geçeye kadar ölü olduğunu zannediyordum ve o da beni öyle zannediyordu. Fırsat bulduğu anda beni öldürecek."

"Sen öldürülmesi çok zor birisisin, Anita."

"Her şeyin bir ilki vardır, Luther ve bir defa yeterli olur."

"Bunu duymuştum." Zaten temiz olan bardakları, temizlemeye başlamıştı. "Bilmiyorum. Eğer vampirlerin gündüz sığındıkları yerleri söylediğimiz duyulursa bu bizim için hiç hoş olmaz. Burayı, biz içindeyken, yakarlar."

"Haklısın, sormaya hakkım yoktu." Ama bar taburesinde oturmuş ona bakıyordum. Bana istediğimi vereceğini ümit ediyordum. Benim için hayatını riske at, eski dostum, hadi. Ben de aynı şeyi senin için yapardım. Elbette.

"Eğer bilgiyi onu öldürmek için kullanmayacağına söz verirsen, sana söylerim," dedi Luther.

"Bu bir yalan olur."

"Onu öldürmek için emrin var mı?"

"Yok ama alabilirim."

"Peki, emri bekler misin?"

"Mahkeme emri olmadan bir vampir öldürmek yasalara aykırıdır," dedim.

Bana baktı. "Sorun o değil. Silahını kapıp öldüğüne emin olmak için bakmaya gider misin?"

"Belki."

Başın iki yana salladı. "Günün birinde başını derde sokacaksın, kızım. Cinayet büyük bir bela."

Omuz silktim. "Boğazımın parçalanmasından iyidir."

Gözlerini kırptı. "Bak, şimdi." Ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi o yüzden büyük elleriyle bardakları temizlemeye devam etti. "Dave'e sorman lazım. O onay verirse, bilgi senindir."

Portakal suyumu bitirip parasını ödedim. İşleri olması ge-

rektiği gibi yürütmek için, bolca bahşiş bıraktım. Dave asla bana polisle bağlantım yüzünden yardım ettiğini kabul etmezdi, bu yüzden belli miktarda paranın, verilen bilgiyi karşılamasa da, el değiştirmesi gerekiyordu. "Sağ ol, Luther."

"Etrafta, dün gece, şehrin efendisiyle buluştuğun konuşuluyor. Doğru mu?"

"Bunu olay olduktan önce mi yoksa sonra mı duydunuz?"

Alınmış gibi baktı. "Anita, biliyor olsaydık bunu sana karşılıksız söylerdik."

Başımla onayladım. "Kusura bakma, Luther, son birkaç gece çok zor geçti."

"Bahse girerim. Yani söylenenler doğru?"

Ne diyebilirdim? Ret mi etseydim? Görünüşe göre pek çok kişi biliyordu. Galiba artık ölülere bile sır veremiyordunuz. "Belki." Aslında evet de diyebilirdim çünkü hayır dememiştim. Luther oyunumu anladı ve başıyla onayladı. "Senden ne istiyorlardı?"

"Söyleyemem."

"Hmmm... eh. Pekâlâ, Anita, çok dikkatli ol, tamam mı? Güvenebileceğin kişilerin yardımına ihtiyacın olabilir."

Güven mi? Önemli olan güven eksikliği değildi. "Bu işten çıkmanın iki yolu olabilir, Luther. Benim seçimim ölüm olacak gibi. Çabuk bir ölüm en iyisi ama işler kötüye giderse, bir seçme şansım olacağını zannetmiyorum. Bu işe hangi arkadaşımı karıştırmak isteyebilirim ki?"

Yuvarlak, kara yüzü bana bakıyordu. "Bir cevabım yok, kızım. Keşke olsaydı."

"Benim de."

Telefon çaldı. Luther cevap verdi. Bana bakıp uzun kordonlu ahizeyi bana uzattı. "Sana," dedi.

Ahizeyi kulağıma götürdüm, "Evet."

"Benim, Ronnie." Sesinden Noel sabahındaki bir çocuk gibi heyecanlı olduğu belliydi.

Midem kasıldı. "Bir şey mi buldun?"

"Vampirlere Karşı İnsanlar'da bir söylenti var. Vampirleri dünya üzerinden silmek için bir infaz ekibi kurulmuş."

"Bir delilin var mı ya da şahidin?"

"Henüz yok."

Kendimi tutamadan, iç çektim.

"Hadi, Anita, bu iyi bir haber."

Ahizeyi elimle kapatıp fısıldadım. "Şehrin efendisine, VKİ hakkında söylentilerle gidemem. Vampirler onları paramparça eder. Pek çok masum insan ölür ve biz VKİ'nin cinayetlerin arkasında olduğundan bile emin değiliz."

"Tamam, tamam," dedi Ronnie. "Yarın daha kesin bir şeyler elde ederim, söz veriyorum. Rüşvetle, tehditle, bilgiyi elde ederim."

"Sağ ol, Ronnie."

"Arkadaşlar ne içindir? Ayrıca, fazla mesai ve rüşvetler Bert'in kasasından çıkacak. Parasından ayrılırken, yüzünde beliren ifadeyi çok seviyorum."

Telefona sırıttım. "Ben de."

"Bu gece ne yapacaksın?"

"Bir partiye gidiyorum."

"Ne?"

Olabildiğince, kısa bir şekilde açıklamaya çalıştım. Uzun bir sessizlikten sonra. "Bu çok ürkütücü," dedi.

Ona hak verdim. "Sen kendi tarafından çalış, ben de buradan. Belki ortada buluşuruz."

"Düşüncesi bile hoş." Sesi çok ilgili, neredeyse kızgın geliyordu.

"Ne oldu?"

"Oraya yalnız gidiyorsun değil mi?" diye sordu.

"Sen de yalnızsın," dedim.

"Ama ben vampirler ve garabetlerle çevrili değilim."

"Eğer VKİ merkezindeysen, bunu tartışabiliriz."

"Şirin olmaya çalışma. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, Ronnie. Ne demek istediğini biliyorum. Kendini idare edebilen tek arkadaşım sensin." Omuz silkip onun beni göremeyeceğini hatırladım. "Başka kim olsa Catherine gibi olurdu. Kurtlar arasında kuzu ve bunu sen de biliyorsun."

"Ya öteki animatörler?"

"Kim? Jamison mu, o vampirlerin çok şirin olduğunu düşünüyor. Bert çok iyi konuşuyor ama o güzel beyaz kıçını tehlikeye atmaz. Charles iyi bir ceset diriltici ama çok narin ve dört yaşında bir çocuğu var. Manny artık vampir avlamıyor. Son avından sonra, toparlanana kadar dört ay hastanede kaldı."

"Yanlış hatırlamıyorsam, sen de aynı hastanedeydin," dedi.

"Kırık bir kol ve parçalanmış bir köprücük kemiği, en kötü yaralarımdı, Ronnie. Manny neredeyse ölüyordu. Ayrıca, bir eşi ve dört çocuğu var."

Manny, beni eğiten animatördü. Bana ölüleri nasıl diriltecegimi ve vampirleri nasıl öldüreceğimi öğretmişti. Ama açıkçası ben Manny'nin öğretisini geliştirmiştim. O muhafazakar, kazık-sarımsak tarzı bir avcıydı. Silah taşırdı ama destek olarak, ana silah olarak değil. Eğer modern teknoloji bana vampiri, kolundan tutup kalbine kazık saplamaya çalışmaktansa, uzaktan indirme imkânı veriyorsa, hey, neden kullanmayayım?

İki yıl önce Rosita, Manny'nin karısı, bana gelip kocasının hayatını tehlikeye atmamam için yalvarmıştı. Elli iki yıllık bir ömrün vampir avlamak için çok fazla olduğunu söylemişti. Manny'e bir şey olursa, o ve çocukları ne yapardı? Sanki en sevdiği çocuğu, sokak serserileri tarafından yoldan çıkartılmış bir anne gibi, bütün suçu bana yüklemişti. Bana, Manny'i bir daha vampir avlamaya götürmeyeceğime dair Tanrı huzurunda yemin ettirmişti. Eğer ağlamasaydı, direnir ve yapmazdım. Ama lanet olası göz yaşlarını kavgada kullanmak hiç adil değildi. Birden onların ağlamayı kesmesini isterdiniz, canlarının yanmamasını ya da sizin kendinizi dünyanın en kötü insanı

gibi hissettirmeyi durdurmalarını isterdiniz ya da artık göz yaşlarını her ne durdurabiliyorsa onu yapmalarını.

Ronnie, telefonun diğer ucunda sessizdi. "Tamam ama dikkatli ol."

"Düğün gecesindeki bir bakire gibi."

Güldü. "Sen yola gelmezsin."

"Herkes öyle diyor," dedim.

"Arkanı kolla."

"Sen de."

"Tamam." Kapattı. Elimdeki telefondan hat sesi geliyordu.

"İyi haber mi?" diye sordu Luther.

"Evet." Vampirlere Karşı İnsanlar bir infaz ekibi kurmuştu, belki. Ama önceden bulduklarımdan daha iyiydi, belki. Bakın çocuklar, kollarımda hiçbir şey yok, ceplerimde de yok, ne yaptığım konusunda da en ufak bir fikrim de yok. Sadece ortalıkta aptal gibi dolaşıp iki başvampiri öldüren katilleri arıyordum. Eğer doğru yoldaysam, yakında dikkatleri üzerime çekecektim. Bu birilerinin beni öldürmeye çalışacağı anlamına geliyordu. Bu çok eğlenceli değil mi?

Silahlarımı gizleyip vampir yara izlerimi gösterecek kıyafetlere ihtiyacım vardı. Bir araya getirmesi kolay bir kombinasyon değildi.

Öğlenden sonramı alış veriş yaparak geçirmeliydim. Alış verişten nefret ederdim. Hayatın zorunlu kötülüklerinden birisi olarak değerlendirirdim, Brüksel lahanası ya da yüksek topuklu ayakkabılar gibi. Tabii ki, vampirler tarafından tehdit edilmekten iyiydi. Fakat durun; şimdi alış verişe gidip gece de vampirler tarafından tehdit edilecektim. Cumartesi gecesi için ne hoş bir program.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Diğer elimle silahıma rahat uzanabilmek için bütün küçük paketleri tek büyük bir pakete koydurttum. İki elinizdeki paketlerle uğraşırken ne kadar hoş bir hedef olacağınızı tahmin bile edemezdiniz. Poşetleri yere bırak -eğer bir tanesinin sapı bileğinize dolanmazsa- silaha uzan, çök, nişan al, ateş et. Bütün bunları yapıncaya kadar kötü adamlar size iki el ateş etmiş, ıslık çalarak uzaklaşıyor olurdu.

Bütün öğleden sonra gözlerim açık, paranoyak bir şekilde dolaşmıştım. Takip ediliyor muydum? Oradaki adam bana çok mu dikkatli bakmıştı? Şu kadın boynuna eşarbı, ısırık izleri olduğu için mi dolamıştı?

Arabaya vardığımda, boynum ve omuzlarım tutulmuştu. Bütün öğleden sonra gördüğüm en korkunç şey elbise fiyatlarıydı.

Arabama vardığımda dünya hâlâ parlak mavi ve çok sıcaktı. Alış veriş merkezlerinde zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordunuz. O havalandırmalı, çevre kontrollü, özel dünyada hiçbir şey size ulaşamazdı. Orası alış veriş müptelalarının Disneyland'ıydı.

Paketlerimi bagaja koyup göğün kararışını seyrettim. Korkunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum, midenizdeki, kurşun bir balon gibiydi. Hoş, sessiz bir sıkıntı.

Omuzlarımı rahatlamaları için hareket ettirdim. Boynumu kıtırdattım. Daha iyi gibiydi ama hâlâ ağrıyordu. Biraz aspirine ihtiyacım vardı. Alış veriş merkezinde neredeyse hiç ye-

mediğim bir şeyi yemiştim. Kokusunu alır almaz ona doğru sanki kıtlıktan çıkmış gibi koşmuştum.

Pizzanın tadı, üzerine sahte domates sosu sürülmüş karton gibiydi. Peyniri lastik gibi ve tatsızdı. Nefis alış veriş merkezi yemekleri. Açıkçası ben çubukta mısır ve Mrs. Field'in kurabiyelerini tercih ederdim.

Bir dilim peynirli pizza almıştım, peynirli severdim; ama dilimde diğer her şeyden de vardı. Mantar ve yeşil biberden nefret ederdim. Sosisin yeri ise pizza değil kahvaltı tabağıydı. Hangisi beni daha çok rahatsız etmişti bilmiyordum; böyle bir şeyi sipariş etmiş olmam mı, yoksa ne yediğimi, yarısını bitirmişken fark etmem miydi? Neden? Cevapsız bir soru daha. Bu durum beni niye bu kadar korkutmuştu?

Komşum Bayan Pringle, köpeğini apartmanımızın önünde bir ileri, bir geri gezdiriyordu. Arabayı park edip ağzına kadar dolu paketi bagajdan çıkarttım.

Bayan Pringle altmış yaşın üzerindeydi ve boyu neredeyse bir seksendi, yaşı gereği çok incelmişti. Solmuş mavi gözleri, gümüş çerçeveli gözlüğü arkasından merakla bakıyordu. Bir Rus finosu olan köpeği Sütlaç, kedi ayakları olan bir aslandişi çiçeğine benziyordu.

Bayan Pringle bana el salladı, yakalanmıştım. Gülümsedim ve onlara doğru yürüdüm. Custard, sanki bacaklarında yaylar varmış gibi üzerine sıçamaya başladı. Yaylı bir oyuncak gibiydi. Devamlı ısrarcı ve mutlu bir şekilde havlıyordu.

Custard onu sevmediğimi biliyordu ve küçük köpek beyniyle beni etkilemeye çalışıyordu. Ya da beni neyin rahatsız ettiğini biliyordu, her neyse.

"Anita, seni haylaz kız, neden bir vurgunun olduğunu söylemedin."

Şaşırdım. "Vurgunum mu?"

"Erkek arkadaş," dedi.

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ne diyorsunuz?"

"İstersen gizlemeye çalışabilirsin ama genç bir bayan dairesinin anahtarlarını bir adama veriyorsa, bunun bir anlamı olmalı."

O kurşun balon birkaç santim yükseldi. "Bugün birisinin daireme girdiğini mi gördünüz?" Sesimi ve yüzümün sıradan görünmesi için çabaladım.

"Evet, o hoş ve genç arkadaşın. Çok yakışıklı."

Nasıl birisi olduğunu sormak isterdim. Ama dairemin anahtarlarına sahip erkek arkadaşımsa onu tanıyor olmam gerekirdi. Çok yakışıklı... Phillip olabilir miydi? Ama neden? "Ne zaman geldi?"

"Oh, öğleden sonra iki civarında. Ben Custard'ı gezmeye çıkartırken o da yeni geliyordu."

"Çıktığını gördünüz mü?"

Bana çok dikkatli baktı. "Hayır. Anita yoksa evinde olmaması mı gerekiyordu? Bir hırsızın kaçıp gitmesini mi seyrettim?"

"Hayır." Gülümsemeyi, hatta biraz olsun gülmeyi başardım. "Onu bugün beklemiyordum, o kadar. Eğer birilerini daireme girerken görürseniz, bırakın girsinler. Önümüzdeki bir iki gün arkadaşlarım gelip gidebilir."

Gözlerini kıstı; zarif kemikli elleri hareketsizdi. Sütlaç bile çimenlere oturmuş, bana dilini sallıyordu. "Anita Blake," dedi ve sesinden, emekli öğretmen olduğunu hatırladım, "neyin peşindesin?"

"Önemli bir şey değil. Sadece daha önce anahtarlarımı bir erkeğe vermemiştim ve durumdan pek rahat değilim. Biraz gerginim." Ona mümkün olduğu kadar masum gözlerle bakmaya çalıştım. Gözlerimi kırpıştırmamak için kendimi zor tuttum, geri kalan her şey iyi gidiyordu.

Kollarını karnı üzerinde kavuşturdu. Bana inandığını zannetmiyordum. "Eğer bu genç seni rahat ettiremiyorsa, doğru kişi değil demektir. Öyle olsaydı, gergin olmazdın."

Kendimi rahatlamış hissettim. İnanmıştı. "Sanırım haklısınız. Tavsiyeniz için teşekkür ederim. Sanırım uyacağım." Kendimi iyi hissediyordum, Sütlaç'ın tüylü başını okşadım.

Uzaklaşırken, Bayan Pringle'ın, "Hadi, Sütlaç, işin bitir de yukarıya çıkalım," dediğini duydum.

Aynı günde ikinci defa evime birileri habersiz girmiş olabilirdi. Sessiz koridorda yürürken silahımı çıkarttım. Bir kapı açıldı. Bir adam ve iki çocuğu çıktı. Silahı ve elimi, paketin içine soktum. Bir şeyler arıyormuş gibi yapıyordum. Ayak seslerinin merdivenlerden aşağıya inişini dinledim.

Elimde silahla burada duramazdım. Birileri polisi arayabilirdi. Herkes işinden evine dönmüş, akşam yemeğini yiyor, gazetesini okuyor, çocuklarıyla oynuyordu. Amerika'nın banliyöleri uyanık ve tetikteydi. Aralarında elinizde silahla dolaşamazdınız.

Paketi, sol elimle önümde taşıyordum, silah sağ elimde paketin içindeydi. En kötü şartla paketin içinden ateş edecektim. Kapıma yaklaşıp anahtarlarımı çantamdan çıkarttım. Paketi duvara dayayıp silahı sol elime geçirdim. Sol elimle de ateş edebilirdim ama o kadar iyi değildim ama şu an idare etmesi gerekiyordu. Silahı, kasıklarıma paralel tutup öteki taraftan birsinin gelip onu görmemesini ümit ettim. Kapının önüne diz çöktüm, anahtarlar sağ elimdeydi. Ses çıkartmıyorlardı. Hızlı öğreniyordum.

Silahı göğüs hizamda tutup anahtarları yerleştirdim. Kilit öttü. Kasılıp silahların ateşlenmesini, içerden gelecek sesleri ya da herhangi bir şeyi bekledim. Hiçbir şey olmadı. Anahtarları cebime atıp silahı sağ elime aldım. Sadece elim ve kolum kapının önünde kalacak şekilde kapının kolunu çevirdim ve hızla ittim.

Kapı hızla açılıp duvara çarptı, içeride kimse yoktu. Kapıya ateş de edilmiyordu. İçeride ses yoktu.

Kapı pervazı hizasında eğilip silahım önde içeriye baktım. İçeride kimse yoktu. Sandalye hâlâ kapının önündeydi ama bu sefer boştu. Neredeyse Edward'ı görmeyi bekliyordum.

Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu. Bir karar vermek zorundaydım. Gözlerimi ya da silahımı dairemin içinden ayırmadan, sol elimle paketime uzandım. Paketi önümde tutarak, içeri girdim, ayağımla kapıyı kapattım. Hâlâ çömelmiş vaziyetteydim.

Akvaryumun ısıtıcısı çalıştı, sonra dönmeye başladı, ben de sıçradım. Omurgamdan ter sızıyordu. Cesur vampir avcısı. Eğer şimdi beni görselerdi. Dairem boş gibiydi. Benden başka kimse yoktu ama yine de dolapların ve yatakların altını araştırdım. Kapıları tekmeleyip duvarlara yaslanarak Kirli Harrycilik oynuyordum. Kendimi aptal gibi hissediyordum ama dairemi boş zannedip rahatlamışken, üzerime birisi atlasaydı daha aptal hissederdim.

Mutfak masası üzerinde, bir çifte ve iki kutu fişek vardı. Altına küçük bir not kağıdı iliştirilmişti. Düzgün, siyah harfler, "Anita, yirmi dört saatin var," diyordu.

Nota bakıp yeniden okudum. Edward buradaymış. Sanırım bir dakika nefes almadım. Komşumu Edward'la konuşurken hayal ediyordum. Eğer Bayan Pringle, söylediği yalana tepki verseydi, korku belirtisi gösterseydi, onu öldürür müydü?

Bilmiyordum. Bilmiyordum işte, lanet olsun! Salgın hastalık gibiydim. Etrafımdaki herkes tehlikedeydi ama ne yapabilirdim ki?

Tereddütteysen, derin bir nefes al ve devam et. Bu, yıllardır yaşadığım bir felsefeydi. Daha kötülerini de duymuştum, gerçekten.

Not Edward'dandı. Nikolaos'un gündüzleri geçirdiği yeri söylemem için geri gelmesine yirmi dört saatim kaldığını

söylüyordu. Eğer ona söylemezsem, onu öldürmem gerekecekti. Bunu yapabileceğimi zannetmiyordum.

Ronnie'ye profesyonel olduğumuzu söylemiştim ama eğer
 Edward profesyonelse, ben de, Ronnie de amatördük.

Çok derin bir iç çektim. Parti için hazırlanmahydım. Edward'ı dert edecek kadar çok zamanım yoktu. Bu gece başka dertlerim vardı.

Telesekreterimde mesaj vardı, ben de düğmesine bastım. Önce Ronnie'nin sesi, bana VKİ ile ilgili önceden anlattıkların anlattı. Görünüşe göre beni Dave'in Barından aramadan önce burayı denemişti. Ardından bu geldi: "Anita, benim Phillip. Partinin yerini öğrendim. Altı buçukta beni Suçlu Zevkler'in önünden al. Görüşürüz."

Makine durup geri sardı, sonra sustu. Hazırlanıp oraya gitmek için iki saatim vardı. Yeterliydi. Ortalama makyaj sürem on beş dakikaydı. Saçlarımı daha kısa sürede hazırlardım, tek yaptığım, biraz fırçalamaktı. Çok çabuk hazırlamrdım.

Çok fazla makyaj yapmazdım, yaptığım zaman da, her zaman çok yapmacık olduğumu hissederdim. Ama hep iltifatlar alırdım: "Niye daha sık rimel kullanmıyorsun? Gözlerinin rengini ortaya çıkartıyor." Ya da benim favorim şuydu: "Makyajla çok daha iyi görünüyorsun." Bütün bu söylenenler, makyajsız, evde kalmış hanımlar çiftliğine aday olduğumu ima ediyordu.

Hiçbir zaman kullanmayacağım makyaj malzemesi, fondötendi. Hiç kimse yüzümü pasta gibi kaplattıramazdı. Bir şişe şeffaf ojem vardı ama tırnaklarım için değil, külotlu çoraplarım içindi. Eğer bir çiftini bir gün boyunca kaçırmadan giyebilirsem, o gün iyi geçmiş demekti.

Yatak odamdaki boy aynası önünde durdum. Üstümün ince tek bir askısı vardı ve arkaya uzanmıyordu. Ensemde, küçük bir fiyonk ile bağlanmıştı. Fiyonk olmasa daha iyi olurmuş ama onun dışında güzel görünüyordu. Üstüm, siyah

eteğimin içine giriyor, parçası olmayan bütün bir elbise gibi görünüyordu. Etek boldu ve ben hareket edince dalgalanıyordu. Cepleri vardı.

Ceplerdeki baldır kılıfları içine iki gümüş bıçak yerleştirmiştim. Tek yapacağım ellerimi cebime sokup silahlarımı tutarak geri çıkartmak olacaktı. Hoş. Baldır kılıfı taşırken terlemek acayip bir histi. Tabancalarımı nereye saklayacağımı bilemiyordum. Televizyonda kaç kere, kasıklarındaki kılıfta tabanca taşıyan kadın gördüğünüz umurumda değildi, lanet olasıca şey çok acayipti. Islak bez bağlanmış ördek gibi yürürdünüz.

İnce çorap ve yüksek topuklu saten ayakkabılar kıyafetimi tamamlıyordu. Ayakkabılar ve silahlar benimdi, öteki her şey yeni alınmıştı.

Yeni aldığım başka bir şeyse, küçük şirin bir siyah çantaydı; omuza asmak için ince bir askısı vardı, böylece ellerim açıkta aklıyordu. Daha küçük silahım olan Firestar'ı içine tıkmıştım. Biliyordum, biliyordum, onu çıkartana kadar kötü adamlar etimi çiğniyor olurlardı ama hiç olmamasından daha iyiydi.

Gümüş haçımı taktım, siyah elbisemin üzerinde güzel duruyordu. Maalesef vampirlerin beni partiye boynumda kutsanmış bir haçla alacağını hiç zannetmiyordum. Neyse, çifte ve fişekleri arabada bırakırdım.

Edward masanın yanına düzün bir şekilde bir kutu bırakmıştı. Her halde silahı onun içinde getirmişti. Acaba Bayan Pringle'a ne demişti, bir hediye olduğunu mu?

Edward, yirmi dört saat demişti ama ne zamandan itibaren yirmi dört saat? Sabah şafakla birlikte buraya bana işkence etmeye gelir miydi? Hayır, Edward sabahları seven birisine benzemiyordu. En azından öğlene kadar rahatım, muhtemelen.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Suçlu Zevkler'in önündeki park edilmeyen yere yanaştım. Phillip kolları yanında, binaya dayanmıştı. Siyah deri pantolon giymişti. Bu sıcakta deri giymenin düşüncesi bile vücudumu ısıttı. Bütün yara izlerini ve bronz tenini gösteren, ağ bir tişört giymişti. Deriden mi, yoksa ağ tişörtten miydi, bilmiyorum ama aklıma 'bayağı' kelimesi geldi. Flörtten, iş bitiriciye kayan ince çizgiyi geçmişti.

On iki yaşındaki halini gözümün önüne getirmeye çalıştım ama yapamadım. Ona her ne yapıldıysa bile, artık kendisi olmuştu ve artık benim onunla uğraşmam gerekiyordu. Zavallı talihsizlere acıyabilme lüksüne sahip psikologlardan değildim. Acıma duygusu sizi öldürtebilirdi. Daha tehlikeli olan tek duygu, körlemesine nefret ya da belki de aşktı.

Duvardan uzaklaştı ve arabaya yürüdü. Kapının kilidini açtım, o da bindi. Deri, pahalı losyon ve çok hafif ter kokuyordu.

Yola koyuldum. "Çok agresif bir kıyafet seçmişsin, Phillip."

Dönüp bana baktı, yüzü hareketsizdi, gözleri önceden giydiği güneş gözlüğünün arkasında gizliydi. Koltuğa yayıldı, bir dizini büküp kapıya dayadı, öteki bacağını açıp dizini kol-

tuğun altına kıvırdı. "Batıya 70inci karayoluna çık." Sesi sert, neredeyse hırıltılıydı.

Bir erkekle yalnız kaldığımızda, ikinizin de durumu fark ettiği bir an vardır. Yalnız ve beraber, bu durum, her zaman ihtimalleri de beraberinde getirirdi. İki taraf birbirinin farkına neredeyse rahatsız edici şekilde varırdı. Bu, beraber bulunduğunuz adama göre her türlü garipliğe, sekse ya da korkuya dönüşebilirdi.

Şey, seks yapmayacağımız kesindi, bunu kayda geçirebilirdik. Phillip'e yan gözle baktım. Hâlâ bana bakıyordu, dudakları hafif açıktı. Güneş gözlüğünü çıkarttı. Gözleri çok kahverengi ve çok yakındılar. Neler oluyordu?

Otobana çıkmıştık, hızlıydık. Onu boş vermeye çalışıp yola ve etrafımdaki arabalara konsantre oldum. Ama bakışlarının tenimin üzerindeki ağırlığını, neredeyse sıcaklığını hissediyordum.

Koltuğundan, bana doğru kaydı. Döşemeye sürten derinin sesini duyuyordum. Sıcak, hayvansı bir sesti bu. Kolunu omzuma doladı, göğsü bana değiyordu.

"Ne yaptığını zannediyorsun, Phillip."

"Ne oldu?" Boynumda nefesini hissettim. "Senin için yeterince agresif değil miyim?"

Kendimi tutamayıp güldüm.Yanımda kasıldı. "Seni kırmak istemedim, Phillip. Sadece seni bu gece, deri ve ağlar içinde görmeyi beklemiyordum."

Yakın durmaya devam etti, sesi hâlâ garip ve sertti. "Senin hoşuna ne gider?"

Dönüp ona baktım, çok yakındı. Birden, beş santim mesafeden gözlerinin içine bakıyordum. Yakınlığı içimden elektrik şoku gibi geçti. Yola geri baktım. "Kendi tarafına geç, Phillip."

"Seni ne tahrik..." kulağıma fısıldıyordu, "eder?"

Artık sıkılmıştım. "Valentine sana ilk saldırdığında kaç yaşındaydın?"

Bütün vücudu kasıldı ve benden uzağa kaçtı. "Tanrı cezanı versin." Her kelimesini istekle söylemişti.

"Seninle bir anlaşma yapalım, Phillip. Sen benim soruma
 cevap verme, ben de seninkine."

Sesi kesik kesik ve nefessizdi. "Valentine'i ne zaman gördün? Bu gece o da gelecek mi? Bana onun gelmeyeceğine dair söz vermişlerdi." Sesi panik içindeydi. Hiç bu kadar çabuk gelen bir korku görmemiştim.

Phillip'i korkmuşken görmek istemiyordum. Onun için üzülmeye başlayabilirdim, bunu kaldıramazdım. Anita Blake, çivi kadar sertti, kendinden emindi, ağlayan erkeklerden etkilenmezdi. Elbette. "Valentine ile senin hakkında konuşmadım, yemin ederim."

"O zaman nasıl..." Durdu, ona baktım. Güneş gözlüğünü geri taktı. Çok kırılgandı. İmajı sarsılmıştı.

Buna dayanamıyordum. "Sana ne yaptığını nasıl mı öğrendiğim?"

Başıyla onayladı.

"Geçmişini öğrenmek için biraz harcama yaptım. Elime o geldi. Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmem gerekiyordu."

"Güveniyor musun?"

"Henüz bilmiyorum," dedim.

Birkaç derin nefes aldı. İlk ikisi titrekti ama gittikçe daha düzgünleşti, sonunda kontrol altına almıştı, şimdilik. Rebecca Miles'ı ve onun küçük, zayıf ellerini düşündüm.

"Bana güvenebilirsin, Anita! Sana ihanet etmem." Sesi kaybolmuş gibi geliyordu, sanki hayallerini elinden alınmış bir çocuk gibiydi.

O kaybolmuş çocuğun üzerine basıp geçemezdim. Ama o vampirlerin istediği her şeyi yapardı, bana ihanet etmek de dahildi, bunu ikimiz de biliyorduk. Otoban köprüye uzanıyordu, yüksek kafes yapılı, bir gri metal yığınıydı. Yolun iki

yanı ağaçlarla doluydu. Yaz göğü, açık renkli bir maviydi, parlak yaz güneşiyle aydınlanmıştı. Araba köprüye geçerken sarsıldı ve bir anda Missouri Nehri iki yanımızda uzanıyordu. Nehrin üzerinde hava açık ve rahattı. Bir güvercin köprünün üzerine, belki bir düzine daha güvercinin yanına kondu. Köprünün kenarında kanat çırpıp ötüyorlardı.

Daha önce nehir üzerinde martılar görmüştüm ama köprü üzerinde hiç görünmezlerdi. Köprüde sadece güvercinler olurdu. Belki martılar arabaları sevmiyordu.

"Nereye gidiyoruz, Phillip."

"Ne?"

'Bu senin için çok zor bir soru mu?' demek istiyordum ama kendimi tuttum. Üzerine gitmek gibi olurdu. "Nehri geçiyoruz. Sonra nereye gideceğiz?"

"Zumbehl çıkışından çık ve sağa dön."

Dediğini yaptım. Zumbehl sağa doğru meyilliydi ve sizi bir kavşağa çıkartıyordu. Işığı gördüm ve yol boşken kırmızıda döndüm. Solda birkaç bina, sonra bir site, ardından neredeyse orman kadar sık ağaçlar vardı, evler arkalarına sıkışmıştı. Bir huzur evi ve yanında büyükçe bir mezarlık vardı. Mezarlığın yanındaki bir huzur evinde yaşayanların ne düşüneceğini hep merak etmiştim. Bir hatırlatma mıydı? Yoksa ne olur ne olmaz diye bir kolaylık mı?

Mezarlık, huzur evinden çok daha önce oradaydı. Bazı mezar taşları 1800'lü yılların başlarına kadar gidiyordu. Her zaman, bu huzur evini yapanın bir çeşit sadist olduğunu düşünmüştüm, mezar taşlarıyla dolu tepelere bakan pencereleri ne düşünerek oralara yerleştirmişti ki? İlerlemiş yaş zaten bir sonraki adımı yeterince hatırlatıyordu. Görsel ilanlara gerek yoktu.

Zumbehl'de başka yerler de vardı. Video mağazası, çocuk butiği, vitray atölyesi, benzin istasyonu ve 'Güneşli Vadi Gölü' olduğunu iddia eden bir bina kompleksi.

Birkaç blok sonra banliyölere ulaştık. Yolun etrafında, küçük bahçelerinde kocaman ağaçlar olan müstakil evler belirdi. Bir tepeden aşağı iniyorduk. Hız limiti kırk beşti. Frenlere basmadan, arabayı kırk beş kilometrede tutmak mümkün değildi. İnişin sonunda bir polis olabilir miydi?

Eğer bizi durdurup Phillip'i ağ[illegible]tü ve hoş yara izleriyle görürse, şüphe çeker miydik? Nereye gidiyordunuz, bayan? Özür dilerim memur bey, gitmemiz gereken yasa dışı bir parti var ve biz geç kalıyoruz. Frenleri kullanarak indim ve tabii ki polis yoktu. Eğer hız yapsaydım olurdu. Çoğu zaman Murphy kanunları hayatımdaki tek güvenilir şeylerdi.

"Soldaki büyük ev. Yoldan devam et," dedi Phillip.

Ev koyu renk kırmızı tuğladandı, iki belki, üç katlıydı, çok fazla penceresi ve iki verandası vardı. Demek Amerikan usulü Victoria evleri hâlâ vardı. Bahçesi yüksek yaşlı ağaçlarla dolu özel bir ormandı. Çimenler çok uzundu ve mekâna terk edilmiş hissi veriyordu. Giriş yolu çakıldı. Yol, ağaçlar arasından, modern ama evin görünüşüne -neredeyse- uyan bir garaja açılıyordu.

Sadece iki araba vardı. Garajın içini göremiyordum, içeride başka arabalar da olabilirdi.

"Ana salonu benim dışımda hiç kimseyle terk etme. Eğer gidersen sana yardım edemem," dedi.

"Bana nasıl yardım edeceksin?"

"Hikayemiz şu. Son zamanlarda kaçırdığım toplantıların sebebi sensin. Bizim sadece sevgili olmadığımız, benim seni böyle partilere gelebilecek duruma getirene kadar..." sanki doğru kelimeyi arar gibi kollarını yana açtı, "ehlileştirdiğim, haberini yaydım."

"Beni ehlileştirmek mi?" Arabayı durdurdum ve sessizlik aramıza girdi. Bana bakıyordu. Güneş gözlüğünün arkasından bile o garip bakışını sezebiliyordum. Omuzlarımın arasındaki deri karıncalandı.

"Sen istemediğin bir vampir saldırısının kurbanı olmuşsun, garabet ya da keş değilsin ama seni partiye gelmeye ikna ettim. Hikaye bu."

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye sordum.

"Onlara birini vermeyi mi?"

"Evet," dedim.

Kısa bir homurtu çıkarttı. "Gözünde hiç değerim yok, değil mi?"

Hayır, demem mi gerekiyordu? "Eğer sevgiliysek, bütün gece sevgili gibi davranmamız gerekiyor."

Gülümsedi. Bu gülümseme değişikti, beklentiliydi.

"Seni piç kurusu."

Omuz silkti, sanki omuzları tutulmuş gibi boynunu oynattı. "Eğer dert ettiğin buysa, seni yere yatırıp ırzına geçmeyeceğim."

"Bu gece böyle bir şey yapamayacağını biliyorum." Silahlarım hakkında bir bilgisi olmamasına sevinmiştim. Belki onu bu gece şaşırtabilirdim.

Yüzünü buruşturdu. "Ne yaparsam, sen de onu yap. Eğer yaptığım bir şey seni rahatsız ederse, sonra üzerinde tartışırız." Göz alıcı bir şekilde gülümsedi. Beyaz dişleri, bronz teniyle tezat halindeydi.

"Tartışma yok. Hemen duracaksın."

Omuz silkti. "Oyunumuzu bozarsan, ikimizi de öldürtürsün."

Araba ısınıyordu. Yüzünden bir damla ter aktı. Kapıyı açıp dışarı çıktım. Sıcaklık ikinci bir deri gibiydi. Ağaçlardan gelen tiz, vızıltılı sesleriyle cırcır böcekleri ötüyordu. Cırcır böcekleri ve sıcaklık, ah, işte yaz.

Phillip arabanın yanından dolaştı. Botları çakılda ötüyordu. "İstersen haçını arabada bırak," dedi.

Bunu bekliyordum ama bu istekli yapacağım anlamına gelmiyordu. Öteki koltuğa emekleyip haçı torpido gözüne

koydum. Kapıyı kapattığımda elim boynuma gitti. Zinciri o kadar sık takıyordum ki yokluğu garip geliyordu.

Phillip elini uzattı, bir süre bekledikten sonra tuttum.
 Avuç içi sıcaktı, ortası da hafif nemliydi.

Arka kapı, beyaz kafes şeklinde bir kemerle gölgelenmişti. Bir tarafında, sık bir şekilde yaban asması sarılmıştı. Elim kadar büyük mor renkli çiçekler, ağaçların arasında gelen güneşe doğru tırmanmışlardı. Kapının gölgesinde, gelen arabaların ve komşuların göremeyeceği bir yerde, bir kadın duruyordu. Jartiyerle tutturulmuş simsiyah ince çoraplar giyiyordu. Koyu mor renkli, sutyen ve ona uyan külot, vücudunun solukluğunu ve çıplaklığını sergiliyordu. Bacaklarını zorla uzun ve düzgün gösteren, on iki santim yüksekliğinde, çivi gibi sivri topuklu ayakkabılar giymişti.

"Sanırım çok kapalıyım," diye fısıldadım Phillip'e.

"Bu çok uzun sürmeyebilir," dedi saçlarımın arasından.

"Hayatın üzerine kumar oynama." Konuşurken ona baktım ve ifadesinin şaşkınlığa dönüşmesini seyrettim. Çok uzun sürmedi. Dudaklarını hafifçe büken, gülümsemesi geri geldi. Yılan da, Havva'ya böyle gülümsemiş olmalıydı. Senin için, parlak bir elmam var. Şeker ister misin, küçük kız?

Phillip her ne satıyorsa, ben almak istemiyordum. Belime sarıldı, bir eli kolumdaki yara izleriyle oynuyordu, parmaklarını izlerin içine hafifçe batırıyordu. Hızlı bir şekilde iç çekti. Yüce İsa adına, nasıl bir işe bulaşmıştım?

Kadın bana gülümsüyordu ama gözleri Phillip'in elinde, yara izimle oynadığı yerdeydi. Diliyle dudaklarını ıslattı. Göğsünün inip kalktığını gördüm.

"İçeri gel, dedi örümcek sineğe."

"Ne dedin?" diye sordu Phillip.

Başımı iki yana salladım. Büyük ihtimalle şiiri bilmiyordu bile. Ben de devamını hatırlamıyordum. Sineğin kaçıp kaçamadığından bile emin değildim. Karnım kasılmıştı. Phillip'in

eli çıplak enseme değdiğinde sıçradım.

Kadın güldü, sesi tiz çıktı, belki de sarhoştu. Merdivenlerden çıkarken, sineğin sözlerini tekrarladım. "Oh, hayır, hayır, bana sormanız çok gereksiz, merdivenlerinizden çıkan hiç kimse bir daha asla geri inememiş."

Bir daha asla geri inmemiş. Kulağa hiç hoş gelmiyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Kadın bizim geçebilmemiz için duvara yaslandı ve arkamızdan kapıyı kapattı. Arkamızdan kapıyı kilitlemesini bekledim ama yapmadı. Phillip'in yara izlerim üzerinde dolaşan elini ittim, o da belime sarıldı ve dar holde ilerledik. Ev serindi, dışarıdaki yaz sıcağını havalandırmanın mırıltısı alıp götürmüştü.

Oturma odasında, adına yakışır her şey vardı: Bir kanepe, bir aşk koltuğu, iki sandalye, pencerenin pervazından sarkan bitkiler, halının üzerine düşmüş akşam üstü gölgeleri. Yuva gibi. Odanın ortasında, elinde içkisiyle, bir adam duruyordu. Leather 'R' Us'tan yeni gelmiş gibiydi. Deri kemerler kollarını ve göğsünü çaprazlama kavramıştı, Hollywoodvari aşırı seks yüklü gladyatörlere benziyordu.

Phillip'e bir özür borçluydum. Bu gece için çok sade giyinmişti. Koyu mor iç çamaşırları içinde mutlu ev sahibemiz arkamızdan geldi ve elini Phillip'in omzuna koydu. Tırnakları da neredeyse siyaha yakın koyu mora boyalıydı. Tırnakları, Phillip'in kolu üzerinde, arkasında hafif kırmızı izler bırakarak kaydı.

Phillip titredi, eli belime daha sıkı sarıldı. Eğlence anlayışı bu muydu? Öyle olmadığını ümit etmiştim.

Uzun boylu zenci bir kadın kanepeden doğruldu. Oldukça dolgun göğüsleri, siyah metal destekli sutyeninden dışarı fırlayacak gibiydi. Kumaştan çok delikleri olan kızıl bir etek, sutyenden aşağıya uzanıyordu ve kadın yürüdükçe hareket edip koyu renk teninden görüntüler veriyordu. Eteğin altında başka bir şey olmadığına bahse girerdim.

Bileğinde ve boynunda pembe yara izleri vardı. Daha bebek bir keş, yeni, neredeyse taze. Sanki satılıkmışız da, bizi iyice görmek istiyormuş gibi etrafımızda dolaştı. Eli sırtımı okşadı, Phillip'ten uzaklaşıp kadına döndüm.

"Sırtındaki yara nedir? Vampir ısırığı değil." Sesi bir kadın için kalındı, alto tenor olabilirdi.

"İnsan hizmetkârlardan bir tanesi, sivri bir tahta parçası saplamıştı." Sivri tahta parçasının benim yanımda getirdiğim kazıklardan birisi olduğunu ya da o gece hizmetkârı öldürdüğümü eklemedim.

"Adım Rochelle."

"Anita."

Mutlu ev sahibemiz yanıma geldi, kolumu okşuyordu. Yanından uzaklaşırken, parmakları kolumdan kaydı. Tırnakları kırmızı izler bırakmıştı. Ovmamak için kendimi zor tuttum. Çivi gibi sert bir vampir avcısıydım; tırnakların beni etkilememesi gerekiyordu. Ama kadının bakışları etkiliyordu. Bana, tadımın nasıl olduğunu ve ne kadar dayanabileceğimi merak edermiş gibi bakıyordu. Daha önce hiçbir kadın bana böyle bakmamıştı. Hiç hoşuma gitmemişti.

"Ben Madge. Bu da kocam Harvey," dedi, Rochelle'e yanaşmış, Bay Deriyi gösterirken. "Evimize hoş geldin. Phillip senden çok bahsetti, Anita."

Harvey arkama geçmeye çalıştı ama ben kanepeye yanaşıp yüzümü ona döndüm. Köpek balıkları gibi beni sarmaya çalışıyorlardı. Phillip sertçe bana bakıyordu. Tabii ki, bulaşıcı hastalık taşıyorlar gibi değil de, eğleniyormuş gibi yapmalıydım.

Hangisi daha hafif bir kötülüktü? Altmış dört bin dolarlık soru ve ben daha hafif kötülük diye bir şey duymamıştım. Madge dudaklarını yavaşça yaladı. Gözleri, kendisi ve benim

hakkımda açık seçik şeyler düşünüyormuş gibi bakıyordu. Olamaz. Rochelle eteğini savuşturdu ve baldırları göz önüne serildi. Haklıymışım, içine bir şey giymemişti. Ölürdüm ama bana dokunamazlardı.

Geriye Harvey kalmıştı. Küçük kalın parmaklı elleri, kostümünün eteğindeki metal ve deri parçalarla oynuyordu. Parmaklarını tekrar tekrar deriye sürtüyordu. Kötü bir işaretti bu.

Yapabileceğim en profesyonel şekilde gülümsedim, baştan çıkarıcı bir bakış değildi ama yüzümü buruşturmaktan iyiydi. Gözleri büyüdü ve bana yaklaştı, sol koluma uzanıyordu. Derin bir nefes alıp tuttum. Hâlâ gülümsüyordum.

Parmakları, belli belirsiz konumum üzerinde gezindi, tenim gıdıklanıyordu, sonunda titredim. Titrememi bir davet gibi kabul edip daha da yaklaştı, vücutlarımız neredeyse birbirine dayanıyordu. Daha fazla yaklaşmasın diye elimi göğsüne koydum. Göğüs kılları yoğun, kalın ve siyahtı. Göğüs kıllarını hiçbir zaman sevememiştim. Her zaman için kılsızı tercih ederdim. Kolu sırtıma uzanmaya başlamıştı. Eğer geri gidersem, kanepeye oturacaktım ve bu iyi bir fikir değildi. İleri gidersem, üzerine çıkıp o derilere yapışacaktım.

Bana gülümsedi. "Seni görmek için kendimi paralıyordum."

'Paralıyordum'u ayıp bir söz ya da kendi aralarında bir şakaymış gibi söylemişti. Phillip dışında herkes güldü. Kolumdan tutup beni Harvey'nin yanından çekti. Phillip'e yaslandım, hatta beline bile sarıldım. Ağ tişört giyen birisine daha önce sarılmamıştım. Garip bir histi.

"Söylediklerimi hatırlayın," dedi Phillip.

"Tabii, tabii" dedi Madge. "Kız senin, hepsi senin, paylaşmak yok, eşleşme yok." Dar iç çamaşırları içinde kendisi-

ni teşhir ederek Phillip'e yaklaştı. Topukları sayesinde gözlerinin içine bakabiliyordu. "Şimdilik onu bizden koruyabilirsin ama büyük çocuklar geldiğinde, paylaşacaksın. Onlar seni paylaştırtır."

Kadın gözlerin kaçırana kadar gözlerinin içine baktı. "Onu buraya ben getirdim, evine de ben götüreceğim," dedi.

Madge tek kaşını kaldırdı. "Onlara karşı mı geleceksin? Phillip oğlum, kız iyi bir parça olmalı ama hiçbir yatak ısıtıcı, büyük çocukları kızdırmaya değmez."

Phillip'ten geriye adım atıp avucumu kadının karnına dayadım ve gerilemesine yetecek kadar ittim. Topukları dengesini kaybettirdi ve neredeyse düşüyordu. "Bir şeyi kafanıza sokun," dedim, "Ben herhangi bir şeyin parçası ya da yatak ısıtıcısı değilim."

"Anita..." dedi Phillip.

"Vay, vay, çok sinirliymiş. Onu nereden buldun, Phillip."

En nefret ettiğim şeylerden birisi, sinirliyken gülünç bulunmamdı. Kadına yaklaştım, bana bakıp gülümsedi. "Biliyor musun?" dedim. "Gülümsediğin zaman ağzının yanında derin kırışıklıklar çıkıyor. Kırkın üzerindesin değil mi?"

Derin bir nefes aldı, şaşırmıştı ve benden uzaklaştı. "Seni fahişe."

"Madge, hayatım, bana bir daha parça deme."

Rochelle sessizce gülüyordu, dolgun göğüsleri kahverengi jöle gibi sallanıyordu. Harvey ciddi duruyordu. Eğer gülmeye benzer bir şey yapsaydı, Madge'ın onun canın yakacağını tahmin ediyordum. Gözleri parlıyordu ama gülümsediğine dair en ufak bir belirti yoktu.

Koridorun sonunda kapı açılıp kapandı. İçeriye bir kadın girdi. Yaşı elli civarındaydı, belki kırkın sonlarındaydı. Açık sarı saçları tombul yüzünü sarıyordu. Ne kadar para harcasanız harcayın, boya saçlar belli oluyordu. Tombul elleri gerçek taşlı yüzüklerle parlıyordu. Uzun siyah geceliği yeri süpürüyor-

du, üzerine önü açık bir sabahlık giymişti. Geceliği formunu saklayacak kadar boldu ama yeterince bol değildi. Fazla kilolarını saklamasının bir yolu yoktu. Bir okul aile birliği üyesine,

izci kız liderine, kurabiye pişirecek birisine, birilerinin annesine benziyordu. Ama kapıda durmuş Phillip'e bakıyordu.

Küçük bir çığlık atıp Philip'e doğru koştu. Kenara kaçıp kendimi ezilmekten zor kurtardım. Phillip, hatırı sayılır ağırlığıyla boynuna sarılmadan, kendisini dengeleyecek zamanı zor bulmuştu. Bir an, kadın üzerinde, sırt üstü yere düşeceğini zannettim ama kendisini toparladı, bacaklarını kastı ve beraber doğruldular.

Phillip, aşırı kilolu nimfomanyakları iki eliyle kaldıracak kadar güçlüydü.

"Bu Crystal," dedi Harvey.

Crystal, Phillip'in göğsünü öpüyordu. Becerikli küçük elleri, tenine dokunabilmek için, tişörtünü pantolonundan çıkartmaya çalışıyordu. Kızışmış küçük bir köpek gibi mutluydu.

Phillip onu vazgeçirmeye çalışıyordu ama pek başarılı değildi. Bana uzunca baktı. Bana söylediklerini hatırladım, partilere gelmeyi bıraktığını söylemişti. Bu yüzden miydi? Crystal ve onun gibiler için mi? Sivri tırnaklı Madge için mi? Onu beni getirmesi için zorlamıştım ama bunu yaparken, kendisini getirmesi için de zorlamıştım.

Eğe böyle düşünürsek, Phillip benim yüzümden buradaydı. Lanet olsun, ona borçluydum.

Yavaşça kadının yanağına vurdum. Bana bakıp gözlerini kırpıştırdı, miyop olabileceğini düşündüm. "Crystal," dedim. En saf gülüşümle gülümsedim. "Crystal, kabalaşmak istemiyorum ama erkek arkadaşımla oynaşıyorsun."

Ağzı açıldı; soluk gözleri büyüdü. "Erkek arkadaş mı?" dedi. "Partide hiç kimsenin erkek arkadaşı olmaz."

"Şey, ben partilerde yeniyim. Daha henüz kuralları bilmiyorum. Ama benim geldiğim yerde, bir kadın başka bir ka-

dının erkek arkadaşının üzerine atlamaz. En azından arkamı dönmemi bekle, tamam mı?"

Crystal'ın alt dudağı titredi. Gözleri yaşla dolmaya başladı. Adil ve nazik olmuştum ama o neredeyse ağlayacaktı. Bu insanlarla ne işi vardı?

Madge geldi, Crystal'ın koluna girip onu götürdü. Madge teskin edici şeyler söyleyip ipek kaplı kollarını ovuyordu.

"Çok soğuksun," dedi Rochelle. Benden uzaklaşıp duvarın yanındaki içki dolabına yöneldi.

Harvey de, Madge ve Crystal'la beraber, arkasına bile bakmadan gitmişti.

Sanki bir yavru köpeği öldürmüştüm. Phillip uzunca bir nefes verip kanepeye oturdu. Ellerini dizlerinin arsında kavuşturdu. Ben de yanına oturdum, eteğimi aşağıya sallandırdım.

"Bunu yapabileceğimden emin değilim," diye fısıldadı.

Koluna dokundum. Titriyordu, hoşuma gitmeyen, devamlı bir titremeydi. Buraya gelmenin onun için nelere mal olacağını düşünememiştim ama fark etmeye başlıyordum.

"Gidebiliriz," dedim.

Çok yavaş dönüp bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Gidebiliriz, diyorum," dedim.

"Benim sıkıntılarım yüzünden, buradan hiçbir şey bulmadan gideceğini mi söylüyorsun?"

"Şöyle diyelim, senden kendini beğenmiş aşıkken daha çok hoşlanıyordum. Gerçek hâlinle hareket etmeye başlayınca, kafamı karıştırıyorsun. Eğer dayanamayacaksan, gidelim."

Derin bir nefes alıp verdi. Sudan yeni çıkmış köpek gibi silkindi. "Yapabilirim. Eğer bir seçeneğim varsa, yapabilirim."

Bakma sırası bendeydi. "Neden daha önce bir seçeneğin yoktu?"

Başka tarafa baktı. "Kendi kendime seni buraya getirmem gerekiyormuş gibi hissediyordum."

"Hayır, lanet olsun, böyle bir şey yapmana gerek yoktu." Yüzüne dokunup bana bakması için zorladım. "Birileri gündüz gelip beni görmen için sana emir verdi, değil mi? Jean-
 Claude'u aramak bir bahaneydi, söyler misin?"

Gözleri açıldı, parmaklarımın altından nabzını hissedebiliyordum. "Neden korkuyorsun, Phillip? Sana kim emir veriyor?"

"Anita, lütfen, yapamam."

Elim kucağıma düştü. "Sana ne emrettiler, Phillip."

Yutkundu, boğazının hareketini seyrettim. "Seni burada güvende tutmamı, hepsi bu." Nabzı, boynundaki morarmış yaranın altından görülüyordu. Dudaklarını yaladı, baştan çıkartmak için değil, huzursuzdu. Bana yalan söylüyordu. Mesele, ne kadarının yalan olduğu ve ne hakkında olduğuydu.

Holün sonunda Madge'ın sesi geliyordu. Baştan çıkartıcı ve neşeliydi. Ne iyi bir ev sahibesi. İki kişiye eşlik ediyordu. Birisi, aşırı göz makyajı yapmış, kısa kestane rengi saçlı bir kadındı. Diğeri ise Edward'dı, yüzünde en etkileyici gülüşüyle, Madge'in çıplak beline sarılmıştı. Kulağına bir şey fısıldayınca Madge kahkahalarla güldü.

Bir saniyeliğine dondum. O kadar beklenmedik bir şeydi ki olduğum yerde kaldım. Eğer silahını çekseydi, ben öylece ağzım açık dururken, beni vurabilirdi. Bu lanet olasıca yerde ne arıyordu?

Madge onu ve yanındaki kadını bara götürürken, Edward, Madge'ın omzunun üzerinden bana bakıp gülümsedi, mavi gözleri bir oyuncak bebeğinkiler kadar boştu.

Yirmi dört saatım dolmamıştı. Bunu biliyordum. Edward, Nikolaos'u kendi başına bulmaya çalışıyor olmalıydı. Yoksa bizi takip mi etmişti. Phillip'in telesekretere bıraktığı mesajı dinlemiş olabilir miydi?

"Neler oluyor?" diye sordu Phillip.

"Neler oluyor?" dedim ben de. "Birilerinden emir alıyor-

sun, büyük ihtimalle bir vampirden..." cümlenin geri kalanını içimden tamamladım: Ve Nikolaos'un peşindeki Ölüm biraz önce, garabet kılığında, vals yaparak içeri girdi. Edward belli bir vampiri tek bir sebeple arardı. Onu öldürmek istiyordu, eğer yapabilirse.

Katil sonunda dengini bulmuş olabilirdi. Edward, sonunda kaybederken, orada olmak isteyeceğimi düşündüm. Ölüm'ün alamayacağı kadar büyük avı görmek isterdim. Avını çok yakından ve şahsen görmüştüm. Eğer Edward ve Nikolaos karşılaşırsa, Nikolaos bilgiyi benden aldığından sadece şüphelenirse bile... has siktir. Has siktir, has siktir, has siktir.

Edward'ı ispiyonlamalıydım. Beni tehdit etmişti ve bunu sadece lafta bırakmazdı. Bilgiyi almak için bana işkence yapardı. Ona ne borçluyum ki? Ama yapamazdım, yapmazdım. İnsanları, canavarlara satmazdım. Sebebi ne olursa olsun.

Monica bu kuralı bozmuştu ve bu yüzden ondan iğreniyordum. Edward'ın bir arkadaşa yaklaşabileceği en yakın noktadaydım. Kim olduğunu bilen ve onu o şekilden kabullenen birisiydim. Ondan hoşlanıyordum, olduğu kişi olsa bile ya da belki de öyle olduğu için. Yine de eğer öyle olması gerektiğine inanırsa beni öldüreceğini bilmeme rağmen de mi? Evet ona rağmen bile. Bu şekilde bakınca pek akla yatkın gelmiyordu. Ama Edward'ın ahlâk görüşü konusunu kendime dert edemezdim. Karakteri hakkında düşüneceğim tek kişi kendimdim. Çözebileceğim ahlâki problemler sadece kendiminkilerdi.

Edward'ı Madge ile öpüşmece oynarken seyrettim. Rol yapma işinde benden çok daha başarılıydı. Ayrıca çok daha iyi bir yalancıydı.

Söylemeyecektim ve Edward da söylemeyeceğimi biliyordu. Hayatını benim güvenilirliğime bağlamıştı ve bu beni çok kızdırmıştı. Kullanılmaktan hoşlanmazdım. Erdemim, cezam olmuştu.

Ama belki, henüz emin değildim ama ben de Edward'ı, onun beni kullandığı gibi kullanabilirdim. Belki onun şerefsizliğini, onun benim şerefimi kullandığı gibi kullanabilir-

dim.

Olasılıklar mevcuttu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Edward'la gelen kestane renkli saçlı kadın kanepeye gelip Phillip'in kucağına oturdu. Kıkırdayıp bacaklarını bir çırpıda oynatırken, kollarını Phillip'in boynuna doladı. Elleri aşağılara uzanmamıştı ya da onu soymaya çalışmıyordu. Gece daha yeni başlıyordu. Edward sarışın bir gölge gibi kadının peşindeydi. Elinde bir içki ve yüzünde zararsız bir gülümseme vardı.

Eğer onu tanımasaydım, şu haline bakıp tehlikeli birisi olduğunu söyleyemezdim. Bukalemun Edward. Kadının arkasına, kanepenin koluna oturdu, bir eli kadının omzunu ovuyordu.

"Anita, bu Darlene," dedi Phillip.

Başımla selam verdim. Kıkırdadı ve bacaklarını salladı.

"Bu da Teddy. Şahane değil mi?"

Teddy mi? Şahane mi? Gülmemek için kendimi zor tuttum, Edward omzunu öptü. Kadın göğsüne doğru yanaştı, aynı zamanda Phillip'in kucağında oynaşmayı da beceriyordu. Koordinasyon.

"Bir tadına bakayım." Darlene alt dudağını dişleri arasından emdi ve yavaşça geri bıraktı.

Phillip'in nefesi titredi, "Evet," diye fısıldadı.

Bunun hoşuma gitmeyeceğini hissediyordum.

Darlene, Phillip'in elini kendi elleri arasına aldı ve ağzına götürdü. Her yara izi üzerine bir öpücük kondurdu, sonra Phillip'in bacakları arasından kaydı. Ayakları dibinde diz çök-

müştü, uzun eteği, Phillip'in bacaklarına takılmış, kadının belinin üzeride kalmıştı. Kırmızı dantelli iç çamaşırı ve ona uyumlu bir jartiyer giymişti. Renk koordinasyonu.

Phillip'in yüzü gevşedi. Kadının kolunu ağzına götürüşünü seyrediyordu. Küçük pembe dili kolunu yaladı. Hızla dışarı çıktı ve ıslatıp içeri girdi. O da Phillip'e baktı. Gözleri karanlık ve doluydu. Gördüğü hoşuna gitmiş olacak ki, yara izlerini yalamaya devam etti, tek tek, süt yalayan bir kedi gibi dikkatliydi. Gözlerini yüzünden hiç ayırmadı.

Phillip titredi, omurgası kasıldı. Başını iki yana sallıyordu. "Hayır, hayır." Sesi derin ve hırıltılıydı.

"Durmamı mı istiyorsun?" diye sordu Darlene. Gözleri neredeyse kapalıydı, derin nefes alıyordu, dolgun dudakları beklemedeydi.

Phillip hem konuşmaya, hem anlaşılır bir şeyler söylemeye çalışıyordu. "Eğer bunu yaparsak... Anita yalnız kalır. Adil olmaz. Onun ilk partisi."

Darlene, belki ilk defa bana baktı. "Böyle yara izleriyle mi?

"Yara izleri gerçek bir saldırıdan. Onu partiye gelmeye ben ikna ettim." Kadının ellerini tişörtünün altından çıkarttı. "Onu terk edemem." Gözler yeniden düzgün görmeye çalışıyordu. "Kuralları bilmiyor."

Darlene başını onun kasıklarına yatırdı. "Phillip, lütfen, seni özledim."

"Ona neler yapacaklarını biliyorsun."

"Teddy onu korur, o kuralları biliyor."

"Başka partilere de gittiniz mi?" diye sordum.

"Evet" dedi Edward. Ben onu başka partilerde hayal ederken, gözlerimin içine baktı. Demek ki, vampir dünyası hakkındaki bilgilerini böyle elde ediyordu, garabetlerden.

"Hayır," dedi Phillip. Ayağa kalktı, beraberinde Darlene'i de kaldırdı, hâlâ kollarını tutuyordu. "Hayır," dedi, sesi kesin ve kararlıydı. Kadının kollarını bırakıp elini bana uzattı. Ben de tuttum. Başka ne yapabilirdim ki?

Eli sıcaktı ve terliyordu. Odadan dışarıya fırladı, ben de topuklarımın üzerinde yarı koşar peşindeydim.

Beni holden banyoya götürdü, içeri girdik. Kilitleyip kapıya dayandı, yüzü boncuk boncuk terlemişti, gözleri kapalıydı. Elimi geri çektim, o da direnmedi.

Etrafta oturacak bir yere aradım, sonunda küvetin kenarına iliştim. Rahat değildi ama kötünün iyisiydi. Phillip derin derin nefes aldı ve sonunda lavaboya yöneldi. Suyu sonuna kadar açtı, ellerini altına tutup tekrar tekrar yüzüne vurdu. Sonunda doğruldu, yüzünden sular damlıyordu. Damlalar saçında ve kirpiklerinde birikmişti. Lavabonun üzerindeki yansımasına bakıp gözlerini kırptı. Gözleri açık, şaşırmış görünüyordu.

Su boynundan, göğsüne akıyordu. Ayağa kalkıp bir havlu uzattım. Bir tepki vermedi. Ben de, temiz kokulu havluyu katlayıp göğsünü kuruladım.

Sonunda havluyu, alıp kendisi kurulanmayı bitirdi. Yüzünün etrafındaki saçlar ıslanmış ve koyulaşmıştı. Onları kurutmanın bir yolu yoktu. "Başardım," dedi.

"Evet," dedim, "başardın."

"Ona neredeyse izin veriyordum."

"Ama vermedin, önemli olan da bu, Phillip."

Başıyla onayladı, başı hızla zıplamıştı. "Sanırım." Nefesi kesilmiş gibiydi.

"Partiye dönsek iyi olacak."

Başıyla onayladı ama olduğu yerde kaldı, sanki yeterince oksijen alamıyormuş gibi, derin nefesler alıyordu.

"Phillip, iyi misin?" Aptalca bir soruydu ama söyleyecek başka bir şey bulamamıştım.

Başıyla onayladı, Bay Konuşkan.

"Gitmek ister misin?" diye sordum.

O zaman bana baktı. "Bunu ikinci teklif edişin, neden?"

"Ne neden?"

"Neden verdiğim sözü bozmamı istiyorsun?"

Omuz silkip ellerimi kollarımın üzerine koydum. "Çünkü.... Çünkü acı çekiyor gibisin. Çünkü, alışkanlığından kurtulmak isteyen bir keşsin ve bu durumu daha da karışık hale getirmek istemiyorum."

"Bu çok münasip... bir teklif." 'Münasip'i sanki sık kullandığı bir kelime değilmiş gibi söylemişti.

"Gitmek istiyor musun?"

"Evet," dedi, "ama yapamayız."

"Bunu daha önceden de söylemiştin. Nedenmiş?"

"Yapamam, Anita, yapamam."

"Evet, yaparsın. Kimden emir alıyorsun, Phillip. Söyle bana, neler oluyor." Neredeyse ona değecek kadar yakın duruyordum, her kelimeyi, göğsüne tükürüyordum. Birisinin gözlerine bakmak için başınızı kaldırıyorsanız, sert olmanız zordu. Bütün hayatım boyunca kısa boyluydum, çalışmayla her şey başarılıyordu.

Elleri omuzlarıma dolandı. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama kolları arkamda kenetlenmişti. "Phillip, kes şunu."

Ellerimi göğsüne dayamış, vücutlarımız birbirine değmesini engellemeye çalışıyordum. Tişörtü, ıslak ve soğuktu. Kalbi, göğsünün altında hızla atıyordu. Yutkundum. "Tişörtün ıslak," dedim.

Beni bir anda bırakınca, sendeledim. Tişörtü başının üzerinden çabucak çıkarttı. Elbette soyunma konusunda, çok tecrübeli olmalıydı. Yara izleri olmasa göğsü çok hoştu.

Bana doğru bir adım attı. "Olduğun yerde kal," dedim. "Bu değişikliğin sebebi de ne?"

"Senden hoşlanıyorum; yetmez mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, yetmez."

Tişörtü yere attı. Çok önemli bir şeymiş gibi düşüşünü seyrettim. İki adım ve yanımdaydı. Banyolar çok küçük oluyordu. İlk düşünebildiğim şeyi yaptım... küvetin içine girdim. Yüksek topuklarla çok dengede değildim ama Phillip'in göğsüne dayalı da değildim. Hiç yoktan bir iyiydi.

"Biri bizi gözetliyor," dedi.

Yavaşça döndüm, kötü bir korku filmi gibiydi. Vasistasın karanlığından bir yüz içeri bakıyordu. Harvey'di, Bay Deri. Pencereler boyu için çok yüksekti. Bir kutunun mu üzerinde duruyordu? Belki de, şov seyredilebilsin diye her pencerede basamak vardı.

Phillip'in küvetten çıkmama yardım etmesine izin verdim. "Bizi duyabilir mi?" diye fısıldadım.

Phillip başını iki yana salladı. Kolları yine sırtıma uzandı. "Sevgili olmamız gerekiyor. Harvey'in bundan şüphe etmesini mi istersin?"

"Bu şantaj."

Göz alıcı bir şekilde gülümsedi, elinize alıp okşayabileceğiniz kadar seksiydi. Karnım kasıldı. Eğildi ve ben onu engellemedim. Öpüşme aynı sunulduğu gibi geldi, dolgun yumuşak dudaklar, tenin baskısı ve sıcak bir ağırlık vardı. Elleri çıplak sırtımda kasıldı, ben rahatlayana kadar, omurgamdaki kasları gevşetti.

Kulak mememi öptü, nefesi sıcaktı. Dili çene eklemimin olduğu yeri yokladı. Ağzı, tam nabzımın olduğu yeri buldu, dili sanki tenimi eritiyordu. Dişleri şah damarımdaki nabız atışına değdi ve kapandı, ısırdı, can yakıyordu.

Onu geri itim. "Has siktir! Beni ısırdın."

Gözleri net değildi, kamaşmıştı. Kızıl bir damla alt dudağına bulaşmıştı. Elim boynuma dokundu, baktığımda kan vardı. "Lanet olsun!"

Ağzındaki kanımı yaladı. "Sanırım Harvey oyunumuza inandı. Artık işaretlisin. Ne olduğun ve niye geldiğin konusunda kanıtın var." Derin nefes alırken, göğsü titriyordu. "Sa-

na bu gece bir daha dokunmama gerek kalmadı. Başkasını da dokundurtmayacağım. Yemin ederim."

Boynum acıyordu, ısırık, lanet olası bir ısırık! "İnsanın ağ-

zında ne kadar mikrop olduğunu biliyor musun?"

Bana gülümsedi, gözleri hâlâ çok net bakmıyordu. "Hayır," dedi.

Onu ittim ve yaranın üzerine su serptim. Yara, diş izleri gibi görünüyordu. Mükemmel bir dizi dişten çıkmamıştı ama yakındı. "Lanet olasıca."

"İp uçlarına bakman için dışarı çıkmalıyız." Tişörtünü yerden aldı, doğrulduğunda, yanında sallanıyordu. Çıplak bronz ten, deri pantolon, sanki biraz önce bir şeyi -beni- emmiş gibi duran dudaklar. "Kiralık Jigolo reklamı gibi duruyorsun," dedim.

Omuz silkti. "Dışarı çıkmaya hazır mısın?"

Hâlâ yaraya dokunuyordum. Kızmak istiyordum ama yapamıyordum. Korkmuştum. Phillip'ten, olduğu ya da olmadığı şeyden korkmuştum. Böyle bir şey beklemiyordum. Doğru mu söylüyordu? Gecenin geri kalanında güvende miydim? Yoksa sadece tadıma mı bakmak istemişti?

Kapıyı açıp beni bekledi. Oturma odasına geri dönerken, Phillip'in beni sorduğum sorudan uzaklaştırdığını fark ettim. Kimin için çalışıyordu. Hâlâ bilmiyordum.

Tişörtünü her çıkarttığında, beynimin yemeğe çıkması çok utandırıcıydı. Ama bir daha olmayacaktı, yara izleriyle dolu Phillip'ten ilk ve son öpücüğümü almıştım. Artık çivi kadar sert vampir avcısı olacaktım, belirgin kaslar ya da hoş gözler dikkatimi dağıtamazdı.

Parmaklarım ısırık izine dokundu, acıyordu. Artık iyi adamı oynamıyordum. Eğer Phillip bana bir daha yanaşırsa, canını yakacaktım. Tabii ki, Phillip'i tanıdığım kadarıyla bu bir hayli hoşuna giderdi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Tadge bizi holde durdurdu. Eli boynuma doğru uzanırken, bileğinden yakaladım. "Çok alınganız," dedi. "Hoşuna gitmedi mi? Sakın bana bir aydır çıkıp Phillip'in daha önce tadına bakmadığını söyleme."

İpek sutyenin aşağıya sıyırıp göğsünün üst kısmını gösterdi. Soluk teninde, bir sıra mükemmel diş izi vardı. "Bu Phillip'in tescilli işaretidir. Bilmiyor muydun?"

"Hayır," deyip onu ittim ve oturma odasına doğru yürüdüm. Ayaklarımın dibine tanımadığım bir adam düştü. Crystal üzerine çullanmış, onu yere yapıştırmıştı. Adam genç ve biraz korkmuş görünüyordu. Crystal'ın üzerinden, bana baktı. Benden yardım isteyeceğini zannettim ama Crystal onu öpmeye başladı. Şapır, şupur, sanki onu içiyormuş gibi bir öpüyordu. Adamın elleri, kadının eteğini kaldırmaya başladı. Bacakları inanılmaz derecede beyazdı, kıyıya vurmuş balinalara benziyordu.

Hemen dönüp kapıya yöneldim. Topuklarım, sanki önemli birisiymişim gibi sert tahta zeminde ötüyordu. Eğer emin olsaydım, çıkan sesten koştuğumu zannederdim. Koşmuyordum. Sadece çok hızlı yürüyordum.

Phillip kapıda bana yetişti. Eliyle kapıyı tutup açmamı engelledi. Derin bir nefes alıp soluğumu düzenlemeye çalıştım.

Kendimi kaybetmeyecektim, henüz değil.

"Özür dilerim, Anita ama böylesi daha iyi. En azından insanlar sana yaklaşmaz."

Yukarı, ona doğru baktım. "Anlamıyorsun. Havaya ihtiyacım var, Phillip. Korkmana gerek yok, bu gece burayı terk etmeyeceğim."

"Ben de seninle geleceğim."

"Hayır. Bu işi yatırır, Phillip. Çünkü sen, uzaklaşmak istediğim şeylerin başındasın."

Elini indirip kenara çekildi. Gözleri kapanmıştı, korunuyor, saklanıyordu. Neden duyguları bu kadar incinmişti? Bilmiyordum, bilmek de istemiyordum.

Kapıyı açınca, sıcaklık, kürk palto gibi üzerime sarındı.

"Hava kararmış," dedi. "Yakında burada olurlar. Eğer beraber olmazsak, sana yardım edemem."

Ona yaklaştım. "Dürüst olalım, Phillip," dedim neredeyse fısıltıyla. "Kendimi, senden çok daha iyi koruyabilirim. Seni parmağıyla çağıran ilk vampirin, yemeği olursun sen."

Yüzü dağılmaya başladı ve ben bunu görmek istemiyordum. "Lanet olsun, Phillip, kendini toparla." Sarmaşıklarla sarılmış verandaya çıktım. Kapıyı arkamdan çarpmamak için kendimi zor tuttum. Bu çok çocukça olurdu. Kendimi çocuk gibi hissediyordum ama yapmadım. Çocukça bir öfke gerektiğinde işe yarayabilirdi, saklamak daha iyiydi.

Çekirgeler ve cırcır böceklerinin sesleri geceyi doldurmuştu. Ağaçların üzerinde esen rüzgâr, yerde hiç hissedilmiyordu. Aşağıda hava plastik kadar tatsız ve katıydı.

Evin havalandırmasından sonra sıcak hava iyi gelmişti. Gerçek ve bir şekilde temizleyiciydi. Boynumdaki ısırığa dokundum. Kendimi, kirli, kullanılmış, incitilmiş, sinirli ve kızgın hissediyordum. Birileri ya da bir şeyler vampirleri öldürüyordu, bu işi yaparken garabetleri kullanıyordu, kötü bir fikir değilmiş gibi geliyordu kulağa.

Tabii ki katile sempati duymaya başlamış olmanın konuyla hiç ilgisi yoktu. Nikolaos davayı çözmemi istiyordu ve bu işi bir an evvel yapmam benim için çok iyi olacaktı.

Derin bir nefes aldım, havada bir ağırlık vardı, bir şeyin ilk notaları çalıyordu, sanki... gücün. Ağaçların arasından rüzgâr gibi sızıyordu ama dokunuşu serinletici değildi. Ensemdeki tüyler sanki omurgamın içine doğru kaçmaya çalışıyorlardı. Gelenler her kimse, çok güçlüydüler. Ve ölüleri diriltmeye çalışıyorlardı.

Sıcağa rağmen, çok yağmur yağardı, yürümeye başladığımda topuklarım anında çimene batmaya başladı. Kendimi çömelmiş, parmaklarımın ucunda, toprağa gömülmeden yürümeye çalışırken buldum. Yerler meşe palamudu doluydu, misketlerin üzerinde yürüyor gibiydim. Dengemi kaybedip, bir ağacın dibinde, Aubrey'in yaraladığı omzumun üzerine düşmüştüm.

İnce keskin, panik içinde bir meleme duyuldu. Yakından geliyordu. Durgun havanın bir oyunu muydu, yoksa yakınlarda bir yerlerde bir keçi mi meliyordu? Sesi ıslak gargaraya benzer bir sesle kesildi. Ağaçlar, ay ışığında aydınlamış bir açıklığa açılıyordu.

Bir ayakkabımı çıkartıp yeri yokladım. Islak ve serin ama kötü değildi. Ötekisini de çıkartıp elime aldım ve koştum.

Arka bahçe büyüktü, gümüş renkli bir karanlığa uzanıyordu. Uzaktan seçilen, ağaç gibi yükselmiş, çalı duvar dışında boştu. Çalılığa doğru koştum. Mezar orada olmalıydı, saklayabilecekleri başka bir yer yoktu.

Âyinler düşünüldüğünde, diriltme âyini kısadır. Güç gecenin karanlığında, mezara doğru akıyordu. Sıcak "büyü", oluşuyordu, yavaş, düzgün bir şekilde güçleniyordu. Mideme yapışıp beni çalılara yöneltti. Ay ışığında, karartılar gibi yükseliyorlardı, çok sıktılar, aralarından geçmemin bir yolu yoktu.

Bir adam bağırdı. Sonra bir kadın: "Nerede? Bize söz verdiğin zombi nerede?"

"Çok eski bu!" Adamın sesi korkudan incelmişti.

"Tavuklar yeterli olmaz dedin, biz de öldürmen için keçi getirdik. Ama zombi yok ortada. Bu işte iyi olduğunu zannediyorduk."

Çalıların diğer tarafında, bir giriş buldum. Metal ve paslanmış kapı yerinden kaymıştı. Açarken gıcırdayıp çığlığa benzer sesler çıkarttı. Bir düzineden fazla göz bana doğru döndü. Soluk yüzler, hortlakların kesin sakinliğine sahip yüzler. Vampirler. Bir aile mezarlığının eski taşları arasında durmuş, bekliyorlardı. Hiçbir şey ölüler kadar sabırla bekleyemezdi.

Bana en yakın vampir Nikolaos'un sığınağındaki zenci vampirdi. Kalbim hızlandı, kalabalığa hızla göz gezdirdim, burada değildi. Tanrıya şükürler olsun.

Vampir gülümsedi. "Seyretmeye mi geldin... animatör?" dedi, neredeyse "Cellat" diyecekti? Yoksa bu bir sır mıydı?

Her neyse, vampir diğerlerinin çekilmesini işaret edip beni de seyirciler arasına kattı. Zachary yerde oturuyordu. Gömleği kana bulanmıştı. Bir şeyin boğazını biraz kirlenmeden kesemezdiniz. Theresa elleri belinde, hemen yanında dikiliyordu. Siyahlar içindeydi. Sadece kıyafetinin ortasındaki açıklıktan teni görünüyordu, çok soluktu, yıldızların altında parlıyordu. Theresa, karanlığın efendisi.

Bir an bana baktı, sonra ayakları dibindeki adama. "Evet, Zach-a-ry, zombimiz nerede?"

Zachary sessiz bir şekilde yutkundu. "Çok yaşlı. Geriye fazla bir şey kalmamış."

"Sadece yüz yıllık, animatör. Bu kadar mı güçsüzsün?"

Zachary yere baktı. Parmaklarını yumuşak toprağa sapladı. Bakışları bana kaydı, sonra tekrar yere baktı. O bakışla bana ne demek istediğini anlayamamıştım. Korku muydu? Koşup kaçmam için bir uyarı mıydı? Yardım etmem için yalvarma mıydı? Neydi?

"Ölüleri diriltemeyen bir animatör ne işe yarar ki?" diye

sordu Theresa. Bir anda dizlerinin üzerine çöktü, elleri Zachary'nin omuzlarındaydı. Zachary titredi ama hareket etmedi.

Diğer vampirler arasında neredeyse hissedilebilecek kadar yoğun bir etkileşim oldu. Bütün sırtımın gerildiğini hissettim. Onu öldüreceklerdi. Zombiyi kaldıramaması sadece bir bahane, oyunun bir parçasıydı.

Theresa gömleğini sırtından yırttı. Parçaları kollarına döküldü, kolları hâlâ bileklerinden ilikliydi. Vampirler topluca iç çektiler.

Zachary'nin sağ kolunun üzerinde, örgü ipten bir bant sarılıydı. Üzerinde boncuklar vardı. Kolundaki bir gris-gris, bir vudu muskasıydı ama şu an ona bir faydası dokunmazdı. Her ne işe yarıyor olursa olsun, şu an bir işe yaramazdı.

Theresa sahnedeymiş gibi fısıldadı. "Belki de sadece taze etsindir?"

Vampirler yaklaşmaya başladı, çimenlerde arasında esen rüzgâr kadar sessizdiler.

Seyredemeyecektim. O benim meslektaşımdı ve her şeyin ötesinde bir insandı. Onun burada ölmesine izin veremezdim, bu şekilde olamazdı, gözümün önünde mümkün değildi. "Durun," dedim.

Hiçbirisi beni duymuş gibi değildi. Vampirler ilerliyordu, Zachary'i rahat göremiyordum. Eğer birisi ısırırsa, beslenme çılgınlığı başlardı. Bir kere nasıl olduğunu görmüştüm. Eğer bir daha görürsem, kabuslardan kurtulamazdım.

Sesimi yükselttim ve beni duymalarını diledim. "Durun! O Nikolaos'a ait değil mi? Nikolaos'a efendim demiyor mu?"

Tereddüt ettiler, sonra Theresa'nın geçmesine müsaade etmek için açıldılar, Theresa ile karşı karşıya kalmıştım. "Bu senin işin değil." Bana bakıyordu ve gözlerimi kaçırmak zorunda değildim. Dert edecek bir şey eksilmişti.

"Benim işim oldu," dedim.

"Ona eşlik etmek mi istiyorsun?"

Vampirler, Zachary'nin etrafından açılıp beni de sarmaya başladılar. Onlara izin verdim. Yapabileceğim çok fazla bir şey de yoktu. Bu işten ya ikimizi birden canlı kurtaracaktım ya da ben de ölecektim, belki, büyük ihtimalle. Aman, ne güzel.

"Onunla konuşmak istiyorum. İşle ilgili bir mesele," dedim.

"Neden?" diye sordu.

Yanına yaklaştım, neredeyse birbirimize değecektik. Kızgınlığı neredeyse elle tutulacaktı. Onu diğerlerinin önünde kötü göstertiyordum, bunu o da biliyordu, ben de. Fısıldadım ama diğerlerinden birkaçı beni duyabilirdi. "Nikolaos'un bu adamın ölmesini emretmiş olabilir ama benim ölmemi istemiyor, Theresa. Eğer ben burada yanlışlıkla ölürsem, sana neler yapacaktır?" Son kelimeleri yüzüne soludum. "Sonsuza kadar, haçlarla mühürlenmiş bir tabutta kalmak ister misin?"

Hırlayıp sanki onu haşlamışım gibi geriye kaçtı. "Lanet olası, ölümlü, cehenneme kadar yolun var!" Siyah saçları yüzüne dağılmıştı, ellerini pençe gibi açmıştı. "Konuş, artık sana ne faydası dokunacaksa. Bu zombiyi diriltmesi gerek, bu zombiyi ya da onu alırız. Nikolaos'un sözü budur."

"Eğer zombiyi diriltirse, o zaman serbestçe gidebilir mi, zarar görmeden?" diye sordum.

"Evet ama yapamıyor. O kadar güçlü değil."

"Nikolaos buna güveniyormuş zaten," dedim.

Theresa gülümsedi, dudaklarının vahşi şeklinden dişleri görünüyordu. "Evvvett." Arkasını dönüp diğer vampirlerin arasından yürüyünce, onlar da korkmuş güvercinler gibi dağıldılar. Ve ben ona karşı duruyordum. Bazen cesaretle aptallığı ayırt etmek çok zor oluyordu.

Zachary'nin yanına diz çöktüm. "Yaralı mısın?"

Başıyla reddetti. "Yaptıkların için teşekkür ederim ama beni bu gece öldürmeye kararlılar." Yüzüme baktı, soluk göz-

leri yüzümü inceliyordu. "Onları durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok." Zayıfça gülümsedi. "Senin bile limitlerin var."

"Eğer bana güvenirsen, bu zombiyi diriltebiliriz."

Yüzünü buruşturdu, sonra bana baktı. İfadesini okuyamıyordum... şaşkınlık ve bir şey daha vardı. "Neden?"

Ne diyebilirdim; onun ölümünü seyredemeyeceğimi mi? Bir adama işkence edildiğini görmüş ve kılını bile kıpırdatmamıştı. Basit sebebi seçtim. "Çünkü onların seni almasına izin veremem, hele hele engelleyebiliyorsam."

"Sen anlamıyorum, Anita, seni hiç anlamıyorum."

"O zaman iki kişiyiz demektir. Kalkabilir misin?"

Başıyla onayladı. "Ne planlıyorsun?"

"Becerilerimizi paylaşacağız."

Gözleri açıldı. "Has siktir, odak noktası sen mi olacaksın?"

"Daha önce iki defa yapmıştım." Daha önce iki defa aynı insanla yapmıştım. Daha önce iki defa beni animatör olarak eğiten adamla yapmıştım. Bir yabancıyla hiç yapmamıştım.

Neredeyse duyulmayacak kadar fısıldıyordu. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Seni kurtarmaktan mı?" diye sordum.

"Gücünü paylaşmaktan," dedi.

Theresa elbisesini uçuşturarak yanımıza geldi. "Bu kadar yeter, animatör. Yapamadı şimdi bedelini ödeyecek. Şimdi ya burayı terk et ya da kalıp ziyafetimize... katıl."

"Az pişmiş Kim-kızartı-canavarı mı yiyeceksiniz?"

"Ne saçmalıyorsun?"

"Dr. Seuss, *Grinch Noel'i Nasıl Çaldı*'dan. Bilmiyor musunuz, 'Ve onlar ziyafet verdiler! Ziyafet! Ziyafet! Ziyafet! Ziyafette, Kim-pudingi ve Kim-kızartı-canavarı yediler.'"

"Sen delisin."

"Evet, daha önce söylemişlerdi."

"Ölmek mi istiyorsun?" diye sordu.

Çok yavaş ayağa kalktım. İçimde bir şeyin büyüdüğünü hissediyordum. Onun bir tehlike olmadığına emindim, buna kesinlikle inanıyordum. Aptallıktı ama oradaydı, çok kesin ve gerçekti. "Bütün bunlar bitmeden birisi beni öldürmeyi deneyebilir, Theresa," -üzerine yürüdüm, o da geri adım attı- "ama o sen olmayacaksın."

Kalp atışlarını neredeyse ağzımda hissediyordum. Benden korkmuş muydu? Deliriyor muydum? Yüz yaşında bir vampire meydan okumuştum ve o geri kaçmıştı. Dengem bozulmuştu, sanki gerçeklik hareket etmişti ve kimse bana haber vermemişti, neredeyse dengemi kaybediyordum.

Theresa arkasını döndü, yumruklarını sıkmıştı. "Ölüyü diriltin, animatörler, yoksa şimdiye kadar dökülmüş bütün kanların adına, ikinizi de öldürürüm."

Sanırım bunu gerçekten yapacaktı. Sudan çıkmış köpek gibi silkindim. Sakinleştirmem gereken bir düzine artı bir vampir ve diriltmem gereken yüz yıllık bir ceset vardı. Tek seferde bir milyon problemle uğraşabilirdim. Milyon artı bir beni aşıyordu.

"Hadi Zachary," dedim. "Çalışma zamanı."

Kalktı. "Daha önce bir odak noktasıyla çalışmamıştım. Bana ne yapmam gerektiğini söylemen lazım."

"Problem değil," dedim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Keçi yan yatıyordu. Omurgasının beyazı ay ışığında parlıyor ve kanı açık yaradan toprağa sızıyordu. Gözleri dönmüş ve bulanıklaşmış, dili ağzının yanından sarkmıştı.

Zombi yaşlandıkça, öldürülecek hayvanın da boyu büyüyordu. Bunu biliyordum, bu yüzden yaşlı zombi işlerinden olabildiğince uzak dururdum. Yüz yıllık bir ceset büyük ölçüde toz olmuştu, eğer şanslıysak kemiklerinin bir kısmı kalmıştı. Mezardan çıkabilmesi için yeniden oluşması gerekiyordu. Eğer yeterince gücünüz varsa yapabilirdiniz.

Sorun, pek çok animatörün yüz yıldan yaşlı zombileri diriltememesiydi. Ben yapabilirdim. Sadece yapmak istemiyordum. Bert'le, tercihlerim hakkında uzun tartışmalar yapmıştık. Zombi ne kadar yaşlıysa o kadar fazla ücret alıyorduk. Bu en az yirmi beş bin dolarlık bir işti. Ama bu gece bir ödeme yapılacağını zannetmiyordum, tabii ki sabahı görecek kadar yaşamayı ödemeden saymazsam. Sanırım sayılırdı. Bu iş başka bir şafak görmek içindi.

Zachary gelip yanımda durdu. Gömleğinden kalanları yırtmıştı. Yanımda, zayıf ve solgun bir şekilde duruyordu. Yüzü gölgeler ve beyaz etten ibaretti, çıkık elmacık kemikleriyle

kadavraya benziyordu. "Sırada ne var?" diye sordu.

Keçinin cesedi, Zachary önceden çizdiği kan çemberi içindeydi, bu iyiydi. "İhtiyacımız olan her şeyi buraya getir."

Büyük bir avcı bıçağı ve içi hafifçe soluk bir renkte parlayan bir çeşit merhemle dolu kavanoz getirdi. Ben bir macheteyi tercih ederdim ama bıçak bir hayli büyüktü, tek tarafı tırtıklı ve ucu gayet sivriydi. Bıçak temiz ve keskindi. Aletlerine iyi bakıyordu. Bir puan kazanmıştı.

"Keçiyi iki defa öldüremeyiz," dedi. "Ne kullanacağız?"

"Kendimizi," dedim.

"Sen neden bahsediyorsun.?"

"Kendi kendimizi keseceğiz; taze, canlı kan, vermek istediğimiz kadar."

"Kan kaybı zayıf düşürür, devam edemeyiz."

Başımı iki yana salladım. "Zaten bir kan çemberimiz var, Zachary. Sadece üzerinde yürüyeceğiz, yeniden çizmeyeceğiz."

"Anlamıyorum."

"Sana metafizik açılayacak zamanım yok. Her yara küçük bir ölümdür. Çembere bir küçük ölüm vereceğiz ve yeniden harekete geçireceğiz."

Başını iki yana salladı. "Hâlâ anlamadım."

Derin bir nefes aldım ve ona açıklayamayacağımı anladım. Nefes almayı anlatmak gibi bir şeydi. Bölümlere ayrılabilinirdi ama nasıl bir his olduğu anlatılamazdı. "Sana demek istediğim göstereceğim." Eğer âyindeki kendi bölümünü anlayamazsa, geri kalanı zaten çalışmazdı.

Bıçağı almak için elimi uzattım. Biraz tereddüt etti, sonra, kabzası önde, bana uzattı. Bıçak dengesizdi ama zaten fırlatmak için tasarlanmamıştı. Derin bir nefes alıp keskin tarafını, sol koluma haç izinin biraz altına dayadım. Hızla çektim ve kan akmaya başladı, koyu renkliydi, damlıyordu. Keskin ve hızlı bir şekilde acıyı hissettim. Tuttuğum nefesi verip bıçağı Zachary'ye uzattım.

Önce bana, sonra bıçağa baktı.

"Hadi yap, sağ koluna ama; böylece bir birimizin simetriği olalım," dedim.

Başıyla onayladı ve sağ koluna hızlı bir kesik attı. Nefesi kesildi, neredeyse inlemişti.

"Benim gibi diz çök." Diz çöktü ve hareketlerimin simetriğini tekrarladı. Söylenenleri yapan bir adam, hiç fena değildi. Kolumu dirsekten büküp kaldırdım, parmak uçlarım yukarı bakıyordu, dirseğim omuz yüksekliğindeydi. O da aynısını yaptı. "El ele tutuşup yaralarımızı birleştireceğiz."

Tereddüt etti. Hareketsizdi.

"Derdin nedir?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. İki yana hızlı hareketlerdi ve eli benimkini kavradı. Kolu benimkinden uzundu ama becermiştik.

Teni benimkinin yanında rahatsız edici derecede soğuktu. Yüzüne baktım ama ifadesizdi. Ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Derin, içimi temizleyecek bir nefes aldım ve başladım. "Kanımızı toprağa veriyoruz. Hayat için ölüm, ölüm için hayat. Kanımızı içmesi için ölüyü dirilt. Onlar bize itaat ederken, bizim onları beslememizi sağla."

Gözleri açılmıştı; anlamıştı. Bir engel aşılmıştı. Ayağa kalkarken, onu da beraberimde kaldırdım. Beraber kan çemberini turlamaya başladık. Çemberi omuriliğimden geçen elektrik akımı gibi hissedebiliyordum. Gözlerinin içine bakıyordum. Ay ışığında, neredeyse gümüş rengiydiler. Çemberin turunu tamamladık ve kurbana başladığımız yerde durduk.

Kana bulanmış çimenlere oturduk. Sağ elimi, keçinin hâlâ kanayan yarasına soktum. Zachary'nin yüzüne ulaşmak için dizlerimin üzerinde doğrulmak zorunda kaldım. Alnına, yanaklarında aşağıya, kan bulaştırdım. Pürüzsüz teninde, yeni çıkan sakalları hissediyordum. Kalbinin üzerine koyu bir el izi bıraktım.

Kolundaki örgü bant, karanlık bir halka gibiydi. Boncuk-

ların arasına kan sürdüm, parmaklarım dikişler arasındaki yumuşak tüylere dokunuyordu. Gris-gris kan istiyordu ama keçi kanı değil. Bu düşünceyi silkeleyip bir kenara atım. Zac-

hary'nin kişisel büyülerini sonra da düşünebilirdim.

O da yüzüme kan sürdü. Sadece parmak uçlarıyla, sanki bana dokunmaya korkuyordu. Eli yanağımdayken, titrediğini hissettim. Kan göğüsüm üzerinde soğuk bir ıslaklıktı. Kalp kanı.

Zachary ev yapımı merheminin kapağını açtı. Soluk beyaz renkliydi, içinde yeşil renkte parlayan parçacıklar vardı. Parlayan parçacıklar mezar yosunuydu.

Merhemi, kan izlerinin üzerine sürdüm. Derisi merhemi emdi.

O da kremi yüzüme sürdü. Kalın ve yoğun bir histi bu. Hafıza için çam gibi kokan biberiyenin, muhafaza için tarçın ve yoncanın, akıl için ada çayının ve hepsini bir arada tutmak için kullandığı keskin bir bitkinin, büyük ihtimalle kekiğin kokusunu alabiliyordum. İçinde çok fazla tarçın vardı. Birden bütün gece elmalı turta gibi kokmaya başlamıştı.

Beraber gidip mezar taşını kan ve merhemle buladık. İsmi mermerin üzerinde belli belirsiz kalmıştı. Parmağımı üzerinde dolaştırdım. Estelle Hewitt. Doğum, 18 bir şey, ölüm 1866 Tarih ve ismin altında daha yazı vardı ama artık silinmişlerdi, okunması mümkün değildi. Acaba kimdi? Daha önce hakkında hiçbir şey bilmediğim bir zombi diriltmemiştim. Bu pek iyi bir fikir değildi ama zaten yaptıklarımızın tamamı iyi bir fikir değildi.

Zachary mezarın ucunda duruyordu. Ben de mezar taşının başında. Sanki Zachary ile aramızdaki görünmez bir bağ gerilmişti. Beraber mırıldanmaya başladık, artık ne yapacağımızı sormaya gerek kalmamıştı. "Bizi duy Estelle Hewitt. Seni mezarından çağırıyoruz. Kan, büyü ve çelik adına seni çağırıyoruz. Doğrul Estelle Hewitt, bize gel, bize gel."

Göz göze geldik ve bizi birbirine bağlayan görünmez bağ

da büyük bir çekiş hissettim. Güçlüydü. Neden yalnız başına yapamamıştı?

"Estelle, Estelle, bize gel. Uyan Estelle, doğrul ve bize gel." İsmini gittikçe yükselen bir seste söylemeye başlamıştık.

Toprak kımıldadı. Yer parlayıp açılırken, keçi yana kaydı ve bir el havayı avuçladı. İkinci el de boşluğu kavradı ve yer ölü kadını dışarı çıkartmaya başladı.

İşte o anda, tam o anda, neyin yanlış olduğunu fark etmiştim, neden ölüyü tek başına diriltemediğini anlamıştım. Onu daha önceden nerede gördüğümü hatırlıyordum. Onun cenazesindeydim. Çok fazla animatör yoktu, o yüzden biri öldüğünde, onun cenazesine katılmak gerekirdi. Profesyonel nezakettendi. O köşeli yüzünü, dudakları boyanmış makyaj yapılmış haliyle hatırlamıştım. Makyajı çok kötüydü, o an bunu düşündüğümü hatırlıyordum.

Zombi neredeyse mezardan çıkmıştı. Bacakları hâlâ toprağın altında, nefesi kesilmiş şekilde oturuyordu.

Zachary ve ben mezarın üzerinde birbirimize bakıyorduk. Tek yapabildiğim aptal gibi yüzüne bakmaktı. Ölüydü ama zombi ya da daha önceden duyduğum bir şey değildi. Hayatım üzerine insan olduğuna bahse girerdim, aslında zaten girmiştim de.

Kolundaki örgü bant. Büyü keçi kanıyla yetinmemişti. 'Canlı' kalabilmek için ne yapıyordu?

Ölümü aldatacak gris-grisler olduğuna dair söylentiler duymuştum. Söylentiler, efsaneler, peri masalları. Ama belki de, gerçektiler.

Estelle Hewitt, bir zamanlar güzeldi ama yüz yıl mezarda kalmak insandan çok şey götürüyordu. Cildi, çirkin grimsi beyaz renkteydi, bal mumu gibi, neredeyse ifadesiz ve sahteydi. Ellerini gizleyen beyaz eldivenler, mezar pisliği içindeydi. Beyaz ve dantelli elbisesinin, düğün kıyafeti olduğuna bahse girerdim. Yüce Tanrım.

Siyah saçları başının üzerinde topuz yapılmıştı, kâkülleri neredeyse iskeletleşmiş yüzüne dökülüyordu. Yüzü, kalıbın üzerine yerleştirilmiş kil gibiydi, bütün kemikler seçilebiliyordu. Gözleri vahşi ve karanlıktı. Göz akları çok belirgindi. En azından gözleri, üzüm gibi kurumamışlardı, bundan nefret ederdim.

Estelle mezarında oturmuş, düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Bu biraz zaman alacaktı. Yeni ölülerin bile kendilerini toparlamaları birkaç dakika sürüyordu. Yüz yıl ölü olmak için çok uzun bir zamandı.

Çemberin içinde kalmaya dikkat ederek mezarın etrafında yürüdüm. Zachary hiçbir şey söylemeden gelişimi seyretti. Cesedi diriltmeyi beceremişti çünkü kendisi de bir cesetti. Yeni ölüleri hâlâ idare edebiliyordu ama eski ölüleri çağıramıyordu. Mezardan ölüleri çağıran ölü; bu işte gerçekten bir şeyler yanlıştı.

Onu, bıçağının kabzasını kavrarken seyrettim. Sırrını biliyordum. Nikolaos biliyor muydu? Başka birisi biliyor muydu? Elbette, gris-grisi her kim yaptıysa o biliyordu ama başka kim biliyordu? Kolumdaki yarayı sıktım. Kanlı ellerle gris-grise uzandım.

Bileğimden yakaladı, gözleri açılmıştı. Nefes alışı hızlıydı. "Sen değilsin."

"Kim o zaman?"

"Özlenmeyecek kişiler."

Dirilttiğimiz zombi bize doğru sürünmeye başladı.

"Seni öldürmelerine izin vermeliydim," dedim.

Gülümsedi. "Ölüyü, öldürebilir misin?"

Bileğimi kurtardım. "Her zaman yaptığım bir şey."

Zombi bacaklarımın arasında dolaşıyordu. Sanki sopalar batıyormuş gibi bir hisli bu. "Orospu çocuğu, onu sen besleyeceksin," dedim.

Bileğini zombiye doğru uzattı. Zombi kolundan yakaladı,

sakar ama istekliydi. Derisini kokladı, sonra bir şey yapmadan bıraktı. "Onu besleyebileceğimi zannetmiyorum, Anita."

Elbette yapamazdı, âyini tamamlamak için taze kana ihtiyaç vardı. Zachary ölüydü. Artık bu işleri yapamazdı. Ama ben yapardım.

"Lanet olsun, Zachary, lanet olsun."

Bana sadece baktı.

Zombi boğazından acı sesler çıkartıyordu. Yüce Tanrım. Ona kanayan kolumu uzattım. Hastalıklı elleri tenime tutundu, ağzı yaraya yapışmış, emiyordu. Kolumu çekmemek için kendimi zor tuttum. Bir anlaşma yapmıştım ve bu da âyinin bir parçasıydı. Başka çarem yoktu. O şey benim kanımla beslenirken Zachary'ye baktım. Bizim zombimizdi, ortak eserimizdi. Lanet olsun.

"Kendini canlı tutmak için kaç kişiyi öldürdün?" diye sordum.

"Bilmek istemezsin."

"Kaç kişi!"

"Yeter," dedi.

Gerildim, kolumu kaldırım, beraberinde neredeyse zombi de ayağa kalkıyordu. Çığlık attı, yeni doğmuş kedi yavrusu gibi, yumuşak bir sesti. Kolumu o kadar ani bıraktı ki, neredeyse düşüyordum. Kemikli çenesinden kan sızdı. Dişlerine de bulaşmıştı. Ona bakamıyordum.

"Çember açıldı. Zombi sizin," dedi Zachary.

Bir an benimle konuştuğunu zannettim; sonra vampirleri hatırladım. Karanlıkta, o kadar hareketsiz, o kadar sessiz duruyorlardı ki onları unutmuştum. Buradaki tek canlı şey bendim. Buradan gitmeliydim.

Ayakkabılarımı alıp çemberden çıktım. Vampirler benim için yolu açtı. Theresa önüme geçip beni durdurdu. "Neden kanını içmesine izin verdin? Zombiler bunu yapmaz."

Başımı iki yana salladım. Nedense açıklamanın, tartışmak-

tan daha hızlı olacağını düşünmüştüm? "Âyin zaten yanlış gidiyordu. Yeni bir kurbanla başlayamazdık. Ben de kendimi kurban olarak sundum."

Gözlerini bana dikti. "Kendini mi?"

"Yapabileceğimin en iyisi buydu, Theresa. Şimdi yolumdan çekil." Yorgundum ve kendimi iyi hissetmiyordum. Buradan bir an evvel uzaklaşmalıydım. Belki, o da benimle yaşadığı zombi karışıklığından bir an evvel kurtulmak istiyordu. Bilmiyordum ama kenara çekildi. Gitmişti, sanki rüzgâr onu alıp götürmüştü. Akıl oyunlarını oynamalarına izin vermiştim. Ben eve gidiyordum.

Arkamdan kısa bir çığlık geldi. Kısa, boğazlanmaya benzer bir sesti, sanki sahibi konuşmaya alışkın değilmiş gibiydi. Yürümeye devam ettim. Zombi çığlık atıyordu, insan hatıraları hâlâ duruyordu, bu korkması için yeterliydi. Hoş bir kahkaha duydum, Jean-Claude'unkinin uzak bir yankısı gibiydi. Neredesin Jean-Claude?

Bir kere arkama baktım. Vampirler yaklaşıyordu. Zombi bir o yana, bir bu yana kaçmaya çalışıyordu ama gidebileceği bir yer yoktu.

Paslı kapıdan tökezleyerek geçtim. Rüzgâr sonunda ağaçlardan aşağıya inmişti. Çalıların arasından bir çığlık daha duyuldu. Arkama bakmadan koşmaya başladım.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Jslak çimende kaydım. Naylon çoraplar koşmak için iyi değildi. Düştüğüm yerde oturdum, nefes nefese, düşünmemeye çalışıyordum. İnsan olmayan bir insanı kurtarmak için bir zombi diriltmiştim. Şimdi, dirilttiğim zombiye vampirler işkence ediyordu. Has siktir. Daha gecenin yarısına bile gelmemiştim. "Sırada ne var?" diye fısıldadım.

Müzik kadar hafif bir ses cevapladı. "Selamlar, animatör. Dolu bir gece geçiriyor gibisin."

Nikolaos ağaçların gölgeleri arasında duruyordu. Willie McCoy'da yanındaydı, aslında tam olarak yanında değildi, biraz gerisinde, bir hizmetkâr ya da koruma gibi duruyordu. Beri paramı hizmetkâr üzerine yatırırdım.

"Çok heyecanlı görünüyorsun. Mesele nedir?" Sesi, alçalıp yükselen şarkı gibiydi. Tehlikeli kuş geri dönmüştü.

"Zachary zombiyi diriltti. Bunu onu öldürebilmek için bir bahane olarak kullanamayacaksın." Sonra güldüm, kendi kendime bile acayip ve kaba gelmişti. Zachary zaten ölüydü ama Nikolaos'un bunu bildiğini zannetmiyordum. Zihinleri okuyamıyordu, sadece gerçekleri zorlayarak çıkarıp alıyordu. Bahse girerim Nikolaos, 'Sen canlı mısın, Zachary, yoksa yü-

rüyen bir ceset misin?' diye sormamıştı. Kendimi tutamıyor gülüyordum.

"Anita, sen iyi misin?" Willie'nin sesi her zaman olduğu gibiydi.

Nefesimi toparlamaya çalışırken başımla onayladım. "Ben iyiyim."

"İçinde bulunduğumuz durumda komik bir yan göremiyorum, animatör." Çocuk sesini kayan bir maske gibi kaçırıyordu. "Zachary'nin zombiyi diriltmesine sen yardım ettin." Bunu sanki beni suçlar gibi söylemişti.

"Evet."

Çimenlerde hareket sesi duydum. Sadece Willie'nin ayak seslerini. Başımı kaldırınca, Nikolaos'ın bir kedi kadar sessizce bana yaklaştığını gördüm. Gülümsüyordu, şirin, zararsız, bir çocuk model kadar güzeldi. Hayır, yüzü biraz uzundu. Mükemmel çocuk nedime, artık mükemmel değildi. Yaklaştıkça, daha fazla hata görmeye başlamıştım. Acaba onu gerçek halinde mi görüyordum? Acaba?

"Bana bakıyorsun, animatör." İnce, vahşi bir sesle güldü, fırtınadaki, rüzgâr çanları gibiydi. "Hayalet görmüş gibi hem de." Bol pantolonunu altına etek gibi toplayıp diz çöktü. "Hayalet mi gördün, animatör? Seni korkutan bir şey mi gördün? Yoksa başka bir şey mi?" Yüzü, elimle yetişebileceğim kadar yakındı.

Nefesimi tutmuş, parmaklarımı toprağa saplamıştım. Korku ikinci bir ten gibi üzerime yapışmıştı. Yüzü çok hoştu, gülümsüyordu, cesaretlendiriciydi. Tek eksiği gamzelerdi. Sesim hırıltılı çıkmıştı, düzeltmek için öksürmek zorunda kaldım. "Zombiyi ben kaldırdım. Zarar görmesini istemiyorum."

"Ama o sadece bir zombi, animatör onların gerçek bir aklı yok."

İnce zayıf yüzüne bakakalmıştım. Başka tarafa bakmaya da, yüzüne bakmaya da korkuyordum. Göğsüm kasılıyordu, kaç-

mak istiyordum. "O bir insan. İşkence görmesini istemiyorum."

"Onu çok fazla incitemezler. Benim küçük vampirlerim hayal kırıklığına uğrayacaklar. Ölü, ölüleri besleyemez."

"Gûlleri besler. Onlar ölülerle besleniyorlar."

"Bir gûl nedir, animatör? Onlar gerçekten ölü mü?"

"Evet."

"Ben ölü müyüm?" diye sordu.

"Evet."

"Emin misin?" Üst dudağına yakın bir yerde küçük bir yara izi vardı. Ölmeden önce olmuş olmalıydı.

"Eminim," dedim.

Kalbinize neşe, yüzünüze gülümseme getirecek bir şekilde kahkaha attı. Sesi duyunca karnım kasıldı. Bir daha Shirley Temple filmlerini seyredebileceğimi zannetmiyordum.

"Hiç emin olduğunu zannetmiyorum." Yumuşak bir hareketle, zahmetsizce ayağa kalktı. Bin yıllık tecrübe, mükemmelliği getiriyordu.

"Zombinin şu an, bu gece, geri konulmasını istiyorum," dedim.

"Bir şey isteyecek durumda değilsin." Sesi çok soğuk ve yetişkin geliyordu. Hiçbir çocuk sesiyle karşısındakinin derisini yüzmeyi beceremezdi.

"Onu ben dirilttim. Ona eziyet edilmesini istemiyorum."

"Bu çok kötü bir şey, değil mi?"

Daha ne diyebilirdim? "Lütfen."

Bana doğru baktı. "Bu senin için neden bu kadar önemli?"

Ona açıklayabileceğimi zannetmiyordum. "İşte..."

"Ne kadar önemli?" diye sordu.

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Zombin için neye katlanmaya razısın?"

Korku soğuk bir yumru gibi mideme oturdu. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Evet, anlıyorsun," dedi.

Ne faydası olacaksa ayağa kalktım. Ondan uzun boyluydum. Küçücüktü, zarif peri kızı gibi. Elbette. "Ne istiyorsun?"

"Bunu yapma, Anita." Willie sanki yakınımıza gelmeye korkuyormuş gibi bizden uzakta duruyordu. Ölmek onu akıllandırmış gibiydi.

"Sesini kes, Willie." Sesi konuşma tonundaydı, bir bağırma, bir tehdit yoktu. Ama Willie, iyi eğitilmiş bir köpek gibi hemen sustu.

Belki ona baktığımı görmüştü. Her neyse. "Willie'yi seni ilk seferde ikna edemediği için cezalandırdım," dedi.

"Cezalandırdın mı?"

"Tabii ki, Phillip sana metotlarımızı anlatmadı mı?"

Başımla onayladım. "Haçla mühürlenmiş, tabut."

Neşeli, harika bir şekilde gülümsedi. Ama gölgeler gülüşünü, pis bir sırıtışa dönüştürdü. "Willie onu orada aylarca, hatta yıllarca tutacağım diye çok korktu."

"Vampirler açlıktan ölmez. Bunu biliyorum." Seni fahişe, diye ekledim içimden. Yaşadığım korku bir süre sonra kızgınlığa dönüşüyordu. Kızgınlık çok daha iyiydi.

"Taze kan kokuyorsun. Seni tatmama izin ver. Ben de zombinin iyi olacağını garanti edeyim."

"Bu beni ısıracağın anlamına mı geliyor?"

Güldü, hoş, yürek parçalayan bir gülüştü. Fahişe. "Evet, insan, ısırılacağın anlamına geliyor." Birden yanımda belirdi. İster istemez geriledim. Yeniden güldü. "Görünüşe göre Phillip benden hızlı davranmış."

Bir an ne demek istediğini anlayamadım; sonra elim boynumdaki ısırık izine gitti. Bir an çok rahatsız hissettim, sanki beni çıplak yakalamıştı.

Kahkahası yaz havasında asılıp kalmıştı. Sinirlerime dokunmaya başlamıştı.

"Tadıma bakamazsın," dedim.

"O zaman zihnine girmeme izin ver. Bu da bir çeşit beslenme."

Başımla reddettim, çok hızlı ve çok fazla sallıyordum. Bir daha zihnime girmesine izin vereceğime, eğer seçme şansı verilirse, ölürdüm.

Bir çığlık duyuldu, ses çok uzaktan gelmiyordu. Estelle sesini kazanmaya başlamıştı. Sanki tokat yemiş gibi titredim.

"Kanının tadına bakmama izin ver, animatör. Diş kullanmayacağım." Son kelimelerini söylerken dişlerini göstermişti. "Orada dur ve beni engellemek için hiçbir şey yapma. Boynundaki yaradan tadına bakayım. Seninle beslenmeyeceğim."

"Artık kanamıyor. Kabuk tuttu."

Gülümsedi, oh çok hoştu. "Yalar temizlerim."

Zorla yutkundum. Yapabileceğimden emin değildim. Başka bir çığlık daha duyuldu, tiz ve yitikti. Tanrım.

"Anita..." dedi Willie.

"Sessiz ol ya da bedelini ödemeye hazırlan," diye karanlığın içine hırladı Nikolaos.

Willie küçüldü. Yüzü, siyah saçlarının altındaki küçük bir üçgen gibiydi.

"Her şey yolunda, Willie. Benim yüzünden kendini zora sokma," dedim.

Uzaktan bana baktı, sadece birkaç metre ötedeydi ama bana kilometrelerce uzaktaymış gibi görünüyordu. Sadece yüzündeki zavallı bakışın yardımı oldu. Zavallı Willie. Zavallı ben.

"Benimle beslenmeyeceksen, bu sana ne fayda sağlayacak?" diye sordum.

"Hiçbir fayda sağlamayacak." Küçük solgun eliyle bana uzandı. "Elbette, korku da bir maddedir." Soğuk eli bileğimin üzerinde dolaştı, kasıldım ama geri çekmedim. Onun bunu yapmasına izin verecektim, değil mi?

"Buna istersen, gölge beslenme de insan. Kan ve korku, nasıl elde edersen et, her zaman kıymetlidir." Yakınıma sokuldu. Nefesini tenimde hissettim ve ben de geri çekildim.

Ama bileğimi tutup uzaklaşmama izin vermedi.

"Dur. Önce zombinin serbest kalmasını istiyorum."

Bana bir süre baktı, sonra başıyla yavaşça onayladı. "Pekâlâ." Soluk gözleri omzumun ötesine bir yere, orada olmayan ya da benim göremediğim şeylere bakıyordu. Elinden gerginliği, sanki elektrik akımıymış gibi hissettim. "Theresa onları uzaklaştıracak ve animatör de zombiyi geri yatıracak."

"Biraz önce, bütün bunları sen mi yaptın?"

"Theresa benim emrim altında; bunu bilmiyor muydun?"

"Evet, tahmin ediyordum." Bilmediğim her vampirin telepatiyle haberleşebileceğiydi. Tabii ki, yine dün geceye kadar uçamayacaklarını da zannediyordum. Ah, bir sürü yeni şey öğreniyordum.

"Beni kandırmadığını nereden bileceğim?" diye sordum.

"Bana güvenmek zorundasın."

Şimdi bu söylediği komikti. Biraz espri anlayışı olsaydı, belki beraber bir şeyler yapabilirdik. Asla.

Bileğimi vücuduna yaklaştırdı ve beraberinde beni de sürükledi. Elinden kurulmamın tek yolu kaynak makinesi kullanmaktı. Ama kaynak makinem yeni bitmişti.

Başının üstü çeneme geliyordu. Boynuma yetişmek için parmak uçları üzerinde yükseldi. Bu durumun tehlikeli olmaması gerekiyordu. Ama öyleydi. Yumuşak dudakları boynuma değdi. Titredim. Yüzünü tenime bastırmışken güldü. Titremeye başladım ve kendimi durduramıyordum.

"Söz veriyorum yumuşak davranacağım." Yine güldü ve onu geri itmemek için kendimi zor tuttum. Ona bir kere vurmak için neredeyse her şeyi verirdim, sadece bir kere, oturaklı bir şekilde. Fakat bu gece ölmek istemiyordum. Ayrıca, bir anlaşma yapmıştık.

"Zavallı küçük şey, titriyorsun." Dengesini sağlamak için bir elini omzuma koydu. Dudaklarını boyun boşluğuma sürtüyordu. "Üşüyor musun?"

"Saçmalamayı kes. Yap bitir şunu."

Gerildiğini hissetim. "Sana dokunmamı istemiyor musun?"

"Hayır," dedim. Delirmiş miydi? Bir tespit sorusuydu her halde.

Sesi çok durgundu. "Yüzümdeki yara izi nerede?"

Düşünmeden cevabı verdim. "Ağzının yanında."

"Ve sen...," diye tısladı, "bunu nereden biliyorsun?"

Yüreğim ağzıma gelmişti. Zihin numaralarının bir işe yaramadığını fark ettirmiştim.

Parmakları omzuma saplandı. Hafif bir ses çıkarttım ama bağırmadım. "Neler yapıyorsun, animatör?"

En ufak bir fikrim bile yoktu. Ama nedense onun buna inanacağını zannetmiyordum.

"Onu rahat bırak!" Phillip ağaçların arsından yarı-koşar vaziyette fırladı. "Onu bu gece incitmeyeceğine söz vermiştin."

Nikolaos arkasını bile dönmedi. "Willie." Sadece adı söylenmişti ama her iyi hizmetkâr gibi o da ne istendiğini biliyordu.

Phillip'in önüne geçti, bir kolunu ileri doğru uzatmıştı. Onu tutmaya çalışacaktı. Phillip koldan kaçtı, neredeyse sürtünmüşlerdi.

Willie hiçbir zaman iyi bir dövüşçü olamamıştı. Eğer bok gibi bir dengeniz varsa, gücün hiçbir önemi yoktu.

Nikolaos çenemi tutup yüzümü onunkine doğru çevirdi. "Beni dikkatini üzerimde toplatmaya zorlatma, animatör. Seçeceğim metotlar hoşuna gitmeyebilir."

Sesli bir şekilde yutkundum. Büyük ihtimalle haklıydı. "Bütün dikkatim üzerinde, emin olabilirsin." Sesim hırıltılı

bir fısıltıydı, korkudan kısılmıştı. Eğer temizlemek için öksürseydim, suratına öksürecektim. İyi bir fikir değildi.

Çimen üzerinde gezinen ayak seslerini duyuyordum. Vam-

pirden gözlerimi ayırmamak için kendimi zor tutuyordum.

Nikolaos beni ayak seslerinin geldiği yöne döndürdü. Hareket ettiğini gördüm ama yine de gözün takip edebileceğinden hızlıydı. Birden yüzünü öteki tarafa dönmüştü. Phillip karşısında duruyordu. Willie ona yetişip kolundan yakaladı ama onunla ne yapacağını bilmiyormuş gibiydi.

Willie hiç çaba sarf etmeden kolu kırabileceğinin farkında mıydı? Hiç zannetmiyordum.

Nikolaos da aynı şeyin farkına varmış olmalıydı. "Bırak onu. Eğer gelmek istiyorsa gelsin," dedi. Sesi büyük miktarda acı söz veriyordu.

Willie geri çekildi. Phillip olduğu yerde durmuş, Nikolaos'un omzunun üzerinden bana bakıyordu. "İyi misin, Anita?"

"İçeri gir, Phillip, endişelenmen hoş ama bir antlaşma yaptık. Beni ısırmayacak."

Başını iki yana salladı. "Ona zarar gelmeyeceğine söz vermiştin. Söz vermiştin." Yine Nikolaos'la konuşuyordu ama ona bakmamaya özen gösteriyordu.

"Ve ona zarar gelmeyecek, Phillip. Ben sözümü tutarım, çoğu zaman."

"Ben iyiyim, Phillip. Benim yüzünden kendine zarar verme," dedim.

Sesi şaşkınlıkla dağıldı. Ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Cesareti çimenlere dökülmüştü ama geri çekilmedi. Büyükçe bir puan kazanmıştı. Ben bile büyük ihtimalle, geri çekilirdim. Belki. Ah, lanet olsun Phillip cesurlaşmıştı ve ben onun bu yüzden öldüğünü görmek istemiyordum.

"Lütfen içeri git, Phillip."

"Hayır," dedi Nikolaos. "Eğer küçük adam cesur olmak istiyorsa bırakalım denesin."

Phillip bir şey tutmaya çalışıyormuş gibi ellerini açıp kapattı.

Nikolaos bir anda yanında belirmişti, hareket ettiğini görmemiştim. Phillip de görmemişti, hâlâ biraz önce durduğu yere bakıyordu. Kaval kemiğini tekmeledi. Phillip yere düştü, gözlerini kırparak, sanki o an orada belirmiş gibi Nikolaos'a bakıyordu.

"Ona zarar verme," dedim.

Soluk küçük el atıldı, sadece dokunmuştu. Phillip'in bütün vücudu geri fırladı. Yana yuvarlandı, yüzü kana bulanmıştı.

"Nikolaos, lütfen!" dedim. Ona doğru iki adım atmıştım. İsteyerek. İstediğim anda silahıma uzanabilirdim. Bu onu öldürmezdi ama Phillip'e kaçma şansı verebilirdi. Eğer kaçabilirse.

Evin olduğu yerden bağrışmalar duyuldu. "Sapıklar" diye bağırdı bir adam sesi.

"Bu da ne?" diye sordum.

"Sonsuz Hayat Kilisesi cemaatinden birilerini göndermiş," diye cevapladı Nikolaos. Sesinden olaydan biraz olsun hoşlandığı belli oluyordu. "Bu küçük buluşmayı terk etmem gerek." Phillip çimenler üzerinde baygın bırakıp bana döndü. "Yara izimi nasıl gördün?"

"Bilmiyorum."

"Küçük yalancı. Bunu daha sonra bitiririz." Ve ağaçların arasında soluk bir gölge gibi koşarak, gözden kayboldu. En azından uçup gitmemişti. Bu geceden sonra böyle bir şeyi daha kaldırabileceğimi zannetmiyordum.

Phillip'in yanına diz çöktüm. Nikolaos'un vurduğu yer kanıyordu. "Beni duyuyor musun?"

"Evet." Ayağa kalkmayı başardı. "Buradan gitmemiz gerek, kilise elemanları her zaman silahlı olur."

Ayağa kalkmasına yardım ettim. "Garabet partilerini sık sık basarlar mı?"

"Her fırsat bulduklarında," dedi.

Ayakta durabiliyordu. Güzel, onu fazla uzağa taşıyamazdım.

"Biliyorum böyle bir şey söylemeye hakkım yok ama arabaya varmanıza yardımcı olabilirim," dedi Willie.

Kendimi tutamayıp güldüm. "Diğerleri gibi sen de yok olamıyor musun?"

Omuz silkti. "Henüz nasıl yapıldığını bilmiyorum."

"Ah, Willie." İç çektim. "Hadi, buradan gidelim."

Bana gülümsedi. Gözlerinin içine bakabilince, neredeyse insan gibi görünüyordu. Phillip bir vampirin bize katılmasına karşı çıkmadı. Neden karşı çıkacağını düşünmüştüm ki?

Evden çığlıklar yükseliyordu. "Birileri polis çağıracak," dedi Willie.

Haklıydı ve ben durumu hiçbir şekilde açıklayamazdım. Phillip'in elini tutup topuklu ayakkabılarımı giyerken, dengeni sağladım. "Eğer delirmiş fanatiklerden kaçacağımı bilseydim, bu gece için topuksuz bir şey tercih ederdim," dedim.

Palamutlarla dolu mayın tarlasında koşarken, dengemi korumak için Phillip'in elini tutuyordum. Bileğimi burkacak bir zaman değildi.

Evden üç şekil çıktığında, neredeyse çakıl yola ulaşmıştık. Birisinin elinde bir sopa vardı. Diğerleri vampirdi, silaha ihtiyaçları yoktu. Çantamı açıp silahımı çıkarttım, yanımda tutup, eteğimin arkasına sakladım. Phillip'e arabamın anahtarlarını attım. "Arabayı çalıştır; ben arkamızı korurum," dedim.

"Nasıl kullanacağımı bilmiyorum," dedi.

Unutmuştum. "Has siktir."

"Ben yaparım." Willie anahtarlara uzandı ve ben de izin verdim.

Vampirlerden bir tanesi üzerimize koştu; kollarını açmış, tıslıyordu. Belki bizi korkutmaya çalışıyordu; belki bize zarar vermeyecekti. Ama bu gece artık bana yetmişti. Emniyeti açıp

mermiyi ağzına verdim ve ayağının dibine ateş ettim.

Tereddüt etti, neredeyse düşüyordu. "Mermiler bana zarar veremez, insan."

Ağaçların altında bir hareket vardı. Dost mu, düşman mı olduğunu bilmiyordum. Çok fark da etmiyordu. Vampir gelmeye devam etti. Yerleşimin çok olduğu bir bölgeydi. Mermiler bir şeye çarpmadan önce çok mesafe kat edebilirdi. Böyle bir riske giremezdim.

Kolumu kaldırdım. Nişan aldım ve ateş ettim. Mermiyi midesinden yedi. Sarsıldı ve yarasını yumruklar gibi tuttu. Yüzünden şaşkınlığı okunuyordu.

"Gümüş kaplı, mermiler, diş-surat."

Willie arabaya koştu. Phillip bana yardım etmekle, gitmek arasında kalmıştı.

"Git, Phillip, hadi, şimdi."

İkinci vampir etrafımızdan dolaşmaya çalışıyordu. "Olduğun yerde kal," dedim. Vampir olduğu yere çakıldı. "Eğer hareket eden olursa, kafasına mermiyi yapıştırırım."

"Onlar bizi öldürmez," dedi ikinci vampir.

"Hayır ama bir faydası da dokunmaz."

Eli sopalı insan, ilerler gibi yaptı. "Yapma," dedim.

Araba çalıştı. Arkama bakmaya cesaret edemedim. Geri geri ilerlerken, lanet olası topuklarıma takılmamayı diledim. Eğer dengemi kaybedersem, üzerime çullanacaklardı. Eğer üzerime çullanırlarsa, birileri ölecekti.

"Çabuk, Anita, içeri gir." Phillip yolcu tarafındaki kapıdan bana uzanıyordu.

"Kenara kay." Kaydı ve ben de koltuğa oturdum. İnsan üzerimize koştu. "Hadi, sür!"

Willie çakılda patinaj çekti ve ben hızla kapıyı kapattım. Bu gece hiç kimseyi öldürmeyi istemiyordum. İnsan fırlayan çakıllardan yüzünü korumaya çalışırken biz yolda ilerliyorduk.

Araba çılgınca zıplıyordu, neredeyse bir ağaca çarpıyorduk. "Yavaşla, güvendeyiz," dedim.

Willie ayağını gazdan çekip bana sırıttı. "Başardık."

"Evet." Ben de ona geri gülümsedim ama ben o kadar emin değildim.

Phillip'in yüzü hızla kanıyordu. Düşüncelerimi dile getirir gibi. "Güvendeyiz ama ne kadar süre için?" Sesi benim hissettiğim kadar yorgun geliyordu.

Koluna hafifçe vurdum. "Her şey yoluna girecek, Phillip."

Bana baktı. Yüzü olduğundan yaşlı görünüyordu, yorgundu. "Buna benim kadar sen de inanmıyorsun."

Ne diyebilirdim ki, haklıydı.

Otuzuncu Bölüm

Silahımı emniyete alıp, emniyet kemerimi taktım. Phillip arka koltuğa yayılmıştı, uzun bacaklarını iki yana açmış, zemine yerleştirmişti. Gözleri kapalıydı.

"Nereye?" diye sordu Willie.

İyi soruydu, ben eve gidip uyumak istiyordum ama...

"Phillip'in yüzüne dikiş atılması gerek."

"Onu hastaneye mi götürmek istiyorsun?"

"Ben iyiyim." Phillip'in sesi hafif ve garipti.

"İyi falan değilsin," dedim.

Gözlerini açtı ve dönüp bana baktı. Kan boynuna kadar akmıştı, sokak lambalarında parlıyordu. "Dün gece sen daha kötü yaralanmıştın," dedi. Başımı çevirip pencereden dışarıya baktım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. "Ben şimdi iyiyim."

"Ben de iyi olacağım."

Dönüp baktım. O da bana bakıyordu. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum ama okumak istiyordum. "Ne düşünüyorsun, Phillip?"

Başını çevirip dümdüz ileriye baktı. Yüzü siluetler ve gölgelerden ibaretti. "Şehrin efendisine karşı durdum. Başardım. Başardım." Sonuncusunu söylerken sesinde bir şevk vardı. Gururlu bir şevk.

"Çok cesurdun," dedim.

Gülümseyip başıyla onayladı. "Evet."

"Konuşmanızı bölmek istemiyorum, ama bu mereti nere-
 ye süreceğim," dedi Willie.

"Beni Suçlu Zevkler'e bırak," dedi Phillip.

"Bir doktora ihtiyacın var."

"Benimle kulüpte ilgilenirler."

"Emin misin?"

Başıyla onayladı, sonra yüzün buruşturup bana döndü. "Kimden emir aldığımı bilmek istiyordun, Nikolaos'tan alıyordum. Haklıydın. İlk gül, seni baştan çıkartmam için yolladı." Gülümsedi, kanla pek hoş görünmüyordu. "Sanırım o işin adamı değilmişim."

"Phillip..." dedim.

"Yo, önemli değil. Benim hakkımda yanılmamıştın. Ben hastayım. Beni istememene şaşmamalı."

Willie'ye baktım, arabayı sürmeye, sanki hayatı buna bağlıymış gibi konsantre olmuştu. Lanet olsun, ölü hali, canlı halinden daha akıllıydı.

Derin bir nefes aldım, ne söyleyeceğimi düşünüyordum. "Phillip, beni ısırmadan... önceki öpüşme." Tanrım, bunu nasıl söyleyeceğim? "O çok hoştu."

Bana baktı, çabucak, sonra gözlerini kaçırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet."

Arabayı rahatsız edici bir sessizlik kapladı. Yola sürten tekerlekler dışında, başka ses yoktu. Gece lambalarının parlayan ışıkları, karanlığı dolduruyordu.

"Nikolaos'a karşı durman, hayatımda gördüğüm en cesurca şeylerden birisiydi ve tabii ki en aptalcası," dedim.

Güldü, acayipti ve şaşırmıştı.

"Bunu bir daha yapma. Senin kollarımda ölmeni istemiyorum."

"Benim seçimim," dedi.

"Başka kahramanlık yok, tamam mı?"

Bana baktı. "Ölürsem üzülür müsün?"

"Evet."

"Sanırım bu da bir şeydir."

Ne dememi istiyordu? Ölümsüz aşkımı itiraf etmem ya da onun gibi şapşalca bir şey mi? Ölümsüz şehvet olur muydu? İkisi de bir yalandı. Benden ne istiyordu. Neredeyse soracaktım ama yapamadım. O kadar cesur değildim.

Otuz Birinci Bölüm

Apartmanımın merdivenlerinden çıkarken saat neredeyse üç olmuştu. Ezilen her yerim ağrıyordu. Dizlerim, ayaklarım, belim, yüksek topuklar yüzünden acıdan neredeyse yanıyordu. Uzun sıcak bir duş ve yatağımı istiyordum. Belki, eğer şanslıysam, deliksiz sekiz saatlik bir uyku istiyordum. Elbette bunun üzerine bahse girmezdim.

Bir elimde anahtarlar diğerinde silahım vardı. Beklenmedik bir şekilde komşularımdan birisinin kapısı açılır diye silahımı yanımda tutuyordum. Korkmalarına gerek yoktu, mahallelerinin dost animatörü gelmişti. Elbette.

Uzun süredir ilk defa kapımı bıraktığım gibi buldum: Kilitli. Tanrıya şükürler olsun. Sabahın köründe hırsız polisçilik oynayacak halim yoktu.

Ayakkabılarımı kapının önünde atıp yatak odama koştum. Telesekreterimdeki mesaj ışığı yanıp sönüyordu. Silahımı yatağımın baş ucuna yerleştirip aletin düğmesine bastım.

"Selam, Anita, benim Ronnie. VKİ'den birisiyle yarın için bir buluşma ayarladım. Benim büromda saat on birde. Eğer saati kötüyse, bana mesaj bırak, ben sana dönerim. Dikkatli ol."

Klik, tırrr ve Edward'ı sesi duyuldu. "Saat işliyor, Anita." Klik.

Lanet olsun "O küçük oyunlarını seviyorsun değil mi, seni orospu çocuğu." Huysuzlaşıyordum ve Edward konusunda ne yapacağımı bilmiyordum. Nikolaos ya da Zachary ya da Valentine ya da Aubrey konusunda ne yapacağımı da bilmiyordum. Tek bildiğim duş almak istediğimdi. Bundan başlayabilirdim. Belki tenimden keçi kanını temizlerken aklıma harika bir fikir gelirdi.

Banyonun kapısını kilitleyip silahımı klozetin üzerine koydum. Paranoyaklaşmaya başlamıştım, belki de doğru kelime gerçekçiydi.

Suyu buhar yapıncaya kadar açtım ve altına girdim. Vampir cinayetlerini çözmeye yirmi dört saat önceden daha fazla yaklaşamamıştım.

Eğer davayı çözsem bile, hâlâ problemlerim vardı. Nikolaos üzerimdeki korumayı kaldırır kaldırmaz Aubrey ve Valentine beni öldüreceklerdi. Nefis. Nikolaos'un bile bu yönde fikirleri olup olmadığından emin değildim. Şimdi, Zachary vudu muskasını beslemek için insanları öldürüyordu. İnsan kurbanı isteyen muskalar duymuştum. Hem de ölümsüzlükten çok daha azını veriyorlardı. Zenginlik, seks, güç... tarih kadar eski istekler. Güçlü muska için gereken kan çok özel olurdu: Çocuk, bakire, ergenlik öncesi erkekler ya da tahta bacaklı, mavi saçlı küçük yaşlı kadınlar. Tamam, belki bu kadar belirgin olmayabilirdi ama benzer kurbanlardan oluşan bir liste olmalıydı. Eğer Zachary vücutları ortada bırakıyor olsaydı, gazeteler, çoktan peşine düşmüş olurlardı. Belki.

Durdurulması gerekiyordu. Eğer bu gece karışmamış olsaydım, durdurulacaktı. Hiçbir iyilik cezasız kalmaz.

Avuçlarımı banyo fayansına dayayıp suyu sırtımdan sıcak bir dere gibi akıttım. Tamam, Valentine'i beni öldürmeden haklayabilirdim. Hakkında infaz emri vardı, iptal edilmemişti. Öncelikle, onu bulmam gerekiyordu.

Aubrey tehlikeliydi ama Nikolaos onu tabutta tuttuğu sürece yoluma çıkamazdı.

Zachary'yi polise ihbar edebilirdim. Dolph beni dinlerdi fakat elimde hiç delil yoktu. Lanet olsun, kullandığı büyüyü ben bile bilmiyordum. Eğer Zachary'nin ne olduğunu ben anlayamadıysam, polise nasıl anlatacaktım?

Nikolaos. Eğer davayı çözersem, yaşamama izin verecek miydi? Yoksa vermeyecek miydi? Bilmiyordum.

Edward yarın sabah gelecekti. Ya Nikolaos'un saklanma yerini söyleyecektim ya da postumdan bir parça alacaktı. Edward'ı tanıdığım kadarıyla parçayı kaybederken bir hayli acı çekecektim. Belki ona vampiri verebilirdim. İstediğini söylerdim. O da öldürmeyi başaramazdı ve Nikolaos benim işimi halletmek için gelirdi. Şu sıralar uzak durman gereken tek şey Nikolaos'tu.

Kurulandım, saçlarımı fırçaladım ve bir şeyler yemek istiyordum. Kendime yemek için çok yorgun olduğumu söylemeye çalıştım ama midem bana inanmadı.

Yatağa yığıldığımda saat dört olmuştu. Haçım güvenle boynumda asılıydı. Silahım baş ucumdaydı. Ve sadece saf panik yüzünden, yatağın kenarı ve komodinin arasına bir bıçak sıkıştırdım. Hiçbirisine vaktinde uzanamazdım ama... belli mi olurdu.

Rüyamda Jean-Claude'u gördüm. Bir masada oturmuş, ahududu yiyordu.

"Vampirler gerçek yemek yemez," dedim.

"Kesinlikle," diye gülümsedi ve meyve kasesini bana doğru uzattı.

"Ahudududan nefret ederim," dedim.

"Ben hep çok sevmişimdir. Yüz yıllardır tatlarına bakmamıştım." Yüzü hasret doluydu.

Kaseyi aldım. Serindi, neredeyse soğuktu. Ahududular, kanın içinde yüzüyordu. Kase elimden düştü, yavaşça, masaya kan saçıldı; dökülen kan kasenin alabileceğinden çok fazlaydı. Kan masanın kenarlarında damlıyordu.

Jean-Claude kanayan masanın üzerinden bana baktı. Kelimeleri sıcak rüzgâr gibiydi. "Nikolaos ikimizi de öldürecek. Ma petite, önce bizim saldırmamız gerek."

"Bu 'biz' saçmalığı da nedir?"

Ellerin akan kanın altında birleştirdi ve bir kupa gibi bana uzattı. Parmaklarından kan damlıyordu. "İç. Bu seni güçlendirir."

Karanlığa doğru bakarak uyandım. "Lanet olsun, Jean-Claude," diye fısıldadım. "Bana ne yaptın?"

Karanlık ve boş odadan bir cevap gelmedi. Bu küçük nimetleri için tanrıya şükrettim. Saat sabaha karşı altı buçuktu. Dönüp örtülerin arasına sokuldum. Havalandırmanın sesi, komşularımdan birisinin akıttığı suyun sesini bastıramıyordu. Radyoyu açtım. Mozart'ın E bemol piyano konçertosu, karanlık odayı doldurdu. Dinlerken uyumak için çok canlıydı ama ses istiyordum. Kendi seçtiğim sesi.

Çalanın Mozart olduğundan bile emin değildim, çok yorgundum; her neyse, uykuma geri döndüm. Eğer rüya gördüysem bile hatırlamıyordum.

Otuz İkinci Bölüm

Alarm uykumun arasında ötüyordu. Araba alarmı gibi, tiksindirici bir gürültüydü. Düğmelerini tokatladım. Şükürler olsun, sustu. Yarı açık gözlerle saate baktım: Dokuz. Lanet olsun, alarmı kapatmayı unutmuştum. Giyinip kiliseye yetişecek zamanım vardı. Kalkmak istemiyordum. Kiliseye gitmek istemiyordum. Tanrı sadece bir seferi, affederdi.

Elbette, şu sıralar gelecek bütün yardımlara ihtiyacım vardı. Belki bir vahiy gelirdi ve her şey yerli yerine otururdu. Gülmeyin; daha önce olmuştu. İlahi yardım, bel bağladığım bir şey değil; ama kilisede daha iyi düşünüyordum.

Dünya kötü adamlar ve vampirlerle doluyken ve ölümle aranızdaki tek şey kutsanmış bir haç iken, kilise değişik bir ışıkla parlıyordu. Lafın gelişi tabii ki.

Homurdanarak yataktan çıktım. Telefon çaldı. Yatağın kenarında oturup, telesekreterin cevap vermesini bekledim. "Anita, ben Çavuş Storr. Başka bir vampir cinayeti işlendi."

Ahizeyi kaldırdım. "Selam, Dorph."

"Güzel. Seni kiliseye gitmeden önce yakaladığıma sevindim."

"Bir ölü vampir daha mı?"

"Hı-hı..."

"Diğerleri gibi mi?" diye sordum.

"Öyle görünüyor. Buraya gelip bir bakman gerekiyor."

Başımla onaylayıp beni göremediğini hatırladım. "Elbette, ne zaman?"

"Hemen şimdi."

İç çektim. Kilise şansını kaybetmişti. Cesedi benim için öğlene ya da daha geçe kadar tutamazlardı. "Yeri söyle. Bir dakika dur, yazan bir kalem bulayım." Baş ucumda bir not defteri bulunduruyordum ama kalem ben fark etmeden bitmişti. "Tamam, söyle."

Yer Lanetliler Sirki'nden bir blok ötedeydi. "Orası Mahalle'nin bir ucu. Cinayetlerin hiçbirisi Nehirkıyısı'ndan bu kadar uzak değildi."

"Doğru," dedi.

"Bu seferkinde farklı olan başka ne var?"

"Buraya geldiğinde görürsün."

Bay Bilgi. "Öyle olsun, yarım saat içinde oradayım."

"Görüşürüz." Telefon sustu.

"Şey, sana da günaydın Dolph," dedim ahizeye. Belki o da sabahları sevmiyordu.

Ellerim iyileşiyordu. Dünden kalan, keçi kanına bulanmış yara bantlarını çıkartmıştım. Çizikler güzelce kabuk tutmuşlardı, yeniden bantlamak için uğraşmadım.

Kolumdaki bıçak yarasını güzelce sarmıştım. Artık sol kolumu daha fazla yaralayamazdım, yer kalmamıştı. Boynumdaki ısırık izi morarmaya başlamıştı. Dünyanın en kötü aşk ısırığı gibi görünüyordu. Eğer Zerbrowski görürse, dilinden düşmezdi. Üzerine bir bant yapıştırdım. Bu sefer de vampir ısırığını kapatmaya çalışıyormuşum gibi görünüyordu. Lanet olsun. İnsanlar isterlerse merak edebilirlerdi. Bu onları hiç ilgilendirmezdi.

Polo tişörtümü giyip kotumu ayağıma geçirdim. Nikelarımı giyip silahımın omuz askısını da takınca, hazırlanmış ol-

dum. Omuz askımın, fazladan şarjör yeri de vardı, oraya yenilerini koydum. Yirmi altı mermi. Dikkatli olun, kötü adamlar. İşin gerçeği, silahlı çatışmaların çoğu ilk sekiz mermi ateşlenmeden bitiyordu. Ama her şeyin bir ilki vardı.

Elime sarı bir rüzgârlık da almıştım. Silahım insanları rahatsız etmeye başlarsa giyecektim. Polislerin yanına gidiyordum. Onlar da silahları ortada çalışıyorlardı. Benimki neden olmayacakmış? Ayrıca artık oyun oynamaktan sıkılmıştım. Artık o piçlerin silahlı ve istekli olduğumu bilmelerinin zamanı gelmişti.

Cinayet mahalleri hep çok kalabalık olurdu. Aval aval bakanlardan, neler olduğunu görmeye gelenlerden bahsetmiyorum. Onları görmeyi zaten bekliyor oldurdunuz. Birisinin ölümünün her zaman ilgi çekici bir yanı olurdu. Ama ortam her zaman polislerle kaynardı, çoğunlukla dedektifler, üniformalarıyla etrafa yayılmış olurlardı. Bir küçük cinayet için, çok fazla polis vardı.

Bu sefer üzerinden 1940'ların bilim kurgu filmlerindeki ışın silahlarına benzeyen anteniyle, bir haber minibüsü bile vardı. Daha çoğalacaklarına da bahse girerdim. Polis bu işi daha fazla gizli tutamazdı.

Vampir cinayetleri, vay, vay, vay, daha sansasyonel ne olabilirdi? Olayı daha garip hale getirmek için bir şeyler eklenmesine bile gerek yoktu.

Kalabalığa karışıp kameradan gizlendim. Kısa sarı saçlı, şık takım elbiseli bir muhabir, elindeki mikrofonu neredeyse Dolph'un yüzüne sokmuş, sorular soruyordu. İğrenç artıkların yanında kaldığım sürece güvendeydim. Beni filme alabilirlerdi ama görüntüleri televizyonda yayınlayamazlardı.

Polis bölgelerine girmemi sağlayan plastik kaplı küçük bir kartım vardı. O kartı yakama iliştirdiğim zaman kendimi asistan FBI Ajanı gibi hissediyordum.

Sarı polis şeridi önünde kahraman bir üniformalı tarafından durduruldum. Kartıma birkaç saniye bakıp kurallara uyup uymadığını anlamaya çalıştı. Beni geçirmeli miydi, yoksa önce bir dedektifi çağırıp sormalı mıydı?

Öylece durmuş, ellerimi sallandırmış, zararsız görünmeye çalışıyordum. Aslında bu işte çok iyiydim. Baştan aşağıya şirin bile olabilirdim. Üniformalı bandı kaldırıp geçmeme izin verdi. "Afferim, oğlum," dememek için kendimi zor tuttum. "Teşekkür ederim," dedim.

Ceset bir sokak lambasının dibinde yatıyordu. Bacakları açıktı. Bir kolu vücudunun altında kalmıştı, büyük ihtimalle kırıktı. Sırtının ortası, sanki birisi elini sokup tuttuğunu sökmüş gibi, boştu. Diğerleri gibi kalbi de sökülmüş olmalıydı.

Dedektif Clive Perry cesedin yanındaydı. Uzun boylu, ince yapılı, zenci ve Hortlak Ekibinin en yeni üyesiydi. Hoş, yumuşak başlı birisi gibi görünüyordu. Perry'yi birilerini kızdıracak bir şeyler yaparken düşünemiyordum ama Hortlak Ekibine gönderilmesinin bir sebebi olmalıydı.

Gözlerini not defterinden kaldırıp bana baktı. "Merhaba, Bayan Blake."

"Selamlar, Dedektif Perry."

Gülümsedi. "Çavuş Storr geleceğinizi söylemişti."

"Herkes cesetle işini bitirdi mi?"

Başıyla onayladı. "Tamamen sizin."

Cesedin altında koyu kahverengi bir kan gölü oluşmuştu. Yayına çömeldim. Kan yoğun, yapışkan bir hal alacak kadar pıhtılaşmıştı. Rigor motris* gelip geçmişti, tabi eğer rigor mortis olmuşsa. Vampirler "ölüme" her zaman insanların verdiği tepkileri vermiyorlardı. Bu durum ölüm zamanını tespit etmeyi güçleştiriyordu. Ama bu adli tıbbın işiydi benim değil.

*) Rigor mortis: Cesedin sertliği.

Sıcak yaz güneşi üzerime vuruyordu. Vücudun şekli ve siyah dar pantolondan, cesedin bir kadına ait olduğunu tahmin ediyordum. Yüz üstü, göğsü çökmüş halde ve kafası eksik-

ken, bunu tahmin etmek zor oluyordu. Gözüken omurgasının ucu beyazdı ve parlıyordu. Boynundan kan, ağzı kırık şişeden akan şarap gibi akmıştı. Derisi parçalanmış, dağılmıştı. Sanki kafası sökülüp çıkartılmıştı.

Zorla yutkundum. Aylardır cinayet mahallinde kusmamıştım. Ayağa kalkıp cesetten uzaklaştım.

Bunu yapan insan olabilir miydi? Hayır; belki. Kahretsin. Eğer yapanlar insansa, öyle olmadıklarını düşündürmek için çok uğraşmışlardı. Dışardan nasıl görünürse görünsün, adli tıp hep bıçak izleri bulmuştu. Bıçak cinayetten önce mi, sonra mı kullanılmıştı? Bir canavar gibi görünmeye çalışan şey, insan mıydı? Yoksa insan gibi görünmeye çalışan canavar mı?

"Başı nerede?" diye sordum.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?"

Yüzüne baktım. Yüzüm mü beyazlamıştı? "İyiyim." Ben, koca, sert vampir avcısı, koparılmış kafaları görünce kusmazdım. Elbette.

Perry kaşlarını kaldırdı ama meselenin üzerine gitmeyecek kadar kibardı. Beni kaldırımda üç metre öteye götürdü. Başın üzerine plastik bir torba geçirilmişti. İkinci ama daha ufak, kan gölü de torbanın altından sızmıştı.

Penny çömelip poşeti tuttu. "Hazır mısın?"

Başımla onayladım, sesime güvenmiyordum. Poşeti, sanki kaldırımın üzerindeki şeyi gizleyen bir perdeymiş gibi kaldırdı.

Uzun siyah saçlar, soluk yüzün etrafında dağılmıştı. Saçları karma karışık ve kana bulanmıştı. Yüzü bir zamanlar çekiciymiş ama artık değildi. İfadesi sarkmış, bir oyuncak bebeğin ki kadar gerçek dışı olmuştu. Gözlerim görüyordu ama beynimin algılaması biraz zaman aldı. "Has siktir!"

"Ne oldu?"

"Hızla ayağa kalkıp caddeye doğru bir iki adım geriledim. Perry yanıma geldi. "Anita, iyi misin?"

Ürkütücü bir yumru halinde duran plastik torbaya baktım. İyi miydim? İyi soru. Cesedi teşhis edebilirdim.

O Theresa'ydı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Ronnie'nin ofisine on birden birkaç dakika önce vardım. Kapının koluna uzanmışken duraksadım. Theresa'nın kafasının kaldırımdaki görüntüsü aklımdan silemiyordum. Çok zalimdi ve yüzlerce insan öldürmüş olmalıydı. Neden ona acımıştım? Aptallığımdan, olabilir. Derin bir nefes alıp kapıyı ittim.

Ronnie'nin odası pencerelerle doluydu. Işık iki taraftan, güney ve batıdan içeriye doluyordu. Başka bir değişle öğleden sonraları odası güneş ısıtıcısı gibi oluyordu. Hiçbir havalandırma o kadar çok güneş ışığının üstesinden gelemiyordu.

Ronnie'nin ışıltılı pencerelerinden bakarsanız Mahalle'yi görebiliyordunuz. Tabii bakmak isterseniz.

Ronnie beni kapıda görünce eliyle, neredeyse kör edici aydınlığın içine davet etti.

Masasının karşısında zarif görünüşlü bir hanımı oturuyordu. Parlak siyah saçları dikkatlice yüzünden geriye şekillendirilmiş bir Asyalıydı. İyi dikilmiş eteğine uyan, koyu mor bir ceket düzgünce sandalyesinin koluna asılmıştı. Parlak, lavanta rengi bluzu, dikkati çekik gözlerine ve göz kapakları ve kaşlarındaki hafif lavanta rengi makyaja çekiyordu. Güneşin boğucu sıcağında bile, lavanta rengi bluzu içinde hoş duruyordu.

Bunca yıldan sonra onu orada öyle otururken görünce boş bulundum. Sonunda, açık ağzımı kapattım, elimi uzatıp ilerledim. "Beverly, görüşmeyeli çok oldu."

Zarifçe ayağa kalktı ve o hoş eliyle tokalaştı. "Üç yıl."

Kesin, tamamıyla Beverly gibi.

"Siz ikiniz tanışıyor musunuz?" diye sordu Ronnie.

Ona doğru döndüm. "Bev beni tanıdığından bahsetmedi mi?"

Ronnie başını iki yana salladı.

Diğer kadına baktım. "Neden Ronnie'ye bahsetmedin."

"Gerekli olduğunu düşünmemiştim." Bev'nin gözlerime bakmak için çenesini kaldırması gerekiyordu. Çok fazla insanın yapacağı bir şey değildi. Beni garip hissettirecek kadar nadir bir durumdu; neredeyse gözlerimiz aynı hizaya gelsin diye eğilmeyi istetecek kadar nadir.

"Birisi nereden tanıştığınızı bana söyleyecek mi?" diye sordu Ronnie.

Ronnie yanımızdan geçip, masasına oturdu. Bev döner sandalyesini hafifçe geri itti, ellerini kucağında kavuşturdu ve bekledi. Yavru kedi tüyü kadar yumuşak, saf gri gözleri, bana bakıyordu.

"Anlatmamda bir sakınca var mı, Bev?"

Bev yumuşak bir hareketle, bir hanımefendi gibi yeniden oturdu. Çok ağırbaşlıydı ve hanımefendi hareketleri beni her zaman kelimenin tam anlamıyla, etkilemişti. "Eğer sen gerekli görüyorsan, bence sakıncası yok," dedi.

Çok içten bir onay değildi ama kabul edilebilirdi. Kotum ve spor ayakkabılarımın bir hayli farkında olarak diğer sandalyeye çöktüm. Bev'in yanında kötü giydirilmiş bir çocuk gibi kalmıştım. Bu çok kısa bir hisli, hemen kaybolmuştu. Unutmayın, siz izin vermezseniz hiç kimse sizi küçümseyemez. Eleanor Roosvelt söylemişti bunu. Hayatta uygulamaya çalıştığım bir sözdü. Çoğunlukla başarıyordum.

"Bev'in ailesi bir vampir sürüsünün kurbanı oldu. Sadece Beverly kurtuldu. Vampirlerin yok edilmesinde yardımcı olanlardan bir tanesi de bendim." Kısaca, konuya ana hatları ile değinip pek çok bölümünü atladım. Çoğunlukla acı veren bölümleri.

Bev sakin, kesin sesiyle konuştu. "Anita hayatımı, kendisininkini tehlikeye atarak kurtardığı bölümü atladı." Kucağında birleşmiş ellerine baktı.

Beverly Chin'i ilk görüşümü hatırladım. Tek bir soluk bacak yerde debeleniyordu. Vampir saldırmak için geriledğinde dişleri parlamıştı. Soluk, çığlık atan, bir yüz ve siyah saçlar bir anlık görünmüştü. Çığlığında katıksız bir dehşet vardı. Elimden fırlayan gümüş bıçak, vampirin omzuna saplanmıştı. Öldürücü bir darbe değildi, o kadar zaman yoktu. Yaratık, bana doğru kükreyerek, ayağa kalkmıştı. Elimde kalan tek bıçakla yaratığın karşısında durmuştum, silahım çok önceden boşalmıştı.

Ve sonra Beverly Chin'in, üzerime çöreklenmiş, nefesinin sıcaklığını boynumda hissettiğim vampirin kafasına gümüş bir şamdanla vuruşunu hatırladım. Kafasına tekrar tekrar vurup beyini dağıtırken attığı çığlıklar haftalarca rüyalarımdan çıkmamıştı.

Bütün bunlar aramızda kelimeler sarf etmeden geçmişti. Birbirimizin hayatını kurtarmıştık; bu içinize işleyen bir bağ idi. Arkadaşlık kaybolabilirdi ama o minnettarlık hep vardı; korku, kan ve paylaşılan şiddetle oluşmuş tanışıklık, böyle bir şey asla yok olmaz. Üç yıl aradan sora bile, gergin ve dokunabilecek şekilde bunu hissediyorduk.

Ronnie akıllı bir kadındı. Rahatsız edici sessizliği bozdu. "Bir şeyler içmek isteyen var mı?"

"Alkolsüz olsun," dedik Bev ile birlikte. Beraber güldük, gerginlik gitmişti. Asla gerçek dost olamayacaktık ama belki birbirimizin hayaletini görmekten vazgeçebilirdik.

Ronnie bize diyet kola getirdi. Yüzümü buruşturdum ama yine de aldım. Ofisindeki küçük dolapta başka bir şey olmadığını biliyordum. Diyet içecekler hakkında daha önceden tartışmıştık, tatlarını sevdiğine yemin etmişti. Tadını sevmek, öğğ!

Bev kendisininkini zarifçe aldı; belki evinde de bunlardan içiyordu. Ben her zaman daha şişmanlatıcı daha lezzetli şeyleri tercih ederdim.

"Ronnie telefonda VKİ 'ye bağlı bir ölüm timinden bahsetti bu doğru mu?" diye sordum.

Bev, tek eliyle tutup diğer elini eteği lekelenmesin diye altında tuttuğu kutuya baktı. "Doğru olduğuna dair kesin bir bilgim yok ama öyle olduğuna inanıyorum."

"Bana duyduklarını anlatır mısın?" diye sordum.

"Vampirleri avlamak için bir tim kurma fikri bir süredir konuşuluyor. Onları... ailelerimizi öldürdükleri gibi öldürmek için. Elbette başkan fikri veto etti. Biz bir sistem içinde çalışıyoruz. Bir çete değiliz." Son söylediğini sanki kendisini de ikna etmek istermiş gibi, soru şeklinde söylemişti. Neler olmuş olabileceği düşüncesi onu sarsmıştı. Hoş küçük dünyası yeniden yıkılıyordu.

"Ama son zamanlarda bazı şeyler duydum. Organizasyonumuzdan bazı insanlar vampir avlarıyla övünüyordu."

"Nasıl öldürmüş olabilirler?" diye sordum.

Bana baktı, tereddüt etti. "Bilmiyorum."

"İp ucu yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Bulabileceğime inanıyorum. Sizin için önemli mi?"

"Polis bazı detayları halktan gizledi. Sadece katilin bilebileceği bilgileri."

"Anlıyorum." Elindeki kutuya, sonra bana baktı. "Gazetelerde yazan şeyleri bizimkiler yapmışsa bile ben bunun cinayet olduğuna inanmıyorum. Tehlikeli hayvanları öldürmek suç olmamalı."

Ona biraz olsun katılıyordum. Bir zamanlar bütün kalbimle katılıyordum. "Öyleyse bize neden anlatıyorsun?"

Gözlerini dikip, bana baktı, koyu, neredeyse siyah gözleri yüzümün içine bakıyordu. "Sana borçluyum."

"Sen de benim hayatımı kurtardın. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Aramızda her zaman bir borç olacak, her zaman."

Yüzüne baktım ve anladım. Bev bana vampirin kafasını ezdiğini hiç kimseye anlatmamam için yalvarmıştı. Sanırım sebebi ne olursa olsun bu kadar vahşi olabilmesi fikri onu dehşete düşürmüştü.

Polise, onun vampirin dikkatini dağıttığını ve işi benim bitirdiğimi söylemiştim. Bu beyaz yalan, onu tarifsiz derecede memnun etmişti. Belki hiç kimse bilmezse, o da olmamış gibi davranabilirdi. Belki.

Eteğinin arkasını düzelterek ayağa kalktı. Elindeki içecek kutusunu, dikkatlice masanın kenarına bıraktı. "Daha fazla bilgi edinirsem, Bayan Sims aracılığıyla ulaştırırım."

Başımla onayladım. "Yapığın şey için minnettarım." İnandığı davaya ihanet ediyor olabilirdi.

Mor ceketini koluna astı, çantasını iki eliyle kavramıştı. "Cevap şiddette değil. Sistem içinde çalışmalıyız. Vampirlere Karşı İnsanlar kanunlar ve düzenin arkasında, çeteciliğin değil." Önceden kaydedilmiş bir konuşma gibiydi. Ama üzerinde durmadım. Herkesin bir şeylere inanmaya ihtiyacı vardı.

İkimizin de elini sıktı. Eli serin ve kuruydu. İnce omuzları dik şekilde çıktı. Kapı arkasından, sert ama sessizce kapandı. Ona bakınca bu kadar büyük bir şiddete maruz kaldığını anlayamazdınız. Belki de o öyle görünmek istiyordu. Kim ne diyebilir?

"Tamam. Hadi şimdi bana neler bulduğunu anlat," dedi Ronnie.

"Bir şeyler bulduğumu da nereden çıkardın?" diye sordum.

"Çünkü kapıdan içeriye girdiğinde sapsarıydın."

"Harika. Ben de belli etmediğimi zannetmiştim."

Koluma hafifçe vurdu. "Aldırma. Sadece seni çok iyi tanıyorum, o kadar."

Başımla onayladım ve açıklamayı olduğu gibi kabullendim; bu rahatlatıcı bir saçmalıktı. Ama yine de kabullendim. Theresa'nın ölümünü anlattım. Ona Jean-Claude'u gördüğüm rüyalar dışında her şeyi anlattım. Rüyalar özeldi.

İnce bir ıslık çaldı. "Lanet olsun, çok meşgulmüşsün. İnsan Ölüm Timi'nin yaptığını mı düşünüyorsun?"

"VKİ'de mi bahsediyorsun?"

Başıyla onayladı.

Derin bir nefes alıp verdim. "Bilmiyorum. Eğer insanlarsa, nasıl becerdikleri konusunda en ufak bir fikrim bile yok. Bir kafayı kopartmak için insanüstü bir güç gerekir."

"Çok güçlü bir insan olmaz mı?" diye sordu.

Winter'in şişmiş kollarının görüntüsü gözümün önünde belirdi. "Belki ama o kadar bir kuvvet..."

"Baskı altında yaşlı kadınlar arabaları kaldırabiliyor."

Haklı olabilirdi. "Sonsuz Hayat Kilisesine nasıl ulaşmayı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Onlara katılmayı mı düşünüyorsun?"

Yüzümü buruşturdum.

Güldü. "Tamam, tamam, kızma. Neden gideceğiz ki?"

"Geçen gece ellerinde sopalarla partiyi bastılar. Kimseyi öldürmeye geldiklerini söylemiyorum ama birilerini dövmeye başlayınca" -omuz silktim- "kazalar olabilir."

"İşin arkasında kilisenin olduğundan mı şüpheleniyorsun?"

"Bilmiyorum, eğer garabetlerden onların partilerini basacak kadar nefret ediyorlarsa, belki onları öldürmek isteyecek kadar da nefret ediyor olabilirler."

"Kilise mensuplarının çoğu vampir," dedi.

"Kesinlikle. İnsanüstü güç ve avlarına yaklaşabilme imkânı."

Ronnie gülümsedi. "Hiç fena değil, Blake, hiç fena değil."

Başımı alçak gönüllülükle eğdim. "Şimdi tek yapmamız gereken delil bulmak."

"Tabii ki eğer bu işi onlar yapmışsa," dedi, gözleri hâlâ neşe içinde parlıyordu.

"Aman, kapa çeneni, Bir yerden başlamak lazım."

Kollarını iki yana açtı. "Hey, şikayet etmiyorum. Babam hep şöyle derdi: 'Daha iyisini yapamıyorsan eleştirme.'"

"Sen de neler olduğunu çözemedin, ha?" diye sordum.

Yüzü bozuldu. "Keşke bilseydim."

Ben de.

Otuz Dördüncü Bölüm

Sonsuz Hayat Kilisesi'nin ana binası, Mahalle'den çok uzakta, Page Caddesi üzerindeydi. Kilise kenar mahallelerde olan bitenle bağlantılı olmak istemiyordu. Vampir striptiz kulübü, Lanetliler sirki, cık cık. Çok ayıptı. Hayır, onlar kendilerini yaşayanölü dünyasının ideali olarak görüyorlardı.

Kilise binası, çok geniş bir alana yayılıyordu. Küçük fidanlar, ağaç olup beyaz kiliseyi gölgelemek için çabalıyorlardı. Bina, sıcak Temmuz güneşinde, ay gibi parlıyordu.

Park yerine girip aracımı yeni asfaltın üzerine bıraktım. Sadece toprak normal görünüyordu; çamurlaşmış, kırmızıya yakın bir toprak. Çimenlerin hiç şansı olmamıştı.

"Hoş," dedi Ronnie. Binaya doğru başıyla işaret edip.

Omuz silktim. "Öyle diyorsan öyledir. Açıkçası, bu genel hâlini sevmiyorum."

"Genel hhali mi?"

"Vitraylar soyut renklerde. İsa'nın tasvirleri yok, Azizler, kutsal semboller yok. Poşetinden yeni çıkmış düğün kıyafeti gibi, temiz ve saf."

Arabadan çıkarken, güneş gözlüğünü takıyordu. Kollarını kavuşturup kiliseye baktı. "Sanki paketinden yeni çıkmış gibi."

"Evet, Tanrısı olmayan bir kilise. Buradaki yanlışlık ne acaba?"

Güldü. "Bu saatlerde ayakta birileri var mıdır?"

"Evet, tanıtım işlerini gündüz yapıyorlar.

"Tanıtım mı?"

"Biliyorsun, kapı kapı dolaşıyorlar, Mormonlar ya da Yahova şahitleri gibi."

Bana baktı. "Dalga geçiyorsun?"

"Öyle bir hâlim mi var?"

Başını iki yana salladı. "Kapı kapı dolaşan vampirler. Tam da," -elini ileri geri salladı- "elinizin altında."

Geniş beyaz basamaklar, büyük çifte kapıya doğru uzanıyordu. Kapılardan bir tanesi açıktı; ötekisinin üzerinde ise "Gir Dostum ve Huzura Er" yazan bir tabela vardı. Tabelayı söküp üzerinde tepinmemek için kendimi zor tuttum.

İnsanın en büyük korkusunu kullanarak avlanıyorlardı: Ölümü. Ölümden herkes korkardı. Tanrının varlığına inanmayanlar ölümü kabullenmekte güçlük çekiyordu. Öl ve yok ol. Ama Sonsuz Hayat Kilisesi'nde, adının içeriği üzerine söz veriyorlardı. Ve bunu ispatlayabiliyorlardı. İnanç atlayışına gerek yoktu. Beklemek yoktu. Cevapsız soru yoktu. Ölü olmak nasıl bir histi? Herhangi bir kilise üyesine sormak yeterliydi.

Ah ve tabii yaşlanmak yoktu. Yüz gerdirme yoktu, göbekte oluşan katmanlar yoktu, sadece sonsuz gençlik. Ruha inanmıyorsanız, bu çok kötü bir anlaşma değildi.

Tabii ki ruhunuzun vampir vücuduna hapis olacağına ve asla cennete ulaşamayacak olduğunuza inanmıyorsanız. Daha da kötüsü, vampirler doğaları gereği kötüydü ve cehenneme gitmeye mahkûmdular. Katolik Kilisesi, gönüllü vampirliği intiharla eş tutuyordu. Ben de onlara katılıyordum. Ama Papa ayrıca, ölüleri diriltmekten vazgeçmedikleri sürece, bütün animatörleri de aforoz etmişti. Güzel, ben de episkopalist olmuştum.

Cilalı tahta sıralar, iki sıra halinde mihraba benzeyen bir yere doğru uzanıyordu. Bir kürsü vardı ama mihrap gibi durmuyordu. Orası, etrafını beyaz duvarların çevrelediği, düz bir mavi duvardı.

Mavi, kırmızı vitraylardan, güneş ışığı süzülüp beyaz zeminde hoş renkli desenler oluşturuyordu.

"Huzur verici," dedi Ronnie.

"Mezarlıklar da öyledir."

Bana gülümsedi. "Böyle diyeceğini biliyordum."

Yüzümü buruşturdum. "Ciddi ol, iş için buraya geldik."

"Tam olarak ne yapmamı istiyorsun."

"Sadece arkamı kolla, olabildiğince tehlikeli görün. Ve ip uçları ara."

"İp uçları mı?" diye sordu.

"Evet, bilirsin, ip uçları, bilet artıkları, yarısı yanmış notlar, yol gösterecek bir şey."

"Ah, onlar."

"Sırıtmayı kes, Ronnie."

Güneş gözlüğünü düzeltip en 'soğuk' halini takındı. Bu işte bir hayli iyiydi. Yirmi adım öteden serserileri titrettiğini biliyordum. Kilise mensupları üzerinde nasıl bir etkisi olacağını görecektik.

'Mihrab'ın yanında küçük bir kapı vardı. Halı döşeli bir hole uzanıyordu. Havalandırmalı bir sessizlik etrafımızı sarmıştı. Sol tarafta lavabolar ve sağda kapısı açık bir oda vardı. Her halde âyinlerden sonra burada... kahve içiyorlardı. Büyük ihtimalle hayır. Canlandırıcı bir vaazın ardından biraz kan, belki?

Ofisler, üzerinde 'Ofis' yazan tabelalarla işaretlenmişti. Çok akıllıca. Bir dış ofis vardı, kelimenin tam anlamıyla bir sekreter odasıydı... Masanın arkasında genç bir adam oturuyordu. Zayıftı, kısa kahverengi saçları özenle kesilmişti. İnce çerçeveli bir gözlük, çok hoş, iri kahverengi gözlerini süslüyordu. Boynunda, belli belirsiz bir ısırık izi vardı.

Kalktı ve masanın etrafından dolaşıp elimizi sıkmak için yanımıza geldi. "Hoş geldiniz, arkadaşlar, ben Bruce. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

El sıkışı sert ama çok güçlü ve zorlayıcı değildi, dostça ve içtendi ama seksi de değildi. Gerçekten iyi araba satıcıları böyle el sıkışırdı. İyi Emlakçılar da öyle. Yeni hoş bir ruha sahibim, çok az kullanıldı. Fiyatı da uygun. Bana güvenebilirsiniz. Eğer büyük kahverengi gözler bana biraz daha sakin baksaydı, başını okşayıp bir köpek bisküvisi verecektim.

"Malcolm'la görüşmek için, bir randevu almak istiyorum."

Gözlerini bir kere kırptı. "Lütfen, oturun."

Ben oturdum. Ronnie, kapı tarafındaki duvara yaslandı, kollarını kavuşturmuş, sert bir koruma gibi görünüyordu.

Bruce bize kahve teklif ettikten sonra, masasına oturup ellerini kavuşturdu. "Şimdi, Bayan..."

"Bayan Blake."

Bir tepki vermedi; benim hakkımda bir şeyler duymamıştı. Ünüm çabuk sönmüştü. "Bayan Blake, kilisemizin lideriyle neden görüşmek istiyorsunuz. Karar vermenize yardımcı olacak yeterli ve anlayışlı danışmanlarımız var."

Ona gülümsedim. Eminim vardır, seni küçük rezil şey. "Sanırım Malcom benimle görüşmek isteyecektir. Elimde vampir cinayetleriyle ilgili bilgiler var."

Gülümsemesi kayboldu. "Eğer böyle bir bilgiye sahipseniz polise gidin."

"Eğer elimde bazı kilise mensuplarının cinayetlerle ilgisi olduğuna dair bilgiler varsa bile mi?" Küçük bir blöf, başka bir değişle yalan.

Yutkundu. Parmaklarını, uçları beyazlaşıncaya kadar masaya bastırdı. "Anlamıyorum, demek istediğim..."

Ona gülümsedim. " Açıkçası şöyle, Bruce. Cinayetlerle ilgilenecek kadar yetkili değilsin. Sen bunun için eğitilmedin, değil mi?"

"Şey, hayır ama..."

"Öyleyse, bana bu akşam Malcom'la görüşeceğim zamanı söyle."

"Bilmiyorum. Ben.."

"Merak etme. Malcom bu kilisenin başı. O bu konuyu halledecektir."

Çok hızlı bir şekilde başıyla onaylıyordu. Gözleri, Ronnie'ye kaydı, sonra bana baktı. Deri kaplı plan defterinin sayfalarını karıştırdı. "Bu gece dokuzda." Bir kalem alıp hazır bekledi. "Bana tam adımızı verirseniz, buraya işlerim."

Beni bir yere işleyemeyeceğini söyleyecektim ama vazgeçtim. "Anita Blake."

Adımı hâlâ hatırlayamamıştı. Vampir camiasında dehşet saçmanın sonuçları. "Ve ilgili konu nedir?" Profesyonelliğini kazanmaya başlamıştı.

Ayağa kalktım. "Cinayet, ilgili konu cinayet."

"Ah, evet, ben..." Bir şeyler karaladı. "Bu gece dokuzda, Anita Blake, cinayet." Sanki bir şey yanlışmış gibi nota bakıp yüzünü buruşturdu.

Ona yardımcı olmaya kadar verdim. "Yüzünü asma, mesajı doğru aldın."

Bana baktı. Biraz solmuş görünüyordu.

"Geri geleceğim. Mesajı aldığından emin ol."

Bruce yine hızla başıyla onayladı, gözlüğünün arkasında gözleri büyümüştü.

Ronnie kapıyı açtı, ben de yanından geçip dışarı çıktım. O da, filmlerdeki korumalar gibi arkamdan çıktı. Kilisenin ana salonuna döndüğümüzde, güldü. "Sanırım onu korkuttuk."

"Bruce'u korkutmak kolaydı."

Başıyla onayladı, gözleri parlıyordu.

Şiddet ve cinayetin en ufak bahsi geçince, dağılmıştı. 'Büyüdüğünde' vampir olacak. Tabii ki.

Kilisenin loşluğundan sonra, güneş ışığı neredeyse kör

ediciydi. Gözlerimi kısıp elimle gölgeledim. Gözümün ucuyla bir hareket gördüm.

"Anita!" diye bağırdı Ronnie.

Her şey yavaşladı. Adama ve elindeki silaha bakacak kadar zamanım vardı. Ronnie üzerime atlayıp ikimizi de kilise kapısından içeriye yuvarladı. Mermiler biraz önce durduğum yerde kapıya saplandı.

Ronnie arkamdan sürünüp duvara yaklaştı. Silahımı çıkarttım ve kapıya dayandım. Kalbim kulaklarımda uğulduyordu. Ama yine de her şeyi duyuyordum. Rüzgârlığımın buruşukluklarından çıkan sesler parazit gibiydi. Adamın merdivenlerden çıktığını duydum. Orospu çocuğu hâlâ geliyordu.

Biraz ilerledim. Merdivenlerden çıktı. Gölgesi kapıdan içeriye vurdu. Saklanmaya bile çalışmıyordu. Belki silahım olmadığını düşünüyordu. Birazdan öyle olmadığını görecekti.

"Burada neler oluyor?" diye seslendi Bruce.

"İçeriye git," diye bağırdı Ronnie.

Gözlerimi kapıdan ayırmadım. Bruce dikkatimi dağıttığı için vurulmaya niyetim yoktu. Hiçbir şey kapıdaki gölgeden ve durmuş ayak seslerinden önemli değildi. Hiçbir şey.

Adam içeriye girdi. Elinde silahı, gözleriyle kiliseyi araştırıyordu. Amatör.

Silahımın namlusuyla ona dokunabilirdim. 'Olduğun yerde kal.' 'Kıpırdama' bana hep çok melodramatik gelmişti. Olduğun yerde kal, net ve açıklayıcıydı. "Olduğun yerde kal," dedim.

Başını, yavaşça bana doğru çevirdi. "Sen Cellatsın." Sesi tereddütlüydü.

Reddetmem mi gerekiyordu? Belki de. Eğer buraya Cellat'ı öldürmeye gelmişse, kesinlikle. "Hayır," dedim.

Dönmeye başladı. "O zaman o olmalı." Ronnie'ye dönüyordu. Has siktir.

Kolunu kaldırıp nişan almaya başladı.

"Yapma!" diye çığlık attı Ronnie.

Çok geç. Tetiğe bastım, çok yakından göğsünden vurdum. Ronnie'nin silahı da benimkisiyle birlikte yankılandı. Darbe ayaklarım yerden kesip onu geri yuvarladı. Gömleği kana bulanmıştı. Yarı açık kapıya çarpıp kapı açılırken geri düştü. Sadece bacaklarını görebiliyordum.

Tereddüt ettim, dinliyordum. Bir hareket duyamıyordum. Kapının kenarından baktım. Hareket etmiyordu ama silahı hâlâ elindeydi. Silahımı ona doğrultup yanına yürüdüm. Eğer en ufak bir hareket yaparsa, onu yeniden vuracaktım.

Silahı tekmeleyip nabzını kontrol ettim. Kaput. Ölmüştü.

Vampirleri yere serecek cephane kullanıyordum, tabii eğer şanslıysam ve onlar da çok kadim değillerse. Mermi önde küçük bir delik açmıştı ama göğsünün diğer tarafı dağılmıştı. Mermi yapması gerekeni yapmıştı, genişleyip daha büyük bir delik açarak çıkmıştı.

Boynu yana kaymıştı. İki ısırık izi vardı. Lanet olsun! Isırık izleri var ya da yok, ölmüştü. Kalbinden bir iğne ucu kadar bile parça kalmamıştı. Şanslı bir atış. Silahlı aptal bir amatör.

Ronnie, kapıya dayanmıştı, solgun görünüyordu. Silahını ölü adama doğrultmuştu. Elleri belli belirsiz titriyordu.

Neredeyse gülümsedi. "Gündüzleri çoğunlukla silahımı taşımam ama seninle birlikteyken ihtiyacım olacağını düşünmüştüm."

"Bu bir hakaret mi?

"Hayır," dedi, "gerçek."

Buna bir şey diyemezdim. Soğuk taş basamaklara oturdum; dizlerimde güç kalmamıştı. Adrenalin, çatlak kupadan akan su gibi, beni tüketiyordu.

Bruce kapının önünde durmuştu, benzi atmıştı. "O...o sizi öldürmeye çalıştı." Sesi korkudan çatlamıştı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordum.

Başıyla reddetti, tekrar tekrar, hızlı bir şekilde iki yana sallıyordu.

"Emin misin?"

"Biz...biz, şiddeti... onaylamıyoruz." Zorla yutkundu, çatlak bir sesle fısıldadı. "Onu tanımıyorum."

Korku gerçek görünüyordu. Belki adamı tanımıyordu ama bu, kilise mensubu olmadığı anlamına gelmiyordu. "Polisi çağır, Bruce."

Orada öylece durmuş cesede bakıyordu.

"Polisleri çağır, tamam mı?"

Bana baktı, gözleri bulanıklaşmıştı. Beni duyup duymadığından emin değildim. Ama içeriye girdi.

Ronnie yanıma oturdu, park yerine bakıyordu. Kan, merdivenlerde küçük kızıl göletler oluşturarak akıyordu.

"Yüce İsa," diye fısıldadı.

"Yaa." Silahım hâlâ elimdeydi ama sıkı tutmuyordum. Tehlike geçmiş gibiydi. Sanırım silahımı yerine koymalıydım. "Beni yoldan ittiğin için teşekkür ederim.," dedim.

"Bir şey değil." Derin, göğsünü titreten bir nefes aldı. "Onu, beni öldürmeden önce vurduğun için teşekkür ederim."

"Önemli değil. Ayrıca ondan sen de bir parça aldın."

"Hatırlatma."

Ona baktım. "İyi misin?"

"Hayır, çok ama çok korktum."

"Evet." Elbette, Ronnie'nin tek yapması gereken benden uzak durmaktı. Ateş altında olan bendim. Çevremdekilere ve iş arkadaşlarıma karşı, yürüyen ve konuşan bir tehdittim.

Ronnie bugün ölebilirdi ve bu tamamen benim suçum olurdu. Bendeń birkaç saniye sonra ateş etmişti. O birkaç saniye hayatına mal olabilirdi. Elbette, eğer o burada olmasaydı, ben de ölmüş olabilirdim. Göğsümden tek kurşun ve silahımın bana en ufak bir faydası bile dokunmazdı.

Uzaktan polis sirenlerinin sesini duydum. Çok yakında olmalıydılar ya da bu belki başka bir ölüm olayıydı. Bu mümkündü. Polis, onun efsanevi Cellat'ı öldürmeye çalışan bir fanatik olduğuna inanır mıydı? Belki. Ama Dolph yutmazdı.

Güneş ışığı üzerimize parlak sarı plastik gibi yükleniyordu. İkimiz de tek kelime etmedik. Belki söylenecek bir şey kalmamıştı. Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim. Bir şey değil. Başka ne söylenebilirdi?

Kendimi çok boş ve hafif, neredeyse huzurlu hissediyordum. Uyuşmuştum. Her ne idiyse, gerçeğe yaklaşıyordum. Birileri beni öldürmeye çalışıyordu. Bu iyi bir işaretti. Yani bir şekilde önemli bir şey bildiğim anlamına geliyordu. Öldürülecek kadar önemli. Problem, bu bildiğimin ne olduğunu bilmememdi.

Otuz Beşinci Bölüm

Gece 08:45'te kiliseye geri döndüm. Gökyüzü morun tonlarındaydı. Pembe bulutlar, yaramaz çocuklar tarafından parçalanıp erimeye bırakılmış pamuk helvalar gibi dağılmıştı. Gerçek karanlık birkaç dakika ötedeydi. Gûller ortaya çıkıp, işlerine başlamıştı. Ama vampirlerin birkaç kalp atışı kadar daha beklemesi gerekiyordu.

Kilisenin merdivenlerinde durup gün batışının tadını çıkarttım. Hiç kan yoktu. Merdivenler sanki bu öğleden sonra hiç yaşanmamış gibi parlak ve yeni görünüyordu. Ama ben hatırlıyordum. Yüklü gezebilmek için temmuz sıcağında pişmeyi göze almıştım. Rüzgârlığım sadece omuz askımdaki 9mm. ve yedek cephanesini değil, iki kolumdaki bıçakları da gizliyordu. Firestar bacağım içindeki kılıfında, sağ elle çapraz çekilebilecek şekilde bekliyordu. Ayak bileğime bağlı bir bıçağım bile vardı.

Elbette taşıdığım hiçbir şey Malcom'u durduramazdı. Şehirdeki en kuvvetli başvampirlerden bir tanesiydi. Nikolaos ve Jean-Claude'u gördükten sonra onu üçüncü sıraya koyabilirdim. Onu kıyasladığım ekip göz önünde bulundurulursa üçüncü sıra hiç fena değildi. O zaman neden onun karşısına çıkıyordum? Çünkü yapacak başka bir şey düşünemiyordum.

Kilise ve diğerleri hakkındaki şüphelerimin yazılı olduğu

bir mektubu, özel kasama bırakmıştım. Herkeste bir tane yok muydu? Ronnie biliyordu ve Animatörler A.Ş.'de sekreterin masasında eğer Pazartesi işe gitmezsem Dolph'a yollanacak bir mektup vardı.

Hayatıma bir kere kast ediliyor ve ben paranoyaklaşıyordum. Ne hoş.

Park yeri doluydu. İnsanlar kiliseye küçük gruplar halinde ilerliyordu. Bir çoğu yürüyerek gelmişti, arabaları yoktu. Onlara dikkatlice baktım, hava kararmadan çıkan vampir miydiler? Yo, hayır, sadece insanlar.

Rüzgârlığımın fermuarını yarıya kadar çektim. Kilisedekileri silahımı göstererek rahatsız etmek istemiyordum.

Saçları tek gözü üzerine yapay bir dalga olarak gelecek şekilde toplanmış, genç bir kadın, kapının girişinde kitapçıklar dağıtıyordu. İçinde yol gösterici bilgiler olmalıydı. Gülümsedi. "Hoş geldiniz. Bu ilk gelişiniz mi?" diye sordu.

Ben de, hoş bir şekilde, sanki üzerimde cemaatin yarısını götürecek kadar silah taşımıyormuş gibi, ona gülümsedim. "Malcom'la görüşmek üzere bir randevum vardı."

Gülümsemesi değişmedi. Değiştiyse bile büyüdü, rujlu dudağının bir yanında gamze oluştu. Nedense, onun bugün birisini öldürdüğümü bilmediğini düşündüm. Hakkımda bu tür şeyleri bilen insanlar genelde bana böyle gülümsemezdi.

"Bir dakika; benim yerime kapıya bakması için birisini bulayım." Yürüyüp, genç bir adamın omzuna vurdu. Kulağına bir şeyler fısıldayıp, kitapçıkları ona verdi.

Yeniden yanıma geldi, elleri geniş kollu elbisesi altında kayıyordu. "Eğer beni takip ederseniz?"

Soru şeklinde söylemişti. Hayır desem, ne yapardı acaba? Her halde şaşırırdı. Genç adam kiliseye yeni giren bir çifti karşıladı. Adam takım, kadın ise klasik bir elbise, naylon çorap ve sandalet gitmişti. Kiliseye geliyor gibiydiler, herhangi bir kiliseye. Kadını sıralar arasından kapıya doğru takip eder-

ken, post modern punk ya da artık şu sıralar kendilerine ne diyorlarsa, o akıma uygun giyinmiş çift gördüm. Kızın saçları Frankenstein'in gelininkine beziyordu; pembe ve yeşildi.

Bir daha baktım ve emin olamadım, pembe yeşil saçlı olan belki de erkekti. Eğer öyleyse, kız arkadaşı saçlarını sıfır numara kazıtmıştı, saçları kirli sakal gibi görünüyordu.

Sonsuz Hayat Kilisesi, geniş bir yelpazeden insan çekiyordu. Çeşitlilik, anahtar buydu. Agnostikleri de, ateistleri de, uyanmış sıradan insanı da, ne olduğuna karar verememişleri de, hemen hepsini cezbediyorlardı. Daha hava kararmamıştı ama kilise neredeyse doluydu. Paskalya ya da Noel dışında bu kadar dolu bir kilise görmemiştim. Tatil Hıristiyanları. Sırtımda bir soğukluk hissettim.

Bu yıllardır gittiğim en kalabalık kiliseydi. Bir vampir kilisesi. Belki gerçek tehlike katil değildi. Belki de gerçek tehlike bu binanın içindeydi.

Başımı iki yana salladım ve rehberimi takip ettim, kapıdan geçtik, kilisenin dışına çıktık, kahve içilen yeri geçtik. Odadaki beyaz masada gerçekten kahve makinesi vardı. Ayrıca bir kase içinde, panç olamayacak kadar koyu kırımızı görünen, panç vardı.

"Kahve ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Hoş bir biçimde gülümsedi ve benim için üzerinde 'ofis' yazan kapıyı açtı. İçeri girdim. Kimse yoktu.

"Malcom uyanır uyanmaz yanınıza gelecek. Eğer isterseniz sizinle bekleyebilirim." Bunları söylerken, kapıya bakıyordu.

"Âyini kaçırmanı istemem. Ben tek başıma rahatım."

Gamzesi görünen gülümsemesi belirdi. "Teşekkür ederim; eminim çok fazla beklemezsiniz," dedi ve gitti. Yalnızdım. Sekreterin masası ve Sonsuz Hayat Kilisesi'nin kayıt defteri ile baş başaydım. Hayat güzeldi.

Vampir cinayetlerinin başlamasından bir hafta önceye gittim. Sekreter Bruce'un güzel bir el yazısı vardı, her giriş çok kesindi. Zaman, isim, toplantının tek cümlelik açıklaması. 10:00, Jason MacDonald, Dergi röportajı. 9:00, Belediye Başkanı ile toplantı, bölge planlama problemleri. Vampirizm'in Billy Graham'ı için normal problemler. İlk cinayetten iki gün önce farklı bir el yazısıyla alınmış bir not vardı. Daha küçük ama aynı derecede düzgün. 3:00, Ned. Bu kadardı; ne soy adı vardı, ne de buluşma gerekçesi. Ve randevuyu Bruce almamıştı. Bir ip ucu bulduğumu düşünüyordum. Sakin ol, kalbim.

Ned, Teddy gibi Edward'in kısaltılmış haliydi. Malcom, yaşayanölü katiliyle buluşmuş olabilir miydi? Belki, belki hayır. Başka bir Ned ile yapılmış gizli bir toplantı olabilirdi. Ya da belki Bruce masasında değildi, yerine birisi bakmıştı. Diğer kayıtlara olabildiğince çabuk göz gezdirdim. Göze batan bir şey yoktu. Geri kalan bütün notlar Bruce'un güzel büyük yazısıyla alınmıştı.

Malcom, Edward'la, eğer o Edward'sa, cinayetlerden iki gün önce buluşmuştu. Eğer bu doğruysa, ne anlama geliyordu? Katil Edward'sa ve parasını Malcom ödüyorsa, bu işte bir problem vardı. Eğer Edward ölmemi isteseydi bunu kendisi yapardı. Belki Malcom paniğe kapılmıştı ve kendi adamlarından birisini göndermişti? Bu olabilirdi.

Kapı açıldığında, duvar kenarındaki sandalyeye oturmuş, bir dergiyi karıştırıyordum. Malcom uzun boyluydu ve neredeyse can yakacak kadar zayıftı. Elleri sanki daha kaslı bir adamın elleri gibi büyük ve kemikliydi. Kısa kıvırcık saçları, altın saka tüylerinin şaşırtıcı sarı rengindeydi. Üç yüz yıl karanlıkta yaşadıktan sonra sarı saçlar böyle görünüyordu. Malcom'u en son gördüğümde, çok güzel, mükemmel görünüyordu. Şimdi ise, çok sıradandı, Nikolaos'un yara izi gibi. Acaba Jean-Claude bana başvampirleri gerçek şekillerinde görebilme gücü mü vermişti?

Malcom'un varlığı küçük odayı görünmez su gibi doldurdu, soğuktu ve tenime batıyordu, diz hizasındaydı ve yükseliyordu. Ona bir dokuz yüz yıl daha verirseniz belki Nikolaos'la baş ede-

bilirdi. Elbette ben şahitlik etmek için ortalıklarda olamazdım.

Ayağa kalktım, o da odaya girdi. Sade giyinmişti; mavi takım elbise, soluk mavi gömlek, mavi ipek kravat. Soluk gömlek, gözlerini ardıç kuşu yumurtası gibi belirginleştirmişti. Gülümsedi, köşeli yüzü bana dönüktü. Aklımı karıştırmaya çalışmıyordu. Malcom bu isteğini çok iyi dizginliyordu. Bütün güvenilirliği, onun hile yapmadığı gerçeği üzerine kuruluydu.

"Bayan Blake, sizi görmek ne güzel." Elini uzatmadı, kendisi bilirdi. "Bruce bana çok garip bir not bırakmış. Vampir cinayetlerinden bahsediyor?" Sesi derin ve rahatlatıcıydı, tıpkı okyanus gibi.

"Bruce'a, elimde sizin vampir cinayetleriyle bağlantınız olduğu konusunda delillerim olduğunu söyledim."

"Peki var mı?"

"Evet." Buna inanıyordum. Eğer Edward ile buluşmuşsa, elimizde bir katil var demektir.

"Hımmm, doğru söylüyorsun. Ancak, bunun doğru olmadığını biliyorum." Sesi etrafımda döndü, sıcak ve yoğun, güçlüydü.

Başımı iki yana salladım. "Hile yapıyorsun, Malcom, zihnimi okumak için güçlerini kullanıyorsun. Cık cık."

Ellerini iki yana açıp omuz silkti. "Cemaatimiz içinde şiddete yönelen küçük bir grup var. Garabet partisi dediğiniz şey iğrenç bir şey ve durdurulması gerek ama yasal yollardan. Cemaatime bunu söyledim."

"Ama seni dinlemezlerse onları cezalandırıyor musun?" diye sordum.

"Ben polis ya da rahip değilim, kimseyi cezalandırmam. Onlar da çocuk değil. Kendi akılları var."

"Eminim vardır."

"Ve şimdi bu ne demek oluyor?" diye sordu.

"Sen bir başvampirsin, demek oluyor, Malcom. Hiçbirisi sana karşı çıkamaz. Onlardan istediğin her şeyi yaparlar."

"Zihin güçlerimi cemaattim üzerinde kullanmam."

Başımı iki yana salladım. Gücü kollarımda soğuk bir dalga gibi aktı. Bir şey denemiyordu bile. Sadece artıklarıydı. Ne yaptığının farkında mıydı? Kaza olabilir miydi?

"İlk cinayetten iki gün önce bir toplantı yapmışsınız."

Dişlerini göstermemeye çalışarak gülümsedi. "Pek çok toplantıya katılıyorum."

"Biliyorum gerçekten popülersin ama bu buluşmayı kesinlikle hatırlarsın. Vampirleri öldürmesi için bir adam kiraladın." Yüzünü seyrettim ama çok iyiydi. Gözlerinde bir kıpırtı vardı, belki biraz huzursuzluk; sonra yok oldu, parlak mavi gözlü kendine güven geri geldi.

"Bayan Blake, neden gözlerime bakıyorsunuz?"

Omuz silktim. "Beni etkin altına almadığın sürece güvendeyim."

"Size daha önce pek çok kereler bu durumu izah etmeye çalıştım ama siz hep... dikkatli davranıyordunuz. Şimdi bana bakıyorsunuz, neden?" Bana doğru ilerledi, hızlıydı, hareketleri bulanık göründü. Silahım elimdeydi, düşünmeye gerek yoktu. İç güdüler aktifti.

"Vay!" dedi.

Sadece ona baktım, eğer bir adım daha atacak olursa göğsüne mermiyi yapıştırmaya hazırdım.

"En azından birinci izi taşıyorsunuz, Bayan Blake. Bir başvampir size dokunmuş. Kim?"

Nefesimi uzun bir oflamayla verdim, tuttuğumu fark etmemiştim bile. "Uzun hikaye."

"Size inanıyorum." Birden yeniden kapının önünde duruyordu, sanki hiç hareket etmemişti. Lanet olsun iyiydi.

"Garabet vampirleri öldürmesi için bir adam kiraladın," dedim.

"Hayır," dedi, "yapmadım."

Silah doğrulttuğunuz kişinin çok rahat hareket etmesi her zaman sinir bozucu olurdu. "Bir katil kiraladın."

Omuz silkti. Gülümsedi. "Bu söylediğinizi reddetmek dışında başka bir şey yapmamı beklemiyorsunuz değil mi?"

"Sanırım." Her neyse, soru sorabilirdim. "Senin ya da kilisenin vampir cinayetleriyle ilginiz var mı?"

Nerdeyse güldü. Onu suçlayamazdım. Aklı başında hiç kimse evet demezdi ama bazen karşınızdakinin reddedişinden bir şeyler öğrenebilirdiniz. Yalan tercihleri, doğrular kadar yardımcı olabilirdi.

"Hayır, Bayan Blake."

"Bir katil kiraladın." Bir açıklamaydı.

Pof, yüzündeki gülümseme yok olmuştu. Bana baktı, varlığı böcekler gibi tenimin üzerinde dolaşıyordu. "Bayan Blake, sanırım gitme zamanınız geldi."

"Bugün bir adam beni öldürmeye çalıştı."

"Bunda benim hiç suçum yok."

"Boynunda iki vampir ısırığı vardı."

Gözleri yeniden oynadı, rahatsızlık mıydı? Belki.

"Kilisenizin dışında beni bekliyordu. Onu merdivenlerinizde öldürmek zorunda kaldım." Küçük bir yalandı ama Ronnie'nin daha fazla bulaşmasını istemiyordum.

Yüzü buruşmuştu, kızgınlığı, sıcaklık gibi odanın içine yayılıyordu. "Bu durumdan haberim yoktu, Bayan Blake. Bunu araştıracağım."

Silahımı indirdim ama kaldırmadım. Bir kişiyi namlu ucunda çok fazla tutamazdınız. Eğer korkmuyorsa, sizi incitmeyecekse ve siz de onu incitmeyecekseniz, bir hayli aptalcaydı. "Bruce'a çok yüklenme. Şiddet anında çok iyi hareket edemiyor."

Malcom doğruldu, ceketini düzeltti. Sinirli bir hareket

miydi? Vay anasını. İyi bir yerden vurmuş olmalıydım.

"Konuyu araştırtacağım, Bayan Blake. Eğer kilise mensubumuzsa, size büyük bir özür borçluyuz."

Ona bir dakika kadar baktım. Ne diyebilirdim? Teşekkür ederim mi? Pek uygun görünmüyordu. "Bir katil kiraladığını biliyorum, Malcom. Bu kiliseniz için iyi bir haber değil. Ellerin kan dökmemiş olabilir ama her şey senin onayınla yapıldı."

"Lütfen, gidin, Bayan Blake." Söylerken kapıyı da açmıştı.

Silahım hâlâ elimde dışarı çıktım. "Elbette gidiyorum ama tümüyle gitmiyorum."

Aşağıya, bana baktı, gözleri siniriydi. "Bir başvampirin izini taşımanın ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

Bir süre düşündüm ve nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Doğruyu seçtim. "Hayır."

Gülümsedi, kanımı donduracak kadar soğuktu. "Öğreneceksiniz, Bayan Blake. Eğer size çok gelirse, unutmayın kilisemiz burada, yardım etmeye hazır." Kapıyı yüzüme kapattı, yavaşça.

Kapıya baktım. "Ve şimdi bu da ne demek oluyor?" diye fısıldadım. Kimse cevap vermedi.

Silahımı kaldırdım ve üzerinde 'Çıkış' yazan kapıyı fark ettim. Oraya yöneldim. Kilise loş aydınlanmıştı, belki mumlarla. Sesler gece havasına karışıyordu, şarkı söyleniyordu. Sözleri bilmiyordum. Melodi *Çıkrıkları Döndürmek*'ti. Bir kıtasını yakaladım: "Sonsuza kadar yaşayacağız, hiç ölmeyeceğiz."

Hızla arabama ilerleyip ilahiyi dinlememeye çalıştım. O göğe yükselen, ibadet eden seslerde bir yanlışlık vardı... Neye ibadet ediyorlardı? Kendilerine mi? Sonsuz gençliğe mi? Kana mı? Neye? Cevabını bilmek istemediğim bir soru daha.

Katilim Edward'dı. Problem, onu Nikolaos'a ihbar edecek miydim? Kendimi kurtarmak için, bir insanı, bir canavara teslim eder miydim? Cevabını bilmek istemediğim bir soru daha. İki gün önce olsa hayır derdim. Şimdi bilmiyordum.

Otuz Altıncı Bölüm

Daireme gitmek istemiyordum. Edward bu gece gelecekti. Nikolaos'un gündüzleri nerede uyuduğunu söyleyecektim ya da o benden zorla alacaktı. Yeterince karışık bir durumdu.

Yapılacak en iyi şey ondan uzak durmaktı. Bu sonsuza kadar sürmezdi belki ama kafamı toparlayıp bir şeyler bulacak zamanı verebilirdi. Pekâlâ, bu konuda da pek şansım olduğu söylenemezdi ama umut hep vardı.

Belki Ronnie'den bir mesaj olabilirdi. Yardımcı olabilecek bir şey. Tanrı biliyor, her türlü yardıma ihtiyacım vardı. Telefon kulübesi olan bir benzin istasyonunun önüne park etmiştim. Şu eve gitmeden mesajlarını kontrol edebildiğiniz, ileri teknoloji ürünü telesekreterlerden almıştım. Eğer geceyi otelde geçirirsem, Edward'ı bu gecelik atlatabilirdim. Ah, eğer elimde şu anda bir kanıt olsaydı, hemen polisi arardım.

Kasetin dönüşünü duydum, sonra durdu: "Anita, benim Willie, Phillip'i yakaladılar. Şu beraber olduğunuz çocuğu. Çok fena hırpalıyorlar! Gelmen gerek-" Telefon bir anda sustu. Sanki kesilmiş gibiydi.

Karnım kasıldı. İkinci mesaj başladı. "Benim kim olduğumu biliyorsun. Willie'nin mesajını duydun. Gel ve al, anima-

tör. Şirin sevgilini gerçekten tehdit etmeme gerek yok, değil mi?" Nikolaos'un kahkahası telefonu doldurdu; kasetten cızırtılı ve uzak geliyordu.

Gürültülü bir ses geldi ve telefondan Edward'ın sesi duyuldu. "Anita, nerede olduğunu söyle. Sana yardım edebilirim."

"Phillip'i öldürürler," dedim. "Ayrıca sen de benim tarafımda değilsin, hatırlarsan."

"Şu anda senin tarafına en yakın olabilecek kişi benim."

"O zaman Tanrı yardımcım olsun." Telefonu yüzüne kapattım. Geçen gece Phillip beni korumaya çalışmıştı. Şimdi bedelini ödüyordu. "Lanet olsun," diye bağırdım.

Benzin dolduran bir adam bana baktı.

"Neye bakıyorsun?" diye neredeyse ona da bağıracaktım. Gözlerini kaçırıp benzin doldurma işine konsantre oldu.

Direksiyonun başına geçip birkaç dakika öylece oturdum. Çok sinirliydim. Titriyordum. Dişlerimi sıkıyordum. Lanet olsun. Lanet olsun! Araba kullanamayacak kadar sinirliydim. Eğer yolda kaza geçirirsem, Phillip'e yardım edemezdim.

Derin derin nefes aldım. Bir faydası olmadı. Motoru çalıştırdım. "Hız yapmak yok, polisler tarafından durdurulmayı göze alamam. Sakin ol, Anita, sakin ol." Arada bir kendi kendime konuşurdum. Kendime güzel tavsiyelerde bulunurdum. Bazen tavsiyelerimi dinlerdim bile.

Arabayı vitese takıp, yola sürdüm; dikkatlice. Kızgınlık sırtımdan, omuzlarıma ve enseme uzandı. Direksiyonu çok fazla sıkmıştım, ellerimin yeterince iyileşmediğini fark ettim. Canım yanıyordu ama yeterli değildi. Dünya'da, şu anki kızgınlığımı geçirecek acı yoktu.

Phillip benim yüzümden acı çekiyordu. Tıpkı Catherine ve Ronnie gibi. Daha fazlasını istemiyordum. İstemiyordum. Gidip Phillip'e elimden geldiğince yardım edecektim; sonra da her şeyi polise anlatacaktım. Delil olmadan, elimde beni des-

tekleyecek hiçbir şey olmadan anlatacaktım. Daha fazla insanın canının yanmasından çekiliyordum.

Kızgınlık neredeyse arkasındaki korkuyu gizleyecek kadar
260 kuvvetliydi. Eğer Nikolaos, Phillip'e dün gece olanlar için işkence ediyorsa, benim yaptıklarımdan da pek hoşnut değil demekti. Şehrin Efendisi'nin inine inen o merdivenlerden aşağıya inecektim. Bu şekilde düşününce hiç akıllıca gelmiyor.

Kızgınlık, soğuk, titretici korkuyla akıp gitmişti. "Hayır!" Oraya korku içinde gitmeyecektim. Kızgınlığıma elimdeki her şeyle tutunacaktım. Bu uzun zamandır nefret etmeye en çok yaklaştığım zamandı. Nefret; vücudunuza sıcaklık yayacak hislerden bir tanesiydi.

Çoğu nefretlerin özünde, öyle ya da böyle, korku vardır. Evet. Kendimi, nefretle ateşlenmiş kızgınlıkla sardım ama ortasında buz gibi soğuk, saf dehşet vardı.

Otuz Yedinci Bölüm

Lanetliler Sirki eski bir depoya yerleşmişti. Adı çatının üzerine parlak büyük harflerle yazılmıştı. Dev palyaço figürleri, donmuş bir pandomimle harflerin etrafında dans etmekteydi. Palyaçolara yakından bakılırsa sivri dişleri fark edilebilirdi. Ama sadece çok yakından.

Binanın iki yanından dev, plastik kaplı, kumaş pankartlar sallandırılmıştı; bu eski moda ek gösteri reklamları iyiydi. Bir pankartta asılmış adam resmi vardı: "Ölüme Meydan Okuyan Kont Alcourt" yazıyordu. Bir resimde zombiler mezardan çıkıyorlardı, "Ölülerin Mezardan Çıkışını Seyredin." Çok kötü bir çizimle yarı kurt yarı adam şeklinde birisi resmedilmişti; Kurtadam Fabian. Başka ilanlar da vardı, diğer ilgi çekici şeyler. Hiçbirisi göze hoş görünmüyordu.

Suçlu Zevkler, sadistlik ile eğlence arasındaki ince çizgide gidip geliyordu. Sirk kenardan kaymış ve dipsiz uçurumun dibine doğru gidiyordu.

Ve ben de içine giriyordum. Ah, ne eğlenceli bir sabahtı bu.

Ses sizi kapıda yakalıyordu. Karnaval sesinin gürültüsü, kalabalık tarafından itilip kakılma, yüzlerce insanın hışırtısı. Yüzlerce değişik renkte ışık etrafa yayılmıştı, hepsi göz alıcıy-

dı, dikkatinizi çekmeyi ya da öğlen yediklerinizi kaybettirmeyi garanti ediyorlardı. Elbette sinirli olduğum için böyle hissediyor da olabilirdim.

Pamuk helva, çubukta mısır, fil kulaklarının tarçına benzer kokusu, dondurma, tatlı ve bunların hepsinin altında boynunuzu büzen bir koku geliyordu burnunuza. Kan, bakır bozukluklar gibi kokuyordu ve kokusu her şeyle karışıyordu. Pek çok insan fark etmiyordu. Ama havada başka bir koku daha vardı, sadece kan değil, şiddet de kokuyordu. Elbette şiddetin bir kokusu yoktu. Ama orada bir şey vardı. Uzun süredir kapalı kalmış odaların ve çürüyen elbiselerin zor fark edilen hissi.

Buraya polis işleri dışında, hiç gelmemiştim. Şu anda birkaç üniforma için neler vermezdim.

Kalabalık sanki, geçen gemi ile yarılan sular gibi açıldı. Winter, Bay Kas, kalabalığın arasında ilerliyordu ve insanlar iç güdüsel olarak yolundan çekiliyorlardı. Ben de yolundan çekilmek isterdim ama şansım olacağını zannetmiyordum.

Winter, klasik güçlü adam kıyafeti gitmişti. Beyaz renkli, sahte zebra çizgileri olan dar atleti vücudunun üst tarafının çoğunu açıkta bırakmıştı. İkinci bir ten gibi vücuduna yapışmış akrobat altlığından da kasları parça parça seçiliyordu. Pazısı kasılmadan, benim iki kolumdan kalındı. Önümde durdu, yanında kule gibiydi ve bunun da farkındaydı.

"Bütün aileniz bu kadar uzun mu, yoksa sadece sen mi böylesin?" diye sordum.

Yüzü buruştu, gözlerini kıstı. Anladığını zannetmiyordum. Çok da umrumdaydı. "Beni takip et," dedi. Sonra döndü ve kalabalığın arasına daldı.

Sanırım iyi bir kız olup peşinden gitmem gerekiyordu. Has siktir. Deponun bir köşesinde büyükçe mavi bir çadır vardı. İnsanlar ellerinde biletleri, önünde sıradaydılar. Bir adam yüksek sesle bağırıyordu: "Şov neredeyse başlıyor, dostlarım. Biletlerinizi verin ve girin. Asılan adamı görün.

Kont Alcourt gözlerinizin önünde idam edilecektir."

Durup dinledim. Winter beklemiyordu. Şansıma, beyaz sırtı, kalabalığa karışmıyordu. Yetişmek için hızlandım. Bunu yapmaktan nefret ediyordum. Kendimi büyüklerin peşinden koşan bir çocuk gibi hissediyordum. Eğer birazcık koşma bu geceki en kötü şey olacak olsaydı, her şey çok güzel olurdu.

Tam boyda bir güç testi vardı, tepesi neredeyse deponun tavanına değecekti. Bir adam bana beysbol sopası uzattı. "Şansını dene küçük hanım."

İlgilenmedim. Bana küçük hanım denilmesinden nefret ederdim. Kazanılabilecek ödüllere baktım. Doldurulmuş hayvanlardan, çirkin bebeklere kadar gidiyordu. Doldurulmuş oyuncaklar genelde vahşi, avcı hayvanlardı: Yumuşak tüylü panterler, küçük kahverengi ayılar, benekli yılanlar, dev tüylü, dişli yarasalar.

Ayna labirenti için bilet satan palyaço makyajlı, kel bir adam vardı. İçeri giren çocukların arkasından bakıyordu. Bakışlarındaki ağırlığı buradan hissedebiliyordum, sanki küçük bedenlerindeki her çizgiyi ezberliyor gibiydi. Hiçbir güç beni onun yanından geçirip o parlak cam nehrine sokamazdı.

Sırada eğlence evi vardı, daha fazla palyaço, daha fazla çığlık, havadaki uğultu. İçeri doğru ilerleyen yol eğri ve çarpıktı. Ufak bir çocuk neredeyse düşüyordu. Annesi onu ayağa kaldırdı. Neden aileler çocuklarını bu korkutucu yere getirirdi ki?

Bir korku tüneli bile vardı, düşünürseniz çok komikti. Bana sorarsanız, çok gereksizdi. Zaten bütün bu lanet yer aslında bir korku tüneliydi.

Winter arka taraflara açılan bir kapının önünde durdu. Yüzünü buruşturmuş, güçlü kollarını, eşit derecede güçlü görünen göğsü üzerinde kavuşturmuştu. Kolları düzgün bir şekilde kıvrılmamıştı, çok fazla kas vardı ama o pek aldırmıyormuş gibiydi.

Kapıyı açtı. İçeri girdim. Nikolaos'la ilk karşılaştığımızda yanında duran, uzun boylu dazlak adam içerdeydi, duvara dayanmıştı ve çok dikkatliydi. Yakışıklı, dar yüzü, kaşları olma-

dığı için bütün dikkati üzerine çeken hoş gözleriyle, lise öğretmenlerinin yaramaz çocuklara baktığı gibi bana bakıyordu. Cezalandırılacaksın, genç bayan. Ama ben ne yapmıştım ki?

Adamın sesi kalındı, hafif bir İngiliz aksanı vardı, kültürlü ama insansıydı. "Aşağı inmeden, üzerinde silah var mı bak."

Winter başıyla onayladı, hareketler yeterliyken, konuşmaya ne gerek vardı? Büyük elleri ceketimi kaldırıp tabancamı aldı. Omzumdan itti ve ben de döndüm. İkinci tabancamı da buldu. Gerçekten beni silahla içeri sokacaklarını mı, diye düşünmüştüm? Evet, sanırım düşünmüştüm. Çok aptalmışım.

"Bıçak var mı diye kollarına da bak."

Lanet olsun.

Winter sanki yırtacakmış gibi ceketimin kollarına yapıştı. "Lütfen, bekleyin. Ceketi çıkartacağım. Onu da arayabilirsiniz. Tabii isterseniz."

Winter kolumdaki bıçakları da aldı. Dazlak adam sarı yağmurluğumda olabilecek gizli silahları araştırdı. Bir şey bulamadı. Winter bacaklarımı yokladı ama çok detaylıca değildi. Bileğimdeki bıçağı atlamıştı. Tek bir silahım vardı ve onlar bunu bilmiyordu. Aman ne güzel.

Boş taht odasına inen, uzun merdivenler. Yüzümden belli oluyor olmalıydı. "Efendimiz, arkadaşınla birlikte, bizi bekliyor," dedi dazlak adam.

Dazlak adam yolu gösteriyordu. Winter arkamdaydı. Belki de kaçacağımı düşünüyorlardı. Tabii ki. Nereye gidebilirdim ki?

Zindanda durdular. Orada duracaklarını nasıl da bilmiştim? Dazlak adam kapıya iki kere vurdu. Çok hızlı değildi, çok yavaş da değildi.

Sessizlik vardı; sonra içerden parlak, hafif bir kahkaha duyuldu. Sesi duyunca tenim karıncalandı. Nikolaos'u yeniden görmek istemiyordum. Yeniden hücrede olmak istemiyordum. Eve gitmek istiyordum.

Kapı açıldı. Valentine eliyle havayı süpürdü. "İçeri gelin, içeri gelin." Bu sefer gümüş renkli bir maskesi vardı. Kestane rengi saçlarından kanlı bir bukle maskesine yapışmıştı.

Yüreğim ağzıma geldi. Phillip, hâlâ yaşıyor musun? Bağırmamak için kendimi çok zor tuttum.

Valentine benim girmemi beklermiş gibi kapının önünden çekildi. İsimsiz dazlak adama baktım. Yüzü ifadesizdi. İlerlememi işaret etti. Ne yapabilirdim? İçeriye girdim.

Merdivenlerin başından gördüklerim beni durdurdu. Daha fazla ilerleyemezdim. İlerleyemezdim. Aubrey uzak duvara yaslanmış, bana doğru sırıtıyordu. Saçları hâlâ altın rengiydi; yüzü ise canavarlaşmıştı. Nikolaos tenini kireç gibi gösteren uzun beyaz elbisesiyle ayakta duruyordu, saçları pamuk beyazıydı. Sanki birisi pembe bir dolma kalemle mürekkep sıçratmış gibi, üzerine kan bulaşmıştı. Güçlü, saf, bayağı bir sesle bana güldü. Başka bir kelime bulamıyordum. Bayağı. Beyaz, kan sıçramış eliyle Phillip'in çıplak göğsünü okşadı. Parmağını göğüs ucu üzerinde çevirdi ve güldü.

Phillip el ve ayak bileklerinden duvara zincirlenmişti. Uzun kahverengi saçları yüzüne düşmüş, bir gözünü gizliyordu. Kaslı vücudu, pek çok ısırık iziyle doluydu. Kan bronz teninden ince çizgiler halinde akıyordu. O tek kahverengi gözüyle bana baktı, diğer gözü saçlarının arkasında kalmıştı. Çaresizlik. Buraya, bu şekilde, ölmek üzere getirildiğini biliyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir şeyler olmalıydı, Tanrım, lütfen, olmalıydı!

Dazlak adam omzuma dokundu ve ben sıçradım. Vampirler güldü. Adam gülmedi. Merdivenlerden inip Phillip'in birkaç metre ötesinde durdum. Bana bakmıyordu.

Nikolaos kasığına dokundu, parmaklarını yukarıya kaydırdı. Phillip'in vücudu kasıldı, yumruklarını sıktı.

"Ah, sevgilinle burada çok hoş vakit geçiriyorduk," dedi
 Nikolaos. Sesi her zamanki gibi hoştu. Çocuk nedime geri gelmişti. Fahişe.

"O benim sevgilim değil."

Alt dudağını büktü. "Şimdi, Anita yalan söylemek yok. Bu hiç eğlenceli değil." Bana doğru ilerledi, kendi duyduğu müzikle dans ediyordu. Bana doğru uzandı, ben geriledim ve Winter'a çarptım. "Animatör, animatör," dedi. "Benimle başa çıkamayacağını ne zaman öğreneceksin?"

Benimle tartışacağını hiç zannetmiyordum, ben de sustum.

Kanlı, zarif eliyle yeniden uzandı. "Eğer istersen Winter seni tutabilir."

Rahat dur ya da seni tutarız. Ne güzel seçenekler. Rahat durdum. Soluk parmakların yüzümde süzülüşünü seyrettim. Tırnaklarımı, avuç içlerime batırmıştım. Parmakları alnıma dokundu ve kanın soğuk ıslaklığını hissettim. Şakağımdan yanağıma doğru okşadı, parmaklarını alt dudağımda gezdirdi. Sanırım nefesimi tutuyordum.

"Dudaklarını yala," dedi.

"Hayır," dedim.

"Ah, amma inatçı bir şeysin. Sana bu cesareti Jean-Claude mu verdi?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Yüzü kardardı. "Saf olma, Anita. Sana yakışmıyor." Sesi birden büyümüştü, haşlayacak kadar sıcaktı. "Küçük sırını biliyorum."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedim ve bunda çok ciddiydim. Kızgınlığını anlayamamıştım.

"Eğer oyun oynamak istiyorsan, biraz daha devam edebiliriz." Birden Phillip'in yanında belirdi ve ben hareket ettiği-

ni bile görmemiştim. "Şaşırdın mı, Anita? Ben hâlâ bu şehrin efendisiyim. Senin ya da efendinin hayal bile edemeyeceği güçlere sahibim."

Efendi mi? Şimdi neden cehennemden bahsediyordu? Benim efendim yoktu.

Elini, Phillip'in göğsünün yanında, göğüs kafesi üzerinde gezdirdi. Eliyle, pürüzsüz, dokunulmamış tenini göstermek için, kanı sildi. Yanında durduğumda, Phillip'in omzuna bile gelmiyordu. Phillip gözlerini kapattı. Nikolaos'un başı arkaya yattı, dişleri görünüyordu, dudaklarını hırlar gibi geriye çekmişti.

"Hayır." Onlara doğru adım attım Winter'ın elleri omuzlarıma indi. Başını, yavaşça, dikkatlice iki yana salladı. Karışmam gerekiyordu.

Nikolaos dişlerini, Phillip'in böğrüne batırdı. Phillip'in bütün vücudu kasıldı, boynu gerildi, zincirli kolları sarsılıyordu.

"Onu rahat bırak!" Winter'ın karnına, dirseğimle vurdum. İnledi ve parmakları, beni bağırtacak kadar omzumu sıktı. Kolları, beni göğsünde sıkıştırıncaya kadar kavradı, hareket bile edemiyordum.

Yüzünü, Phillip'in teninden kaldırdı. Kan çenesine doğru aktı. Küçük pembe diliyle dudaklarını yaladı. "İronik," dedi, sesi vücudunun sahip olabileceğinden çok yaşlıydı. "Phillip'i seni baştan çıkarması için yollamıştım. Onun yerine, sen onu baştan çıkarttın."

"Biz sevgili değiliz." Winter'ın kolları beni göğsünde ezerken kendimi çok komik hissediyordum.

"Reddetmek ikinize de bir fayda sağlamayacak," dedi.

"Peki ne fayda sağlar?" diye sordum.

Winter'a beni bırakmasını işaret etti. Onun erişebileceği mesafeden uzaklaştım. Nikolaos'a daha da yaklaşmıştım. Durum daha iyiye gitmemişti.

"Geleceğini tartışalım, Anita." Merdivenler yukarıya yürümeye başlamıştı. "Ve sevgilinin geleceğini."

Phillip'i kastettiğini düşündüm ve onu düzeltmedim.

İsimsiz adam, merdivenlerden onu takip etmemi işaret etti. Aubrey, Phillip'e yaklaşıyordu. Yalnız kalacaklardı. Kabul edilemezdi.

"Nikolaos, lütfen."

Belki 'lütfen' yüzündendi. Döndü. "Evet," dedi.

"İki şey isteyebilir miyim?"

Bana gülümsüyordu, hoşuna gitmiştim. Sanki çocuklar yeni bir kelime kullandığında büyüklerin yaşadığı hoşnutluktu bu. İstediklerimi yaptığı sürece, benim hakkımda ne düşündüğünün hiçbir önemi yoktu. "İsteyebilirsin," dedi.

"Biz çıktığımızda, bütün vampirlerin de burayı terk etmesini istiyorum." Hâlâ bana bakıyor ve gülümsüyordu. Şimdiye kadar iyi gitmişti. "Ve Phillip'le özel olarak görüşmek istiyorum."

Güldü, sesi ince ve çılgındı, fırtınadaki rüzgâr çanları gibi. "Cesursun ölümlü, bu kesinlikle bir gerçek. Jean-Claude'un sende ne bulduğunu yavaş yavaş anlıyorum."

Bir şey söylemedim çünkü ne demek istediğini anlayamamıştım. "İstediklerim olacak mı, lütfen?"

"Bana efendim dersen olur."

Yutkundum, ani sessizlikte çok ses çıkartmıştı. "Lütfen... Efendim." Görünüşe göre bu kelimeyi söylerken boğulmuyordum.

"Çok güzel, animatör, gerçekten çok güzel." O bir şey söylemeden, Aubrey ve Valentine, merdivenlerde ı. kapının dışına çıktılar. Tartışmadılar bile. Bu bile kendi içinde yeterince korkutucuydu.

"Burchard'ı merdivenlerin başında bırakacağım. İnşan gibi duyar. Eğer fısıldarsanız, sizi duymayacaktır."

"Burchard?" diye sordum.

"Evet, animatör, Burchard, benim insan hizmetkârım." Bu açıklama sanki yeterliymiş gibi bana baktı. İfadem, hoşuna gitmemişti. Yüzünü buruşturdu. Beyaz eteklerini uçuşturarak, bir anda döndü. Winter steroid yüklü sadık bir köpek yavrusu gibi peşinden gitti.

Bir zamanların isimsiz adamı, Burchard, kapalı kapının önünde yerini aldı. İleriye bakıyordu, bize değil. Baş başaydık ya da birbirimize yaklaşabileceğimiz en yakın durumda.

Phillip'in yanına gittim. Hâlâ bana bakmıyordu. Kalın kahverengi saçları aramızda bir perde gibiydi. "Phillip, neler oldu?"

Sesi zorâki bir fısıltıydı, çığlık atmaktan sesi kısılmıştı. Onu duyabilmek için parmak uçlarımda yükseldim, vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Suçlu Zevkler; beni oradan aldılar."

"Robert onları durdurmaya çalışmadı mı?" Nedendir bilmiyorum bu önemli bir şeymiş gibi geldi. Robert'i sadece bir kere görmüştüm ama bir parçam ona Phillip'i korumaya çalışmadığı içi kızgındı. Jean-Claude yokken işlerden o sorumluydu. Phillip işlerden bir tanesiydi.

"Yeterince güçlü değildi."

Dengemi kaybettim, kendimi toparlamak için, avuç içlerimi yaralı göğsüne dayadım. Geri kaçtım, kanlı ellerimi kendimden uzak tutuyordum.

Phillip gözlerini kapatıp başını duvara dayadı. Boynu yutkunmak için çok çaba harcadı. Boynunda iki yeni ısırık izi vardı. Eğer birisi yardım etmezse kan kaybından ölecekti.

Başını eğip bana bakmaya çalıştı ama saçları gözlerinin önüne döküldü. Kanı kotuma sildim ve yanına yaklaşıp parmak uçlarımda yükseldim. Saçlarını geriye attım ama yine öne döküldüler. Canımı sıkmaya başlamıştı. Yüzüne düşmekten vazgeçinceye kadar elimle taradım. Saçları göründüğünden yumuşaktı, gür ve vücudundan gelen ısıyla ılıktı.

Neredeyse gülümsedi. Sesi fısıldarken çatlıyordu. "Birkaç ay önce bunun için para öderdim."

Ona baktım ve şaka yapmaya çalışmadığını fark ettim. Tanrım. Boğazım düğümlenmişti.

"Gitme zamanı," dedi Burchard.

Phillip'in mükemmel kahverengilikteki gözlerine baktım, meşale ışığını siyah ayna gibi yansıtıyorlardı. "Seni burada bırakmayacağım, Phillip.

Gözleri önce merdivenlerdeki adama, sonra bana kaydı. Korku yüzünü ümitsizleştirmiş, gençleştirmişti. "Sonra görüşürüz," dedi.

Ondan uzaklaştım. "Bundan emin olabilirsin."

"Onu bekletmemiz pek akıllıca değil," dedi Burchard.

Muhtemelen haklıydı. Phillip ve ben çok kısa bir süre birbirimize baktık. Boynundaki damar, sanki kaçmak ister gibi derisinin altından atıyordu. Boğazım yandı ve göğsüm sıkıştı. Meşale ışığı bir saniyeliğine gözümün önünde oynadı. Arkamı dönüp merdivenlere doğru yürüdüm. Biz, çivi kadar sert vampir avcıları ağlamazdık. En azından, halk içinde. En azından, kendimizi tutabildiğimiz zamanlarda.

Burchard benim için kapıyı açık tuttu. Dönüp Phillip'e baktım ve salak gibi el salladım. Benim gidişimi seyrederken, sanki bütün canavarları kaçırmadan, odasından çıkan ebeveynlerine bakan bir çocuğunki gibi, birden gözleri büyüdü.

Onu bu şekilde bırakmalıydım: Yalnız ve yardımsız. Tanrı yardımcım olsun.

Otuz Sekizinci Bölüm

Nikolaos işlemeli koltuğunda oturmuştu, küçük bacakları havada sallanıyordu. Çok hoş.

Aubrey duvara dayanmıştı, dili dudakları üzerinde dolaşıyor ve üzerlerinde kalan son kan damlalarını arıyordu. Valentine yanında çok hareketsiz durmuş, bana bakıyordu.

Winter yanımda duruyordu. Gardiyanım.

Burchard gidip Nikolaos'un yanında durdu, tek eli koltuğunun arkasındaydı.

"Ne oldu, animatör, espri yok mu?" diye sordu Nikolaos. Sesi hâlâ büyük bir insanınki gibiydi. Sanki iki sesi varmış, istediği zaman, bir düğmeye basıp değiştiriyormuş gibiydi.

Başımı iki yana salladım. Kendimi hiç komik hissetmiyordum.

"Ruhunu mu kırdık? İçindeki savaşma hissini mi çıkartıp aldık?"

Ona baktım. Kızgınlık içimde sıcaklık dalgası gibi yayıldı. "Ne istiyorsun, Nikolaos?"

"Oh, bu çok daha güzel." Sesi yükselip alçalıyordu, sanki küçük bir kızmış gibi her kelimenin sonunda kıkırdıyordu. Bir daha asla çocukları sevemeyecektim.

"Jean-Claude tabutun içinde zayıflıyor olmalıydı. Açlık çekmesi gerekiyordu ama o güçlü ve iyi beslenmiş durumunda. Bu nasıl olabilir?"

Hiçbir fikrim yoktu, o yüzden sessiz kaldım. Belki lafın gelişi sormuştu?

Öyle değildi. "Bana cevap ver, A-n-i-t-a." Adımını uzun, uzun söyledi, her heceyi ısırıyordu.

"Bilmiyorum."

"Oh, bence biliyorsun."

Bilmiyordum ama o bana inanmayacaktı. "Neden Phillip'e zarar veriyorsun?"

"Geçen geceden sonra bir derse ihtiyacı vardı."

"Sana karşı çıktığı için mi?"

"Evet," dedi, "bana karşı çıktığı için." Koltuğundan fırladı, hızla yanıma geldi. Hafifçe dönünce elbisesi havalandı. Dibime kadar girdi, gülümsüyordu. "Ve sana da kızmıştım. Sevgiline işkence yaptım ama belki sana yapmam. Ve belki bu gösteri vampir cinayetlerini araştırma konusunda senin hevesini tazeler." Küçük hoş yüzü bana dönmüştü, soluk gözler, neşe içinde parlıyordu. İyiydi.

Zorla yutkundum ve sormam gereken soruyu sordum. "Bana neden kızmıştın?"

Başını yana yatırdı. Kana bulanmış olmasa, şirin görünebilirdi. "Bilmiyor olabilir mi?" Burchard'a döndü. "Ne düşünüyorsun, dostum? Bu kadar cahil olabilir mi?"

Burchand omuzlarını düzeltti. "Sanırım bu mümkün," dedi.

"Oh, Jean-Claude, seni yaramaz çocuk. İkinci izi haberi olmayan bir ölümlüye vermişsin."

Hareketsiz durdum. Merdivendeki mavi ateşten gözleri ve Jean-Claude'un kafamın içindeki sesini hatırladım. Pekâlâ, şüpheleniyordum ama hâlâ ne anlama geldiğin anlayamamıştım. "İkinci iz ne demek?"

Nikolaos dudaklarını yaladı, yavru kedi kadar yavaştı.

"Açıklasak mı, Burhard? Bildiklerimizi ona söylesek mi?"

"Efendim, eğer gerçekten bilmiyorsa, onu aydınlatmalıyız," dedi.

"Evet," dedi Nikolaos ve koltuğuna geri döndü. "Burchard, ona kaç yaşında olduğunu söyle."

"Ben altı yüz üç yaşındayım."

Düzgün yüzüne baktım ve başımı iki yana salladım. "Ama sen insansın, vampir değilsin."

"Bana dördüncü iz verildi. Efendimin bana ihtiyacı olduğu sürece yaşayacağım."

"Hayır, Jean-Claude bana böyle bir şey yapmaz," dedim.

Nikolaos eliyle aldırmadığını belirten bir işaret yaptı. "Onu çok zorlamıştım. Seni iyileştirmek için ilk izi verdiğini biliyordum. Sanırım çok çaresizdi, kendisini kurtarmak istiyordu."

Kafamın içindeki sesin yankısını duydum. "Özür dilerim, başka çarem yok." Lanet olsun, her zaman başka seçenekler vardır. "Her gece rüyalarıma giriyor. Bunun anlamı nedir?"

"Seninle haberleşiyor, animatör. Üçüncü izle birlikte direkt zihinsel bağlantı sağlayabileceksiniz."

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Hayır ne, animatör? Üçüncü ize mi hayır, yoksa size inanmıyorum, hayır mı?" diye sordu.

"Hiç kimsenin hizmetkârı olmak istemiyorum."

"Her zamankinden farklı yemek yemeye başladın mı?" diye sordu.

Soru garipti, bir süre baktım, sonra hatırladım. "Evet. Bunun bir önemi var mı?"

Nikolaos yüzünü buruşturdu. "Senden enerji çekiyor, Anita. Vücudunu kullanarak besleniyor. Şimdiye kadar zayıflaması gerekirdi ama sen onu kuvvetli tuttun."

"İsteyerek yapmadım."

"Sana inanıyorum," dedi. "Dün akşam ne yaptığını anlayınca, sinirden kendimde değildim. Ben de sevgilini aldım."

"Lütfen, inan bana, o benim sevgilim değil."

"O zaman neden seni kurtarmak için beni sinirlendirme riskini üzerine aldı. Dostluk? Nezaket? Hiç sanmıyorum."

Pekâlâ, neye isterse ona inansın. Hedefim, ikimizi de buradan canlı çıkartmaktı. Başka bir şeyin önemi yoktu. "Durumu telafi etmek için Phillip ve ben ne yapabiliriz?"

"Oh. Çok kibar, bunu çok sevdim." Elini Burchard'ın bileği üzerine koydu, köpeğin başını okşar gibi üstün körü bir hareketti. "İleride onu nelerin beklediğini gösterelim mi?"

Burchard'ın vücudu sanki elektrik akımı verilmiş gibi titredi. "Eğer siz isterseniz."

"İstiyorum," dedi.

Burchard önünde diz çöktü, yüzü göğsünün hizasındaydı. Nikolaos başının üzerinden baktı. "Bu," dedi, "dördüncü iz." Eli elbisenin inci düğmelerine gitti. Elbiseyi açıp, küçük göğüslerini ortaya çıkarttı. Çocuk göğüsleriydi, küçük ve tam oluşmamış. Sol göğsünün hemen yanından tırnağını geçirdi. Teni, sabanın ardındaki toprak gibi açıldı, göğsünden karnına kan akmaya başladı.

Eğilirken, Burchard'ın yüzünü göremiyordum. Ellerini, beline doladı. Odanın sessizliğini, yumuşak emme sesleri doldurdu.

Başka tarafa bakıyordum, onlar dışında herhangi bir şeye, sanki onları sevişirken yakalamış da bir şekilde çıkamıyormuş gibiydim. Valentine bana bakıyordu. Dişlerini göstererek, görünmez şapkasının kenarıyla beni selamladı. Onunla ilgilenmedim.

Burchard koltuğun yanında, yarı yarıya yaslanmış, oturuyordu. Yüzü sarkmış, kızarmıştı. Göğsü derin nefeslerle inip, kalkıyordu. Yüzündeki kanı titreyen eliyle sildi. Nikolaos hareketsiz oturuyordu, kafası geride, gözleri kapalıydı. Belki de sevişmek o kadar da kötü bir benzetme değildi.

Nikolaos, başı geride, gözleri kapıda konuştu, sesi kalın-

dı. "Arkadaşın Willie, tabuta geri döndü. Phillip'e acımıştı. Onun bu iç güdülerini iyileştirmemiz gerekiyordu."

Birdenbire başını kaldırdı, gözleri mutluydu, neredeyse parlıyordu. Sanki kendi ışığını yayıyordu. "Bugün yara izimi görebiliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. Güzel kız çocuğuydu, tam ve bütün. Mükemmelliğini bozacak bir şey yoktu. "Yeniden mükemmel görünüyorsun, neden?"

"Çünkü bunun için enerji harcıyorum. Üzerinde çalışmam gerekiyor." Sesi alçak ve sıcaktı, uzaktan gelen gök gürültüsü gibi artıyordu.

Ensemdeki tüyler dikildi. Kötü bir şeyler olacaktı.

"Jean-Claude'un taraftarları var, eğer onu öldürürsem, şehit ilân ederler. Ama onun zayıf, güçsüz olduğunu kanıtlarsam, onlar dağılır ve benim peşimden gelirler ya da hiç kimsenin peşinden gitmezler."

Ayağa kalktı, elbisesi boynuna kadar iliklenmişti. Pamuk beyazı saçları sanki rüzgâr varmış gibi dalgalanıyordu ama hiç rüzgâr yoktu. "Jean-Claude'un koruması altında olan bir şeyi yok edeceğim."

Bacağımdaki bıçağa ne kadar hızlı uzanabilirdim? Ve bu hareketin bana ne faydası olurdu?

"Jean-Claude'un hiçbir şeyi koruyamayacağını ispatlayacağım. Her şeyin efendisi benim."

Kendini beğenmiş fahişe. Bir şey yapmadan Winter kolumdan yakaladı. Vampirlere dikkat etmekten, insanları unutmuştum.

"Gidin," dedi. "Onu öldürün."

Aubrey ve Valentine duvarın yanından ayrıldılar, eğilerek selam verdiler. Ve birden gittiler, sanki yok olmuşlardı. Nikolaos'a döndüm.

Gülümsedi. "Evet zihnini karıştırdım ve sen gittiklerini göremedin."

"Nereye gidiyorlar." Karnım kasılmıştı. Sorunun cevabını biliyordum.

"Jean-Claude, Phillip'i koruması altına alınıştı; o zaman
 ölmesi gerek."

"Hayır."

Nikolaos gülümsedi. "Oh, ama evet."

Holden bir çığlık yankılandı. Bir erkeğin çığlığı. Phillip'in çığlığı.

"Hayır!" neredeyse dizlerimin üzerine düşmüştüm; sadece Winter'ın kolu yere düşmemi engellemişti. Bayılmış, onun tutuşuyla boşta sallanıyormuş gibi yaptım. Beni bıraktı. Bileğimdeki kılıfından bıçağımı yakaladım. Winter ve ben hol girişine yakındık, Nikolaos ve uşağından uzaktık. Belki yeteri kadar uzaktık.

Winter emir bekler gibi bakıyordu. Yerden ayağa fırladım ve bıçağı karnına sapladım. Bıçak dibine kadar girdi, bıçağı çıkartırken kanı akıyordu. Bıçağı kurtardım ve hole doğru koştum.

Ensemde rüzgârın ilk esintilerini hissettiğimde kapıya varmıştım. Arkama bakmadan, kapıyı açtım.

Phillip zincirlerden sarkıyordu. Kan göğsünden sel gibi akıyordu. Meşale ışığı omurgasının ıslak kemiğinde parlıyordu. Birisi boğazını parçalamıştı.

Sanki birisi vurmuş gibi sendeleyip duvara dayandım. Yeterince hava alamıyordum. "Oh, Tanrım, oh, Tanrım," diye fısıldıyordu birisi ve o kişi bendim. Merdivenlerden aşağıya sırtım duvara dayalı indim. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Başka bir yere bakamıyordum. Nefes alamıyordum. Ağlayamıyordum.

Yansıyan meşale ışığı, gözlerine sanki hareket ediyormuş hissi veriyordu. Bir çığlık karnımda birikti ve boğazımdan döküldü. "Phillip!"

Aubrey, Phillip ile aramıza girdi. Kanla kaplanmıştı. "Hoş

arkadaşın Catherine'i ziyaret etmeyi dört gözle bekliyorum.

Çığlık atarak ona doğru koşmayı istiyordum. Onun yerine, duvara dayandım, bıçağımı o fark etmeden yanımda tuttum. Amacım artık buradan sağ çıkmak değildi. Amacım Aubrey'i öldürmekti. "Seni orospu çocuğu, sikilmiş orospu çocuğu." Sesim çok sakindi, herhangi bir duygu yoktu. Korkmuyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Aubrey'in suratı, Phillip'in kanıyla oluşmuş maskenin arkasında buruştu. "Bana böyle şeyler söyleme."

"Seni çirkin, kokuşmuş, puşt, piç."

Bana doğru süzüldü, aynen istediğim gibi. Elini omzuma koydu. Suratına sesimin yettiği kadar fazla çığlık attım. Bir kalp atışı kadar süre tereddüt etti. Bıçağı kaburgalarının arasına sapladım. Keskin ve inceydi, kabzasına kadar saplamıştım. Gözleri açıktı, şaşırmıştı. Ağzı açıldı ve kapandı. Yere yuvarlanırken, parmakları havayı tutmaya çalışıyordu.

Valentine hemen belirdi, vücudun yanında diz çökmüştü. "Ne yaptın?" Bıçağı göremiyordu, Aubrey'in vücudunun altında kalmıştı.

"Onu öldürdüm, seni orospu çocuğu, birazdan seni öldüreceğim gibi."

Valentine ayağa fırladı, bir şey söylemeye başlamıştı ve birden bütün cehennem serbest kaldı. Hücrenin kapısı fırladı ve duvarda parçalandı. Bir kasırga rüzgârı içeriye doldu.

Valentine dizleri üzerine çökmüştü, başı yere değiyordu. Eğiliyordu. Kendimi duvara dayadım. Rüzgâr yüzümü tırmalıyor, saçlarım gözlerimin önüne dolaşıyordu.

Ses azaldı ve ben de dizlerimin üzerine çöktüm. Nikolaos en üst basamağın üzerinde havad süzülüyordu. Saçları örümcek ağı gibi başının etrafında uçuşuyordu. Derisi kemiklerine yapışmıştı. Gözleri mavi bir ateşle parlıyordu. Elini uzatmış, merdivenlerden aşağıya süzülmeye başladı.

Damarlar derisinin altından mavi ışıklar gibi parlıyordu.

Koştum. Uzak duvara, fareadamların kullandığı tünele doğru koştum.

Rüzgâr beni duvara doğru fırlattı. Ellerimin üzerinde
278 emekleyerek tünele ulaşmaya çalışıyordum. Delik geniş ve karanlıktı, serin rüzgâr yüzüme çarpıyordu. Bir şey ayak bileğimden yakaladı.

Çığlık attım. Beni, bileğimden yakalayan, Nikolaos'tu, beni kendine doğru çekiyordu. Beni duvara çarptı ve ellerimi pençe gibi eliyle duvara yapıştırdı. Vücudu bacaklarıma dayanıyordu, kumaşın altında kemiklerini hissediyordum.

Dudakları geri çekildi, sivri dişlerini ortaya çıkarttı. İskeletleşmiş kafası tısladı. "Bana itaat etmeyi öğreneceksin!" Suratıma çığlık attı, ben de geri bağırdım. Sözsüz, kapana kısılmış, bir hayvanın çığlığıydı bu.

Yüreğim ağzımda atıyordu. Nefes alamıyordum. "Hayır!"

"Bana bak!" diye bağırdı yaratık.

Ben de baktım. Gözlerinin yerindeki mavi ışıklar gözlerimi almıştı. Ateş beynimin içine doğru kazıyordu, canım yanıyordu. Düşünceleri beni bıçak gibi kesiyor, dilimlere ayırıyordu. Öfkesi, derimi yüzümden soyuluyormuş gibi hissedinceye kadar, beni yaktı ve haşladı. Pençeler kafamın içinde dövüşüyor, kemiklerimi öğütüyordu.

Yeniden görmeye başladığımda, duvarın kenarına yığılmıştım ve o karşımda duruyordu, bana dokunmuyordu, gerek yoktu. Titriyordum, o kadar kötü titriyordum ki dişlerim birbirine çarpıyordu.

"Eninde sonunda, bana efendim diyeceksin, animatör ve bunu istekli söyleyeceksin." Birden üzerime diz çökmüştü. Narin vücudunu üzerime dayamıştı. Elleri omuzlarımı yere yapıştırmıştı. Hareket edemiyordum.

Güzel küçük kız yüzünü yanağıma dayamıştı. "Dişlerimi boynuna saplayacağım ve senin yapabileceğin hiçbir şey yok," diye fısıldadı.

Narin kulak kepçesi dudaklarıma süründü. Dişlerimi geçirdim, ağzıma kan tadı gelinceye kadar, ısırdım. Bağırdı ve geri çekildi, boynunun yanından kan sızıyordu.

Jilet kadar keskin pençeler beynimi parçalıyordu. Acısı ve öfkesi beynimi aptal bir köpeğe dönüştürmüştü. Bir süre sonra hiçbir şey duyamıyordum. Karanlık geliyordu. Nikolaos'u yuttu ve beni, karanlıkta uçar şekilde yalnız bıraktı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Uyandım, bu bile başlı başına hoş bir sürprizdi. Tavandaki elektrik ışığına bakıp gözlerimi kırpıyordum. Canlıydım ve zindanda değildim. Şimdiye kadar iyi gidiyordu.

Hayatta olmak beni niye şaşırtmıştı? Parmaklarım üzerinde yattığım kanepenin, sert, budaklı kumaşı üzerinde dolaştı. Kanepenin üzerinde bir tablo asılıydı. Nehir manzarası, salların üzerindeki katırlar ve insanlar. Birisi bana doğru eğildi. Uzun sarı saçlı, düzgün çeneli, yakışıklıydı. İlk gördüğümdeki gibi insanüstü güzellikte değildi ama hâlâ yakışıklıydı. Sanırım striptizci olmak için yakışıklı olmak gerekiyordu.

Sesim sert ve boğuk çıktı. "Robert."

Yanıma diz çöktü. "Şafaktan önce uyanmayacaksın diye çok korkmuştum. Yaralı mısın?"

"Nerede..." Boğazımı temizlemek biraz işe yaradı. "Neredeyim?"

"Suçlu Zevkler'de, Jean-Claude'un ofisinde."

"Buraya nasıl geldim."

"Nikolaos getirdi. 'İşte efendinizin kaltağı,' dedi." Yutkunurken boğazının hareket ettiğini gördüm. Bana bir şey ha-

tırlattı ama ne olduğundan emin değildim.

"Jean-Claude'un ne yaptığından haberin var mı?"

Başıyla onayladı. "Efendim, seni iki kere işaretledi. Seninle konuşurken, onunla konuşuyorum."

Acaba bunu mecazi olarak mı kastetmişti yoksa gerçekten öyle miydi? Gerçekten bilmek istemiyordum.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Soruş şeklinde, sanki kendimi iyi hissetmemem gerektiğini düşünüyormuş gibiydi. Boğazım ağrıyordu. Elimi kaldırıp dokundum. Pıtılaşmış kan. Boynumun üzerindeydi.

Gözlerimi kapattım, fakat bir faydası olmadı. Boğazımdan inleme gibi bir ses çıktı. Phillip'in görüntüsü gözlerimin önünde yanıyordu. Boğazından kan akıyordu, pembe etler parçalanmıştı. Başımı sağa sola sallayıp derin ve yavaş nefesler almaya çalıştım. Bir işe yaramadı. "Banyo," dedim.

Robert bana yerini gösterdi. İçeri girdim, soğuk zemine çömeldim ve klozete kustum, artık safra gelinceye kadar içimi boşalttım. Lavaboya yürüyüp soğuk suyla, ağzımı çalkaladım, yüzümü yıkadım. Lavabo üzerindeki aynada kendime baktım. Gözlerim kahverengi değil, siyah görünüyordu, tenim hastalıklı gibiydi. Bok gibi görünüyordum ve kendimi daha kötü hissediyordum.

Ve boynumun yanındaki iz gerçekti. Phillip'in iyileşmeye başlamış ısırık izi değil, gerçek sivri diş izleri. Küçük, minicik, diş izleri. Nikolaos beni... kirletmişti. Jean-Claude'un insan hizmetkârına zarar verebileceğini göstermişti. Ne kadar güçlü olduğunu ispatlamıştı. Oh, evet, gerçekten güçlüydü.

Phillip ölmüştü. Ölmüştü. Kelimeyi kafamın içinde geçirebiliyordum ama yüksek sesle söyleyebilir miydim? Denemeye karar verdim. "Phillip öldü," dedim aynadaki yansımama.

Kahverengi kâğıt havluyu buruşturup metal çöp kutusuna attım. Yeterli değildi. "Ahhhhhh!" diye çığlık attım. Çöp ku-

tusunu, yerde yuvarlanıp içindekiler saçılıncaya kadar tekmeledim.

Robert kapıdan içeri girdi. "İyi misin?"

"İyi görünüyor muyum?" diye bağırdım.

Kapıda karasız kaldı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Onların Phillip'i götürmesini bile engelleyemedin."

Sanki ona vurmuşum gibi sarsıldı. "Yapabileceğinin en iyisini yaptın."

"Görünüşe göre yeterli değilmiş, değil mi?" Hâlâ deli gibi bağırıyordum. Dizlerimin üzerine çöktüm, öfke boğazımda düğümlenmiş, gözlerimden boşanıyordu. "Dışarı çık!"

Tereddüt etti. "Emin misin?"

"Çık git buradan!"

Kapıyı arkasından kapattı. Ben de yerde oturup sallanarak ağladım. Kalbim de midem kadar boşaldığında kendimi, kullanılmış, bitmiş hissettim.

Nikolaos ne kadar güçlü olduğunu ispatlamak için beni ısırıp Phillip'i öldürmüştü. Eminim, ondan altına kaçıracak kadar korktuğumu düşünüyordu. Bu konuda haklıydı ama ben uyanık olduğum zamanın çoğunu korktuğum şeylerin üzerine giderek geçirmiştim. Bin yaşında bir vampir kolay bir hedef değildi ama her kızın bir amacı olmalıydı.

Kırkıncı Bölüm

Kulüp sessiz ve karanlıktı. Benden başka kimse yoktu. Güneş doğmuş olmalıydı. Kulüp durgundu ve insanlar evlerine gittiğinde bütün binalara dolan sessizlikle kaplanmıştı. Bina sanki canlıymış da, bizim çıkıp onu rahat bırakmamızı bekliyormuş gibiydi. Başım iki yana sallayıp toparlanmaya çalıştım. Bir şeyler hissetmeye çabaladım. Tek istediğim eve gitmek ve uyumaktı. Ve rüya görmemek için dua ediyordum.

Kapıya yapıştırılmış bir sarı not kağıdı vardı. Üzerinde, 'Silahların barın arkasında. Şehrin efendisi onları da getirmişti. Robert' yazıyordu.

Silahlarımı ve bıçaklarımı yerlerine yerleştirdim. Aubrey ve Winter'ı hakladığım bıçak yoktu. Winter'ı öldürmüş müydüm? Belki. Aubrey'i öldürmüş müydüm? Umarım. Genelde bir başvampiri kalbine bıçak saplayarak haklayabilirdim ama bunu daha önce hiç beş yüz yıllık bir yürüyen ceset üzerinde denememiştim. Eğer bıçağı çıkarttılarsa, toparlanacak kadar güçlü olabilirdi. Catherine'i aramam gerekiyordu. Ama ona ne diyecektim? Şehri terk et, peşinde bir vampir var. Pek inandırıcı olacağını zannetmiyordum. Has siktir.

Şafağın yumuşak beyaz ışığına doğru yürüdüm. Cadde

boştu ve sabah meltemi esiyordu. Sıcaklık daha etkisini göstermeye başlamamıştı. Neredeyse serindi. Arabam neredeydi? Konuşmadan bir saniye önce arkamdaki ayak seslerini duydum, "Kımıldama. Elimde üzerine doğrultulmuş bir silah var."

Söylenmeden ellerimi başımın üzerine koydum. "Günaydın Edward," dedim.

"Günaydın, Anita," dedi. "Lütfen, hareketsiz dur." Tam arkamda duruyordu, silahını omurgama dayamıştı. Üzerimi baştan aşağıya arayıp bütün silahlarımı buldu.. Edward hiçbir işi şansa bırakmazdı; hâlâ hayatta olmasının sebeplerinden birisi buydu. "Şimdi dönebilirsin," dedi benden uzaklaşıp.

Firestar'ımı beline asmıştı, Browning sol elinde sallanıyordu. Bıçaklarıma ne yaptığını bilmiyordum.

Çocukça, cazibeli gülümsemesi yüzündeydi, silahını göğsüme doğrultmuştu. "Artık saklanmak yok, Nikolaos nerede?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp verdim. Onu vampir katili olarak suçladığımı söylemeyi düşündüm ama bir an uygun bir zaman değilmiş gibi geldi. Belki sonra, bana silah doğrultmadığı bir zaman deneyebilirdim. "Ellerimi indirebilir miyim?"

Başın hafifçe oynatıp izin verdi.

Kollarımı yavaşça indirdim. "Bir şeyi netleştirmek istiyorum, Edward. Sana istediğin bilgiyi vereceğim ama senden korktuğum için değil. Onun ölmesini istiyorum. Ve bunun bir parçası olmak istiyorum."

Gülümsemesi genişledi, gözleri zevkle parlıyordu. "Dün gece neler oldu?"

Yere, kaldırıma baktım, sonra yukarıya. Gözlerinin içine baktım. "Phillip'i öldürdü," dedim.

Yüzüme dikkatlice bakıyordu. "Devam et."

"Beni ısırdı. Sanırım beni özel hizmetkârı yapmayı planlıyor."

Silahını omuz askısına asıp yanıma geldi. Başımı yana çevirip ısırık izine dikkatlice baktı. "Bu ısırığı temizlemen gerekiyor. Çok canın yanacak."

"Biliyorum. Bana yardım edecek misin?"

"Elbette." Gülümsemesi yumuşadı. "Buraya bilgiyi edinmek için canını yakmaya gelmiştim. Şimdi yarana asit dökmek için yardımı mı istiyorsun?"

"Kutsal Su," dedim.

"Etkisi aynı olacak," dedi.

Maalesef haklıydı.

Kırk Birinci Bölüm

Sırtımı küvetin serin porselenine dayamış oturuyordum. Tişörtümün önü ve yanları ıslanmış, üzerime yapışmıştı. Edward yanımda çömelmişti, elinde yarı dolu Kutsal Su şişesi vardı. Şişenin üçte birine gelmiştik ve sadece bir kere kusmuştum. Aferin bana.

Başladığımızda küvetin kenarında oturuyordum. Orada fazla kalamamıştım. Zıpladım, bağırdım ve sızlandım. Edward'a orospu çocuğu bile dedim. Pek üzerinde durmamıştı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Yüzü ifadesizdi. Bu işten hoşlanıyor muydu, yoksa nefret mi ediyordu, bilmiyordum.

Yüzüne baktım. "Sanki birisi boğazıma kor kadar sıcak bir bıçak batırıyormuş gibi."

"Biraz durup dinlenmek ister misin, demek istemiştim."

Derin bir nefes aldım. "Hayır. Temizlenmesini istiyorum. Tamamen."

Başıyla onayladı, neredeyse gülümseyecekti. "Biliyorsun, genelde bu işi birkaç güne yaymak gerekir."

"Evet," dedim.

"Ama sen tek ve uzun bir seans istiyorsun?" Bakışları çok sabitti, sanki soru göründüğünden daha önemliymiş gibiydi.

Bakışlarının yoğunluğu yüzünden başka tarafa baktım. Birisinin bana bakmasını istemiyordum. "Önümde birkaç gün yok. Hava kararmadan bu yaranın temizlenmesini istiyorum."

"Çünkü Nikolaos seni yeniden ziyaret edecek," dedi.

"Evet," dedim.

"Ve eğer yarayı temizlemezsen, seni etkisi altına alabilecek."

Derin bir nefes aldım ve göğsüm titredi. "Evet."

"Yarayı temizlesek bile seni etkileyebilir. Tabii eğer söylediğin kadar güçlüyse."

"O kadar güçlü, belki daha fazla." Ellerimi kotuma sürttüm. "Yarayı temizlesek bile, Nikolaos'un beni senin üzerine gönderebileceğini mi düşünüyorsun?" Bunu sorarken yüzüne baktım, bir şeyler okumayı ümit ediyordum.

Bana doğru baktı. "Biz vampir avcıları şansımızı denemeliyiz."

"Bu bir hayır değil," dedim.

Bir anda gülümsedi. "Bir evet de değil."

Aman ne güzel. Edward da emin değildi. "Cesaretimi kaybetmeden biraz daha dök."

Yeniden gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Sen cesaretini asla kaybetmezsin. Hayatını belki ama cesaretini asla."

Bu bir iltifattı, hem de laf olsun diye de değildi, ciddiydi. "Teşekkür ederim."

Elini omzuma koydu. Ben de başımı çevirdim. Kalbimin atışını kafamın içinde hissedebiliyordum. Bağırıp silkinip kurtulup koşarak kaçmak istiyordum ama öylece oturup canımı yakmasına izin verecektim. Bundan nefret ediyordum. Çocukken iğne yapılacakken, en az iki kişinin beni tutması gerekiyordu. Birisi beni tutardı, diğeri de iğneyi yapardı.

Şimdi kendimi tutuyordum. Eğer Nikolaos beni iki kere ısırdıysa, bana istediğini yaptırabilirdi. Öldürebilirdi bile. Böyle şeylerin olduğunu daha önce görmüştüm ve o vampirler,

şehrin efendisinin yanında çocuk oyuncağı gibi kalırlardı.

Su tenimden kaydı ve ısırık izini, erimiş altın gibi haşladı. Derimin ve kemiklerimin içine işliyordu. Beni yok ediyor-

du. Beni öldürüyordu.

Bağırdım. Kendimi tutamıyordum. Canım çok yanıyordu. Bir yere kaçamazdım. Çığlık atmam gerekiyordu.

Yere yığılmış, zeminin soğukluğunu yanağımda hissediyordum. Kesik kesik soluyordum, nefesim kesilmişti.

"Yavaş nefes al, Anita. Çok hızlı nefes alıyorsun, vücuduna çok fazla oksijen gidiyor. Yavaş ve rahat nefes al. Yoksa bayılacaksın."

Ağzımı açıp derin bir nefes aldım. Hava, boğazımdan hırıltılı bir çığlıkla geçti. Hava yutmuştum. Öksürüp nefes almaya çalıştım. Derin nefes almayı başardığımda, midem kötüydü ve biraz başım dönüyordu ama bayılmamıştım. Milyonlarca puan kazanmıştım.

Edward neredeyse yere yatmış, yüzünü benimkisine yaklaştırmıştı. "Beni duyabiliyor musun?"

"Evet," demeyi becerdim.

"Güzel. Isırığın üzerine haç koymayı deneyeceğim. Sen ne dersin, çok mu erken?"

Eğer ısırığı Kutsal Su ile yeterince temizlemediysek, haç beni yakardı ve yeni bir yara izim olurdu. İşin gereğinden fazla, çok daha fazla cesaret göstermiştim. Daha fazla oynamak istemiyordum. "Hayır," demek için ağzımı açtım ama kelimeler, "Hadi yap," olarak çıktı. Has siktir. Yine cesur olmam gerekiyordu.

Saçlarımı omzumdan çekti. Yere yatıp yumruklarımı sıktım; kendimi hazırlamaya çalışıyordum. Birisi boynunuza kızgın demir dayayacakken, kendinizi hazırlamanın bir yolu yoktu.

Edward'ın elindeki zincir hışırdayıp kaydı. "Hazır mısın?"

Hayır. "Lanet olsun, yap şu işi."

O da yaptı. Haçı tenime bastırdı, metal soğuktu, yanma yoktu, duman yoktu, dağlanan et yoktu, acı yoktu. Temizdim ya da en azından en baştaki kadar saftım.

Haçı suratımın önünde sallandırıyordu. Tek elimle yakalayıp elim titremeye başlayana kadar sıktım. Titremenin gelmesi çok uzun sürmedi. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyordu. Ağlamıyordum. Sadece bitkindim.

"Doğrulabilir misin?" diye sordu.

Başımla onaydım ve küvetin kenarına dayanarak oturmaya çalıştım.

"Ayağa kalkabilir misin?" diye sordu.

Biraz düşündüm ve yapamayacağıma kanaat getirdim. Bütün vücudum zayıftı ve titriyordum, midem bulanıyordu. "Yardım olmadan kalkamam."

Edward yanıma diz çöktü, bir kolumu omuzlarım arkasına, diğerini dizlerimin altma soktu. Tek harekette ayağa kalktı. Hiç zorlanmadı bile.

"Beni yere bırak," dedim.

Bana baktın. "Ne?"

"Ben çocuk değilim. Taşınmak istemiyorum."

Derin bir nefes aldı. "Pekâlâ," dedi. Beni yere yaklaştırıp bıraktı. Duvara doğrü sendeleyip yere kaydım. Göz yaşları geri gelmişti. Lanet olsun. Yerde oturmuş ağlıyordum, kalkıp banyodan yatağıma gidecek gücüm yoktu. Tanrım!

Edward orada durmuş bana bakıyordu. Yüzü çok normaldi, bir kedininki gibi, hiçbir şey okunamıyordu.

Sesim çok normal çıkmıştı, ağladığım belli olmuyordu. "Çaresiz olmaktan nefret ediyorum. Nefret ediyorum!"

"Tanıdığım çaresizlikle alâkası olmayan nadir insanlardan birisisin," dedi Edward. Yeniden yanıma diz çöktü. Kolumu omzuna atıp, ellerini belime doladı. Boy farkı durumu biraz acayipleştirmişti ama bana kendimi yatağıma yürüyormuşum gibi hissettirmişti.

Doldurulmuş penguenler duvarın yanında duruyordu. Edward onlarla ilgili bir yorum yapmadı. Eğer o bir şey söylemezse, ben de söylemeyecektim. Kim bilir, belki de Ölüm de oyuncak ayısıyla uyuyordu? Hiç zannetmiyorum.

Kalın perdeler hâlâ kapalıydı ve oda loş bir ışıkla aydınlanıyordu. "Dinlen. Ben nöbet tutup öcülerin sana yanaşmamasını sağlayacağım."

Ona inandım.

Edward salondan beyaz bir sandalye getirip kapının yanına duvara dayadı. Omuz askısını geri taktı, silahı elindeydi. Arabadan eve gelirken, yanında bir spor çantası da getirmişti. Onu açıp minyatür bir makineli tabanca çıkarttı. Makineli silahlar hakkında pek bilgim yoktu, tek aklıma gelen Uzi'ydi.

"O ne çeşit bir silah?" diye sordum.

"Bir Mini-Uzi."

Siz ne biliyorsunuz? Ben haklıymışım. Şarjörü çıkartıp bana nasıl kurulacağını, emniyetin nereden açıldığını ve diğer önemli özelliklerini, sanki yeni arabasını tanıtıyormuş gibi gösterdi. Sonra makineli tabancasını dizleri üzerine koyup sandalyeye oturdu.

Gözlerimi açık tutamıyordum. "Komşularımdan bir tanesini vurma, tamam mı?" dedim.

Sanırım gülümsedi. "Denerim."

Başımla onayladım. "Vampir katili sen misin?"

Parlak ve cezbedici şekilde yeniden gülümsedi. "Hadi uyu, Anita."

Bana yeniden seslendiğinde neredeyse uyumak üzereydim. "Nikolaos gündüzleri nerede saklanıyor?"

Gözlerimi açıp ona odaklanmaya çalıştım. Sandalyede hareketsiz oturuyordu. "Yorgunum, Edward, aptal değil." Uykuya dalarken kahkahası etrafında çınlıyordu.

Kırk İkinci Bölüm

Jean-Claude işlemeli bir tahtta oturuyordu. Uzun parmaklı elini bana doğru uzatmış gülümsüyordu. "Gel," dedi.

Dantelli, uzun beyaz bir elbise giyiyordum. Kendimi hiç böyle bir kıyafetin içinde hayal etmemiştim. Jean-Claude'a doğru baktım. Bu onun seçimiydi, benim değil. Korkudan boğazım düğümlendi. "Bu benim rüyam," dedim.

İki elini birden bana doğru uzattı. "Gel," dedi.

Ben de ona doğru gittim. Elbisem, taş zemine sürünüyor ve hışırdıyordu, sürekli bir hışırtı çıkartarak ilerliyordum. Ses sinirimi bozmuştu. Birden önünde belirmiştim. Ellerimi onunkilere doğru kaldırmaya başlamıştım. Böyle bir şey yapmazdım. İyi bir fikir değil ama kendime engel olamıyordum.

Elleri benimkileri kavradı ve önünde diz çöktüm. Ellerimi gömleğinin önünde serpilmiş dantele doğru getirdi, parmaklarımı danteli avuçlayacağım şekilde kıvırdı.

Ellerimi sıkıca tutturdu ve sonra benim ellerimi kullanarak gömleğini yırttı.

Göğsü pürüzsüz ve soluktu, ortasında bir tutam kıl aşağıya doğru kıvrılıyordu. Göbeğinin inanılmaz beyazlığına tezat olarak, siyah tüyleri karın boşluğunda sıklaşıyordu. Yanık izi,

vücudunun mükemmelliği üzerinde çok yersiz, çok parlak, çok katı duruyordu.

Tek eliyle çenemi tutup yüzümü kendisininkine doğru
 kaldırdı. Diğer eli göğsüne, sağ göğüs ucunun tam altına dokundu. Parmağını soluk teni üzerinde kaydırdı, geçtiği yer kanıyordu. Kan göğsünden aşağıya ince kızıl bir çizgi ile kaydı.

Geri çekilmeye çalıştım ama eli mengene gibiydi. "Hayır," diye bağırdım.

Sol elimle ona vurdum ama yakaladı ve sıkıca kavradı. Sağ elimle yerden destek alıp dizlerimle vurmaya çalıştım ama çenemi ve bileğimi öyle bir yakalamıştı ki, iğneye takılı kelebek gibiydim. Hareket edebiliyordum ama bir yere gidemiyordum. Kendimi bırakıp oturur pozisyona geçtim. Ya beni boğacaktı ya da yere bırakacaktı. Yere bıraktı.

Bütün gücümle tekmeledim. İki bacağımla dizine vurdum. Vampirler acıyı hissedebilirdi. Çenemi bir anda bıraktı, ben de geriye yuvarlandım. İki bileğimden yakalayıp beni diz çöktürdü. Vücudumu bacakları arasında sıkıştırdı. Tahta oturdu. Bacakları vücudumun altını zaptediyordu; elleri bileklerimdeki zincirler gibiydi.

Odayı ince, melodik bir kahkaha doldurdu. Nikolaos bir köşede durmuş bizi seyrediyordu. Sesi odada yankılanırken gitgide yükseliyordu, kontrolden çıkmış bir orkestra gibiydi.

Jean-Claude iki bileğimi tek eli ile kavradı ve ben ona karşı koyamıyordum. Boşta kalan eli yanağımı okşadı, boynumu kenarına doğru itti. Parmakları başımın arkasından kavradı ve beni çekmeye başladı.

"Jean-Claude, lütfen, yapma."

Yüzümü göğsündeki yaraya doğru yaklaştırıyordu. Debelendim ama parmakları kafama yapışmış, sanki bir parçam olmuştu. "HAYIR!"

Nikolaos'un kahkahası kelimelere dönüştü. "Yüzeyi biraz

kazıyınca, aslında ikimizin de aynı olduğunu görüyorsun, animatör."

"Jean-Claude," diye çığlık attım.

Sesi kadife gibiydi, ılık ve karanlık, kafamın içine doğru süzülüyordu. "Kanımın kanı, etimin eti, tek vücutta iki akıl, iki ruh tek olarak birleşiyor." Bir aydınlık, parlak dakika için, onu görüp hissettim. Jean-Claude'la birlikte sonsuzluğu. Onun dokunuşunu... sonsuza kadar. Dudakları. Kanı.

Gözlerimi kırpıştırdığımda, dudaklarımın neredeyse göğsündeki yaraya değeceğini gördüm. Uzanıp yalayabilirdim. "Jean-Claude, hayır! Jean-Claude! " diye çığlık attım. "Tanrım, bana yarım et!" hâlâ çığlık atıyordum.

Karanlıktaydım ve birisi omuzlarımdan tutuyordu. Düşünemedim bile, iç güdülerim harekete geçmişti. Baş ucumdaki silah elimdeydi ve nişan alıyordum. Bir el elimi yastığın yanına yapıştırdı, silahın namlusu duvara bakıyordu. Üzerimde bir vücut vardı. "Anita, Anita, benim, Edward. Bana bak."

Gözlerimi kırpınca Edward'ı gördüm, kollarımı tutan oydu. Nefesi biraz hızlanmıştı.

Elimdeki silaha sonra Edward'a baktım. Hâlâ kollarımı tutuyordu. Açıkçası onu suçlayamazdım.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"Bir şey söyle, Anita."

"Bir kabus gördüm," dedim.

Başını iki yana salladı. "Kesinlikle." Beni yavaşça bıraktı.

Silahı kılıfına yerleştirdim.

"Jean-Claude da kim?" diye sordu.

"Neden?"

"Onun adını sayıklıyordun."

Elimle alnımı ovdum, terden sırılsıklam olmuştu. Elbiselerim ve çarşaf ıslaktı. Bu kabuslar sinirimi bozmaya başlıyordu.

"Saat kaç?" Oda birden gözüme çok karanlık göründü,

sanki güneş batmıştı. Karnım kasıldı, eğer hava kararmışsa, Catherine'in hiç şansı yoktu.

"Sakin ol, sadece bulutlar. Gün batımına daha dört saat var."

Derin bir nefes alıp banyoya gittim. Yüzümü ve boynumu soğuk suyla yıkadım. Aynadaki görüntüm hayalet gibi beyazdı. Gördüğüm rüya Jean-Claude'un mu, yoksa Nikolaos'un işi miydi? Eğer Nikolaos ise beni şimdiden kontrol etmeye mi başlamıştı? Cevabım yoktu. Hiçbir şeye bir cevabım yoktu.

Yatak odasına geri döndüğümde Edward beyaz sandalyede oturuyordu. Bana daha önce görmediği türde, ilginç bir böcekmişim gibi bakıyordu.

Onu boş verip Catherine'in ofisini aradım. "Selam Betty, ben Anita Blake. Catherine orada mı?"

"Merhaba, Bayan Blake. Bayan Madison'un ayın on üçüyle yirmisi arasında bir yazılı ifade işi için şehir dışında, sizin de bildiğinizi sanıyordum."

Catherine bana söylemişti ama unutmuştum. Sonunda şansım yaver gidiyordu. Artık zamanı gelmişti. "Unutmuşum, Betty. Teşekkür ederim. Tahmin ettiğinden çok daha fazla yardımcı oldun."

"Yardımcı olabildiğime sevindim. Bayan Maison, nedime elbiselerinin ilk provası için ayın yirmi üçüne randevu almıştı." Bunun beni daha hissettireceğini düşünüyormuş gibi söylemişti. Ama hissettirmedi.

"Aklımda tutacağım. Hoşça kal."

"İyi günler."

Telefonu kapattım ve Irving Girswold'u aradım. *St. Louis Postası*'nda muhabirdi. Aynı zamanda bir kurtadamdı. Kurtadam Irving. Pek uymuyordu ama zaten hangisi uyuyordu? Kurtadam Charles, hayır. Justin, Oliver, Wilbur, Brent? Hiç şansları yoktu.

Irving üçüncü çalışta açtı.

"Ben, Anita Blake."

"Şey, selam, ne haber?" Sesi şüpheciydi, sanki işim düşmedikçe aramıyormuşum gibi.

"Tanıdığın fareadam var mı?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Neden bilmek istiyorsun?" dedi sonra.

"Sana söyleyemem."

"Yani benim yardımımı istediğini ama benim bundan bir hikaye çıkartamayacağımı mı söylüyorsun?"

İç çektim. "Aynen öyle."

"O zaman sana neden yardım edeyim?"

"Beni zorlama, Irving. Sana o kadar çok özel haber verdim ki. İlk birinci sayfa haberinin bilgisini ben vermiştim. O yüzden beni üzme."

"Bugün biraz huysuzuz galiba, öyle mi?"

"Tanıdığın fareadam var mı, yok mu?"

"Var."

"Fare kralına verilmesini istediğim bir mesaj var."

Ahizeden kulak tırmalayan bir sesle ıslık çaldı. "İsteğin biraz fazla değil mi, sence? Tanıdığım fareadamla bir buluşma ayarlayabilirim, krallarıyla değil."

"Fare Kralına şu mesajı ilet, kağıdın var mı?"

"Her zaman," dedi.

"Vampirler beni yakalayamadı ve ben istediklerini yapmadım."

Irving söylediklerimi tekrar etti. "Vampirlere ve fareadamlara bulaşmışsın ve ben bu işten bir hikaye çıkartamıyorum," dedi ben onaylayınca.

"Bu işten hiç kimse bir hikâye çıkartamayacak, Irving. Haber olamayacak kadar pis bir iş."

Bir süre sessiz kaldı. "Pekâlâ. Bir şeyler ayarlamaya çalışacağım. Sanırım bu gece olur."

"Sağ ol, Irving."

"Dikkatli ol, Blake. Beni ilk sayfalara taşıyan haber kaynağımı kaybetmek istemem."

"Ben de," dedim.

Telefonu kapatır kapatmaz, çaldı. Düşünmeden açtım. Telefon çalar, açarsın, yılların getirdiği bir alışkanlıktı. Bu huydan beni kurtarmaya yetecek kadar uzun zamandır telesekreterime sahip değildim.

"Anita, benim Bert."

"Selam, Bert." Sessizce iç çektim.

"Vampir davasıyla uğraştığını biliyorum ama elimde ilgini çekebilecek bir şey var."

"Bert zaten bu iş boyumu aştı. Başka bir şey daha gelirse, artık gün ışığını göremeyebilirim." Bert'in iyi olup olmadığını, işlerin nasıl gittiğini soracağını düşünebilirdiniz. Ama hayır, hayır benim patronun böyle şeyler yapmazdı.

"Bugün Thomas Jensen aradı."

Sırtım kasıldı. "Jensen mi aradı?"

"Aynen öyle."

"Yapmamıza izin mi verecekmiş?"

"Bize değil, sana. Özellikle seni istedi. Başka birisini alması için ikna etmeye çalıştım ama o kabul etmedi. Ayrıca bugün olmasını istiyor. Vazgeçebileceğinden korkuyor."

"Kahretsin," dedim yavaşça.

"Arayıp iptal mi edeyim, yoksa bana bir buluşma zamanı mı vereceksin?"

Neden her şey üst üste gelirdi ki? Hayatın cevapsız sorularından bir tanesi. "Bu gece hava kararınca buluşabileceğimizi söyle."

"İşte benim kızım. Beni yarı yolda bırakmayacağını biliyordum."

"Senin kızın değilim, Bert. Sana ne kadar ödeyecek?"

"Otuz bin dolar. Beş bin dolarlık avans özel ulakla geldi bile."

"Sen kötü birisinin, Bert."

"Evet," dedi, "ve geliri de bir hayli yüksek, teşekkür ederim." Hoşça kal demeden telefonu kapattı. Bay Kibar.

Edward bana bakıyordu. "Biraz önce, bu gece için bir ölü diriltme işi mi aldın?"

"Ölüyü huzura kavuşturma aslında ama evet."

"Ölüyü diriltmek senden bir şeyler alıyor mu?"

"Bir şeyler mi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Enerji, dayanıklılık, güç."

"Bazen."

"Ya bu iş? Yorucu olanlardan mı?"

Gülümsedim. "Evet."

Başını iki yana salladı. "Yorulmayı göze alamazsın, Anita."

"Yorulmayacağım," dedim. Derin bir nefes alırken, durumu Edward'a nasıl açıklayacağımı düşündüm. "Thomas Jensen'in kızı bundan yirmi yıl önce ölmüştü. Yedi yıl önce onu bir zombi olarak dirilttirdi."

"Ne olmuş?"

"Kızı intihar etmişti. O zamana kadar kimse neden olduğunu bilmiyordu. İşte o zaman Bay Jensen'in kızına cinsel tacizde bulunduğu ve kızın o yüzden intihar ettiği ortaya çıktı."

"Ve adam kızı dirilttirdi mi?" Edward yüzünü ekşitti. "Bana sakın..."

Elimi sanki bir anda beliren acayip görüntüyü yok etmek istermiş gibi salladım. "Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Kendisini çok kötü hissetmiş ve özür dilemek istiyormuş."

"Ve?"

"Kız onu affetmedi."

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum."

"Kızını durumu düzeltmek için dirilttirdi ama o babasından nefret ederek, korkarak ölmüştü. Zombi onu affetmedi, babası da onu serbest bırakmadı. Ceza olsun diye vücudu ve zihni çürürken, onu yanında tuttu."

"Yüce İsa."

"Evet" dedi. Dolaba gidip spor çantamı aldım. Edward'ınkinde silahları vardı; benimkinde animatör teçhizat takımım.

Bazen vampir öldürme gereçlerimi de taşıdığım oluyordu. Zachary'nin verdiği kibrit kutusu çantanın dibindeydi. Hemen alıp pantolonumun cebine attım. Edward'ın beni gördüğünü zannetmiyordum. İp uçlarını ancak önüne gelip havlamaya başlarsa görebilirdi. "Jensen sonunda kızını geri yatırmaya karar vermiş ama benim yapmamı istiyor. Hayır diyemezdim. Adam animatörler arasında bir çeşit efsane. Bir hayalet hikayesine en çok yakalaşabildiğimiz durum onunki."

"Neden bu gece? Yedi yıl bekleyebildiyse, birkaç gün daha bekleyemez miydi?"

Çantama gerekli eşyaları koymaya devam ediyordum. "Israr etmiş. Eğer beklerse cesaretinin kırılacağından korkuyormuş. Ayrıca, birkaç gün sonraya canlı kalmayabilirim. Başkasının yapmasına izin vermeyebilir."

"Bu senin derdin değil ki. Zombisini kaldıran sen değildin."

"Hayır ama ben öncelikli olarak bir animatörüm. Vampir avlamak... ek iş. Ben bir animatörüm, bu sadece bir iş değil."

Hâlâ bana bakıyordu. "Sebebini anlamış değilim ama yapman gerektiğini anlıyorum."

"Sağ ol."

Gülümsedi. "Senin gösterin. Oraya gittiğinde birilerinin seni tepelemediğinden emin olmak için seninle gelmemin bir sakıncası var mı?"

Ona baktım. "Hiç, bir zombiyi diriltilirken gördün mü?"

"Hayır."

"Miden hassas değildir, değil mi?" Söylerken bile gülüyordum.

Bana bakarken, mavi gözleri bir anda soğudu. Bütün yü-

zü değişti. Rahatsız edici bir soğukluk dışında bir ifade ya da başka bir şey kalmamıştı. Boşluk vardı. Bir keresinde, demir parmaklıklar arasından, bir leopar bana böyle bakmıştı, anlayabileceğim bir his yoktu, düşünceleri o kadar yabancıydı ki, sanki başka gezenden gelmiş bir canlıydı. Beni çabucak ve beceriyle öldürebilecek bir şeydi çünkü yapması gereken oydu ya aç olduğu ya da benim onu rahatsız ettiğim için.

Korkudan bayılmamıştım ya da koşarak odadan kaçmamıştım ama yine de kendimi zorlanmış hissettim. "Durumu açıkladın, Edward. Mükemmel katil imajını paketle de işimize bakalım."

Gözleri hemen normale dönmedi, biraz ısınması gerekiyordu, şafağın gökyüzünü kaplaması gibi.

Edward'ın, o bakışı benim üzerimde gerçekten kullanmamasını ümit ettim. Eğer bakarsa, birimizden birisi ölürdü. İhmaller benim olacağım yönündeydi.

Kırk Üçüncü Bölüm

Gece neredeyse simsiyahtı. Kalın bulutlar göğü kaplamıştı. Yerden esen rüzgâr yağmur kokuyordu.

Iris Jensen'in mezarının başında pürüzsüz beyaz mermerden, kollarını açmış, kanatlarını yaymış, neredeyse gerçek boyutlarda bir melek heykeli vardı. Üzerinde yazanları fener yardımıyla okuyabiliyordum: "Sevgili kızımı, üzüntü içinde özlüyorum." Meleği yaptıran, onu üzüntü içinde özleyen adam aynı zamanda ona tecavüz ediyordu. Kızı ondan kurtulmak için kendisini öldürmüştü ama babası onu geri getirmişti. İşte bu yüzden karanlıkta, Jensenleri bekliyordum, adamı değil, kızı. Şu zamana kadar aklının gitmiş olacağını bildiğim halde, Iris Jensen'in mezarında ve huzur içinde olmasını istiyordum.

Bunu Edward'a açıklayamazdım, o yüzden hiç denemedim. Dev bir çınar boş bir mezarın üzerinde koruyucu gibi duruyordu. Yaprakları esen rüzgârla fısıldayıp kayıyordu. Sesleri çok kuru geliyordu, sanki yaz değil de, son baharmış gibiydi. Hava serin ve ıslaktı, neredeyse yağmur yağacaktı. İlk defa hava dayanılmaz derecede sıcak değildi.

Bir çift tavuk almıştım. Mezarın yanındaki sandığın içinde

sessizce gıdaklıyorlardı. Edward arabama dayanmıştı. Ayak bileklerini çaprazlamış, kollarını iki yana sallandırmıştı. Spor çantam yanımda açıktı, ağaç palam içinden parlıyordu.

"Nerede kaldı?" diye sordu Edward.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum." Hava kararalı neredeyse bir saat olmuştu. Mezarlık alanı açıklıktı; hafifçe yükselen tepede birkaç ağaç vardı. Çakıl yoldan gelen arabanın ışıklarını görmeliydik. Jensen neredeydi? Acaba korkmuş muydu?

Edward arabadan kalktı ve bana doğru yürüdü. "Durum hoşuma gitmedi, Anita."

Ben de çok mutlu değildim ama... "Bir on beş dakika daha verelim. Gelmezse, gideriz."

Edward açık alana baktı. "Etrafta saklanacak çok fazla yer de yok."

"Keskin nişancılardan endişelenmemize gerek yok."

"Birlerinin sana ateş ettiğini söylemiştin, değil mi?"

Başımla onayladım. İyi bir noktaya temas etmişti. Kollarımdaki tüyler dikildi. Rüzgâr bulutları araladı ve ay ışığı aşağıya süzüldü. Uzakta küçük bir bina gümüşi ışıkla parladı.

"Orası neresi?" diye sordu Edward.

"Müştemilat," dedim. "Çimenlerin kendiliklerinden kesildiğini mi zannediyordun?"

"Hiç düşünmemiştim," dedi.

Bulutlar yeniden kapandı ve mezarlığı karanlığa gömdü. Her şeyin şekli yumuşadı; beyaz mermer sanki kendi ışığıyla parlıyordu.

Metale sürünen pençe sesleri duyuldu. Hızla döndüm. Bir gûl arabamın üzerine çöreklenmişti. Çıplaktı ve gümüş-gri teni, neredeyse metalik renkli boyaya batırılmış bir insana benziyordu. Fakat dişleri, elleri ve ayaklarındaki pençeler uzun ve siyahtı. Gözleri kırmızı renkte parlıyordu.

Edward elinde silahı yanıma geldi.

Benim de silahım elimdeydi. Tekrar tekrar ve artık düşünmenize gerek kalmıyordu.

"Onun burada ne işi var?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Boştaki elimi ona doğru sallayıp, "Pist!" dedim.

Çömeldi, bana bakıyordu. Gûller korkaktı, sağlıklı insanlara saldırmazlardı. Silahımı ona doğru sallayarak, iki adım attım. "Hadi git, hoşt!" Herhangi bir güç gösterisi onları kaçırmaya yeterli olurdu. Bu orada öylece duruyordu. Geriledim.

"Edward," dedim, sessizce.

"Evet."

"Bu mezarlıkta hiç gûl hissetmemiştim."

"Ne olmuş? Bir tanesini kaçırmışsın."

"Bir tane gûl diye bir şey yoktur. Sürü halinde dolaşırlar. Ve onları es geçemezsin. Geride pisişik bir koku bırakırlar. Şeytani bir koku."

"Anita." Sesi sakin ve normaldi ama aslında değildi. Baktığı tarafa döndüğümde iki gûlün arkamızdan yaklaştığını gördüm.

Sırt sırta durup silahlarımızı doğrulttuk. "Bu hafta bir gûl saldırısı görmüştüm. Sağlıklı bir adam öldürülmüştü, hiç gûl olmayan bir mezarlıkta."

"Kulağa tanıdık geliyor," dedi.

"Evet. Mermiler onları öldürmez."

"Biliyorum. Neyi bekliyorlar?" diye sordu.

"Sanırım, cesaretlenmeyi."

"Beni bekliyorlar," dedi bir ses. Zachary ağacın gövdesi arkasından çıktı. Gülümsüyordu.

Sanırım ağzım yere düşmüştü. Galiba ona gülüyordu. O zaman anlamıştım. Gris-grisini beslemek için insan öldürmüyordu. Vampirleri öldürüyordu. Theresa ona eziyet etmişti, böylece sıradaki kurban o olmuştu. Hâlâ pek çok soru vardı, önemli sorular hem de.

Edward önce bana, sonra Zachary'ye baktı. "Bu da kim?" diye sordu.

"Vampir katili olduğunu zannediyorum."

Zachary eğilerek selam verdi. Bir gûl bacağına sarıldı, o da kel kafasını okşadı. "Ne zaman anladın?"

"Biraz önce. Bu sene biraz yavaşım."

Yüzünü buruşturdu. "Er ya da geç fark edecektin."

"Bu yüzden şahit zombinin zihnini yok ettin. Kendini kurtarmak için."

"Nikolaos'un sorgunun kontrolünü bana vermesi büyük talihsizlikti." Söylerken gülüyordu.

"Eminim öyledir," dedim. "Peki o, iki ısırıklıyı beni kilisede vurdurmaya nasıl gönderebildin?"

"Çok kolaydı. Emirlerin Nikolaos'tan geldiğini söyledim."

Tabii ya. "Gûllleri mezarlıklarından nasıl çıkartıyorsun? Senin emirlerini neden dinliyorlar?"

"Eğer bir mezarlığa bir animatör gömersen, gûlllerin çıkacağını iddia eden teoriyi biliyor musun?"

"Evet."

"Ben mezardan çıkarken, onlar da benimle beraber çıktılar ve bana aitler. Bana."

Etraftaki yaratıklara baktım ve çoğaldıklarını fark ettim. En az yirmi üyeli, büyük bir sürü. "Gûllerin bu şekilde oluştuğunu söylüyorsun." Başımı iki yana salladım. "Dünya üzerinde bütün animatörlerin sorumlu tutulabileceğinden çok fazla gûl var."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi. "Sanırım bir mezarlıktan ne kadar zombi diriltirsen, gûl şansını da o kadar arttırıyorsun."

"Yani biriken bir etkiden bahsediyorsun?"

"Kesinlikle. Bu konuyu başka bir animatörle konuşmayı çok istiyordum ama problemi sen de görüyorsundur."

"Evet," dedim. "Görüyorum. Ne olduğunu ve nasıl olduğunu söylemeden kimseyle konuşamazsın."

Edward hiçbir uyarı yapmadan ateş etti. Mermi Zachary'yi göğsünden vurdu ve olduğu yerde döndürdü. Yüz üstü yere kapaklandı, gûlller donmuştu; sonra Zachary dirsekleri üze-

rinde doğruldu. Kaygılı bir gûlun de yardımıyla ayağa kalktı. "Taşlar ve sopalar kemiklerimi kırabilir ama mermiler bana asla zarar vermez."

"Çok güzel, bir komedyen," dedim.

Edward bir daha ateş etti ama Zachary ağacın arkasına saklandı.

Saklandığı yerden bağırdı: "Şimdi, şimdi başa ateş etmek yok. Beynime mermi sıkarsanız ne olacağını bilmiyorum."

"Çık da hep beraber öğrenelim," dedi Edward.

"Hoşça kal, Anita. Burada kalıp seyredemeyeceğim." Etrafını sarmış bir grup gûl ile ağaçtan uzaklaştı. Ortalarına çömelmişti, başına gelecek bir mermiden korunuyordu, bir süre onu aralarından seçmekte güçlük çektim.

Arabanın çevresinde iki gûl daha belirmişti, çakıl yola doğru çömelmişlerdi. Bir tanesi, üzerinde hâlâ elbiselerinin parçaları duran bir dişiydi.

"Onlara korkacakları bir şeyler verelim," dedi Edward. Hareket ettiğini hissettim, iki el ateş etti. Tiz bir çığlık geceyi doldurdu. Arabamın üzerindeki gûl yere atlayıp saklandı. Ama etrafımızdan daha fazlası geliyordu. En azından on beş tanesi bizimle oynamak için geride kalmıştı.

Ateş ettim ve bir tanesini vurdum. Yere düşüp yuvarlandı, aynı tiz çığlıkla bağırıyordu, yaralı bir tavşan gibiydi. İç parçalayıcı ve hayvani.

"Kaçabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu Edward.

"Müştemilat," dedim.

"Ahşap mı?"

"Evet."

"Onları durdurmaz."

"Hayır," dedim, "ama bizi açık alandan kurtarır."

"Tamam, harekete geçmeden önce bir tavsiyen var mı?"

"Kulübeye iyice yaklaşıncaya kadar koşma. Eğer koşarsan peşinden gelirler. Korktuğunu zannederler."

"Başka bir şey?" diye sordu.

"Sigara içmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, neden?"

"Ateşten korkarlar da."

"Harika; sigara içmediğimiz için ikimizi de canlı canlı yiyecekler."

Neredeyse gülecektim. Sesi o kadar iğrenmiş geliyordu ki; üzerime atlamak için eğilmiş gûlu, iki kaşının asından vurmak zorunda kaldım, gülecek vakit yoktu.

"Hadi gidelim, yavaş ve rahat," dedim.

"Keşke makineli tabancayı arabada bırakmasaydım."

"Keşke."

Edward üç el ateş etti; geceyi, çığlıklar ve hayvan sesleri doldurdu. Uzaktaki kulübeye doğru ilerlemeye başladık. Yaklaşık dört yüz metre uzaktaydı. Uzun bir yürüyüş olacaktı.

Bir gûl üzerimize koştu. Ona ateş ettim ve yere düştü. Hedefe ateş etmek gibiydi, kan yoktu, sadece delikler açılıyordu. Canları yanıyordu ama yeterli değildi. Hiç yeterli değildi.

Neredeyse geri geri yürüyordum, bir elim Edward'ın sırtında, onun yürüyüşünü takip ediyordu. Çok kalabalıktılar. Kulübeye ulaşmamıza imkân yoktu. Hiç yolu yoktu. Tavuklardan bir tanesi gıdakladı. Aklıma bir fikir geldi.

Tavuklardan bir tanesini vurdum. Tavuk yere yığıldı ve ötekisi korku içinde kanatlarını açıp tahta sandığın içinde çırpınmaya başladı. Gûller dondu kaldı, sonra bir tanesi yüzünü havaya kaldırdı ve kokladı.

Taze kan çocuklar, gidip sizin almanızı bekliyor. Taze et. Birden iki gûl tavuklara doğru yarışa başladı. Diğerleri de birbirlerini iterek sandığın içindeki sulu lokmalara, tahtaları parçalayarak ulaşamaya çalıştılar.

"Yürümeye devam et, Edward, koşma, sadece biraz daha hızlı yürü. Tavuklar onları fazla oyalamaz."

Biraz daha hızlı yürüyorduk. Pençe sesleri, kırılan kemik-

ler, fışkıran kan, gûllerin birbirlerine hırlamaları, hoş bir manzara değildi.

Yolu yarılamıştık ki, geceyi bir uluma doldurdu, uzun ve düşmancaydı. Hiçbir köpekten böyle bir ses çıkamazdı. Arkama baktım, gûller ellerini de kullanarak hızla üzerimize koşuyorlardı.

"Koş!" dedim.

Koştuk.

Kulübenin kapısına vardığımızda, kilitli olduğunu fark ettik. Edward asma kilide ateş etti, açmaya çalışacak vakit yoktu. Gûl yaklaşıyordu, yaklaştıkça uluyorlardı.

İçeri girip kapıyı kapattık. Artık bize ne faydası olacaktıysa. Tavana yakın yüksek bir yerde küçük bir pencere vardı, birden içeriye ay ışığı doldu. Bir köşeye sırayla çim biçme makineleri dizilmişti, bazıları kancalarda asılıydı. Bahçe makasları, çalı düzelticiler, kısa kürekler ve bir kenara kıvrılmış bahçe hortumu. Bütün kulübe, benzin ve yağlı kumaş kokuyordu.

"Kapının arkasına koyabileceğimiz bir şey yok," dedi Edward.

Haklıydı, kilidi uçurmuştuk. İhtiyaç duyduğunda ne zaman ağır bir şey bulabilirdin ki? "Arkasına çim biçicilerden bir tanesini koy."

"Onları fazla tutamaz."

"Hiç yoktan iyidir," dedim. O hareket etmeyince ben bir tanesini kapının önüne çektim.

"Canlı, canlı yenirken ölmeyeceğim," dedi. Silahına yeni bir şarjör koydu. "Eğer istersen önce seni halledebilirim ya da sen kendin yapabilir misin?"

Zachary'nin bana verdiği kibrit kutusunu cebime koydu-

ğumu hatırladım. Kibritler, kibritlerimiz var.

"Anita, neredeyse geldiler. Kendin mi yapmak istiyorsun?"

Kibrit kutusunu cebimden çıkarttım. Tanrıya şükürler olsun. "Mermilerini sakla, Edward." Tek elimle benzin bidonlarından birisini kaldırdım.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Edward.

Ulumaları duyulmaya başlamıştı; yaklaşıyorlardı.

"Kulübeyi ateşe vereceğim." Benzini kapıya dökmeye başladım. Kokusu keskindi, damağımı yakıyordu.

"Biz içindeyken mi?" diye sordu.

"Evet."

"Eğer senin için fark etmeyecekse, kendimi vurmayı tercih ederim."

"Bu gece ölmeyi düşünmüyorum, Edward."

Bir pençe kapıya saldırdı, tırnakları tahtayı yarıyordu. Bir kibrit yakıp benzinle ıslanmış kapıya fırlattım. Mavi ateş bir anda alev aldı. Üzeri ateş kaplanan gûl çığlık atarak, kırılmış kapıdan uzaklaştı.

Yanık et ve saç kokusu, benzininkiyle karıştı. Öksürmeye başlayınca elimle ağzımı kapattım. Ateş tahta kulübede hızla yayılıyordu, tavana ulaşmıştı. Daha fazla benzine gerek yoktu, lanet yer zaten bir ateş kapanıydı. Biz de içindeydik. Bu kadar hızlı yayılacağını düşünmemiştim.

Edward uzak duvara dayanmış, eliyle ağzını kapatmıştı. Sesi boğuk geliyordu. "Bizi dışarı çıkartacak bir fikrin var, değil mi?"

Bir el duvarı parçalayıp onu pençelemeye çalıştı ama Edward uzaklaştı. Gûl, duvarı parçalarken bize bakıyordu. Edward onu alnından vurunca, gözden kayboldu.

Duvardaki tırnıklardan birisini kaptım. Kor ve kıvılcım üzerimize yağmaya başlamıştı. Eğer önce dumandan doğulmazsak, kulübe tepemize çökecekti. "Tişörtünü çıkart," dedim.

Neden diye sormadı bile. Her zaman uyumluydu. Silah askısını çıkartıp tişörtünü başının üzerinden sıyırdı ve bana fırlatıp silah askısını çıplak bedenine astı.

Tişörtü, tırmığın dişlerine sarıp benzine batırdım. Kibrite gerek yoktu, etrafta yeterince ateş vardı. Kulübenin ön tarafında üzerimize ateş yağıyordu. Tenimi küçük yanan arılar gibi sokuyorlardı.

Edward da durumu anladı. Bir balta bulup gûlun açtığı deliği büyütmeye başladı. Bir elimde uyduruk bir meşale, diğerinde bir bidon benzinle duruyordum. Sıcaklığın benzini ateşleyeceğini fark ettim. Dumandan zehirlenmeyecektik, havaya uçacaktık.

"Çabuk," dedim.

Edward açıklıktan zorla geçti, ben de peşinden giderken neredeyse onu meşaleyle yakıyordum. Yüz metre yakınımızda hiç gûl görünmüyordu. Göründüklerinden daha akıllı çıkmışlardı. Koşmaya başladık ve patlama güçlü bir rüzgârla beni yere yapıştırdı. Çimenlerde yuvarlandım, ciğerlerimdeki hava boşalmıştı. Yanan tahta parçaları etrafıma dökülüyordu. Ellerimle başımı koruyup dua ettim. Bu şansımla uçan bir çiviye denk gelebilirdim.

Etraf sessizleşti. Patlamalar bitmiş miydi? Başımı yavaşça kaldırdım. Kulübe gitmişti, geriye hiçbir şey kalmamıştı. Etrafımdaki çimenlerde tahta parçaları yanıyordu. Edward neredeyse elimle dokunabileceğim bir yakınlıkta yerde yatıyordu. Bana bakıyordu. Acaba benim yüzüm de onun ki kadar şaşırmış mı görünüyordu? Büyük ihtimalle öyleydi.

Uyduruk meşalemiz, çimenleri tutuşturmaya başlamıştı. Edward dizleri üzerine kalkıp meşaleyi aldı.

Benzin bidonuna bir şey olmamıştı, elime alıp ayağa kalktım. Gûller kaçmış gibi görünüyorlardı, akıllı gûller ama yine de... bu konu üzerinde konuşmamıza bile gerek kalmadı. Paranoya, ortak yönümüzdü.

Arabaya doğru yürüdük. Adrenalinim bitmişti ve kendimi öncekinden daha yorgun hissetmeye başlamıştım. Adrenalinin bir limiti vardı; sonra insan uyuşmaya başlıyordu.

Tavukların içinde olduğu sandık tarih olmuştu; tanımlanamayacak parçaları mezarın etrafına saçılmıştı. Daha fazla bakamadım. Spor çantamı almak için eğildim. Orada öylece el değmemiş duruyordu. Edward önüme geçti ve meşaleyi çakıl yola fırlattı. Ağaçların arasından rüzgâr esti. "Anita!" diye bağırdı Edward.

Yuvarlandım. Edward'in silahı ateş etti ve bir şey çığlık atarak çimenlere düştü. Edward'ı yerde yatan gûle tekrar, tekrar ateş ederken seyrettim. Yüreğimi göğsümdeki yerine geri yerleştirince, benzin bidonuna uzanıp kapağını açtım.

Gûl çığlık attı. Edward yanan meşaleyle gûlü zapt ediyordu. Benzini, yaltaklanan yaratığın üzerine döküp dizlerimin üzerine çöktüm., "Yak onu," dedim.

Edward meşaleyi üzerine yapıştırdı. Gûl üzeri alevlerle kaplanınca, çığlık atmaya başladı. Geceyi, yanık saç, et ve benzin kokusu kapladı.

Yerde yuvarlanıp ateşi söndürmeye çalıştı ama ateş sönmedi.

"Sırada sen varsın, Zachary efendi, sırada sen varsın," diye fısıldadım.

Tişört yanıp bitince, Edward tırmığı bir kenara fırlattı. "Hadi, gidelim buradan," dedi.

Bu teklife tüm kalbimle katılmıştım. Arabanın kilidini açtım, spor çantamı arka koltuğa atıp motoru çalıştırdım. Gûl çimenlerde, hareketsizce yanıyordu.

Edward yolcu koltuğundaydı, makineli tabancasını kucağına koymuştu. Onu tanıdığım günden beri ilk kez sarsılmış görmüştüm. Hatta korkmuş gibiydi.

"Yatağa, o makineli tüfekle mi giriyorsun?" diye sordum.

Bana baktı. "Sen yatağa tabancanla mı giriyorsun?" diye sordu.

Bir puan kazanmıştı. Dar çakıl dönüşlere girebildiğim kadar hızlı giriyordum. Nova'm hızlı dönüşler için imal edilmemişti. Şu saatte, mezarın ortasında arabayı dağıtmak iyi bir fikir değildi. Farlar, mezar taşları üzerinde gidip geliyordu ama hareket eden bir şey yoktu. Ortalıkta hiç gûl görünmüyordu.

Derin bir nefes alıp verdim. Bu, son iki günde, hayatıma ikinci kez kastedilmişti. Açıkçası, ateş edilmesini tercih ederdim.

Kırk Dördüncü Bölüm

Araba giderken uzun bir süre hiç konuşmadık. Tekerleklerin sesinden başka bir ses yoktu. Sessizliği sonunda Edward bozdu. "Dairene gidemeyiz," dedi.

"Katılıyorum."

"Benim kaldığım otele gidebiliriz. Tabii kalacak başka yerin yoksa?"

Nereye gidebilirdim? Ronnie'ye mi? Onun hayatını daha fazla tehlikeye atmak istemiyordum. Başka kimi tehlikeye atabilirdim? Hiç kimseyi. Edward dışında hiç kimseyi ama o bununla başa çıkabilirdi. Belki de benim başa çıkabileceğimden çok daha iyi bir şekilde.

Çağrı cihazım belimde titremeye başladı. Göğüs kafesime doğru sarsıyordu. Titreşime almaktan nefret ediyordum. Lanet olası alet ben beklemediğim zamanda ödümü patlatıyordu.

"Neler oluyor? Bir şey mi ısırdı? Niye zıpladın?" diye sordu Edward.

Cihazın düğmesine basıp titreşimini durdurdum ve kimin aradığına baktım. Sadece numara yazıyordu. "Çağrı cihazım. Sessiz konuma almışım, titreşmeye başladı."

Bana baktı. "İş yerini aramayacaksın." Bir açıklama'ya da bir emir gibi söyledi.

"Bak, Edward, kendimi çok iyi hissetmiyorum, o yüzden benimle tartışma."

Sakinleşmek için nefesini verdiğini duydum ama ne diye-

bilirdi ki? Arabayı ben kullanıyordum. Silahını çekip beni kaçıracak mıydı, burada fazlalık olan oydu. Bir sonraki sapaktan saptım ve bir marketin önündeki umumi telefona yanaştım. Dükkân çok aydınlıktı ve beni harika bir hedef haline getiriyordu ama gûllerden sonra ışık istiyordum.

Edward, elimde cüzdanım arabadan çıkışımı seyretti. Arkamı kollamak için benimle gelmedi. Öyle olsun, silahım vardı. İstiyorsa surat asabilirdi.

Ofisi aradım. Gece sekreterimiz, Craig cevap verdi. "Animatörler A.Ş., Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Selam Craig, benim Anita. Ne var ne yok?"

"Irving Girswold aradı, onu hemen araman gerekiyormuş, yoksa buluşman iptal olacakmış. Böyle söylersem senin anlayacağını da ekledi. Anladın mı?"

"Evet, sağ ol, Craig."

"Sesin çok kötü geliyor."

"İyi geceler, Craig." Yüzüne kapattım. Kendimi yorgun ve mıymıntı hissediyordum. Boğazım yanıyordu. Karanlık ve huzurlu bir yere kıvrılıp bir hafta çıkmak istemiyordum. Onun yerine Irving'i aradım. "Benim," dedim.

"Eh, zamanı gelmişti. Bunu ayarlamak için ne sıkıntılar çektiğimi biliyor musun? Neredeyse kaçırıyordun."

"Eğer konuşmayı kesmezsen, yine de kaçırabilirim. Nerede ve ne zaman olduğunu söyle."

Söyledi eğer acele edersek yetişebilirdik. "Neden herkes her şeyi illa bu gece yapmak istiyor ki," dedim.

"Hey, eğer buluşmak istemiyorsan, benim için bir sakıncası yok."

"Irving, çok ama çok uzun bir gece geçirdim, o yüzden benimle uğraşmayı kes."

"İyi misin?"

Ne aptalca bir soruydu. "Pek değil ama yaşayacağım."

"Eğer yaralıysan, buluşmayı ertelemeyi deneyebilirim ama bir şey için söz veremiyorum, Anita. Senin mesajın onları bu kadar ileriye getirmeye yetti."

Alnımı metal kulübeye dayadım. "Orada olacağım, Irving."

"Ama ben olmayacağım." Sesinden hoşnut olmadığı belliydi. "Şartlardan birisi de buydu, polis yok, gazeteci yok."

Gülümsemek zorunda kaldım, zavallı Irving, her şeyin dışında kalıyordu. Ama gûllerin saldırısına uğrayıp neredeyse havaya uçan da o değildi. Belki de acıma duygusunu kendime saklamalıydım.

"Sağ ol, Irving, sana borçluyum."

"Defterin kabarıyor," dedi. "Dikkatli ol. Bu sefer neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama kötü görünüyor."

Şansını deniyordu ve ben de farkındaydım. "İyi geceler, Irving." Başka soru soramadan telefonu kapattım.

Dolph'u evinden aradım. Neden bilmiyorum, sabahı bekleyemedim. Sonuçta bu gece neredeyse öldürülüyordum. Eğer ben öldürülürsem, birilerinin Zachary'nin peşinden gitmesini istiyordum.

Dolph altıncı çalışta telefonu açtı. Sesi uykulu geliyordu. "Evet."

"Benim, Anita Blake, Dolph."

"Ne oldu?" Sesi bir anda canlandı.

"Katilin kim olduğunu biliyorum.

"Söyle."

Ben de söyledim. Sorular sorup notlar aldı. En önemli soru en sonda geldi, "Bunların herhangi birisini kanıtlayabilir misin?"

"Gris-gris giydiğini ispatlayabilirim. Bana itiraf ettiğini mahkeme huzurunda söyleyebilirim. Beni öldürmeye çalıştı; buna bizzat tanık oldum."

"Bunlarla yargıcı ya da jüriyi ikna etmesi çok zor olur."

"Biliyorum."

"Neler yapabileceğime bir bakayım."

"Neredeyse somut bir şey elde ediyordum, Dolph."

"Doğru ama her ne olursa olsun, senin tanıklık edebilmen için hayatta olman gerekiyor."

"Doğru, dikkatli olurum."

"Yarın gel ve bütün bu bilgileri resmi kayıtlara geçirelim."

"Gelirim."

"Kolay gelsin."

"Sağ ol" dedim.

"İyi geceler, Anita."

"İyi geceler, Dolph."

Arabaya geri döndüm. "Fareadamlarla kırk beş dakika sonra randevumuz var."

"Bu neden bu kadar önemli?" diye sordu.

"Çünkü Nikolaos'un saklandığı yerin arka kapısını bildiklerini düşünüyorum. Eğer ön kapıdan girersek hiç şansımız olmaz." Arabayı çalıştırıp yola çıktık.

"Başka kimi aradın?" diye sordu.

Demek ki dikkat ediyormuş. "Polisi."

"Ne?"

Edward polisle uğraşmaktan hiç hoşlanmazdı. Çok şaşılacak bir durum. "Eğer Zachary beni öldürürse, birilerinin peşinden gitmesini istiyordum."

Bir süre sessiz kaldı. "Bana Nikolaos'tan bahset biraz," dedi sonra.

Omuz silktim. "Sadist bir canavar ve bin yaşın üzerinde."

"Onunla buluşmaya can atıyorum."

"Ben atmıyorum."

"Daha önce de başvampirler öldürdük, Anita. Bu da onlardan birisi."

"Hayır. Nikolaos en az bin yaşında. Hayatımda onun kadar korkunç bir şey gördüğümü zannetmiyorum."

Sessizleşti, yüzünü okuyamıyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Zor işleri severim." Sonra gülümsedi; bu güzel, yüzüne yayılan bir gülümsemeydi. Has siktir. Ölüm en uç hedefini bulmuştu. En büyük avını. Ondan korkmuyordu ama korkması gerekirdi.

Gece birde açık olan çok fazla yer yoktu ama Denny'in Yeri açıktı. Fareadamlarla kahve, kek satan bir yerde buluşmakta yanlış olan bir şeyler vardı sanki. Karanlık bir arka sokakta buluşmamız gerekmiyor muydu? Şikayet ettiğimi zannetmeyin. Sadece komik gelmişti.

Edward önden girip bunun başka bir tuzak olup olmadığını kontrol etti. Eğer bir masaya otururşa güvenliydi. Eğer dışarı çıkarsa değildi. Gayet basitti. Onun nasıl birisi olduğunu bilen yoktu. Benimle birlikte olmadığı sürece istediği yere girerdi ve kimse onu öldürmeye çalışmazdı. İnanılmaz. Kendimi Tifolu Mary gibi hissetmeye başlamıştım.

Edward bir masaya oturdu. Güvenliydi. Restoranın yapay konforuna ve aydınlığına doğru ilerledim. Garson kız moraran gözlerini, akıllıca bir makyajla gizlemişti. ama morluklar yine de belli oluyorlardı, sadece pembeleşmişlerdi. Onun ardında kimler var ona baktım. Bir adam bana işaret ediyordu. Elini uzatmış sadece parmağını hareket ettiriyordu, garsonu ya da başka bir hizmetliyi çağırıyor gibiydi.

"Arkadaşlarımı şimdi gördüm. Yine de sağ ol."

Restoran Pazartesi gecesinin ya da Salı sabahının bu saatlerinde neredeyse boştu. Beni çağıran adamın önündeki masada iki kişi daha oturuyordu. Yeterince normal görünüyorlardı ama hareketlerinde bir zapt edilemeyen enerji, bir hareketlilik vardı. Likantroplar. Öyle olduklarına hayatım paha-

sına bahse girerdim, belki de giriyordum.

İkilinin karşı köşesinde bir çift oturuyordu, bir erkek ve dişi. Onların da likantrop olduğu üzerine para koyardım.

Edward onlara yakın bir masaya oturmuştu ama çok yakın değildi. O da daha önce likantrop avlamıştı, nelere dikkat etmesi gerektiğini biliyordu.

Masalarının yanından geçerken, adamlardan bir tanesi bana baktı. Saf kahverengi gözleri o kadar koyuydu ki, neredeyse siyah gibi görünüyordu. Gözlerimin içine baktı. Yüzü köşeliydi, vücudu ince ve ufak tefekti. Gözlerini bana dikmiş, ellerini çenesinin altına götürürken, kolundaki kaslar hareket ediyordu. Ben de ona bakarak, yanından geçtim ve Fare Kralı'nın oturduğu masaya yaklaştım.

Uzundu, en az bir seksen vardı. Yüzü zayıf ve kibirliydi; dudakları, üzerimde bırakmaya çalıştığı kendini beğenmiş etkisi için çok yumuşaktı. Esmer bir yakışıklığı vardı, büyük ihtimalle Meksikalıydı. Şüphesi havada yıldırım gibi dolaşıyordu.

Masaya oturdum. Derin bir soluk alıp nefesimi düzenledim ve masanın üzerinden ona baktım.

"Mesajını aldım. Ne istiyorsun?" Sesi kalın ama yumuşaktı. Hiç aksanı yoktu.

"Beni ve yanımda en az bir kişiyi daha Nikolaos'un Lanetliler Sirki'nin altında saklandığı yere götürmeni istiyorum."

Yüzündeki buruşukluk arttı. Gözlerinin yanında belli belirsiz kırışıklıklar belirmişti. "Bunu neden yapayım?"

"İnsanlarının şehrin efendisinin etkisinden kurtulmasını istemiyor musun?"

Başıyla onayladı. Yüzü hâlâ sıkkındı.

Bir şeyler elde etmeye başlamıştım. "Bizi zindan girişine kadar götürün, gerisini biz hallederiz."

Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Sana nasıl güvenebilirim?"

"Ben ödül avcısı değilim. Daha önce hiçbir likantropa zarar vermedim."

"Eğer ona karşı koyarsan, seninle beraber savaşmayız. Ben bile onunla dövüşemem. Beni çağırıyor. Cevap vermiyorum ama hissediyorum. Küçük fareleri ve insanlarımı, sana karşı kullanması engelleyebilirim ama yapabileceklerim bu kadar."

"Bizi sadece içeri sok yeter, biz gerisini hallederiz."

"Kendine bu kadar güveniyor musun?"

"Hayatımı bahse koymaya hazırım," dedim.

Dirseklerini masaya dayamış, parmaklarıyla dudağına vuruyordu. Kolundaki yanık izi insan formundayken bile belli oluyordu, kaba dört uçlu bir taç. "Sizi içeri sokacağım," dedi.

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Bana baktı. "Dışarı canlı çıkarsanız, o zaman bana teşekkür edersin."

"Anlaştık." Elimi uzattım. Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra elimi tutu ve el sıkıştık.

"Birkaç gün beklemek ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır" dedim. "Yarın girmek istiyorum."

Başını yana yatırdı. "Emin misin?"

"Neden? Bir problem mi var?"

"Yaralısın. İyileşmek isteyeceğini düşünmüştüm."

Birkaç yerimde ezik vardı ve boğazım yanıyordu ama... "Sen nereden biliyorsun?"

"Bu gece ölüm çok yakınından geçmiş gibi kokuyorsun."

Ona baktım. Irving olağanüstü güçlerini bana karşı hiç kullanmazdı. Yapamazdı demiyorum ama insan gibi davranmak için çok çabalıyordu.

Derin bir nefes aldım. "O beni ilgilendirir."

Başıyla onayladı. "Seni arar, yeri ve zamanı bildiririz."

Ayağa kalktım. O oturmaya devam etti. Söyleyecek başka bir şey bulamıyordum, o yüzden yürüdüm.

Yaklaşık on dakika sonra Edward yanıma arabaya geldi. "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Otel odandan bahsetmiştin. Hâlâ becerebiliyorken uyuyacağım."

"Ve yarın?"

"Beni bir yere götürüp çiftenin nasıl kullanıldığını göstereceksin."

"Sonra?" diye sordu.

"Sonra Nikolaos'u öldürmeye gideceğiz."

Titreyen bir nefes verdi, sanki gülüyor gibiydi. "Vay be."

Vay be mi? "Birilerinin eğleniyor olmasına sevindim."

Bana sırıttı. "İşimi seviyorum," dedi.

Ben de gülümsemek zorunda kaldım. İşin gerçeği, ben de işimi seviyordum.

Kırk Beşinci Bölüm

Gündüz çiftenin nasıl kullanıldığını öğrendim. Gece olunca fareadamlarla beraber mağaracılık yapmaya gittik.

Mağara karanlıktı. Fenerime sımsıkı tutunmuş, zifiri karanlıkta duruyordum. Alnıma dokundum ama sadece karanlıkta görünen o ilginç beyaz noktacıklar dışında bir şey göremedim. Üzerinde feneri olan kasklardan bir tanesini giyiyordum, şu anda fener yanmıyordu. Fareadamlar söndürmemiz için ısrar etmişlerdi. Her yerden sesler geliyordu. Bağırmalar, inlemeler, kemik sesleri, bıçağın ete süründüğünde çıkarttığına benzeyen merak uyandırıcı sesler. Fareadamlar, insandan, hayvan şekline dönüşüyorlardı. Seslerden canlarının yandığı, hem de çok yandığı hissediliyordu. Onlar söyleyene kadar ışıkları yakmamamız için yemin ettirmişlerdi.

Hayatım boyunca herhangi bir şeyi görmeyi bu kadar çok istememiştim. Çok korkunç olmazdı, değil mi? Ama söz, sözdür. Fil Horton gibi konuşmaya başlamıştım: "Ne kadar küçük olursa olsun birey, bireydir." Bu mağaranın ortasında karalıkta durmuş, fareadamlarla sarılmış, bin yıllık bir vampiri öldürmeye çalışırken, Dr. Suess'ten alıntılar yapıyordum, ne halt ettiğimi zannediyordum?

Bu yaşadığım en garip haftalardan bir tanesiydi.

"Fenerlerinizi yakabilirsiniz," dedi Fare Kralı Rafael.

Hemen yaktım. Gözlerim görme arzusuyla ışığı emiyor
 gibiydi. Fareadamlar, geniş düz tavanlı tünelde gruplar halinde duruyorlardı. İnsan formunda saydığımda, on kişiydiler. Şimdi, kesilmiş kotlar giyen, tüylü, yedi erkek vardı; ikisi üzerlerine bol tişörtte giymişti. Üç dişi de, onlar da hamile kıyafetlerine benzeyen elbiseler giyiyordu. Düğme gibi siyah gözleri ışıkta parlıyordu. Herkes tüylüydü.

Edward yanıma yaklaştı. Likantroplara bakıyordu, yüzü dalmış ve ifadesizdi. Koluna dokundum. Rafael'e, ödül avcısı olmadığımı söylemiştim ama Edward öyleydi, arada sırada. Bu insanları tehlikeye atmadığımı ümit ettim.

"Hazır mısınız?" diye sordu Rafael. İlk karşılaştığımız zamanki gösterişli siyah fareye dönüşmüştü.

"Evet," dedim.

Edward başıyla onayladı.

Fareadamlar etrafımıza yayılmış, aşınmış tortul kayaların üzerinde ilerliyorlardı. "Mağaraların nemli olduğunu zannederdim," dedim ortaya.

"Cherokee Mağaraları, ölü mağaradır," dedi tişört giyen, ufakça bir fare adam.

"Anlamadım."

"Canlı mağaralarda su ve bitki vardır. Bitki olmayan mağaraya ölü mağara denir."

"Oh," dedim.

Dudakları geriye kıvrılıp büyük dişlerini gösterdi, sanırım gülüyordu. "Bilmek istediğinden daha fazlası mıydı?" dedi.

"Burada gezi düzenlemiyoruz, Louie. Şimdi ikiniz de sessiz olun."

Louie omuz silkip benden uzaklaştı. Rafael'le birlikte restoranda olanlardan bir tanesiydi, koyu renk gözleri olan.

Dişilerden bir tanesinin tüyleri neredeyse griydi. Adı Lil-

lian. Doktormuş. İçi tıbbi malzeme dolu bir sırt çantası taşıyordu. Bizim çıkarken yaralı olacağımızı düşünüyor olmalıydılar. En azından bizim canlı çıkacağımızı düşünüyorlardı. Ben kendim, pek emin değildim.

İki saat sonra tavan o kadar alçaldı ki dik duramıyordum. Kaskları bize niye verdiklerini anlamıştım. Kafamı en az bin kere vurmuştum. Kask olmasa Nikolaos'la karşılaşmadan düşer bayılırdım.

Fareler tüneller için üretilmiş gibiydiler. Vücutlarının garip değişken hareketlerle eğiliyor ve düzleşiyordu. Edward ve ben onlara pek ayak uyduramıyorduk, hareketlerine yaklaşamıyorduk bile.

Edward arkamda sessizce küfür ediyordu. Fazladan sahip olduğu on beş santim ona acı veriyordu. Benim sırtım ağrımaya başlamıştı. O benden daha kötü durumda olmalıydı. Tavanda arada dik durabileceğim boşluklar oluyordu. Bir süre sonra onları, hava boşlukları arayan bir dalgıç gibi beklemeye başladım.

Karanlığın yoğunluğu değişti. Işık... ileride ışık vardı, çok değildi ama oradaydı. Tünelin sonunda serap gibi parlıyordu.

Rafael yanımıza çömeldi. Edward kuru kayanın üzerine oturdu. Ben de onlara katıldım. "İşte zindanınız. Hava kararana kadar burada bekleyeceğiz. Eğer o zaman kadar gelmezseniz, gideriz. Nikolaos öldükten sonra, eğer olabileceksek, yardımcı oluruz."

Başımla onayladım, kaskımın üzerindeki ışık da benimle birlikte onayladı. "Yardımınız için teşekkürler.

Dar, fare suratını iki yana salladı. "Sizi şeytanın kapısına kadar getirdim. Bunun için bana teşekkür etmeyin."

Edward'a baktım. Bakışlar hâlâ uzaklarda ve yüzü ifadesizdi. Eğer fareadamın söylediklerine aldırıyorsa bile, ben fark edemiyordum. Alış veriş listesi hakkında konuşuyor da olabilirdik.

Edward'la zindanın girişinde diz çökmüş duruyorduk. Meşale ışığı, mağaranın karanlığından sonra inanılmaz bir parlak-

lıkta dans ediyordu. Edward'ın omzuna astığı Uzi'si sallanıyordu. Benim elimde çiftem vardı. Üzerimde iki tabancam, iki bıçağım vardı, ayrıca ceketimin cebinde bir derringer vardı. Der-

ringer, Edward'ın hediyesiydi, verirken, "Orospu çocuğu gibi geri teper ama birisinin çenesinin altına dayayıp tetiği çekersen, sikik kafasını uçurursun," demişti. Bunu bilmek güzeldi.

Dışarıda gün ışıldıyordu. Etrafta dolaşan vampir olamazdı ama Burchard buralarda bir yerlerde olmalıydı. Eğer bizi görürse, Nikolaos'un da haberi olurdu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

İçeri girdik, öldürmeye ve yok etmeye hazırdık. İçerisi boştu. Pompalanan adrenalin vücuduma oturdu, nefesimi hızlandırdı, kalbim hızla atmaya başladı. Phillip'in zincirlendiği yer temizdi. Birileri çok iyi temizlemişti.

Duvarda zincirlendiği yere gidip dokunmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Anita," diye yavaşça seslendi Edward. Kapının önünde duruyordu.

Aceleyle yanına gittim.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Phillip'i burada öldürmüştü."

"Aklını işe yoğunlaştır. Hayal kurarken ölmeni istemiyorum."

Sinirlenmeye başlıyordum ama yutkundum. Haklıydı.

Edward şansını denedi ve kapı açıldı. İçerde kimse olmadığına göre kilitlemeye de gerek yoktu. Ben koridorun soluna geçtim, o da sağına. Koridor boştu.

Çifteyi tutan elim terlemeye başlamıştı. Edward koridorun sağ tarafından ilerliyordu. Peşinden ejderhanın inine doğru ilerledim. Kendimi pek şövalye gibi hissetmiyordum. Parlak savaş atlarım yeni bitmişti, yoksa parlak zırh mıydı?

Her neyse. Buradaydık. Durum buydu. Yüreğimin tadını boğazımdan alabiliyordum.

Kırk Altıncı Bölüm

Ejderha çıkıp bizi yemedi. Aslında etraf çok sessizdi. Biraz klişe olacak ama çok sessizdi.

Edward'a yaklaştım. "Şikayet etmek istemiyorum ama herkes nerede?" diye fısıldadım.

Arkasını duvara dayadı. "Winter'ı öldürmüş olabilirsin. O zaman geriye sadece Burchard kalıyor. O da bir iş için dışarıda olabilir."

Başımı iki yana salladım. "Çok kolay gidiyor."

"Merak etme. Birazdan işler sarpa sarar." Koridorda ilerlemeye devam etti, ben de peşindeydim. Üç adım attıktan sonra Edward'ın bir espri yaptığını anladım.

Koridor Nikolaos'un taht odası gibi geniş bir yere açılıyordu ama burada oturacak bir yer yoktu. Tabutlar vardı. Beş tanesi, yüksek platformlar üzerinde, etrafa yerleştirilmişti. Platformlar sayesinde hiçbirisi yere değmiyordu. Her tabutun ayak ucunda, uzun demirden büyük şamdanlar içersini aydınlatıyordu.

Çoğu vampir tabutlarını gizlemeye büyük özen gösterirdi ama Nikolaos öyle yapmamıştı.

"Kendini beğenmiş," diye fısıldadı Edward.

"Evet," diye fısıltıyla karşılık verdim. Tabutların yanına geldiğinizde ilk başlarda hep fısıldardınız, sanki bir cenaze varmış ve sizi duyabileceklermiş gibi.

Odada insanı kasan, küflü bir koku vardı. Genzime yapışmıştı, hafif metalik bir şeydi, neredeyse tadını alıyordum. Kafese kapatılmış yılanlar da böyle kokuyordu. Sadece kokusundan bu odada sıcak ve tüylü bir şeyler olmadığını anlayabiliyordunuz. Bu çok normaldi. Koku, vampirlerin kokusuydu.

İlk tabut, iyi cilalanmış, koyu renkli bir ağaçtandı, altın tutma yerleri vardı. Omuz kısımları genişti, insan vücudunun şekline uygun olarak aşağıya doğru inceliyordu. Bazı eski tabutlar bu şekilde olabiliyordu.

"Bundan başlayalım," dedim.

Edward karşı çıkmadı. Makineli tabancasını asıp tabancasını çıkarttı. "Seni koruyorum," dedi.

Çifteyi yere bırakıp tabutun kapağını kavradım ve kısa bir dua edip açtım. Tabutta Valentine yatıyordu. Yaralı yüzü açıktaydı. Yine eski kumarbazlar gibi giyinmişti ama kıyafeti bu sefer siyahtı. İçine giydiği firfirlı gömleği ise kan kırmızısıydı. Kestane rengi saçlarına hiç uymuyordu. Bir eli kasığı üzerinde kıvrılmıştı, istemsiz bir uyku hareketi. Çok insanca bir hareket.

Edward tabutun içine baktı, silahını tavana doğrultmuştu. "Bu üzerine Kutsal Su attığın mı?"

Başımla onayladım.

"Kötü yaralanmış," dedi Edward.

Valentine hiç hareket etmiyordu. Nefes alışını bile göremiyordum. Terli ellerimi kotuma sildim ve nabzını kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Teni soğuktu. Ölmüştü. Yeni kanunlar ne derse desin bir cinayet olmayacaktı. Bir cesedi öldüremezdiniz.

Nabzı attı. Sanki beni yakmış gibi geri fırladım.

"Ne oldu," diye sordu Edward.

"Nabzı attı."

"Bazen olur."

Başımla onayladım. Evet, bazen oluyordu. Eğer yeterince uzun beklerseniz, kalp atıyor, kan dolaşıyordu ama o kadar yavaştı ki, beklemek can yakıyordu. Ölü; anlamının düşündüğüm gibi olmadığını hissetmeye başlamıştım.

Bildiğim tek şey vardı. Eğer hava karardığında burada olursak ya ölürdük ya da ölmüş olmayı dilerdik. Valentine'in yirmiden fazla insanın ölümüyle ilişkisi vardı. Beni de neredeyse öldürüyordu. Nikolaos korumasını kaldırdığı anda, başladığı işi bitirmek için hiç vakit kaybetmezdi. Buraya Nikolaos'u öldürmeye gelmiştik. Korumasını olabildiğince çabuk kaldıracağından emindim. Eskilerin dediği gibi ya o ya bendi. Ben onu tercih ediyordum.

Sırt çantamı çıkarttım.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Edward.

"Kazık ve çekiç," dedim başımı kaldırmadan.

"Çifteyi kullanmayacak mısın?"

Ona baktım. "Elbette. Hazır başlamışken bir de bando çağıralım, ister misin?"

"Eğer sessiz olmasını istiyorsan, başka yollarda var." Yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

Kazık elimdeydi ama dinlemeye hazırdım. Öldürdüğüm vampirlerin çoğunu kazıkla halletmiştim ama buna hiç alışamamıştım. Zor ve pis bir işti ama artık kusmuyordum. Sonuçta, artık bir profesyoneldim.

Kendi sırt çantasından, ufak bir çanta daha çıkarttı. İçinde şırıngalar vardı. İçinde grimsi sıvı olan bir ampul çıkarttı. "Gümüş nitrat," dedi.

Gümüş, yaşayanölülerin baş belasıydı. Olağanüstü varlıkların baş belası. Hoş bir şekilde modernize edilmişti. "İşe yarıyor mu?" diye sordum.

"İşe yarıyor." Şırıngayı doldururken, "Bu kaç yaşında?" diye sordu.

"Yüzün biraz üzerinde," dedim.

"İki doz yeterli olur." İğneyi Valentine'in boynundaki atar damara sapladı. Şırıngayı ikinci defa doldurmadan, vampir titremeye başladı. Valentine'in vücudu, tabutun kenarlarına doğru açıldı. Ağzı açılıp kapanıyordu. Sanki boğuluyormuş gibi, nefes almaya çalıştı.

Şırıngayı doldurup bana uzattı. Ben ise bakıyordum.

"Isırmaz merak etme."

Şırıngayı dikkatlice, sağ elimin iki parmağı ve baş parmağımın arasına aldım.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"İğnelerden pek hoşlanmam."

Sırıttı. "İğneden korkuyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Tam olarak değil."

Valentine'in vücudu titredi, sallandı, elleri tabutun kenarlarına çarpıyordu. Sessiz, yardım isteyen sesler çıkartıyordu. Gözlerini hiç açmadı. Uykusunda ölecekti.

Son bir kez titreyip kırık bir bebek gibi tabutta yan döndü.

"Bana ölmüş gibi görünmüyor," dedim.

"Hiçbirisi gözükmez."

"Kalbine kazık saplayıp kafasını uçurunca, öldüklerinden emin olabiliyorsun."

"Bu kazık saplamaya benzemiyor," dedi.

Hoşuma gitmemişti. Valentine orada çok bütün, neredeyse insan gibi yatıyordu. Çürüyen deriyi, tozlaşan kemikleri görmek istiyordum. Öldüğünden emin olmak istiyordum.

"Hiçbirisi, bir şırınga dolusu gümüş nitrat yiyip ayağa kalkmadı, Anita."

Başımla onayladım ama tatmin olmamıştım.

"Sen git öteki tarafı hallet. Hadi."

Gittim ama geri dönüp Valentine'e bakıp duruyordum. Yıllarca kabuslarımda dolaşmıştı, beni neredeyse öldürüyordu. Bana yeterince ölü gözükmüyordu.

Kendi tarafımdaki ilk tabutu tek elimle açtım. Şırıngayı dikkatlice tutuyordum. Gümüş nitratın pek bir işe yarayacağını zannetmiyordum. Tabut boştu. Beyaz yapay ipekten döşemesi yatak kadar rahat görünüyordu ama içinde kimse yoktu.

Kasılıp etrafa bakınmaya başladım ama bir şey yoktu. Başımı yavaşça tavana doğru kaldırmaya başladım, yukarda uçan bir şey olmamasını ümit ediyordum. Tanrıya şükür yoktu.

Sonunda nefes almayı hatırladım. Her halde Theresa'nın tabutuydu bu. Evet, öyle olmalıydı. Açık bırakıp diğer tabuta yöneldim. Yeni bir modeldi, büyük ihtimalle gerçek tahta değildi ama güzel ve cilalıydı. İçinde siyah tenli erkek vampir vardı. Adını hiç öğrenememiştim. Asla da öğrenemeyecektim. Şimdi buraya gelmemin bedelini anlıyordum. Sadece kendimi savunmuyor, ayrıca savunmazsız uyuyan vampirlerin canını alıyordum. Bildiğim kadarıyla bu vampir hiç kimsenin canını yakmamıştı. Sonra güldüm: Bu vampir Nikolaos'un koruması altındaydı. Gerçekten hiç insan kanı akıtmadığına inanabilir miydim? Hayır. Yutkunup iğneyi boynuna dayadım. Belirli bir sebebi yoktu ama iğnelerden nefret ediyordum.

İğneyi sapladım, gözlerimi kapatıp şırınganın arkasına bastırdım. Kalbine kazığı hiç tereddüt etmeden çakabilirdim ama onu halletmek için iğne saplamak sırtımdan soğuk terler boşaltmıştı.

"Anita!" diye bağırdı Edward.

Döndüğümde, Aubrey'i tabutunda otururken gördüm. Edward'ı boğazından yakalamış, ayaklarını yavaşça yerden kesiyordu.

Çifte Valentine'in tabutunun yanında kalmıştı. Hastir! 9mm.'yi çıkartıp Aubrey'in alnına ateş ettim. Mermi kafasını geriye attı ama o gülümseyip Edward'ı kaldırmaya devam etti. Edward'ın bacakları hava sallanıyordu.

Çifteye doğru koştum.

Edward kendi ağırlığında boğulmamak için iki eliyle tutunmuştu. Tek elini bırakıp makineli tabancasına uzanmaya çalıştı.

Aubrey, bileğini yakaladı.

Çifteyi aldım, onlara doğru iki adım attım ve bir metre mesafeden ateş ettim. Aubrey'in kafası patladı; kan ve beyin duvara sıçradı. Elleri Edward'ı yere indirdi ama bırakmadı. Edward hırıltılı bir nefes aldı. Sağ eli, boğazına sarılmış, parmakları nefes borusunu eziyordu.

Göğsüne ateş edebilmek için Edward'ın yanından dolaşmak zorunda kaldım. Fişek, kalbini ve göğsünün sol tarafının büyük bir kısmını parçaladı. Sol kolunu kemik ve kas parçaları tutuyordu. Ceset, tabuta geri düştü.

Edward dizleri üzerine düştü, boğazını tutmuş, soluyordu.

"Nefes alabiliyorsan başını salla, Edward," dedim. Aubrey nefes borusunu parçalamış olabilirdi, öyleyse ne yapabileceğimi bilemiyordum. Belki geri koşup Doktor Lillian'ı getirebilirdim.

Edward başıyla onayladı. Yüzü morarmıştı ama nefes alıyordu.

Kulaklarım taş duvarlar içinde patlayan çifte yüzünden çınlıyordu. Ne büyük sürpriz. Gümüş nitratın marifetini görmüştük. Silahı doldurdum ve Valentine'in tabutuna gittim. Onu parçalara ayırdım. Artık ölmüştü.

Edward ayağa kalktı. Sesi hırıltılı çıkıyordu, "O şey kaç yaşındaydı?"

"Beş yüzün üzerinde," dedim.

Yutkundu, canı yanıyor gibiydi. "Has siktir."

"Nikolaos'a iğne batırmayı falan denemeyeceğim."

Bana ters ters bakmayı başardı ama hâlâ Aubrey'in tabutuna yaslanıyordu.

Beşinci tabuta yöneldim. Aramızda hiç konuşmadan, sebepsiz yere sona bıraktığımız tabuta. En uzak duvara dayan-

mıştı. Zarif, bir yetişkin için küçük, beyaz bir tabut. Mum ışığı, kapağındaki işlemelerin üzeride dans ediyordu.

Tabuta bir delik açmak istiyordu ama onu görmeliydim. Neye ateş ettiğimi görmeliydim. Yüreğim ağzıma gelmişti, orada yatıyordu; göğsüm sıkışıyordu. Karşımdaki bir başvampirdi. Onları öldürmek, gün ışığında bile riskli bir işti. Bakışları sizi hava kararıncaya kadar kıstırabilirdi. Zihinleri. Sesleri. Çok güçlüydüler. Nikolaos ise gördüklerim arasında en güçlüsüydü. Kutsanmış haçım yanımdaydı. Her şey yolunda gidecekti. Kendimi tamamen güvende hissedemeyecek kadar çok sefer haçım elimden alınmıştı. Her neyse. Kapağı tek elimle açmaya çalıştım ama ağırdı. Modern tabutlar gibi kolay açılması için ayarlanmamıştı. "Bunda beni kollar mısın, Edward? Yoksa hâlâ nefes almayı yeniden öğrenmeye mi çalışıyorsun?"

Edward gelip yanımda durdu. Yüzü eski rengine geliyordu. Kapağı tuttu ve ben de çiftemi hazırladım.

Kapağı kaldırınca, tamamı kaydı düştü. Menteşeleri yoktu.

"Has siktiiir!" dedim.

Tabut boştu.

"Beni mi arıyordunuz?" İnce müzikal bir ses kapı tarafından bize seslendi. "Kıpırdamayın; sanıyorum doğru kelime bu. Sizi bastık."

"Silahlarınıza davranmanızı tavsiye etmiyorum," dedi Burchard.

Edward'a bakınca ellerinin makineli tabancasına yaklaştığını gördüm ama yeterince yakın değildi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, sakin ve normaldi. Sanki Pazar gezisindeymiş gibi. Ben o kadar çok korkmuştum ki ödümün tadını alabiliyordum. Birbirimize bakıp, ellerimizi kaldırdık.

"Yavaşça dönün," dedi Burchard.

Döndük.

Elimden yarı otomatik bir tüfek tutuyordu. Edward gibi

silah manyağı olmadığım için modelini bilemiyordum ama büyük delikler açabileceğini biliyordum. Ayrıca sırtında asılı duran kılıcının kabzası omzunun üzerinde görünüyordu. Bir

kılıç, Tanrı-şahidim-olsun ki bir kılıç.

Zachary de elinde bir tabanca yanlarında duruyordu. Silahı iki eliyle tutmuştu, kolları gergindi, pek mutlu görünmüyordu.

Burchard silahını sanki onunla doğmuş gibi tutuyordu. "Lütfen, silahlarınızı atıp ellerinizi başınızın üzerinde birleştirin."

Söylediğini yaptık. Edward makineli tabancasını, ben de çiftemi yere bıraktım. Ama daha bir sürü silahımız vardı.

Nikolaos kenarda duruyordu. Yüzü, soğuk ve sinirliydi. Konuştuğunda, sesi odada yankılandı. "Ben hayal edebileceğin bütün her şeyden daha yaşlıyım. Gün ışığının beni esir tutabileceğini mi düşünüyordunuz? Bu kadar yıl geçtikten sonra?" Zachary ve Burchard'ın önüne geçmemeye dikkat ederek odanın ortasına ilerledi. Tabutlardan arta kalanlara baktı. "Bunun bedelini ödeyeceksin, animatör." Gülümsüyordu, hayatımda bu kadar şeytanca bir şey görmemiştim. "Diğer silahlarını da al, Burchard; sonra animatörümüzü ağırlamaya devam ederiz."

Önümüzde duruyorlardı ama çok yakın değillerdi. "Duvara yaslan, animatör," dedi Burchard. "Zachary eğer adam hareket ederse, onu vur."

Burchard beni duvara yaslayıp didik didik aradı. Dişlerimi kontrol edip pantolonumu indirtmedi ama geri kalan her şeyi yaptı. Taşındığı her şeyi, derringeri bile buldu. Haçımı cebine koydu. Belki koluma dövme olarak yaptırmalıydım? İşe yarayacağını zannetmiyordum.

Ben, Zachary'nin yanına gittim. Sıra Edward'a gelmişti. "Biliyor mu?" diye sordum.

"Kapa çeneni."

Gülümsedim. "Bilmiyor değil mi?"

"Kapa çeneni!"

Edward geri geldi, ellerimiz başımızın üzerinde öylece duruyorduk. Silahlarımız gitmişti. Hoş bir görüntü değildi.

Adrenalin, şampanya gibi köpürüyordu. Nabzım boynumdan fırlayacakmış gibi atıyordu. Silahlardan korkmuyordum, gerçekten. Nikolaos'tan korkuyordum. Bize ne yapacaktı? Bana ne yapacaktı? Eğer şansım olsaydı, beni vurmalarını sağlardım. Vurulmak, Nikolaos'un küçük kafasının içinden geçen kötülüklerden çok daha iyiydi.

"Silahsızlar, Efendim," dedi Burchard.

"Güzel," dedi Nikolaos. "Sen adamlarımı yok ederken, bizim ne yaptığımızı biliyor musun?"

Bir cevap beklediğini zannetmiyordum, o yüzden vermedim.

"Bir arkadaşını hazırlıyorduk, animatör."

Miden kasıldı. Catherine'in görüntüsü gözümün önünde belirdi ama o şehir dışındaydı. Tanrım, Ronnie. Ronnie'yi mi yakalamışlardı?

Yüzümden belli olmuş olacak ki, ince, Nikolaos güldü, ince, çılgın, heyecanlı bir kahkahaydı.

"Bu sesten gerçekten nefret ediyorum," dedim.

"Sessiz olun," diye azarladı Burchard.

"Oh, Anita beni çok eğlendiriyorsun. Seni kendi saflarıma kattığımda çok eğleneceğim." Sesi çocuk sesi gibi ince başlayıp omuriliğime işleyecek kadar kalınlaştı.

Temiz bir sesle seslendi: "Şimdi içeri gelebilirsin."

Yere sürünen ayak sesleri duyuldu ve içeriye Phillip girdi. Boynundaki korkunç yara, beyaz kalın yara izi topluluğuna dönüşmüştü. Odaya içindekileri tam olarak göremiyormuş gibi baktı.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadım.

Onu diriltmişlerdi.

Kırk Yedinci Bölüm

Nikolaos etrafında dans ediyordu. Pastel renkli pembe elbisesinin eteği çevresinde dönüyordu. Saçlarındaki büyük pembe fiyonk hareketlerine uygun sallanıyordu. Kollarını iki yana açmıştı. İnce bacaklarını beyaz çoraplar örtüyordu. Beyaz ayakkabılarında da pembe fiyonklar vardı.

Durdu, nefesi kesilmiş, gülüyordu. Yanaklarında sağlıklı pembe bir renk vardı, gözleri parlıyordu. Bunu nasıl yapmıştı?

"Çok canlı görünüyor, değil mi?" Etrafında dönüyordu, eli kolunu okşuyordu. Phillip ondan uzaklaştı, gözleri her hareketini takip ediyordu, korkmuştu. Onu hatırlıyordu. Tanrı yardımcımız olsun. Onu hatırlıyordu.

"Bize becerilerini sunmasını ister misin?" diye sordu.

Onu yanlış anladığımı umuyordum. Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Başarılı olmuş olmayım ki, ayağını yere vurup ellerini beline koydu.

"Evet," dedi. "Sevgilinin gösteri yapmasını istiyor musun?"

Ağzıma gelen safrayı, zorla yuttum. Belki de üzerine kusmalıydım. Bu ona bir ders verirdi. "Seninle mi?" diye sordum.

Bana sokuldu, elleri arkasındaydı. "Sen de yapabilirsin. Seçim senin."

Yüzü neredeyse benimkine değecekti. Gözleri o kadar büyük ve masumdu ki kutsallığa saygısız bakışı varmış gibi görünüyordu. "İkisi de kulağa hiç hoş gelmiyor," dedim.

"Çok yazık." Phillip'e doğru sekerek ilerledi. Phillip çıplaktı ve bronz vücudu hâlâ yakışıklıydı. Fazladan birkaç yara izi neydi ki?

"Buraya geleceğimizi bilmiyordunuz, öyleyse Phillip'i neden dirilttiniz?" diye sordum.

Küçük ayakkabılarının topukları üzerinde döndü. "Onu dirilttik, böylece Aubrey'i öldürmeyi deneyebilirdi. Katillerini öldürmeyi deneyen, zombileri seyretmek çok eğlenceli. Ona bir şans vermek için Aubrey'in uyumasını bekledik. Eğer onu uyurken rahatsız ederseniz Aubrey hareket edebilir." Edward'a baktı. "Ama bunu zaten öğrenmişsinizdir."

"Onu, Aubrey'e yeniden öldürtecektin."

Başıyla onayladı, kafası oynuyordu, "Hı hı."

"Seni fahişe," dedim.

Burchard tüfeğinin dipçiğini karnıma gömdü ve ben dizlerimin üzerine yığıldım. Nefes almaya çalıştım ama pek başarılı olamadım.

Edward gözlerini dikmiş Zachary'e bakıyordu. Zachary silahını tam göğüs hizasında tutuyordu. Bu mesafeden, iyi bir nişancı ya da şanslı olmanıza gerek yoktu. Tetiği biraz sıkıp karışımızdakini öldürürdünüz. Puf.

"Sana canımın istediği her şeyi yaptırabilirim," dedi Nikolaos.

Yeni bir adrenalin akımı fışkırmıştı. Çok fazla geldi. Bir köşeye kustum. Gerginlik ve karnıma yediğim dipçiğin marifetiydi. Gerginliğe alışkındım ama tüfek dipçiği yeni bir tecrübeydi.

"Cık cık," dedi Nikolaos. "Seni bu kadar çok mu korkuttuk?"

Sonunda ayağa kalkmayı başardım. "Evet," dedim, reddetmenin bir anlamı yoktu.

Ellerini çırptı. "Oh, ne güzel." Yüzü bir anda değişti. Küçük kız gitmişti, istediği kadar fırfırlı elbiseler giyip fiyonklarla süslesin geri gelemezdi. Yüzü incelmiş, yabancılaşmıştı. Gözleri insanı içine çeken havuzlara dönüşmüştü. "Duy beni, Anita. Gücümü damarlarında hisset."

Orada durmuş, yere bakıyordum, korku tenimde soğuk bir şekilde hücum etti. Bir şeyin ruhuma asılmasını bekledim. Gücünün beni kontrol altına almasını bekledim. Hiçbir şey olmadı.

Nikolaos'n yüzü buruştu. Küçük kız geri gelmişti. "Seni ısırmıştım, animatör. Emrettiğimde yerlerde sürünmen gerekirdi. Ne yaptın?"

Kısa ama içten bir dua fısıldadım ve cevap verdim. "Kutsal Su."

Hırladı. "Bu sefer üçüncü ısırığa kadar burada kalacaksın. Theresa'nın yerini alacaksın. Belki o zaman vampir katillerini bulma konusunda biraz daha hevesli olursun."

İçimdeki her şeyle Zachary'ye bakmamak için kendimi tuttum. Onu ele vermeye uğraşmıyordum, bunu zaten yapacaktım, sadece doğru zamanı kolluyordum. Zachary'i öldürtebilirdim ama Burchard ve Nikolaos'a bir şey yapamazdım. Bütün odadaki en zararsız kişi Zachary'di.

"Hiç zannetmiyorum," dedim.

"Ah ama ben zannediyorum, animatör."

"Ölmeyi tercih ederim."

Kollarını iki yana açtı. "Zaten ölmeni istiyorum, Anita, ölmeni istiyorum."

"Duygularımız karşılıklı," dedim.

Kıkırdadı. Ses dişlerimi acıttı. Eğer bana işkence yapmak istiyorsa, bir odaya kilitleyip gülmesi yeterli olurdu. İşte bu tam bir cehennem olurdu.

"Hadi, çocuklar, zindana gidelim ve oynayalım." Nikolaos önden gitti. Burchard ilerlememizi işaret etti. Biz de yürüdük. Zachary ile ikisi, ellerinde silahları peşimizden geliyorlardı. Phillip kararsız bir şekilde odanın ortasında duruyordu.

"Ona söyle de peşimizden gelsin, Zachary," diye seslendi Nikolaos.

"Gel, Phillip, beni takip et," dedi Zachary.

Dönüp peşimizden geldi, gözleri kararsızdı, iyi odaklanamıyor gibiydi.

"Yürüyün," dedi Burchard. Silahını bize doğrulttu, ben de yürüdüm.

Zindanın kapısı çok uzakta değildi. Eğer beni duvara zincirlemeye çalışırlarsa, debelenip onları beni öldürmeye zorlayacaktım. Zachary'nin üzerine yüklenmem gerekiyordu. Burchard, beni yaralar, daha da kötüsü bayıltabilirdi, bu çok ama çok kötü olurdu.

Nikolaos merdivenlerden aşağıya koridora giden yolda öncülük ediyordu. Geçit töreni yapmanın tam günüydü. Phillip peşimizden geldi, artık etrafa bakmaya başlamıştı, bir şeyler görüyor gibiydi. Aubrey'in onu öldürdüğü yerde, dondu kaldı, gözleri kilitlenmişti. Duvara dokundu. Elini geri çekip parmaklarını avuçlarına sürttü, sanki bir şeyler hissetmeye çalışıyor gibiydi. Eli boynuna gidip yara izini buldu. Çığlık attı. Sesi duvarlarda yankılandı.

"Phillip," dedim.

Burchard tüfeğiyle geçmemi engelledi. Phillip köşeye çömeldi, yüzü görünmüyordu, kolları dizler arasında kilitlenmişti. İnce, inleme gibi sesler çıkartıyordu.

Nikolaos güldü.

"Durdurun şunu, durdurun." Phillip'e doğru yürüdüm. Burchard silahını göğsüme dayadı. "Vur beni, lanet olasıca, vur beni! Vurulmak bütün bunlardan daha iyidir" diye suratına bağırdım.

"Yeter" dedi Nikolaos. Yanıma geldi ve ben geriledim. Üzerine gelmeye devam etti, beni duvara dayanıncaya kadar zorladı. "Seni vurmak istemiyorum, Anita, canının yanmasını istiyorum. Küçük bıçağınla Winter'ı öldürdün. Şimdi ne kadar iyi olduğunu görelim." Benden uzaklaştı. "Burchard ona bıçaklarını ver."

Hiç tereddüt etmedi ya da nedenini sormadı. Sadece yanıma geldi ve bıçaklarımı bana verdi. Ben de sebebini sormadan aldım.

Nikolaos bir anda Edward'ın yanında belirdi. Edward uzaklaşmaya çalıştı. "Eğer bir daha hareket ederse onu öldür, Zachary."

Zachary yaklaşıp silahını doğrulttu.

"Dizlerin üzerine çök ölümlü," dedi Nikolaos.

Edward yapmadı. Bana bakıyordu. Nikolaos dizinin arkasından, inletecek kuvvette tekmeledi. Edward tek dizi üzerine düştü. Nikolaos kolunu yakalayıp sırtına doğru büktü. Zarif eliyle, boğazını yakaladı.

"Eğer hareket edersen boğazını parçalarım, insan. Nabzını, avucumun içindeki kelebek gibi hissediyorum." Güldü ve bütün odayı sıcak, hareketli bir dehşet kapladı. "Şimdi, Burchard, ona bıçak kullanmanın ne demek olduğunu göster."

Burchard, karşı duvara ilerledi. Yukarıdaki kapıdan aşağıya inen basamakların yanında durdu. Tüfeğini yere bıraktı. Kılıcının tokasını açtı ve onu da tüfeğinin yanına bıraktı. Metal kısmı neredeyse üçgen, uzun bir bıçak çekti.

Kaslarını esnetmek için hızlı birkaç hareket yaptı. Ben durmuş ona bakıyordum.

Nasıl bıçak kullanılacağını biliyordum. Gayet iyi fırlatıyordum da; bir hayli egzersiz yapmıştım. Pek çok insan bıçaklardan korkardı. Eğer karşınızdakini ondan bir parça almaya hazır olduğunuza ikna ederseniz, pek çoğu sizden korkardı. Burchard pek çoğundan birisi değildi. Hafifçe eğildi, bı-

çağı sağ elinde serbest ama sıkı tutuyordu.

"Burchard'la dövüş, animatör, yoksa elimin altındaki ölür." Edward'ın kolunu hızla çekti ama Edward ses çıkartmadı. Kolunu yerinden çıkartsa, bile hiç ses çıkartmazdı.

Diğer bıçağımı, sağ bileğimdeki kılıfına yerleştirdim. İki bıçakla dövüşmek hoş görünebilirdi ama nasıl yapıldığını hiçbir zaman öğrenememiştim. Pek çok insan iki elle dövüşemezdi zaten. Hey, Burchard'ın bile tek bıçağı vardı. "Ölümüne mi dövüşeceğiz?" diye sordum.

"Burchard'ı öldüremezsin, Anita, bu çok aptalca. Burchard sadece seni biraz kesecek. Bıçağın tadına baktıracak, ciddi bir şey değil. Çok fazla kan kaybetmeni istemiyorum." Sesinde belli belirsiz bir gülüş vardı, birden yok oldu. Sesi alevden bir rüzgâr gibi odayı kapladı. "Kanının aktığını görmek istiyorum."

Harika.

Burchard etrafımda dolaşmaya başladı, ben arkamı duvarda tutmaya çalışıyordum. İleri atıldı, bıçağı parlıyordu. Pozisyon alıp bıçaktan kaçtım ve o ileri atılınca kendiminkini savurdum. Bıçağım havayı kesti. Uzanma mesafemin dışında, bana bakıyordu. Az ya da çok, altı yüz yıllık tecrübesi vardı. Ona yetişemezdim. Yaklaşamazdım bile.

Gülümsedi. Başımla onu selamladım. O da karşılık verdi. Belki iki savaşçı arasındaki saygı göstergesiydi. Anladığım ya buydu ya da benimle oyun oynuyordu. Tahmin edin hangisini seçmiştim?

Bıçağı bir anda belirdi, kolumu kesmişti. Ben de dışarıya doğru hamle yapıp onun karnını kestim. Bana doğru hamle yaptı, uzağa değil. Bıçağından kaçtım ve duvardan uzaklaştım. Gülümsedi. Lanet olsun, beni açıklığa çekmek istiyordu. Uzanma mesafesi benimkisinin iki katıydı.

Kolumdaki acı keskin ve âniydi. Ama onun da düzgün karnında ince kırmızı bir çizgi vardı. Ona gülümsedim. Göz-

leri çok az, oynadı. Büyük savaşçı huzursuz mu olmuştu? Öyle olmasını umuyordum.

Ondan uzaklaştım. Bu çok komikti. İkimiz de ölecektik, birbirimizi parça parça kesecektik. Her ne haltsa. Burchard'ın üzerine hamle yaptım. Böyle bir şey beklemiyordu, geriledi. Onun eğik duruşunu taklit ettim ve birbirimizin etrafında dönmeye başladık.

"Katilin kim olduğunu biliyorum," dedim.

Burchard'ın kaşları kalktı.

"Ne dedin?" dedi Nikolaos.

"Vampirleri kimin öldürdüğünü biliyorum."

Burchard birden koluma hamle yaptı ve gömleğimi kesti. Canım yanmamıştı. Benimle oynuyordu.

"Kim?" dedi Nikolaos. "Söyle yoksa bu insanı öldürürüm."

"Elbette," dedim.

"Hayır!" diye çığlık attı Zachary. Bana doğru dönüp ateş etti. Mermi başımın üzerinde vızıldadı. Burchard'la beraber yere eğildik.

Edward çığlık attı. Ona doğru koşmak için yarı doğruldum. Kolu kötü bir açıda sallanıyordu ama canlıydı.

Zachary'nin silahı iki kere daha ateş aldı ve sonra Nikolaos onu elinden alıp yere fırlattı. Nikolaos, Zachary'i yakaladı ve onu vücuduna yaslayıp belinden büktü ve kucağına aldı. Başı aşağıya doğru hamle yaptı. Zachary çığlık attı.

Burchard dizleri üzerinde gösteriyi seyrediyordu. Bıçağımı sırtına sapladım. Tam yerine oturdu ve kabzasına kadar saplandı. Sırtı kasıldı, tek eli bıçağı çıkartmaya çalışıyordu. Becerebilecek mi diye beklemeden, diğer bıçağımı da çektim ve boğazının yanına sapladım. Bıçağı geri çıkarttığımda elime kan fışkırıyordu. Bıçağı yeniden saplayınca, yavaşça öne doğru düştü.

Nikolaos, Zachary'i yere fırlattı ve bize döndü. Yüzü kan

içindeydi, pembe elbisesinin önü kırmızıya boyanmıştı. Beyaz çoraplarına kan sıçramıştı. Zachary'nin boğazı parçalanmıştı. Yerde kıvranıyordu ama hâlâ canlıydı.

Nikolaos, Burchard'ın kanlı vücuduna baktı, sonra çığlık attı. Vahşi bir banşi* gibi feryat etti. Ellerini uzatıp üzerime fırladı. Bıçağımı fırlattım ama onu havada tokatladı. Bana vurdu, vücudunu kullanarak beni yere yapıştırıp üzerime çullandı. Hâlâ çığlık atıyordu. Başımı yana çevirdi. Zihin gücünü değil, sadece kaba kuvvet kullanıyordu.

"Hayır!" diye çığlık attım.

Bir el ateş edildi ve Nikolaos sarsıldı, sonra bir kere daha. Üzerimden kalkarken, rüzgârı hissedebiliyordum. Odada bir fırtına başlangıcı gibi dolaşıyordu.

Edward duvara dayanmış, Zachary'nin düşürdüğü silahı tutuyordu.

Nikolaos üzerine giderken, o da elindeki silahı narin vücuduna boşlattı. Nikolaos tereddüt bile etmedi.

Oturup Nikolaos'un Edward'in üzerine gidişini seyrettim. Edward boş silahı ona doğru fırlattı. Nikolaos bir anda üzerine çıkıp onu zorla yere yatırdı.

Kılıç yerde duruyordu, neredeyse boyum kadar uzundu. Kınından çıkarttım. Elimi yere çekiyordu, ağır ve acayipti. Başımı üzerine kaldırıp geniş yüzünü omzuma yerleştirdim ve Nikolaos'a doğru koşmaya başladım.

Yine ince, melodik sesiyle konuşmaya başlamıştı. "Benim olacaksın, ölümlü. Benim!"

Edward çığlık attı. Sebebini anlayamamıştım. Kılıcı kaldırdım ve ağırlığı onu aşağıya, çaprazlamasına kaydırdı, olması gerektiği gibi. Kılıç Nikolaos'un boynuna, ıslak bir sesle oturdu. Boyun kemiğine kadar gömüldü. Geri çıkarttım. Ucu yere düşüp zemine sürtündü.

Nikolaos bana doğru dönüp ayağa kalkmaya başladı. Kılıcı kaldırıp savurdum, vücudumu da beraberinde döndürmüş-

tüm. Kemik kırıldı ve yere düştüm. Nikolaos da dizlerinin üzerine çökmüştü. Kafası hâlâ birkaç parça et ve deriyle vücuduna bağlıydı. Gözlerini kırpıp ayağa kalkmaya çalıştı.

Çığlık atıp kılıcı göğüslerinin arasına sapladım ve itip içeri doğru girmesi için zorladım. Kanı akıyordu. Onu duvara yapıştırdım. Kılıcın ucu sırtından çıkmıştı, aşağıya doğru kayarken duvara sürtüyordu.

Cesedinin yanına diz çöktüm. Evet, cesedinin. Ölmüştü!

Dönüp Edward'a baktım. Boynunda kan vardı. "Beni ısırdı," dedi.

Nefesim kesilmişti, hava almakta güçlük çekiyordum ama kendimi harika hissediyordum. Ben hayattaydım, o değildi. O orospu, değildi. "Merak etme, Edward, sana yardım ederim. Daha çok Kutsal Suyumuz vardı." Gülümsedim.

Bir süre bana baktı, sonra gülmeye başladı ve ben de onunla birlikte güldüm. Fareadamlar içeri geldiğinde biz hâlâ gülüyorduk. Fare Kralı Rafael, düğmeye benzeyen siyah gözleriyle katliama baktı. "Öldü mü?" diye sordu.

"Ding, dong, cadı öldü," dedim.

Edward melodiyi yakaladı. "Hain, yaşlı cadı," dedi yarı şarkı söyler gibi.

Yeniden gülmeye başladık. Tüylerle kaplı, Doktor Lillian, yaralarımıza baktı. Önce Edward'ınkilere.

Zachary hâlâ yerde yatıyordu, boynundaki yara iyileşmeye başlamıştı, derisi birleşiyordu. Yaşayacaktı, eğer doğru terim buysa.

Bıçağımı yerden alıp yanına gittim. Fareler beni seyrediyordu. Hiçbirisi karışmadı. Yanına diz çöküp gömleğinin kolunu yırttım. Gris-grisi ortaya çıkarttım. Hâlâ konuşamıyordu ama gözleri açıldı.

"Buna kendi kanımla dokunmaya çalıştığımı hatırlıyor

*) Banşi: İrlanda'da birisinin ölümünü, çığlık atarak haber veren dişi yaratıklar.

musun? Beni durdurmuştun. Korkmuş görünüyordun. Sebebini anlayamamıştım." Yanında oturmuş iyileşmesini seyrediyordum. "Her gris-gris için yapman gereken bir şey vardır, mesela seninkine vampir kanı gerekiyor ve ayrıca kesinlikle yapmaman gereken bir şey de vardır. Eğer yaparsan. Puf, büyü biter." Kolumu kaldırdım, yara çok hoş kanıyordu. "İnsan kanı değil mi, Zachary?"

"Yapma," der gibi bir ses çıkarttı.

Kan bileğimden aşağıya kayıp orada asılı kaldı yoğunlaşıyor ve onun kolu üzerinde sallanıyordu. Başını hayır, hayır dercesine iki yana salladı. Bir damla kan koluna sıçradı ama gris-grise değmedi.

Bütün vücudu rahatladı.

"Bugün hiç sabrım yok, Zachary." Kanı örgü bandın üzerine bulaştırdım.

Gözleri büyüdü, akları görünmüyordu. Boğazından boğuluyormuş gibi sesler çıktı. Elleri yeri tırmalıyordu. Göğsü sanki nefes alamıyormuş gibi kasıldı. Vücudundan uzun bir nefes boşaldı ve sonra sessizleşti.

Nabzını kontrol ettim, atmıyordu. Gris-grisi bıçağımla kestim, elimde toplayıp cebime attım. Kötülüğe ait bir şeydi bu.

Lillian gelip kolumu sardı. "Bu geçici. Dikiş attırman gerekecek."

Başımla onaylayıp ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Edward.

"Geri kalan silahlarımızı bulmaya." Jean-Claude'u bulmaya. Son bölümü yüksek sesle söyleyemedim. Edward'ın anlayabileceğini zannetmiyordum.

İki fareadam da benimle geldi. Bunun bir önemi yoktu. Karışmadıkları sürece istedikleri yere gelebilirlerdi. Phillip hâlâ köşesinde, yığılıp kalmıştı. Onu orada bıraktım.

Silahları buldum. Makineli tabancayı omzuma astım, çifte

elimdeydi. Baştan aşağıya silahlıydım. Bin yaşında bir vampir öldürmüştüm. Hayır, öldürmemiştim. Tabii ki ben yapmamıştım.

Fareadamlarla ceza odasını bulduk. İçeride altı tane tabut vardı. Hepsinin kapağında gümüş bir haç vardı ve gümüş zincirlerle sıkı, sıkı bağlanmışlardı. Üçüncü tabutta Willie vardı, o kadar derin uyuyordu ki, sanki hiç uyanmayacakmış gibiydi. Onu öylece bıraktım, gece nasılsa uyanacaktı. Sonra işine bakardı. Willie kötü birisi değildi. Ve bir vampirle kıyaslandığında harikaydı.

Öteki tabutların hepsi boştu, açılmamış bir tane kalmıştı. Zincirlerini çözüp haçı yere koydum. Jean-Claude bana bakıyordu. Gözleri gece yarısı ateşi gibiydi, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. İlk rüyam aklıma geldi, tabutun kanla doluşunu, onun bana uzanışını hatırladım. Geri çekildim ve o tabuttan doğruldu.

Fareadamlar tıslayarak geri çekildiler.

"Sakin olun," dedim. "O, bir şekilde bizim tarafımızda."

Sanki iyi bir uyku çekmiş gibi tabuttan çıktı. Gülümseyip elini uzattı. "Başaracağını biliyordum, ma petite."

"Seni kendini beğenmiş, orospu çocuğu." Çiftenin dipçiğiyle karnına vurdum. Yeterince eğilince de çenesine. Geri yuvarlandı. "Kafamın içinden çık."

Yüzünü ovdu, eline kan bulaştı. "İzler kalıcıdır, Anita. Onları geri alamam."

Çifteyi ellerim acıyıncaya kadar sıktım. Kolumdaki yaradan kan sızmaya başlamıştı. Aklımdan geçirdim. Bir an için tetiği çekip suratını uçurmayı aklımdan geçirdim. Ama yapmadım. Büyük ihtimalle ileride yapmadığıma çok pişman olacaktım.

"En azından rüyalarımdan uzak durur musun?" diye sordum.

"Bunu yapabilirim. Özür dilerim, ma petite."

"Bana öyle demeyi bırak."

Omuz silkti. Meşale ışığı, siyah saçlarında, kırmızı gölgeler bırakarak parlıyordu. Nefes kesiciydi. "Zihnimle oynamayı bırak, Jean-Claude."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Şu dünya ötesi güzellik numarasını biliyorum. O yüzden uğraşmayı bırak."

"Ben öyle bir şey yapmıyorum," dedi.

"Ne demek oluyor şimdi bu?"

"Bir cevabın olduğunda, Anita, bana gel, üzerinde konuşuruz."

Bilmecelerle uğraşamayacak kadar yorgundum. "Sen kendini ne zannediyorsun da, insanları böyle kullanıyorsun?"

"Ben şehrin yeni efendisiyim," dedi. Bir anda yanımda belirmişti. Parmakları yanağımı okşuyordu. "Ve beni tahta sen oturttun."

Ondan uzaklaştım. "Benden bir süre için uzak dur, Jean-Claude, yoksa yemin ederim..."

"Beni öldürür müsün?" dedi. Gülümsüyordu, bana gülüyordu.

Onu vurmadım. Ve bazı insanlar espri yeteneğim olmadığını söylüyordu.

Zemini toprak olan bir oda buldum. İçine birkaç mezar kazılmıştı. Phillip onu odaya sokmama izin verdi. Yeni eşelenmiş toprağa bakınca bana döndü. "Anita," dedi.

"Sus," dedim.

"Anita, neler oluyor?"

Hatırlamaya başlamıştı. Birkaç saat içinde daha canlı olacaktı, tabii ki bir noktaya kadar. Birkaç gün için, gerçek Phillip gibi hareket bile edebilirdi.

"Anita?" Sesi ince ve kararsızdı. Karanlıktan korkan küçük bir çocuk gibiydi. Kolumu tuttu ve eli gerçek gibiydi. Gözleri hâlâ o mükemmel kahverengilikteydi. "Neler oluyor?"

Parmak uçlarımda yükselip yanağından öptüm. Teni sıcaktı. "Dinlenmek gerek, Phillip, çok yorgunsun."

Başıyla onayladı. "Yorgunum," dedi.

Onu yumuşak topağa götürdüm. Toprağa yattı, sonra oturdu, gözleri, vahşileşmişti, bana uzanıyordu. "Aubrey! O..."

"Aubrey öldü. Artık sana zarar vermez."

"Öldü mü?" Vücuduna sanki ilk defa görüyormuş gibi baktı. "Aubrey beni öldürdü."

Başımla onayladım. "Evet, Phillip."

"Korkuyorum."

Ona sarıldım, sırtında düzgün işe yaramaz daireler çiziyordum. Kolları sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi bana sarıldı.

"Anita."

"Sus, sus. Her şey yolunda. Her şey yolunda."

"Beni geri koyacaksın, değil mi?" Yüzüme bakmak için geri çekildi.

"Evet," dedim.

"Ölmek istemiyorum."

"Sen zaten ölüsün."

Ellerine baktı, onları oynattı. "Ölü mü?" diye fısıldadı. "Ölü mü?" Yeni eşelenmiş toprağa uzandı. "Beni geri gönder," dedi.

Ben de gönderdim.

Sonunda gözleri kapandı, yüzü sarktı, ölmüştü. Mezara battı ve yok oldu.

Phillip'in mezarının yanına diz çöküp ağladım.

Kırk Sekizinci Bölüm

Edward'ın kolu çıkmıştı ve iki de kırk vardı, ayrıca bir de vampir ısırığı. Bana on dört dikiş atıldı. İkimiz de iyileşmiştik. Phillip'in cesedi şehir mezarlığına taşındı. Oraya çalışmaya her gittiğimde Phillip'i de ziyaret ediyor, bir merhaba diyordum. Ölmüş olduğunu bilsem de umrumda değildi. Mezarlar canlılar içindi, ölüler için değil. Sevdiğimiz birisinin toprak altında çürüdüğü gerçeği yerine bize daha somut bir şey veriyordu. Mermer heykeller ya da çiçekler ölülerin umrunda bile değildi.

Jean-Claude bana bir düzine uzun saplı, bembeyaz gül yollamıştı. Notta: "Eğer soruya dürüstçe bir cevabın varsa, gelir benimle dans edersin" yazıyordu.

Arkasına "Hayır" yazıp gündüz vakti, Suçlu Zevkler'in kapısının altından attım. Jean-Claude'dan hoşlanıyor muydum. Belki biraz. Ne olmuş? Bunun bir şeyleri değiştirdiğini zannediyordu. Değiştirmiyordu. Bunu anlamak için tek yapmam gereken Phillip'in mezarını ziyaret etmekti. Lanet olsun, o kadarını yapmama bile gerek yoktu. Kim ve ne olduğumu biliyordum. Ben Cellat'tım ve ben vampirlerle çıkmazdım. Onları öldürürdüm.

HasretKardeş